

開國功賊

เล่ม

4

การันตีความสนุกโดย
ก๊อศักดิ์ ไชยรัศมีศักดิ์

ยุทธนิยายอิงประวัติศาสตร์

ขุนโจร
F
บัลลังก์

M@i.toons
ขุนโจรคู่บัลลังก์ 4

23446

จิ๋ว
ประพันธ์

น.นพรัตน์
เรียบเรียง

ไตรภาคสุดดังตอนที่สอง

เขียนต่อจากยุทธการล่าบัลลังก์

คำนำสำนักพิมพ์

“ขุนโจรคู่บัลลังก์” เป็นผลงานของจิ๋ว และเป็นผลงานตอนที่สองในไตรภาคมหากาพย์สืบทอดจาก “ยุทธการล่าบัลลังก์”

“ขุนโจรคู่บัลลังก์” เป็นเรื่องราวที่ดำเนินเป็นคู่ขนานในช่วงเวลาปลายยุคสุยเช่นเดียวกับ “ยุทธการล่าบัลลังก์”

ภายใต้ปลายปากกาของจิ๋ว เขาสร้างสรรค์เรื่องราวของบุรุษตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งในโลกหล้าอย่างละเอียดลออ และเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก ชับแน่นให้ “ขุนโจรคู่บัลลังก์” มีความโดดเด่นในอีกด้านที่ไม่แพ้ยุทธการล่าบัลลังก์

เรื่องราวเล่าถึง เฉินหมิงเจิ้น (ซึ่งเคยปรากฏตัวในยุทธการล่าบัลลังก์ เล่ม 7) บุรุษหนุ่มผู้มากคุณธรรม มั่นวาดหวังและตั้งปณิธานว่าจะได้รับราชการเพื่อยกระดับฐานะของครอบครัว

หากแต่โชคชะตาในห้วงกลียุคเช่นนี้ช่างผกผันและเล่นตลก เฉินหมิงเจิ้นกลับจับพลัดจับผลูกลายเป็นหนึ่งในกำลังโจร!

เส้นทางของเฉินหมิงเจิ้นช่างแตกต่างกับหลี่ซีตัวเอกในภาคหนึ่งเป็นอย่างยิ่ง ที่แท้โชคชะตาจะดลบันดาลให้มันพบกับเรื่องราวเช่นใด มีแต่พลิกอ่านในบัดดลจึงจะทราบคำตอบได้

คำนำเสนอ

ยุทธินิยายเรื่อง “ขุนโจรคู่บัลลังก์” (ซึ่งเป็นภาค 2 ของเรื่องยุทธการล่าบัลลังก์) มีตัวเอกคือ เฉินหมิงเจิ้น ถือเป็นบุคคลร่วมยุคสมัยเดียวกับหลี่ซี ในภาค 1 โดยผู้ประพันธ์ได้แนะนำตัวละครนี้ให้ผู้อ่านได้รู้จักตั้งแต่ในปลายภาคแรกว่า เป็นคนมีสติปัญญาดี สนใจใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ เช่นในฉากที่เขาเขียนจดหมายถึงหลี่ซี มีใจความว่า เขาเป็นผู้ปกครองเขตเล็กในแคว้นใหญ่ของไต้วเจี้ยนเต๋อซึ่งเป็นผู้ปกครองแคว้นที่อยู่ติดกับหลี่ซี เขาประสงค์จะมาขอต่งานการบริหารจัดการและการปกครองของหลี่ซี เพื่อเป็นแบบอย่าง

อีกเหตุการณ์หนึ่งก็คือ เขาให้ข้อคิดเตือนสติไต้วเจี้ยนเต๋อว่า หลี่ซี กำลังทำหน้าที่ปกป้องกำแพงเมืองจันทันคนเถื่อนจากนอกด่านที่ฉวยโอกาสมาปล้นฆ่าในสถานการณ์ที่แผ่นดินสุยกำลังแตกเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย เขาเสนอให้ไต้วเจี้ยนเต๋ออย่ารุกรานแคว้นของหลี่ซีเป็นการซ้ำเติม แต่ควรส่งกองทัพเล็กๆ เข้าร่วมปกป้องแผ่นดิน จะได้ภาพลักษณ์ที่ดีกว่า

เฉินหมิงเจิ้นแม้จะไม่โดดเด่นในการสร้างทัพ นำทัพ และสั่งการ

ทัพในระยะประจัญบาน รวมถึงความสามารถในการต่อสู้แบบตัวต่อตัว ก็ไม่อาจเทียบหฺลี่ซีได้เลย แต่เขามีความละเอียดอ่อน ฉับไว รับรู้และรับมือสถานการณ์การเมืองรอบตัว ซึ่งมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง แม้กระทั่งในช่องโหลรได้เป็นอย่างดี

ด้วยเหตุที่เขามิมีกำลังพลรบอยู่ในมือให้มันใจ เขาจึงต้องอาศัยสติปัญญา ปฏิภาณไหวพริบอันเฉียบคม พาตัวเองให้รอด และก้าวหน้าในสถานการณ์ที่ล่อแหลม ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่หฺลี่ซีสู้เงินหมิงเงินไม่ได้

“ขุนโจรคู่บัลลังก์” จึงเป็นผลงานโดดเด่นไม่แพ้ภาคแรก ด้วยสีสันของการพลิกแพลงไปตามสถานการณ์ต่างๆ อย่างน่าติดตาม สนุกกว่าการอ่านเรื่องที่พระเอกเก่งเหมือนซูเปอร์แมนที่ไม่เคยแพ้ใครเพราะมีพลังพิเศษ

“จิ่วถู” ต้องเขียนงานอย่างพิถีพิถัน เพื่อให้การคลี่คลายเรื่องราว คับขันของตัวละครสมจริงสมเหตุสมผล จึงจะสามารถโน้มน้าวให้ผู้อ่านคล้อยตาม

มีหนังสือดีๆ อย่างนี้ ใครพลาดก็เสียดายแย่

จนกว่าจะพบกันใหม่
ก่อศักดิ์ ไชยรัศมีศักดิ์

คำนำผู้แต่ง

เมื่อวัยหนุ่มชอบอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ อ่านแบบวางไม่ลง ทุกครั้งที่อ่านถึงจุดเลื่อมของราชวงศ์หนึ่ง จะถอนใจด้วยความเศร้าเสียดาย ปราศจากใคร่อยู่ในเหตุการณ์ เป็นขุนนางตงฉินขุนพลพยุหค์ท่านใดท่านหนึ่ง คิดกอบกู้สถานการณ์ที่กำลังจะพังครืนลง

ครั้นเจริญเติบโต กลับพบว่าประวัติศาสตร์ไม่ได้รวบง่าย เมื่อวาระสุดท้ายมาถึง กลไกส่วนต่างๆ ของบ้านเมืองล้วนชำรุดเสียหาย คล้ายกับคนป่วยที่เซลล์มะเร็งลามไปทั่วร่าง ต่อให้เชิญหมอวิเศษเช่นเปียนเซวีย* มา ก็ยากจะรักษาเยียวยา

แต่ว่าประวัติศาสตร์ซ้ารอยอยู่ตลอดเวลา เมื่อแรกสถาปนาราชวงศ์ เหมือนกับนกฟีนิกซ์ฟื้นคืนชีพ เบื้องบนเบื้องล่างซื่อสัตย์สุจริต ตั้งจิตปณิธานอย่างแน่วแน่ แต่ความมั่งมันช่วงชิงนี้ดำเนินไม่ถึงร้อยปี พร้อมกับการลาโลกไปของผู้ที่ผ่านห้วงกลียุครุ่นก่อน นักการเมืองรุ่นใหม่ค่อยๆ ลืมความกลัวไปทีละน้อย กิเลสตัณหาของผู้ปกครองขยายตัวพองโต จนราษฎรระดับล่างยากจะทนทานรับได้ เมื่อปรากฏเงินแข็งกับอู่กว้าง** ลูก

---

* หมอมีชื่อยุคเลียดก๊ก ได้รับการยกย่องเคียงคู่กับหมอฮุโต

** กบฏชาวนากลุ่มแรกในประวัติศาสตร์จีน เกิดขึ้นเมื่อปลายราชวงศ์ฉิน

ขึ้นป่าวประกาศชักชวน กลียุคก็เริ่มต้นขึ้นใหม่

กลับกลายเป็นหยกศิลาล้วนแหลกลาญ

ตั้งแต่ราชวงศ์ฮั่นถึงราชวงศ์ถัง จวบกระทั่งถึงราชวงศ์หมิงและแมนจู ล้วนแต่เป็นเช่นนี้ ดินแดนหัวเขีย* เหมือนกับต้องคำสาปที่แก้ไม่ได้ บังเกิด เป็นสงสารวิญ เวียนวายไม่รู้จบ โดยที่ไม่มีราชวงศ์ใดหลุดพ้นได้

เมื่อกลียุคมาถึง ขุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวงตายแล้วก็ตายเถอะ ถึงอย่างไรพวกเขาก่อกรรมทำเข็ญไว้ ควรที่จะจ่ายค่าตอบแทน แต่ว่า ชาวบ้านที่ไร้ความผิดเล่า? พวกเขาผิดที่ใด? ผิดที่ไม่ควรถือกำเนิดใน หัวงกลียุค หรือไม่สมควรก่อเกิดบนผืนดินที่ถูกสาปนี้?

มีปัญหาบางประการที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ

ดังนั้นผู้แต่งมุดเข้าไปในกองกระดาษ อาศัยปลายปากกาของตัวเอง ขยายบทบาทของตัวละครเล็กๆ ในหัวงกลียุค คิดหวังค้นหาคำตอบที่ ไกลเคียงสักประการหนึ่ง

ดังนั้นจึงปรากฏเรื่องไควกองเจีย** ขึ้น

เนื้อเรื่องรวบรัดจำกัดยิ่ง เพียงเป็นตัวละครเล็กๆ คนหนึ่งที่ต่อสู้ดิ้นรน เพื่อมีชีวิตรอดจากหัวงกลียุค ไม่ถือว่าเป็นวีรกรรมอันระบือลือลั่น แต่ยัง หวังว่าท่านผู้อ่านจะชื่นชอบ

ตัวเอกของเรื่องคือ เฉินหมิงเจิ้น ต่างกับหลี่ซีในสุยล้วน*** เนื่องจากคนทั้งสองถือกำเนิดในสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน หลี่ซีในสุยล้วนถึง แม้มีชีวิตผกผัน แต่ยังสามารถมีชีวิตอยู่ ในใจยังตั้งความหวัง “ลูกผู้ชาย ช่วงชิงชื่อเสียงเกียรติยศบนหลังม้า” แต่เฉินหมิงเจิ้นในเรื่องนี้ ตอนแรกมี

---

* ชื่อประเทศจีนสมัยโบราณ ปัจจุบันนิยมใช้คำว่าจางหัวแทน

** แปลตรงตัวว่าขุนโจรคุณูปการสร้างประเทศ ผมขอใช้ชื่อไทยว่าขุนโจรคู่บัลลังก์

*** ยุทธการล่าบัลลังก์

ชีวิตอยู่เพียงเพื่อมีชีวิตรอด หนทางข้างหน้าแทบไม่มีแสงสว่างแม้แต่น้อย
ที่โชคดีคือเขามีชีวิตรอดผ่านห้วงกลียุค ทั้งยังยืนหยัดจนกระทั่งสถาปนา
ราชวงศ์ถึง แต่ว่าประสบการณ์ส่วนบุคคลเป็นเหตุให้อุปนิสัยขาดพร่อง
ไม่สามารถมีชีวิตอย่างเจิดจ้านเช่นหลี่ซี

แต่ว่าเงินหมิงเจิ้นกับหลี่ซีมีจุดร่วมประการหนึ่ง นั่นคือสหาย
สามารถเปิดเผยแผ่นหลังให้กับพวกเขา พวกเขาไม่มีปัญญาเปลี่ยนแปลง
ยุคสมัย แต่ว่าพวกเขาใช้ความพยายามช่วยให้ตนเองและผู้ที่ข้างกาย
มีชีวิตที่ดีขึ้น

เพียงต่อสู้อย่างบ้าคลั่งเพื่อตนเองและคนที่ตนเองรัก มิใช่ป่าวประกาศ
ชักชวนเพื่อยิ่งใหญ่คนหนึ่งคนใด หรือว่าฆ่าคนหาไม่ก็ถูกคนฆ่าเพราะ
เป้าหมายอันแว้งว่างเลื่อนลอยอย่างใดอย่างหนึ่ง นี่คืตัวเอกของหนังสือ
เรื่องนี้

อาจบางที่ตัวเอกเช่นนี้ไม่ได้รับการจารึกนามในประวัติศาสตร์ แต่
ตัวเอกเช่นนี้มีส่วนใกล้เคียงกับเราท่านในสภาพความจริง

หากมันเพิ่มบุคคลเช่นนี้ให้มากกว่านี้ โลกใยมิใช่ประเสริฐเลิศ
กว่านี้

จิ๋ว

คำนำผู้แปล

ไตรภาคสุดท้ายถึงตอนที่สองขุนโจรคู่บัลลังก์ เป็นเรื่องราวที่ต่อเนื่องจากยุทธการล่าบัลลังก์ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

หลังจากที่จิ๋วฉวยเขียนยุทธนิยายอิงประวัติศาสตร์ เรื่องยุทธการล่าบัลลังก์ ก็สร้างชื่อระบือลือลั่น เมื่อผมทำการถอดความเป็นภาษาไทย ก็ได้รับการต้อนรับจากนักอ่านชาวไทยอย่างเกินความคาดหมาย เรียกร้องให้จัดพิมพ์ตอนต่อของเรื่องนี้ออกมา

ขุนโจรคู่บัลลังก์เป็นเรื่องราวที่ดำเนินสืบต่อจากยุทธการล่าบัลลังก์ หากจะเปรียบเปรย มีส่วนคล้ายกับเรื่องก๊วยเจ๋งเจ้ายุทธจักรกับเอี้ยก่วยเจ้าอินทรี ให้ความรู้สึกรู้ว่าเป็นเหตุและผลที่สนับสนุนซึ่งกันและกัน

จิ๋วฉวยยังคงเขียนตัวเอกของขุนโจรคู่บัลลังก์เป็นตัวละครเล็กๆ เจกเช่นชาวบ้านธรรมดาๆ เดี่ยวกับल्लीในยุทธการล่าบัลลังก์ ที่แตกต่างกันคือल्लीเป็นทหารหาญ ตัวเอกของขุนโจรคู่บัลลังก์กลับเป็นโจรผู้ร้าย

ขุนโจรคู่บัลลังก์เขียนถึงตัวเอกนาม **เงินหมิงเจิ้น** ซึ่งมีชื่อเล่นว่า **เงินเสี้ยวจิว** นามเงินหมิงเจิ้นปรากฏในหนังสือประวัติศาสตร์ ซึ่งบรรยายเป็นตัวหนังสือเพียงยี่สิบสามสิบตัว แต่จิวถูอาศัยพื้นที่ว่างนี้เขียนชีวประวัติของเงินหมิงเจิ้นออกมา

ल्लीซี่แห่งยุทธการล่าบัลลังก์มีชาติตระกูลด้อยต่ำ อาศัยวิชาการต่อสู้ อันล้ำเลิศทำผลงานสร้างกิจการ วิ่งเต้นกอบกู้ชะตากรรมของราชวงศ์สุย ขณะที่เงินหมิงเจิ้นแห่งขุนโจรคู่บัลลังก์ มีขีดความสามารถพื้นเพธรรมดา หากแต่นำเอาบทเรียนมาเต็มเต็มสติปัญญา คิดอ่านหาหนทางให้ตนเอง กับคนที่ข้างกายมีชีวิตสืบต่อไป ทั้งตกอยู่ในรังโจรที่ถูกปองร้ายหมายชีวิต ทั้งเข้าสู่ตระกูลใหญ่ที่ชิงดีชิงเด่นกัน อย่างนั้นเงินหมิงเจิ้นจะประคองตัวรอดมาได้อย่างไร

ในโลกแห่งความเป็นจริง ยากจะกำหนดเส้นแบ่งของความดีกับความเลว ไม่อาจจำแนกข้อแตกต่างระหว่างขุนนางกับมหาโจร เมื่ออ่านขุนโจรคู่บัลลังก์ จะพบว่ากลียุคอันยุ่งเหยิงคงอยู่ทุกยุคสมัย ทั้งยังพบว่าโลกปัจจุบันที่พวกเราอาศัยอยู่ทุกวันนี้ เพียงเป็นกลียุคอันยุ่งเหยิงที่อุดมสมบูรณ์เท่านั้น

น.นพรัตน์

แยกทางกันเดิน

การเผชิญหน้าเริ่มอย่างเลอะเลือนงุนงง และยุติลงอย่างเลอะเลือนงุนงง สร้างความผิดหวังแก่ผู้ที่เฝ้าติดตามดูยิ่ง มีหน้าซำคู่กรณีทั้งสองฝ่ายพยายามปกปิด เป็นเหตุให้คนนอกไม่อาจทำความเข้าใจกับสาเหตุที่เกิดขึ้นในและยุติลงได้

หนึ่งเดียวที่ผู้สังเกตการณ์แน่ใจคือ หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อหาได้รับความเสียหายอันใด นอกจากหมู่บ้านชวีเจียจวงที่จางจินเชิงทำการติดต่อไว้ เกิดเพลิงไหม้แล้ว ทั้งสองฝ่ายแทบไม่เกิดการสูญเสียอันใด จางจินเชิงยังส่งมอบอำเภอมิงสู่กับเมืองชิงจางที่ยึดไว้คืนให้กับเงินหมิงเงิน

ส่วนจางต้าตั้งเจียไฉนกลายเป็นใจกว้างถึงเพียงนี้ มีข่าวลือว่าระหว่างจางต้าตั้งเจียกับเงินจิวตั้งเจียเพียงถูกคนช่วยุ้แหย่ให้เกิดการเข้าใจผิด ทั้งสองพอพบหน้า บอกกล่าววจนกระทั่งความเข้าใจผิดก็คลี่คลาย จางต้าตั้งเจียยกกำลังกลับหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ทั้งสั่งให้ปล่อยตัวหัวหน้าคนที่สามตู้ปาลาซึ่งถูกควบคุมเป็นตัวประกันออกมา

ยังมีข่าวลืออีกประการหนึ่งซึ่งแพร่หลายในวงจำกัด นั่นคือเงินหมิง

เงินมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหลิวเอ๋อซึ่งเป็นอนุภรรยาของจางจินเชิง จัดแจงสวมหมวกเขียวให้กับหัวหน้าใหญ่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ จางจินเชิง พอล่วงรู้ก็ปลิดชีวิตอนุภรรยา ยกกำลังมาปราบปราม แต่ตอนนั้นมันตก อยู่ในยามโกรธแค้น เตรียมการไม่พร้อมสรรพ ส่วนเงินหมิงเงินได้ชื่อว่า เป็นมังกรเก้าหัว พอพบว่าผิดทำก็ยกกำลังกลับมา ตัดเส้นทางเสบียงของ จางจินเชิง จากนั้นจัดกำลังบุกหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ จ่อคุกคามรังเก่าของ จางจินเชิง

เนื่องด้วยไพร่พลที่สู้รบได้ล้วนรวมตัวอยู่ที่เมืองผิงเอน ในหนอง น้ำจวีเยี่ยเจ้อไม่มีกำลังรับมือการแก้แค้นของเงินหมิงเงิน ดังนั้นจางจิน เชิงมีอาจไม่กล้ากลืนโทสะ จับมือคืบคลานกับเงินหมิงเงิน ทั้งสองฝ่ายเกรง กลัวกันและกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าแตะต้องผู้ใด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่หันหลังให้ กับอีกฝ่ายอย่างวางใจ

แต่ว่าน้อยคนที่เชื่อคำบอกเล่านี้ ก่อนอื่นเงินหมิงเงินไม่ได้ประจำ การอยู่ในหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ไม่มีโอกาสมั่วสุมกับอนุภรรยาของจางจินเชิง ยังมียักษ์หน้าหยกตู้เจวียนที่เป็นภรรยาของเงินหมิงเงินยังสาวสะคราญ เงินหมิงเงินไม่มีเหตุผลที่ปล่อยวางผลท้อหอมหวาน หันไปกัดกินผลเหิง เน่าในบ้านจางจินเชิง

ผู้ที่ติดตามเรื่องราวเห็นทั้งสองฝ่ายยอมเลิกราในลักษณะนี้ สร้าง ความขุ่นข้องใจยิ่ง แต่พวกมันเกิดความผิดหวังไม่กี่วัน ก็ถูกเรื่องใหญ่อีก เรื่องหนึ่งดึงดูดความสนใจ เมื่อต้นเดือนแปด หยางสั่งฮู่แห่งเขตปกครอง ชิงเหอจวิน ไม่อาจอดรันทดต่อไป นำทหารเขตปกครองที่ผ่านการฝึกมา แรมปีข้ามแม่น้ำจางส่วย ลองบุกที่ลุ่มจิ้งจอกซึ่งอยู่ติดกับหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ เป็นการหยั่งเชิงดู

มิคาดจางจินเชิงเกิดโทสะอัดอกไม่มีที่ระบาย พานยกกำลังสามหมื่น อดทหารเขตปกครองที่สันเขาหมูป่า ทั้งสองฝ่ายสู้รบกันสองวันสองคืน

ไม่รู้ผลแพ้ชนะ เข้าวันที่สาม เงินหมิงเจิ้นก็นำกองกำลังหมิงโจวเข้าร่วม
วง โจมตีปีกซ้ายของหยางสั่งฮู่ จางจินเชิงเห็นกำลังหนุนยกมา ก็โหมตี
เข้าศึก กองโจรทั้งสองขุมคล้ายคีมคีบ หนีบเปลือกของทหารเขตปกครอง
ชิงเหอจวินจนแตกออก หยางสั่งฮู่มีอาจไม่ถอยร่น จางจินเชิงก็เช่นฆ่า
จากสันเขาหมู่ป่าถึงเมืองจิงเฉิง และจากเมืองจิงเฉิงติดตามถึงเมืองจงเฉิง
เหยียบย่ำที่มั่นซึ่งเขตปกครองชิงเหอจวินซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำ
จางสู่ยจนราบคาบ ทั้งไม่ฟังคำทัดทานของเงินหมิงเจิ้น ยกกำลังข้าม
แม่น้ำจางสู่ยไปถล่มวังของหยางสั่งฮู่ ภายใต้การผลัดเปลี่ยนหมุนเวียน
การจู่โจมจากจางจินเชิง เฮ่อเหล่าเตาและหลูฟางหยวน หยางสั่งฮู่
ต้านทานไม่ถึงห้าวันก็ละทิ้งเมืองชิงเหอหลบหนีไป

คหบดีเมืองชิงเหอความจริงคิดทำตามกฎเกณฑ์ที่ผ่านมา ยอม
จ่ายเงินสะเดาะเคราะห์ คิดไม่ถึงจางจินเชิงเปลี่ยนความคิด พอเข้าเมือง
สำเร็จ ก็เช่นฆ่าคหบดีมีทรัพย์ จากนั้นเปิดคลังเสบียงของทางการนำของ
มีค่าภายในออกมาแจกจ่ายให้กับไพร่พลในสังกัดและชาวบ้านที่ยากไร้จน
หมดสิ้น

ต่อจากนั้นจางจินเชิงจุดไฟเผาที่ทำการกรมเมืองชิงเหอ กวาดเสบียง
ต้อนชาวบ้านเช่นฆ่าไปยังเมืองชิงหยาง เมื่อถึงป้อมสิบลี้นอกเมืองชิงหยาง
หยางสั่งฮู่รวบรวมทหารเขตปกครองเข้าต่อสู้ แต่ก็พบกับความพ่ายแพ้
สุดท้ายบ่าวไพร่สิบกว่าคน เสี่ยงตายคุ้มครองมันข้ามภูเขาลบหนีไป

ทหารเขตปกครองพอสู้แพ้ คนมีหน้ามีตาในเมืองชิงหยางก็แตกฮือ
หมดสิ้น ทั้งเมืองที่ไม่มีคนเฝ้ารักษาให้แก่ฝูงโจร จางจินเชิงพอเข้าเมือง
ก็ลงมือฆ่าฟัน จากนั้นม้วนกวาดกรรมกรผู้ใช้แรงงานไปยังอำเภออวี๋เสียน

ระหว่างทางพบเห็นป้อมค่ายใด ล้วนไม่ปล่อยปละละเว้น ฆ่าคนรว
ยจนเจือคนจน แบ่งทรัพย์สิน แจกจ่ายเสบียง ขบวนของจางจินเชิงยิ่ง
ม้วนกวาดยิ่งใหญ่โต พอตั้งทัพที่นอกเมืองอวี๋เสียน ก็เพิ่มจากสามหมื่น

เป็นสิบสองหมื่น

นายอำเภออวี๋เสียนนามจางเป่าเหลียงยอมจำนน รวบรวมของขวัญอันมีค่า จนแทบสิ้นเนื้อประดาตัว เพียงร้องขอให้จางจินเชิงละเว้นชีวิตชาวเมืองทั้งหมด แต่จางจินเชิงหัวร่อฮาฮา สั่งคนควักหัวใจจางเป่าเหลียงออกมา จากนั้นส่งเข้าปากขบเคี้ยวจนละเอียด แล้วล้างอำเภออวี๋เสียนนำกำลังบุกตะลุยต่อไป

เพียงชั่วระยะเวลาไม่ถึงหนึ่งเดือน เมืองใหญ่น้อยเขตปกครองชิงเหอจวินกว่าครึ่งตกไปในมือกองกำลังตระกูลจาง เจ้าหน้าที่ทางการถูกฆ่าฉับร้อย คหบดีที่ถูกล้างทั้งตระกูลมีมากมายนับไม่ถ้วน ทัวทั้งแดนเหอเป่ย์ปั่นป่วนวุ่นวาย ชุนนางท้องถิ่นนอกสิ้นขวัญหาย ทำหนังสือกราบทูลถึงนครตงตู แต่ว่ารอแล้วรอเล่า ยังไม่มีคำตอบจากทางนครตงตูแต่อย่างใด

สุดท้ายค่อยมีข่าวจากทางเหนือว่า สุยหยางตี้ฮ่องเต้ออกตรวจชายแดนตอนเหนือ ถูกเชื้อปี๋เข่อชานแห่งกูเจี้ยนนำกำลังสี่สิบหมื่น ล้อมกักอยู่ที่ด่านเอียนเหมินกวน

ที่แท้ฮ่องเต้เจ้าชีวิตถูกกักอยู่ที่ด่านเอียนเหมินกวน ยังมีผู้ใดสนใจเรื่องราวของชุนนางท้องถิ่น เมื่อราชสำนักไม่มีกะใจยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของท้องถิ่น จางจินเชิง เกาซือต้าและเงินหมิงเจิ้นยอมกระทำการตามอำเภอใจแล้ว

จางจินเชิงชมชอบฆ่าฟัน ทั้งอารมณ์แปรปรวนไม่แน่นอน หากว่ามันอารมณ์ไม่ดี ถึงกับแหวกอกควักหัวใจ ส่วนเกาซือต้ามีนิสัยละโมภ ไม่ว่าไปถึงที่ใด จะกวาดทรัพย์สินไปจนหมดสิ้น ปล่อยให้ผู้คนอดตาย

เมื่อเปรียบเทียบกัน ในฝูงโจรแดนเหอเป่ย์ ยกให้เงินหมิงเจิ้นเคารพกฎเกณฑ์ กับไต้หวันเต๋อไม่ฆ่าคนไร้ความผิด โดยเฉพาะเงินหมิงเจิ้นขอเพียงเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นบรรลुข้อตกลงกับมัน จัดส่งเสบียงข้าวสารตามที่ต้องการ กองกำลังหมิงโจวจะไม่มารบกวน หากมีโจรร้ายกลุ่มอื่นคิด

และเล็ม เหมินหมิงเจิ้นยังนำกำลังเข้าสกัด เกลี่ยกล่อมให้ล่าถอยไป

เมื่อราชสำนักไม่สามารถดูแลความสงบเรียบร้อยในแดนเหอเป่ย์ ก็มีคนคิดหวังให้เหมินหมิงเจิ้นลุกขึ้นมาประกาศชักชวนทั้งหมดเข้าร่วมก่อการ แต่แล้วพบว่าเดือนเศษมานี้ ผู่โจวแดนเหอเป่ย์ฉวยโอกาสยับขยายกำลัง เร่งยึดครองพื้นที่ เช่น จางจินเชิงแทบม้วนกวาดเขตปกครองชิงเหอจวิน ทั้งหมด เกาซือต้ากับโต่วเจี้ยนเต๋อกียึดเขตปกครองผิงหยวนจวินกับเขต ปกครองป้อไห่จวินครึ่งหนึ่ง ส่วนเหมินหมิงเจิ้นประพฤติตนเช่นสุนัขเฝ้าบ้าน หลังจากช่วยจางจินเชิงโค่นหยางสั่งฮู่ยงลง ก็หอบทรัพย์สินและเชลยกลับมา ยังฝังตะวันตกของแม่น้ำจางฮู่ยง

มีคณวิพากษ์วิจารณ์ว่าเหมินหมิงเจิ้นไม่คิดการใหญ่ อย่างมากเพียง เป็นปู่โสมเฝ้าทรัพย์ แต่ก็มีผู้คนบางคน เช่น ขุนนางฉางซือเขตปกครอง อู่หยางจวินเว่ย์เจิง นายอำเภอเซีย่ป๋อนามจางจิวอี้เห็นว่ากองกำลังหมิงโจว จัดทัพเป็นรูปสามเหลี่ยมมุม มุมแหลมหนึ่งยื่นถึงหนองน้ำจิวอี้เย่เจ้อ มุม แหลมหนึ่งยันแม่น้ำจางฮู่ยง มุมแหลมหนึ่งจ่อไปบังภูเขาทៃหังซาน

“กองกำลังนี้ยามรุกสามารถยึดเขตปกครองจี้จวินกับวู่ยงจวิน ยามถอย สามารถเข้าสู่หนองน้ำป่าเขา เฉกเช่นกระต่ายเปรี้ยวมีสามรัง”

ผู้ที่คิดเห็นมองการณ์ไกลไม่เพียงเว่ย์เจิงกับจางจิวอี้ แม้แต่บนภูเขาคังกั้งซึ่งอยู่ห่างไปนับพันลี้ ก็มีคนที่ใช้ผ้าขาวพันใบหน้าผู้หนึ่งกล่าว วิจารณ์เช่นนั้น

นักศึกษาสวมหมวกที่อยู่ข้างกายคนใช้ผ้าขาวพันใบหน้ากล่าวว่า “มีกง* ก็หมายตาปู่โสมเฝ้าทรัพย์ผู้นี้?” คนผู้นี้มีอายุสี่สิบเศษ ใบหน้าขาว สะอาด ขนคิ้วเรียวยาว ลักษณะคล้ายผู้คงแก่เรียน แต่ตลอดทั้งร่างแผ่ ซ่านกลิ่นอายเย็นเยียบชนิดหนึ่ง

คนที่ถูกเรียกหาเป็นมีกงแค้นหัวร่อกล่าวว่า “จางจินเชิงกับเกาซือต้า

---

* คำก่งเป็นคำยกย่องบุรุษด้วยความเคารพ

เพียงเป็นสุกรฝูงหนึ่ง ตอนหาอาหารก็แยกเขี้ยวกางเล็บ หากเผชิญกับ
ขุนพลแกร่งของทัพสุย ต้องกลายเป็นเนื้อมนเชียง ถูกสับจนแหลกละ

นักศึกษานั้นผินหัวร่อกล่าวว่า “คราก่อนเราผู้แซ่ฝางได้รับคำสั่ง
มี้กงไปติดต่อเหล่าผู้เหี้ยมหาญแดนเหอเป่ย์ ตอนนั้นเงินหมิงเจิ้นเฟิงเข้าร่วม
กับฝ่ายมิฉาซีฟ แต่เพียงใช้ลูกธนูที่ทำจากกิ่งหลิวดอกหนึ่ง ก็ทำลาย
แผนการที่เราครุ่นคิดขึ้นมา เด็กผู้นี้ตกอยู่ในมือจางจินเซิง ออกจะน่า
เสียดายไปแล้ว”

ใบหน้าของมี้กงสั่นกระตุกคราหนึ่ง แต่เนื่องเพราะพันผ้าขาวไว้ ผู้
อื่นไม่อาจสังเกตเห็นสีหน้ามัน ยามนั้นกล่าวว่า “ชาวมิฉาซีฟแดนเหอเป่ย์
แม้มีจำนวนมาก แต่ผู้ที่คู่ควรกับคำผู้เหี้ยมหาญ มีเพียงโต้วเจี้ยนเต๋อกับ
เงินหมิงเจิ้นสองคน”

นักศึกษานั้นน้อมกายกล่าวว่า “ผู้น้อยเตรียมการไว้แล้ว อาศัย
บารมีของมี้กง บวกกับชื่อเสียงของกองกำลังหวากัง พวกมันความจริง
รับปากเข้าร่วมก่อการ แต่แล้วขุนนางฉางชื่อนามเว่ย์เจิงกลับตัดทอน
ขุนนางเขตปกครองอุ่หยางจวินหยวนเป่ฉังไว้”

มี้กงโกรธแค้นยิ่ง สัมเสียดก็พลอยแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็น คล้ายสุนัข
ป่าหอนโหยว่า “ท่านย่าของมัน ผู้ใดกำจัดคนผู้นี้ให้กับเรา” กล่าวพลา
งกระซอกผ้าขาวบนใบหน้าลงมา เผยเห็นบาดแผลเกลื่อนกลาดทั่วใบหน้า

หากไม่นับรอยบาดแผลที่ไขว้สลับกัน คนผู้นี้นับเป็นบุรุษรูปงาม
คนหนึ่ง ทั้งไว้เครายาวห้าวแจก เพิ่มพูนสง่าราศีให้กับตัวเอง แต่ว่ารอย
บาดแผลเกลื่อนกลาดเกินไป บางแห่งยังไม่ทุเลาหายดี มีรอยเลือดไหล
ซึมออกมา ราวกับถูกภูตร้ายตะกุกกรงเล็บไล่ กลายเป็นบิตเปี้ยวดูร้ายสุด
เปรียบปาน

ไม่เพียงแต่นักศึกษานั้น แม้แต่สมุนบริวารรอบข้างก็ฮือเข้ามา ทั้ง
กอดเอว ทั้งจุดแขนของมี้กงไว้ นักศึกษานั้นทางหนึ่งพันผ้าขาวให้ใหม่

ทางหนึ่งกล่าวว่า “มีกงอย่าได้มีโทษไป เว่ยเจิงนั้นเพียงเป็นขุนนางชั้นผู้น้อยคนหนึ่ง ผู้น้องจะเกลี้ยกล่อมหยวนเป่าฉงใหม่”

มีกงยังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “ครั้งกระโน้นตอนที่หยวนเป่าฉงขอความช่วยเหลือจากเราหลี่มี ก็รับรองอย่างแข็งขันว่าจะยกกำลังมาเข้าร่วม แต่ตอนนี้...”

นักศึกษานั้นทอดถอนใจกล่าวว่า “มีกงไยต้องถือสาคนต่ำช้าเช่นนี้ คราก่อนหยวนเป่าฉงต้องการความช่วยเหลือ ย่อมรับปากทุกเรื่อง แต่ตอนนี้เห็นกองกำลังหวากังสู้แพ้...”

ชายฉกรรจ์ร่างสูงเจ็ดเชียวผู้หนึ่งพลันตัดบทว่า “ฝางเขียนเชิง (ท่านฝาง) อย่าได้กล่าวแล้ว พรุ่งนี้เช้าเราจะลอบเข้าเขตปกครองอยู่หยางจวินตัดศีรษะของหยวนเป่าฉงลงมา”

นักศึกษาผู้นี้เป็นที่ปรึกษาของหลี่มีนามฝางเยียนเจา มันความจริงไม่ลงรอยกับหวังป้อตังและพวก พอฟังจึงกล่าวแตกต้นว่า “หวังเจียนจวิน (แม่ทัพแซ่หวัง) คิดฆ่าหยวนเป่าฉง ย่อมง่ายตายดูจหยิบวัตถุจากถูงยาม แต่กลัวว่าจะเผชิญกับแม่ทัพขุนศึกอื่น”

หวังป้อตังรับฟังจนกระโดดปรวดขึ้นมา ร้องว่า “คำพูดของท่านนี้หมายความว่าอย่างไร?”

ฝางเยียนเจายักไหล่กล่าวว่า “ไม่มีใด เพียงชมว่าหวังเจียนจวินมีฝีมือกล้าแข็ง”

ปีนี้กองกำลังหวากังรบแพ้จางชูทวอดิตต่อกัน จวบกระทั่งเดือนก่อน สุธยางตี้ฮ่องเต้ถูกกักอยู่ที่ด่านเอียนเหมินกวน ขุนศึกได้รณรงค์ของจางชูทวอได้แก่ หลี่ซี ฉินชูเป่า และหลอซือชินได้รับคำสั่งให้นำกำลังไปถวายเป็นการรักษา ทั้งหมดค่อยหายใจโล่งอก แต่ความพ่ายแพ้ที่ผ่านมากลายเป็นเงาตะมึนปกคลุมจิตใจทั้งหมด ค่ายในของหัวหน้าใหญ่ไฉ่หยางยังดีอยู่ เพราะพึ่งพาฉีเม่าก่ง ซานสงชินกับฉินจื่อเจี๋ย ยังรักษาชุมกำลังไว้ แต่

ค่ายชุมชนของหลี่มีพบความพ่ายแพ้ติดต่อกัน ภายในค่ายเกิดรอยร้าวขึ้น ฝางเยียนเจอกับหวังป๋อตังทุ่มเถียงกันต่อหน้าหลี่มีตลอดเวลา

ยามนั้นที่หน้าประตูบังเกิดลຸ້ມเสียงระคายหูเสียงหนึ่งดังว่า “หวังเจียน จวินต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ยังรับมือผู้คนบางคนไม่ได้ แต่ว่าถึงแม้วางแผนยุทธการในกระโจม พิชิตการรบที่ห่างไปพันลี้ สุดท้ายศัตรูยังได้ชัย พี่น้องทั้งหลายรังแต่เสนอหน้าเข้าไปให้ทุบตี”

คำพูดนี้รุนแรงยิ่ง เหล่าแม่ทัพเหลียวหน้าไป เห็นแม่ทัพอันเอียนเจียนจวินแห่งกองกำลังหวากังนามหวังเต๋อเหยินเดินเข้ามา

คนผู้นี้ความจริงเป็นหัวหน้าโจรบนภูเขาเต๋อลวีซาน ต่อมาฟังคำเกลี้ยกล่อมของฝางเยียนเจา ดังนั้นดั้นด้นมาเข้าร่วมกับหลี่มี แต่หลังจากสังกัดกองกำลังหวากัง กลายเป็นขัดแย้งกับฝางเยียนเจา มักกล่าววาจาโดยไม่ไว้หน้า ฝางเยียนเจาแม้มีโทษะ แต่ไม่กล้าแตกหักกับมัน กลัวอีกฝ่ายจะถอนกำลังจากไป

แม้แต่หลี่มียังไม่กล้าเพิกเฉยต่อหวังเต๋อเหยิน รีบปลุกปลอบสมาธิตรงเข้ารับหน้า กล่าวว่า “เต๋อเหยินวันนี้ไฉนมีเวลาว่าง ไม่ถูกภารกิจผูกมัดตัวไว้หรือ?”

หวังเต๋อเหยินร้องดั่งๆ ว่า “ภารกิจสุนัขอันใด ระหว่างนี้จางซูทวอมีใจเมตตา ไม่เคียดกร้าวต่อพวกเราอีก บิดาจึงฉวยโอกาสหยุดพักหายใจ แวะมาสอบถามท่านเรื่องหนึ่ง”

กล่าวพลางกลอกตาว่านวย คนสนิทข้างกายหลี่มีเห็นเช่นนั้น ได้แต่ลุกขึ้นกล่าวคำอำลา รอจนภายในห้องหลงเหลือพวกมันทั้งสอง หลี่มีค่อยเดินถึงข้างกายหวังเต๋อเหยินกล่าวว่า “เต๋อเหยินคงมีเรื่องสำคัญคิดบอกต่อเรา ขอให้บอกออกมา รับรองว่าคำพูดออกจากปากท่านเข้าหูเรา ไม่มีบุคคลที่สามได้ยินเด็ดขาด”

หวังเต๋อเหยินลຸ້ມเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า “เราได้ยินมาว่า มีกง

กับเงินหมิงเงินเป็นศิษย์อาจารย์เดียวกัน...”

หลี่มีตาเป็นประกาย แผ่พุงความคิดฆ่าฟันออกมา หวังเต๋อเหยินรีบกล้ำกลืนคำพูดไว้ ผีนหัวร่อกล่าวเสริมว่า “หากเป็นเช่นนั้นนั้นก็ประเสริฐ พวกท่านทั้งสองหนึ่งอยู่เหนือหนึ่งอยู่ใต้ หากสามารถประสานงานกัน คลังเสบียงหลี่หยางต้องตกเป็นของกองกำลังหวากังเรา”

หลี่มีก็รู้สึกตัวว่าตนเองเสียกิริยาไป จึงยี้มพलगสั่งศีรษะกล่าวว่า “หากว่าเป็นความจริง กองกำลังหวากังเราเท่ากับมียอดขุนพลเพิ่มอีกคนหนึ่ง น่าเสียดายอาจารย์เราไม่ทราบอยู่แห่งหนใด เราที่เป็นศิษย์คนสุดท้ายคิดแสดงความกตัญญูยังทำไม่ได้ เมื่อไม่มีหลักฐานแน่ชัด ไหนเลยไม่หักท่าย ทำความรู้จักได้?”

หวังเต๋อเหยินส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า “ในเมื่อมีกงเป็นศิษย์คนสุดท้าย เรื่องนี้คงเป็นข่าวโคมลอยแล้ว เรากลับหลงยินดีแทนมีกงรอบหนึ่ง”

หลี่มียี้มพलगกล่าวเป็นเชิงให้กำลังใจว่า “เรื่องนี้แสดงว่าเต๋อเหยินยึดถือกองกำลังหวากังเป็นบ้านของตัวเอง จึงคอยคิดอ่านแทนเรา ต่างกับผู้คนบางคนยึดถือที่นี้เป็นเรือข้ามฟาก คอยหาทางข้ามไปยังที่อุดมสมบูรณ์กว่า”

หวังเต๋อเหยินหน้าแดงวูบ กล่าวด้วยความกระดากว่า “มีกงให้ความสำคัญแก่เรา เราสมควรมอบกายถวายชีวิตให้ น่าเสียดายที่เรามีฝีมือจำกัด ไม่สามารถรับใช้กองกำลังหวากังอย่างเต็มที่ ไม่เช่นนั้นคงบุกลงจากเขาไปเชือดจางชูทวอ ระบายแค้นให้กับทั้งหมดแล้ว”

หลี่มียี้มพलगกล่าวว่า “ไม่ต้องร้อนรุ่มไป จางชูทวอต่อให้เก่งกล้าสามารถกว่านี้ เพียงเป็นเสาต้นเดียวคอยค้ำบัลลังก์ไว้ ขอเพียงกองกำลังหวากังเราทำการโอบล้อมมัน หลังจากผ่านระยะเวลาหนึ่ง อีกฝ่ายอ่อนโทรมฝ่ายเราเต็มเปี่ยม สถานการณ์จะเปลี่ยนพลิกกลับกลายเป็นเอง”

คำพูดเหล่านี้ใช้คำศัพท์สูงเกินไป หวังเต๋อเหยินรับฟังไม่เข้าใจ ได้แต่

กะพริบตากล่าวว่า “กล่าว่ามีเหตุผล ยังคงเป็นมีกงสูงส่ง ช่วยขจัดปัดเป่า เราพ้นจากความโง่เขลา...”

หลี่มี้วกกลับเข้าสู่หัวข้อสนทนาว่า “ใช่แล้ว ท่านได้ยินผู้ใดบอกว่า เงินหมิงเจิ้นเป็นศิษย์น้องเรา? คำพูดนี้เชื่อได้หรือไม่?”

หวังเต๋อเหยินขบคิดแล้วกล่าอย่างระมัดระวังว่า “กล่าวไปประจวบเหมาะยิ่ง เรามีลี้ล้อคนหนึ่งเคยวิ่งเต้นรับใช้อยู่ที่อำเภอก่วนเถา ตอนที่ จางจินเชิงตีอำเภอก่วนเถาแตก มันปะปนอยู่ในกลุ่มคนตาย รักษาชีวิตน้อยๆ มาได้ จากปากคำของมัน ตระกูลโจวอำเภอก่วนเถาความจริงซื้อตัวผู้คุม คุณ เตรียมกำจัดฆ่าเงินหมิงเจิ้น กลับถูกคนตาบอดแซ่ต้วนผู้หนึ่งขัดขวางไว้”

หลี่มี้ขมวดคิ้วกล่าวว่า “ต้วนเซียจื่อ (คนตาบอดแซ่ต้วน) เป็นตัวอะไร ไฉนมีหน้ามิตาถึงเพียงนี้?”

หวังเต๋อเหยินชำเลื่องมองหลี่มี้แวบหนึ่งกล่าวว่า “ผู้น้อยก็ถามเช่น นี้ เจ้าผู้้นั้นบอกว่าต้วนเซียจื่อเป็นหมอดูปากเหล็ก ทำนายทายทักอย่าง แม่นยำ ทั้งยังชี้ช่องทางโชคลาภให้กับผู้คน ขอเพียงขุดหาตามที่บอกกล่าว จะขุดพบทรัพย์สมบัติจำนวนหนึ่ง”

หลี่มี้แค้นหัวร่อกล่าวว่า “ละโมบทรัพย์สินโดยมิชอบ ล้วนสมควรตาย”

หวังเต๋อเหยินรีบกล่าวว่า “คนเหล่านั้นเพียงเป็นเจ้าหน้าที่ดูแลคุณ มีกงอย่าได้ถือสาหาความ พวกมันละโมบทรัพย์สินของต้วนเซียจื่อ จึง ปล่อยปละละเวนเงินหมิงเจิ้น เงินหมิงเจิ้นเพื่อตอบแทนบุญคุณต้วนเซียจื่อ ก็กราบท่านผู้เฒ่าเป็นอาจารย์ ต่อมาอำเภอก่วนเถาถูกตีแตก เงินหมิงเจิ้น ขึ้นเป็นหัวหน้าคนที่เก๋าหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ แต่ต้วนเซียจื่อไม่ได้ติดตาม เงินหมิงเจิ้นไปเสพสุข หากแต่ล่องหน้าจากไปก่อนที่จางจินเชิงจะเข้าเมือง ตอนนั้นเจ้าหน้าที่กรมเมืองค่อยทราบว่ต้วนเซียจื่อเป็นยอดคนที่ซ่อนตัว จากนั้นเที่ยวสืบเสาะหา ฟังว่าชุมทรัพย์เหล่านั้นเป็นของ...”

หลี่มี้ตัดบทว่า “ข่าวลือไหนเลยยึดถือเป็นจริงได้ ก่อนที่อาจารย์

เราจะล้างมือในอ่างทอง เคยคิดล้มล้างราชวงศ์สุย ช่วยชีวิตราษฎรทั้งแผ่นดินพ้นจากความทุกข์ยาก ไหนเลยมีเงินหลงเหลือ ต่อให้มียู๋บ้าง ที่ข้างกายท่านผู้เฒ่ามีพี่น้องมากมาย คงแบ่งไปจนหมดสิ้น คนเหล่านี้ก็ปะติดปะต่อเรื่องราวขึ้นเอง คิดหวังร้ายด้วยลามลอย หาได้ชั่งน้ำหนักตัวเองไม่”

หวังเต๋อเหยินผงกศีรษะติดต่อกัน กล่าวว่า “มีกงกล่าวมีเหตุผล เราความจริงยังครุ่นคิด หากว่าได้ชุมทรัพย์รายนี้จะนำมาเป็นค่าใช้จ่ายของกองกำลังหวากัง”

หลี่มี้ยิ้มพลาบกล่าวว่า “กองกำลังหวากังเราผูกขึ้นตามบัญชาสวรรค์ เป็นศูนย์รวมของทั้งหมด ต่อให้ขัดสนเงินทอง จะหยิบฉวยจากกองคลังราชสำนักเอง”

หวังเต๋อเหยินคล้อยตามคำหนึ่ง จากนั้นกล่าวด้วยความระมัดระวังว่า “อาการบาดเจ็บของมีกงเป็นอย่างไร ต้องการให้เราจัดหาตัวยานันใดหรือไม่?”

หลี่มี้โบกมือกล่าวว่า “ไม่เป็นไรแล้ว เพียงแต่ระหว่างนี้เผชิญกับลมปากแผลบางแห่งเกิดอาการบวมขึ้นมา”

หวังเต๋อเหยินรีบกล่าวว่า “อย่างนั้นเราจะไปจัดหาตัวยาลดอาการบวมมา”

หลี่มี้กล่าวว่า “ทางเรามีตัวยาครบถ้วน เต๋อเหยินไม่ต้องวุ่นวายแล้ว” นับตั้งแต่กองกำลังหวากังของหลี่มี้ถูกจางซูทวอโจมตีแตกพ่ายไม่เป็นขบวน รัชมิ่งแหวนของหลี่มี้ก็ลดลงมากนัก ขณะที่การแย่งชิงอำนาจภายในกองกำลังหวากังดำเนินถึงขั้นตัดสินชี้ขาด หลี่มี้ไม่ว่าอย่างไรต้องรักษาชุมกำลังจากภายนอกที่มาสวามิภักดิ์เช่นหวังเต๋อเหยินเอาไว้

หวังเต๋อเหยินความจริงเข้าใจว่าเมื่อเข้าร่วมกับหลี่มี้ ภายหน้าหลี่มี้ขึ้นครองบัลลังก์ ตนเองจะเป็นขุนนางคุณูปการแรกตั้งประเทศ แต่ตอนนี้

ความคิดเพื่อพ้นถูกสภาพความจริงอันโหดร้ายทำลายสิ้น ที่ว่าผู้รับบัญชา
สวรรค์ต้องได้รับการผลักดันจากผู้คนนับไม่ถ้วน หลี่มีอาจเป็นโอรส
สวรรค์จริง แต่ตนเองคงไม่เห็นวันนั้น หากกลายเป็นหินรองรับเท้าให้ผู้อื่น
ก้าวขึ้นไป

มันไม่ยอมถูกผู้อื่นหลอกใช้ แต่ก็ไม่อาจหาข้ออ้างถอนตัวล่าถอย
ทรัพย์สินเงินทองและพี่น้องทั้งหลายที่มันนำมาเข้าร่วมกับกองกำลังหว่า
งก็ไม่สามารถนำกลับไป การค้าที่ขาดทุนเช่นนี้ทำให้มันกินไม่ได้นอนไม่
หลับ ดังนั้นลองมาเลียบเคียงถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างหลี่มีกับเงิน
หมิงเจิ้น ดูว่าจะได้รับส่วนแบ่งจากชุมทรัพย์ที่เล่าลือกัน เป็นการถอนทุน
กลับไปหรือไม่

นึกถึงตอนนี้ หวังเต๋อเหยินอดกล่าวนิได้ว่า “เงินเสียวจีว (คนที่เก่า)
ผู้นี้ไม่ธรรมดา คราก่อนยิงธนูทะเลลูเหรีญกษาปณ์ที่อยู่ห่างไปร้อยกว่าก้าว
ได้...”

หลี่มีได้รับรายงานแต่แรกว่า เงินหมิงเจิ้นยิงธนูเสี่ยงตาย ทำลาย
แผนเกลี้ยกล่อมของชาวมิจฉาซีฟเข้าร่วมกับหลี่มีของฝางเยียนเจาไป
ตั้งแต่แรก พอฟังต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า “เราทราบ มันเป็นทายาทแม่ทัพ
ราชวงศ์สุย ฝึกวิชาการต่อสู้ตั้งแต่เล็ก แต่ว่า...”

หวังเต๋อเหยินรีบกล่าวว่า “มีกงแปรเจตนาของเราผิดไปแล้ว เรา
ความจริงคิดบอกว่าหากมันมายังกองกำลังหว่าง จะมีส่วนช่วยพวกเรา
ฟังว่าระหว่างนี้มันไม่ลงรอยกับจางจินเชิง หากพวกเราส่งคนไปเกลี้ยกล่อม
ไม่แน่ว่า...”

หลี่มีความจริงได้รับรายงานเหตุการณ์ทางเบื้องนอกจากฝางเยียนเจา
แต่เปลือกนอกแสร้งเป็นไม่ทราบ กล่าวว่า “ระหว่างเงินหมิงเจิ้นกับจาง
จินเชิงเป็นเรื่องราวใด ท่านเคยได้ยินมาหรือไม่?”

หวังเต๋อเหยินกล่าวว่า “มีกงกังวลสนใจสถานการณ์บ้านเมือง ไหน

เลยคล้ายเราที่ชมชอบสืบเสาะเรื่องปลื้กย่อหยุมหยิม พังว่าคราครั้งนี้ จางจินเชิงยกกำลังจนแทบบุกไปทั่วเขตปกครองชิงเหอจวิน แต่ไม่ได้นำ เงินหมิงเงินไปด้วย นี่ต่างกับเมื่อครั้งปีก่อน ตอนนั้นแม้ว่าเรื่องใหญ่หน่อย ใด จางจินเชิงต้องหารือกับผู้แซ่เงินก่อนแล้วค่อยกระทำ”

หลี่มีทำท่าครุ่นคิดกล่าวว่า “อาจบางที่จางจินเชิงทิ้งมันไว้อยู่เฝ้ารักษา บ้านช่อง”

หวังเต๋อเหยินอธิบายว่า “คนเฝ้าบ้านคือเซวี่เหล้าเอ้อ (อันดับสอง แซ่เซวี่) มิหนำซ้ำยังประจำตัวของเงินหมิงเงินไม่มีคำ ‘จาง’ แต่ว่าเปลี่ยน เป็นคำ ‘หมิงโจว’ ”

หลี่มีผงกศีรษะกล่าวว่า “อย่างนั้นคงปีกกล้าขาแข็ง คิดยืนด้วยลำแข้ง ตัวเองแล้ว” ก่อนที่หวังเต๋อเหยินจะมาถึง มันเคยถกถึงกองกำลังหมิงโจว กับคนสนิทจากสถานการณ์ปัจจุบัน กองกำลังหมิงโจวขอเพียงขยับลงได้ ก็จะถูกคามต่อคลังเสบียงหลี่หยาง หากกองกำลังหวากังคิดยึดคลังเสบียง หลี่หยาง ต้องนึกถึงท่าทีของเงินหมิงเงิน

จากข้อมูลที่มีอยู่ หลี่มีคาดคิดว่าเงินหมิงเงินอาจเป็นศิษย์น้องของ ตนเอง ทั้งได้รับอิทธิพลจากซือฟู่ (ท่านอาจารย์) นึกแค่นตนเองจับใจ มัน ไม่ต้องการเพาะศัตรูอายุเยาว์เช่นนี้ และไม่คิดสูญเสียขุมทรัพย์ที่ซือฟู่ทิ้งไว้ ยิ่งไม่ยินยอมปล่อยให้ขุมทรัพย์รายนี้ตกเป็นของผู้อื่น

หลี่มีมองดูหวังเต๋อเหยินที่กระเหี้ยนกระหือรือคิดเคลื่อนไหว คิด อ่านในใจว่าเจ้าผู้นี้คงมีจุดมุ่งหมาย แต่สติปัญญาความสามารถของมันไม่ คู่ควรกับการเอ่ยถึง หากส่งมันไปหยิบฉวยเกล็ดจากเตาไฟ โดยที่ตนเอง หนึ่งแบ่งผลประโยชน์ ถือเป็นความคิดที่ไม่เลว ต่อให้ล้มเหลวตนเองก็ไม่ สูญเสียอันใด หากว่าพบกับความสำเร็จ ตนเองก็สามารถแย่งชิงมา

หวังเต๋อเหยินเห็นหลี่มีนั่งครุ่นคิด จึงเสนอแนะว่า “ตอนนี้กำลังของ จางจินเชิงยิ่งมายิ่งกล้าแข็ง ส่วนกองกำลังหมิงโจวตั้งมันอยู่ติดกับหนอง

น้ำจวีเยี่ยเจ้อ สักวันหนึ่งจางจินเชิงต้องไม่ยอมรับ ดังนั้นเงินหมิงเจิ้น ต้องหาที่พึ่งอันแข็งแกร่ง ด้วยชื่อเสียงของกองกำลังหวากังกับบาร์มีของ มีกง...”

หลี่มีซิงกล่าวว่า “เต๋อเหยินกล่าวตรงกับใจเรา ท่านคุ้นกับเงินหมิงเจิ้น ทั้งเคยอยู่ที่ภูเขาเต๋อลี่ซาน ลองวิ่งเต้นให้กับเรา”

หวังเต๋อเหยินประสานมือกล่าวว่า “ยินดีรับใช้มีกง แต่ทางด้านจาง ชูทวอ...”

หลี่มีโบกมือกล่าวว่า “นี่ไม่มีปัญหา โจวเหวินจวี้ยกกำลังกลับมาแล้ว ให้มันแทนที่ท่าน อีกสักครู่เราจะไปบอกต่อต้าตังเจีย (หัวหน้าคนที่หนึ่ง หมายถึงไฉ่หยาง) ท่านผู้เฒ่าต้องเห็นด้วยแน่นอน อย่าว่าแต่การไปของท่าน ครั้งนี้เพื่อกองกำลังหวากังเรา”

มันไม่รอให้หวังเต๋อเหยินจากไป ก็กล่าวเสริมว่า “ให้เยียนเจากับ ป้อตังร่วมทางกับท่าน ระหว่างทางหากมีปัญหาก็จะช่วยกันคิดอ่าน ไซ้แล้ว ยังมีหวังเอ้อเหมานั้น มันมิใช่เป็นสหายกับเงินหมิงเจิ้นหรือ? เรา จะไปขอตัวมันจากฉีเม่ากง พวกท่านทั้งสามนำกำลังข้ามแม่น้ำไป เราจะ รอฟังข่าวดีอยู่ที่นี่”

หวังเต๋อเหยินขานรับด้วยเสียงอันดัง ในใจลอบดำทอหลี่มีเจ้าอุปาย ขณะที่ใช้สอยตนเอง ยังจัดผู้คนเฝ้าควบคุมอยู่ด้านข้าง ในใจครุ่นคิด เปลือกนอกรักษารอยยิ้มไว้ กล่าวว่า “มีกงโปรดวางใจ หากเกลี้ยกล่อม เงินหมิงเจิ้นเข้าร่วมกองกำลังหวากังไม่สำเร็จ เราจะไม่ขอกลับมา”

หลี่มียิ้มอย่างอ่อนโยน แต่คิดอ่านในใจ ‘เจ้าไม่มีโอกาสกลับมาหา เราแล้ว’

หวังเต๋อเหยินก็คิดอ่านในใจ ‘บิดาจะไม่กลับมาเป็นหีนรองรับเท้า ของท่านอีก’ หลี่มีไม่มีกำลังให้ใช้สอยหวังป้อตังกับฝางเยียนเจาอย่างมาก นำองครักษ์พันคนร่วมทาง ตนเองกลับมีพี่น้องสองหมื่นคน ยังมีไซ้

จัดการกับผู้คนพ้นคนได้โดยง่ายดาย

นึกถึงตอนนี้มันกวาดตาไปนอกหน้าต่าง ยามนี้เป็นฤดูใบไม้ร่วง
ขุนเขาไกลดงามปานภาพวาด

กำลังพลสองหมื่นมิใช่จำนวนเล็กน้อย ความจริงยากรอดพ้นจากหูดตาของ
ทหารทางการ แต่ตอนนี้ฮ่องเต้ราชวงศ์สุยถูกกักอยู่ที่ด่านเอียนเหมินกวน
ราชสำนักกับขุนนางต้องถีนลั่นบันป่วนวุ่นวาย ดังนั้นหวังเต๋อเหยินกับ
พวกเดินทางอย่างปลอดภัยไปร่ง ซ้ำแม่ น้ำฮวงโห จับเส้นทางขึ้นเหนือ

ตอนนี้มันพ้นจากเขตแดนเหอหนาน เข้าสู่ดินแดนเหอเป่ย์ ผู้อื่น
อาจไม่รู้ลึกแตกต่าง แต่ในสายตาหวังเต๋อเหยิน ที่เบื้องหน้ากลับกลายเป็น
เป็นงามตระการ ทั้งไม่ต้องหวั่นวิตกว่าตนเองจะถูกใช้ให้ตัดเย็บชุดวิวาร์
แก่ผู้อื่นหรือไม่ และไม่ต้องใคร่ครวญว่าจะเลือกทำตามข้อเสนอของฉีเม่า
กงหรือปฏิบัติตามคำสั่งของหลี่มี เส้นทางหลังจากนี้เป็นของมัน ไม่ว่า
เดินผิดเดินถูกเป็นมันรับผิดชอบเอง

หลังจากผ่านเหตุการณ์ที่กองกำลังหวากัง มันค่อยพบว่าความฝัน
ได้รับการอวยยศแต่งตั้งตำแหน่งอยู่ไกลเกินเอื้อม ตนเองได้แต่เป็น
หัวหน้าโจรผู้หนึ่ง ผู้ใดเป็นโอรสสวรรค์ที่แท้ ผู้ใดได้ขึ้นครองบัลลังก์ หามี
ส่วนเกี่ยวข้องกับตนเอง รอจนแผ่นดินสงบสันติก็จะสลายกำลัง หอบ
สมบัติที่แย่งชิงมาไปยังที่ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักตนเอง เสพสุขอย่างเต็มที่

แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาล้างมือในอ่างทอง กลียุคยังไม่สิ้น หลี่มีส่งหวัง
ป๋อดังกับฝางเยียนเจามาจับตาดูตนเอง แม้แต่ฉีเม่ากงยังมอบหมายให้
เด็กน้อยนามเชียวอิงเต็งร่วมทางมา หากรับมือผิดพลาด มันอาจประสบ
ภัยถึงแก่ชีวิต ในกองกำลังสองหมื่นคน หนึ่งในเดียวที่ไม่วิตกทุกข์ร้อน คือ
หวังเอ้อเหมาแห่งหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ

เด็กน้อยนี้พอฟังว่าจะได้กลับบ้าน สร้างความยินดีจนแทบกระโดด

ปราดขึ้นมา หวังเอ้อเหมามาแม้อยู่ในกลุ่มมิจฉาชีพ แต่จิตใจไม่อยู่ในกลุ่มมิจฉาชีพ ในใจมันยังบรรจุไว้ด้วยครอบครัว สหายและพี่น้องของตนเอง

ผู้ที่รีบร้อนกลับบ้านมักตำหนิขบวนทัพเดินทางเชิงช้า พอหลังจากสิ้นเขาหว่ากัง หวังเอ้อเหมาก็เร่งรัดทั้งหมดรีบเดินทางแข่งกับเวลา พอข้ามแม่น้ำฮวงโห จนถึงเนินตุนชีว ขบวนทัพก็เชิงช้าลงอีกครั้ง เพื่อปลอบขวัญหวังเอ้อเหมามา ฝ่ายเยียนเจาจึงอธิบายว่า “ไม่อาจมุ่งหน้าอีกแล้ว หากเดินทางเร็วเกินไป ไม่เพียงแต่เงินหมิงเงินที่เป็นสหายท่านจะแปรเจตนาการมาของพวกเราผิดไป แม้แต่ทหารทางการยามแตกตื่นตระหนก อาจจับมือกันจู่โจม”

หวังเอ้อเหมากล่าวว่า “เขตปกครองอยู่หย่างจวินนอกจากเว่ยเจิงแล้ว ผู้อื่นล้วนไม่น่าวิตก สำหรับเขตปกครองวู่จวิน ตอนที่พวกเราล้อมเมืองอยู่หย่างจัดการกับฟ่งเสี่ยวฉือ ขุนนางดูแลเขตปกครองวู่จวินหาส่งกำลังมาช่วยเหลือไม่ ตอนนีพวกเรายกกำลังมาสองหมื่น มันไหนเลยกล้าออกจากเมืองมา?”

หวังเต้อเหยาก็ไม่คิดรุดหน้าต่อไป จึงกล่าวสนับสนุนฝ่ายเยียนเจาว่า “น้องแซ่หวังคิดถึงบ้าน ย่อมเดินเร็วเป็นพิเศษ แต่พี่น้องทั้งหลายเพ็งกรำศึกมา หลังจากข้ามแม่น้ำฮวงโหก็ไม่ได้หยุดยังพักผ่อน”

ตามข้อตกลงของหลี่มีกับฉีเม่ากัง ขบวนทัพพามาถึงพื้นที่ระหว่างเมืองเน่ยหวงกับภูเขาป้อว่างซานจะหยุดพักตั้งค่าย ดังนั้นเชียวอิงเต็งเห็นด้วยกับหวังเต้อเหยิน ตอบไล่หวังเอ้อเหมากล่าวว่า “จะอย่างไรตลอดรายทางไม่มีผู้ใดกล้าขัดขวาง ท่านก็นำพี่น้องตนเองกลับบ้านไปหาหัวหน้าค่ายเงิน หนึ่งนั่นช่วยให้คลายความคิดถึง สอง ท่านเมื่อบอกกล่าวล่วงหน้า พวกเราพอเดินทางไปเยือนจะไม่ออกอาเจินไป”

หวังเอ้อเหมากำลังต้องการให้กล่าวเช่นนั้นพอดี จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ก็ได้ ข้าพเจ้ากับเสี่ยวจิวเกอ (พี่ชาย) ไม่ได้พบหน้ามานาน ไม่

ทราบว่ามันเปลี่ยนเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าจะล่วงหน้าไปก่อน ให้มันจัดเตรียมสุราอาหารน้อมรอพวกท่าน”

เซี่ยอิงเต็งสนิทสนมกับหวังเอ้อเหมา จึงทูปใส่มันหมัดหนึ่งกล่าวว่า “เมื่อถึงเวลาเด็กน้อยไม่ฉีกหน้า คว่าไม้พลองขับไล่ข้าพเจ้าก็พอ”

หวังเอ้อเหมาตอบว่า “ต้องไม่อยู่แล้ว ต่อให้ไม่ต้อนรับผู้อื่น ยังไม่ต้อนรับเสี้ยวเซี่ย (เซี่ยน้อย) ท่านได้อย่างไร?” ระหว่างที่มันพักรักษาตัวบนสันเขาหวากัง เวลาส่วนใหญ่อยู่ร่วมกับผู้คนค่ายใน เช่น ชานสงชิน ฉีเม่ากง เงินจื่อเจียกับพวก แต่อยู่ห่างจากหลี่มีและชาวมิจนาซีฟที่มาจากสถานที่ต่างๆ

เซี่ยอิงเต็งพอฟังวามัน ก็รู้แน่แท้ใจ ฝางเยียนแจกลับไม่ทันสังเกต เห็นหวังเอ้อเหมาคิดแยกจากขบวน จึงเข้ามากล่าวว่า “มิสู้ให้เราไปกับเตอเหยินไปด้วย ทางด้านเตอเหยินอยู่เป็นเพื่อนกับน้องแซ่เซี่ยก็พอ”

หวังเตอเหยินก็เสนอว่า “ให้น้องแซ่หวังกลับไปคนเดียว อาจทำให้ผู้คนเข้าใจว่ากองกำลังหวากังเราไม่มีความจริงใจ สมควรให้ฝางเยียนเชิงออกหน้า หากกลัวว่าระหว่างทางไม่ปลอดภัย ป่อดังกับอิงเต็งก็ร่วมทางไป”

ฝางเยียนเจาไหนเลยปล่อยให้หวังเตอเหยินสมปรารถนา จึงกล่าว “ยังคงให้อิงเต็งอยู่เป็นเพื่อนท่าน ด้วยฝีมือของอิงเต็ง ต่อให้เกิดเรื่องขึ้น ก็สามารถบุกฝ่ากลับสันเขาหวากังไปขอกำลังหนุน”

คนเหล่านี้ปากกล่าวเกรงอกเกรงใจ แต่ในใจคิดอ่านอีกประการหนึ่ง หวังเอ้อเหมาในยามนี้มีใช้หวังเอ้อเหมาที่อ่อนต่อโลกเช่นกาลก่อน ย่อมรู้แน่แท้ใจ จึงกล่าว “พวกท่านหารือกันเถอะ ข้าพเจ้าจะนำทางไป ไม่เช่นนั้นก็ทำตามวิธีของข้าพเจ้า พวกเรายกกำลังไปถึงเมืองผิงเอิน สมทบกับเสี้ยวจิวเกอ จากนั้นยึดเขตปกครองอยู่ร่วมกับอุ๋หยางจวินไว้”

ข้อเสนอนี้ยังทำไม่ได้ หวังเตอเหยินกับพวกต่างก็สั่นศีรษะกล่าวว่า

“ไม่ต้องรีบร้อนไป อย่างน้อยต้องให้หัวหน้าค่ายเงินเตรียมตัวก่อน...”

ในที่สุดหวังป๋อตงเสนอว่า “พวกเราอย่าได้เสียเวลาไปแล้ว เราตั้งอยู่เป็นเพื่อนกับเต๋อเหยิน อิงเต็งกับฝางเยียนซึ่งติดตามน้องแอ๋อเหมาไป”

ก่อนที่มันจะเข้าร่วมกับกองกำลังหวากัง เคยเคลื่อนไหวยู่ละแวกเน่ยหวง คู่กับภูมิประเทศแถบนี้ ดังนั้นอาสาตั้งอยู่ช่วยเหลือหวังเต๋อเหยินตั้งทัพรอคอย

หวังเต๋อเหยินหลังจากชั่งน้ำหนักดู ก็ตอบตกลง ฝางเยียนเจอเห็นว่าวิธีนี้รอบคอบรัดกุมกว่า จึงผงกศีรษะกล่าวว่า “อย่างนั้นให้वानป๋อตงแล้ว พวกท่านทั้งสองตั้งทัพอยู่ที่นี้ พวกเรา...”

ไม่ทันขาดคำ หวังแอ๋อเหมากับเซียอิงเต็งพากันกระตุ่ม้าออกไป ทั่ม้าที่สังกัดหนองน้ำจวีเยี่ยเจ๋อร้อยกว่านายก็ผิวปากคำหนึ่ง พากันติดตามไป ฝางเยียนเจอถูกผงกลืนที่กีบม้าก่อวนขึ้นมา รมจนแทบหายใจไม่ออก ได้แต่กลั้วกลืนคำพูดไว้ ยกมืออุดจมูกกระตุ่ม้าตามไป

ขบวนคนและม้าเพิ่งมาถึงริมแม่น้ำจางส่วยก็ถูกล้วงล่อกองกำลังหมิงโจวที่ลาดตระเวนอยู่ฝั่งตรงข้ามพบเห็น ล้วงล่อที่ได้รับการจัดสรรม้าสองคนล้วงหลุดเขาจากอกเสื้อ ทางหนึ่งเป่าเป็นเสียงดัง ทางหนึ่งควมม้าเข้าเมืองชิงจางไปรายงาน ล้วงล่อที่เดินเท้าสับกว่าคนติดตามชายฉกรรจ์คนหนึ่งกวัดแกว่งดาบเหิงเตา โถมมายังสะพานเชือกริมแม่น้ำ

ในเส้นทางคมนาคมระหว่างเมืองชิงจางกับเขตปกครองอุ๋หยางจวินหนทางที่สะดวกที่สุดคือข้ามสะพานเชือกสะพานนี้ หลายปีนี้ถึงแม้ทหารทางการกับโจรร้ายสู้รบกัน แต่ก็ไม่ได้ทำลายตอม่อที่ใช้ผูกเส้นเชือกไป หวังแอ๋อเหมากลัวว่ากองกำลังหมิงโจวจะฟันสะพานเชือกขาด รีบไสม้าออกจากขบวน โบกไม้โบกมือร้องบอกว่า “อย่าได้ฟัน เป็นเราเอง เราหัวหน้าตีก่ายแพรวไหมหวังแอ๋อเหมา ท่านย่าของมัน พวกท่านจดจำบิดาไม่ได้แล้ว?”

ชายฉกรรจ์ที่น่าขบวณพอได้ยินชื่อหวังเอ้อเหมา ต้องงงงันวูบ ดาบเหิงเตาที่เงือขึ้นชะงักค้างไว้ เปลี่ยนเป็นโบกมือตราหนึ่ง ล้วงล่อทั้งสิบ กว่าคนมือหนึ่งถือโล่ มือหนึ่งกระชับดาบมัน จากนั้นมันค่อยเดินออกไป ประสานมือกล่าวว่า “หวังถั่งจู่ (หัวหน้าตีกแซ่หวัง) กลับมาตั้งแต่เมื่อใด? เหตุใดไม่ส่งคนมาบอกกล่าวก่อน? ยังมีแขกเหรี้อที่ด้านหลังท่านเป็นใคร?”

ทัพม้าที่ด้านหลังหวังเอ้อเหมาจดจำคนที่ขวางทางออก พวกมันร้อง ว่า “โจวถู่จื่อ (ศิระล้านแซ่โจว) ไม่พบกันปีเศษ กลายเป็นวางก้ามเขื่อง โขขึ้นมา”

“โจวถู่จื่อ เด็กน้อยท่านขวัญกล้าบังอาจนัก กลับกล้าขวางทางหวัง ถั่งจู่ด้วย?”

หัวหน้ากลุ่มย่อยที่แซ่โจวถูกดำจนหน้าแดงฉาน แต่ยังไม่ยอมเปิดทาง ทุ่มเถียงว่า “พวกท่านเข้าใจอันใด เจี้ยวโถว (หัวหน้าฝึกสอน) มีคำสั่ง หากปล่อยคนเข้าไปโดยไม่รายงาน วันพรุ่งนี้ศิระของบิดาต้องถูกจับแขวน บนกำแพงเมืองแล้ว”

หวังเอ้อเหมาพอฟังทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ไม่คำนึงถึงการเสียมารยาท ของอีกฝ่าย ร้องว่า “เสี่ยวจิวเกออยู่ที่เมืองชิงจาง? มันมายังเมืองชิงจาง ทำอะไร? เมืองผิงเอินเล่า? ผู้ใดเฝ้ารักษาเมืองผิงเอินให้กับมัน?”

หัวหน้ากลุ่มย่อยแซ่โจวนั้นก็กลับไม่กล้าปิดบัง ทั้งเห็นผู้คนที่ร่วมทาง มากับหวังเอ้อเหมา ส่วนใหญ่เป็นคนที่คุ้นตา จึงกล่าว “เป็นหานตูเว่ย (คน ยศตูเว่ยแซ่หาน) กับเหล่าแหยจื่อ (นายผู้เฒ่า) ช่วยเฝ้าดูแล ส่วนเขากับ เจวียนจื่ออยู่ที่เมืองชิงจาง ยังมีต้วนตูเว่ย (คนยศตูเว่ยแซ่ต้วน) กับจางตู เว่ย (คนยศตูเว่ยแซ่จาง) รวมทั้งพี่น้องค่ายแพรไหมแทบทั้งหมด”

หวังเอ้อเหมาฉุกใจคิดกล่าวว่า “มีเรื่องอันใด?”

หัวหน้ากลุ่มย่อยแซ่โจวนั้นก็เลื้อบมองเขี้ยวอิงเติงกับฝางเยียนเจาซึ่ง อยู่ทางด้านหลังหวังเอ้อเหมาแวบหนึ่ง กล่าวอย่างคลุมเครือว่า “เจี้ยวโถว

ยังไม่ได้บอก ผู้น้อยไม่ทราบชัด”

เชี้ยอิงเต็งกับฝางเยียนเจาไม่ได้เข้าร่วมวงสนทนา เพียงยืนสังเกตการณ์อยู่ที่ห่างไป แต่ว่าสีหน้าของทั้งสองผิดแผกแตกต่าง เชี้ยอิงเต็งไม่ร้อนรุ่มรำคาญ รับฟังอย่างขိ้มแย้ม ส่วนฝางเยียนเจาขมวดคิ้วหน้าราวกับว่าทุกคนล้วนติดค้างเงินทองมัน

หวังเอ้อเหมาล่วงรู้ข้อกริ่งเกรงของหัวหน้ากลุ่มย่อยแซ่โจว นั้น จึงกล่าว “ท่านส่งคนกลับไปรายงานเถอะ บอกว่าเรากลับมาแล้ว ยังมีเชี้ยอิงเต็งกับฝางเยียนเจาแห่งกองกำลังหวากังร่วมทางมา คิดเข้าค้ำับหัวหน้าคนที่เก้าแห่งหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ”

หัวหน้ากลุ่มย่อยแซ่โจว นั้นรับคำ จากนั้นหันไปกล่าวกับพี่น้องตนเองว่า “จางเจีย หวงเหล่าเกิน พวกท่านรีบรุดเข้าเมือง ถ้ายทอดคำพูดของหวังถึงจูเมื่อครูต่อจิวตั้งเจีย พี่น้องอื่นปลดถุงน้ำลงมา ให้หวังถึงจูและอาคันตุกะแดนไกลดื่มดับกระหาย”

หวังเอ้อเหมาด่าอย่างขิ้มแย้มว่า “หากบิดาคิดดื่มน้ำ สามารถชักน้ำจากใต้สะพานดื่มกิน” มันไม่รับถุงน้ำจากอีกฝ่าย แต่ยืนบนสะพานรอดูปฏิกิริยาในเมืองชิงจาง

ถึงแม้ถูกพวกเดียวกันขวางเอาไว้ แต่หวังเอ้อเหมหาหาขุนเคื่องไม่ประสพการณ์ในกองกำลังหวากังช่วยให้มันเข้าใจถึงความสำคัญของระเบียบวินัยของกองกำลัง ถึงแม้ว่าต่างสังกัดกองกำลังหวากัง แต่ว่าค่ายในของฉีเม่ากังกับฉินจื่อเจียต่างกับค่ายนอกของหลี่มี หวังป้อตั้งกับโจวเหวินจวี ฝ่ายแรกมีจำนวนน้อย แต่เคยสู้รบกับทหารทางการโดยไม่เพลี่ยงพล้ำ ฝ่ายหลังมีกำลังมากกว่า มีอยู่ช่วงหนึ่งรวบรวมกำลังได้ยี่สิบหมื่น แต่พอเผชิญกับทัพเกรงของทหารได้แต่เตลิดเปิดหนีถอยเดียว

ส่วนการแสดงออกของหัวหน้ากลุ่มย่อยแซ่โจวกับพวก หวังเอ้อเหม่าเห็นว่าไม่เป็นรองค่ายในกองกำลังหวากัง เรื่องนี้ช่วยให้มันเกิด

ความเลื่อมใสต่อเงินหมิงเงินอีกชั้นหนึ่ง ทั้งภาคภูมิใจแทนค่ายแพรไหม
ที่มันสังกัดอยู่

ขณะครุ่นคิด ที่ห่างไกลปรากฏผองคลีคละคลุ้ง ม้าหลายพันตัวควบ
ข้ามมาทางด้านนี้ พอใกล้เข้ามา เห็นผืนธงโบกสะบัด คมดาบสะท้อน
ประกายแวววับ อย่างเข้มข้นได้ยินเสียงกีบม้ากระทบพื้น เสียงอาวุธ
กระทบกัน แต่ไม่มีเสียงคนวุ่นวายไม่ กลับสงบนิ่งราวกับคมดาบเล่มหนึ่ง

เชียวอิงเต็งร้องชมเชยว่า “ขบวนทัพที่ระเบียบเรียบร้อยนัก” ที่ยกมา
เป็นทัพม้าไม่ถึงสองพันนาย แต่ให้ความรู้สึกคล้ายกองทัพนับหมื่น โดย
เฉพาะที่ห่างไปยากลองสั่งการให้ขบวนม้ารุดหน้า สุ่มเสียงอีกเหิมห้าวหาญ
ปลุกเร้าเลือดลมผู้คนจนเดือดพล่านขึ้นมา

หวังเอ้อเหมาหันไปกล่าวกับเชียวอิงเต็งกับฝางเยียนเจาด้วยความ
ภาคภูมิใจว่า “เสียวจีวเกอมาต้อนรับด้วยตัวเองแล้ว”

มิต้องให้มันปากมาก ฝางเยียนเจาก็เห็นชัดตาว่าผู้มาเป็นเงินหมิงเงิน
รูปร่างที่ตั้งตรง ท่วงท่าที่ไม่ย่อโสไม่นอบน้อมนั้นเคยประทับอยู่ในความ
ทรงจำของมัน

ขณะกล่าว ขบวนคนและม้ามาถึงเชิงสะพาน หัวหน้ากลุ่มย่อยแซ่โจว
นั้นตรงเข้าไปรายงานต่อเงินหมิงเงิน เงินหมิงเงินกล่าวชมเชยมันอยู่
หลายคำ จากนั้นบรรดาลีวล้อเปิดทางสายหนึ่ง เงินหมิงเงินก็กระโดด
ลงจากหลังม้า นำตัวนซิง จางจิ้น โจวฝาน หวังเฟยและพวกเดินขึ้นสะพาน

หวังเอ้อเหมาก็เดินออกไป เรียกเสียงสนั่นสะท้านว่า “เสียวจีวเกอ”

เงินหมิงเงินคว้ามือมันกล่าวว่า “ท่านกลับมาแล้ว” จากนั้นตบหลัง
มือมันเบาๆ แล้วคลายออก สาวเท้าสืบท่อ ปากกล่าวว่า “คิดไม่ถึงฝางเส้า
ซิง (ขุนนางยศเส้าซิงแซ่ฝาง) กับเชียวจ่งกวน (ผู้ดูแลแซ่เชียว) จะส่งพี่น้อง
เรากลับมาด้วยตัวเอง สร้างความตื่นตระหนกแก่ข้าพเจ้านัก”

ที่แท้คนของกองกำลังหว่าก้งล้วนได้รับการอวยยศ ฝางเยียนเจา

รังตำแหน่งขุนนางเหวี่ยงเส้าชิง ส่วนซ้ายอิงเตียงเป็นจ่งก่วนฝ่ายสอดแนม
ฝางเยียนเจอกับซ้ายอิงเตียงเห็นเงินหมิงเงินประธานมือต่อตนเอง รีบ
เบี่ยงตัวคารวะตอบกล่าวว่า “พวกเรามาอย่างอุกอาจ ก่อนหน้านี้ไม่บอก
กล่าวล่วงหน้า ขอเจ้าบ้านอย่าได้ตำหนิ”

เงินหมิงเงินกล่าวว่า “อาคันตุกะสันเขาหวากัง ข้าพเจ้าคิดเชื่อเชิญ
ไม่แน่ว่าจะเชิญมาได้ ไฉนบอกว่าอุกอาจ ท่านทั้งสองเชิญ”

ฝางเยียนเจอกับซ้ายอิงเตียงยังคิดกล่าวเกรงอกเกรงใจ กลับพบว่าเงิน
หมิงเงินเดินผ่านข้างกายพวกมันไป ประธานมือร้องบอกต่อพี่น้องทั้งหลาย
ที่กระโดดลงจากหลังม้าว่า “ท่านทั้งหลายกลับมาแล้ว? การเดินทาง ครั้ง
นี้ช่างลำบากนัก เจริญใจจัดสุราอาหารอยู่ในเมืองไว้รอต้อนรับแล้ว”

บรรดาพี่น้องที่ถูกสกัดตัวไว้ความจริงไม่พอใจอยู่บ้าง พอฟังต้อง
บังเกิดความอับอายบ้าง เรียกเจี้ยวโถว (หัวหน้าฝึกสอน) บ้างเรียกหาเป็น
จิวตั้งเจีย (หัวหน้าคนที่เก่า)

เงินหมิงเงินเห็นมือดีที่ติดตามหวังเอ้อเหมาไปบุกคลังเสบียงหลี่หยาง
คงเหลือผู้คนน้อยกว่าคนนี้ ก็บังเกิดความพลุ่งพล่านใจ ยิ้มอย่างหดหู่กล่าว
ว่า “พี่น้องทั้งหลายอย่าได้เกรงใจ เเสบียงอาหารในที่นี้เพียงพอให้พวกเรา
รับประทาน น้ำสุราก็บริบูรณ์ เหล่านี้เป็นพวกท่านเสี่ยงชีวิตเข้าแลงมา
รับข้ามแม่น้ำไป คนในครอบครัวต่างก็เฝ้ารอคอย”

กล่าวจบจุดถึงพี่น้องที่อยู่ใกล้ที่สุดเข้ามา สวมกอดแล้วคลายออก
จากนั้นจุดถึงคนที่สองเข้ามา สวมกอดพลาตบหลังอีกฝ่ายเบาๆ ตัวนซิง
จางจิ้น โจวฝาน หวังเฟยและพวกก็ปฏิบัติตาม แยกย้ายเข้าสวมกอดพี่
น้องทั้งหลาย

ฝางเยียนเจอสนั้ศีรษะผืนยิ้มพลาจรุ่นคิด ‘ที่แท้ไม่ได้มาต้อนรับ
พวกเรา’ มันมองดูซ้ายอิงเตียง พบว่าซ้ายอิงเตียงหันมามองดูตนเอง แหวตา
แฝงความสะท้อนใจ

พอข้ามแม่น้ำไป ฝางเขียนเจายิ่งจิตใจหนักอึ้งกว่าเดิม คราครั้งนี้ มันได้รับคำสั่งมา ต่อให้ไม่สามารถเกลี้ยกล่อมเงินหมิงเจิ้นเข้าสังกัดกอง กำลังหวากัง อย่างน้อยก็หาพันธมิตรให้กับกองกำลังหวากัง แต่ฝางเขียน เจาพบว่ากองกำลังหมิงโจวแม้มีจำนวนน้อยไปบ้าง แต่ขวัญกำลังใจ ตลอดจนลักษณะของกองกำลัง หาด้อยกว่าค่ายในกองกำลังหวากังของฉี เม่าก่ง กับทัพเกร่งเขตปกครองฉีจินของจางซูทวอไม่ โดยเฉพาะด้านการ ปกครองดูแล พื้นที่ที่อยู่ในความควบคุมของกองกำลังหมิงโจวเป็น สถานที่เพียงหนึ่งเดียวที่รักษาความสงบเรียบร้อย เหมาะกับการอยู่อาศัย ที่สุด

ตอนนี้เป็นปลายฤดูใบไม้ร่วงต้นฤดูหนาว ท้องทุ่งฝั่งตรงข้ามกับ แม่น้ำจางส่วยมีสภาพรกร้าง แต่ทางด้านนี้ยังมีคนทำงานในไร่นา หาก สังเกตดูจะพบว่าส่วนใหญ่เป็นหญิงชาวบ้านที่หย่าบกระด้าง กับเด็กน้อย ที่หน้าตาเหลืองซีด ทั้งหมดอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้สูงอายุ ผสมกึ่งไม้ ใบหญ้าคลุกกับมูลดิน ไรย์ใส่ผืนดินที่เพิ่งพลิกขึ้นมา ยังมีบุรุษทั้งหลาย ช่วยกันขุดท้องร่องตามไร่นา สร้างคูส่งน้ำไปทุกแห่งหน อย่างนั้นไม่ว่าปี หนึ่งดินฟ้าอากาศเป็นอย่างไร จะไม่ส่งผลกระทบต่อการเก็บเกี่ยว

การเก็บเกี่ยวหมายถึงจำนวนของประชากร จำนวนของประชากร หมายถึงความสามารถในการรองรับภัยสงคราม ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ ในห้วงกลียุคเช่นนี้ เมื่อมีผืนดินที่ช่วยประทังชีวิต หมายถึงศูนย์รวมของ จิตใจมวลชน

ฝางเขียนเจาพบว่าผู้คนที่สาละวนวุ่นวายมีอารมณ์ที่แจ่มใส ถึงแม้ เสื้อผ้าจะเก่าขาด เครื่องมือจะโกโรโกโส ใบหน้าของชาวไร่ชาวนาทั้งชาย หญิงยังประดับด้วยรอยยิ้ม ที่ห่างไปแว่วเสียงเพลงของเด็กน้อยดังมา ผู้ใหญ่ทั้งหลายก็เงยหน้าขึ้นร้องบอกอยู่หลายคำ กำชับกำชาด้วยความห่วงใย สะท้อนถึงความคาดหวังต่ออนาคต

มีแต่คนที่ตั้งความหวังต่ออนาคต ใบหน้าจึงประดับด้วยรอยยิ้มอันเบิกบาน พวกมันคล้ายลึ้มเลื่อนว่าเงินหมิงเจิ้นเพียงเป็นโจรผู้ร้าย ไม่มีสิทธิ์ในการกำหนดอัตราภาษี ยิ่งไม่มีสิทธิ์ในการยกผืนดินให้ มันเพียงยิ้มให้กับโอกาสของการมีชีวิตสืบไป ไม่ว่าโอกาสนั้นจะดับสูญสิ้นไปในชั่วพริบตาหรือไม่

ฝางเยียนเจามองดูภาพที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวาเบื้องหน้า ต้องครุ่นคิด ‘หากเปรียบกับทางการหรือจางจินเชิง พวกมันอาจต้องการให้เงินหมิงเจิ้นประจำการอยู่ที่นี้อย่างยาวนาน’ มือที่จับคันไถไม่มีกำลังเท่าใด แต่บางครั้งกลับเป็นเครื่องวัดผลแพ้ชนะ ฝางเยียนเจาเชื่อว่าหากเงินหมิงเจิ้นเกิดความขัดแย้งกับจางจินเชิง ชาวบ้านทั้งหมดจะอยู่ฝ่ายเงินหมิงเจิ้น ถึงกับจับคันไถช่วยกองกำลังหมิงโจวเฝ้ารักษาเมือง หากว่าทหารทางการที่ฝั่งตรงข้ามยกกำลังมา ก็ไม่แน่ว่าจะเก็บเกี่ยวผลรับกลับไป

เงินหมิงเจิ้นดูแลตัวเมืองทั้งสามไม่ถึงหนึ่งปี มันใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งปีก็ครองใจผู้คนถึงเพียงนี้ หากผ่านไปอีกระยะหนึ่ง คนนอกยิ่งยากจะโยกคลอนรากฐานของมัน เมื่อถึงเวลานั้นมันยังต้องสนใจกองกำลังหวากังหรือ?

ฝางเยียนเจายิ่งชมดูยิ่งประหลาดใจ ยิ่งครุ่นคิดยิ่งท้อแท้ จวบกระทั่งติดตามทั้งหมดมาถึงที่ทำการกรมเมืองชิงจาง หัวคิ้วทั้งคู่ยังขมวดมุ่นเข้าหากัน

ตัวนซิงที่ช่วยเหลือเงินหมิงเจิ้นดูแลแขกหรือเห็นเช่นนั้น ยังเข้าใจว่าตนเองล่วงเกินมันจึงกล่าว “ท่านทั้งหลายมาจากแดนไกล สถานที่เปลี่ยวร้างเช่นนี้ไม่มีสิ่งของใดต้อนรับ ได้แต่จัดเตรียมสุราจัดชุดแสดงความคารวะ หากมีที่ใดเพิกเฉยเฉื่อยชา ยังหวังให้อภัย”

ฝางเยียนเจาสมองเลอะเลือน เพียงบอกว่าไม่มีใด เขี่ยอิงเต็งก็พบว่าฝางเยียนเจามีท่าทีผิดปกติ จึงกล่าวเสริมว่า “มิน่าเล่าน้องแซ่หวังรีบรุดกลับมา ที่แท้สถานที่นี้สงบเรียบร้อยราวกับเป็นแดนสุขาวดี”

พลงยกเท้าเหยียบไล่ปลายแหลมของรองเท้าเซวียจื่อของฝางเยียนเจาคราหนึ่ง ฝางเยียนเจายามเจ็บปวด ค่อยเรียกสติกลับมา กล่าวกับตัวนซิงว่า “น้องผู้นี้ล้อเล่นแล้ว ทั้งหมดต่างเป็นชาวมิจฉาซีฟ ไหนเลยเลือกอาหารการกิน พวกเรามาโดยพลีผลลาม หวังว่าไม่สร้างความวุ่นวายให้กับพี่น้องทั้งหลาย”

ตัวนซิงติดสอยห้อยตามเงินหมิงเจิ้น จะมากจะน้อยเรียนรู้วิธีปฏิบัติตัวจากผู้นำทัพอยู่บ้าง จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ท่านทั้งหลายเป็นแขกที่กองกำลังหมิงโจวเราคิดเชิญยังเชิญมาไม่ได้ คราครั้งนี้ให้เกียรติมาช่วยเพิ่มสง่าราศีแก่เมืองเรา ขอเชิญนั่งประจำที่ เงินเจี้ยวโถวไปดูแลพี่น้องทั้งหลาย อีกสักครู่จะรุดมา”

ฝางเยียนเจาเหลียวหน้ามอง ค่อยพบว่าขณะที่ตนเองใช้ความคิดเงินหมิงเจิ้นกับหวังเอ้อเหมาไม่ทราบไปยังที่ใด ยามนี้ผู้ที่ต้อนรับตนเองกับเซียอิงเต็ง เพียงเป็นหัวหน้ากลุ่มย่อยไม่กี่คน เปรียบกับตำแหน่งในกองกำลังหวากังของตนเองไม่ทราบห่างไกลกันเท่าใด

ฝางเยียนเจาเกิดความรู้สึกอ่อนไหวต่อมารยาททางการทูตของอีกฝ่าย ตอนอยู่บนแม่น้ำจางส่วย เงินหมิงเจิ้นคิดปลอมขวัญพี่น้องที่จากกันมานาน ยังพออธิบายได้ แต่ตอนนี้กลับทอดทิ้งแขกหรือโดยไม่แยแส ออกจะเสียมารยาทไปบ้าง อย่างน้อยชีวิตของหวังเอ้อเหมากับพวกได้รับการช่วยเหลือจากกองกำลังหวากัง ผู้แซ่เงินสมควรยึดถือว่าติดค้างน้ำใจรายหนึ่ง

นึกถึงตอนนี้ ต้องชำเลืองมองไปทางเซียอิงเต็ง หวังให้อีกฝ่ายร่วมแสดงความโกรธแค้นออกมา กลับพบว่าเซียอิงเต็งไม่ถือสาหาความเลือกเก้อที่นั่งทรุดตัวลง ทางหนึ่งรับผ้าเช็ดหน้าที่ชุบน้ำจากลิ้วล่อมาเช็ดหน้าเช็ดตา ทางหนึ่งโอภาปราศรัยกับเหล่าหัวหน้ากลุ่มย่อยอย่างยิ้มแย้ม

เมื่อเป็นเช่นนี้ฝางเยียนเจาไม่สามารถแสดงความไม่พอใจออกมาได้แต่รับผ้าเช็ดหน้าที่ชุบน้ำมาเช็ดมืออย่างลวกๆ จากนั้นชดชว้างคืนให้

กับอีกฝ่าย แค้นหัวร่อกล่าวว่า “เงินเจียนจวิน (แม่ทัพแซ่เงิน) รักหวังไยไพร่พล ความสำเร็จในภายหน้าต้องเทียบเคียงกับยอดขุนพลโบราณกาล ฟังว่ายามปรกติมันอยู่กินกับพี่น้องทั้งหลาย คาดว่าครั้งนี้เพื่อต้อนรับข้าสู่วงกเรา คงสร้างความสั่นเปลือ้งแถมมันไม่น้อย”

ตัวนซิงคล้ายฟังความหมายในวาจาฝ่ายเยียนเจาไม่ออก กล่าวว่า “ไม่สั่นเปลือ้งอันใด แต่ยามปรกติเงินเจี้ยวโถวรับประทานอาหารร่วมกับพวกเรา รวมทั้งเจวียนจื่อเจีย (พี่สาว) ก็พักอยู่ในค่าย ทั้งสองชอบความครึกครื้นไม่สนใจอาหารที่เย็นชืด”

ฝ่ายเยียนเจาคล้ายคิดรังควานหาเรื่อง จึงกล่าว “ตู้เหล่าเจียนจวิน (แม่ทัพสูงอายุนั้น) อายุสูงวัยปานนั้น ก็อยู่กินกับทั้งหมดหรือ?”

ตัวนซิงทวนคำตู้เหล่าเจียนจวิน จากนั้นค่อยเข้าใจอีกฝ่ายหมายถึง ตูปาลา ต้องยิ้มอย่างกระดากกล่าวว่า “ท่านหมายถึงตู้ซันตังเจีย (หัวหน้าคนที่สามแซ่ตู้) ท่านผู้เฒ่าล้างมือในอ่างทองแล้ว ปรกติน้อยครั้งที่จะมีมายังที่ทำการกรมเมือง นอกจากเจี้ยวโถวสองสามีภรรยาว่านวายจนหัวหมุน ค่อยเชิญท่านผู้เฒ่ามาช่วยดูแล”

ฝ่ายเยียนเจาครุ่นคิด ‘ดูท่าตูปาลาสูญเสียอำนาจสั่งการไปแล้ว ไม่ทราบว่าจะละสิทธิ์ หรือว่าถูกบุตรบุตรเขยจับแขวนไว้?’ หากว่าคนผู้นี้หลุดจากศูนย์กลางอำนาจของกองกำลังหมิงโจว หมายความว่าจางจินเซิงไม่มีอิทธิพลต่อกองกำลังหมิงโจวอีก นับเป็นโอกาสก่อวณอันประเสริฐ

ขณะที่มันคิดอ่านวางแผน ได้ยินตัวนซิงกล่าวเสริมว่า “เพื่อเจี้ยวโถวกับเจวียนจื่อเจีย ท่านผู้เฒ่าทั้งเงินที่เก็บหอมรอมริบกับพี่น้องในสังกัดอยู่ในหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ทั้งหมดจึงจัดหาสุราอาหารให้กับท่านผู้เฒ่าเป็นพิเศษ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น แม้แต่เจี้ยวโถวยังรับประทานเช่นเดียวกับทั้งหมด ยังมีผู้ใดมีคุณสมบัติได้รับสิทธิพิเศษ?”

คำพูดนี้แฝงความหมายทิ่มแทงใจ ฝ่ายเยียนเจารับฟังจนส่งเสียง

ไ้อออกมา ดีที่ลื้อล้อยกน้ำชามาคารวะ มันจึงอาศัยการดื่มชากลบเกลื่อน
กิริยาของตนเอง

น้ำชาพอตกถึงท้อง ก็ระงับอาการไ้อไป ผางเยียนเจาเห็นในไ้อร้อน
ของถ้วยชาแผงกลิ่นหอมชนิดหนึ่งต้องกล่าวว่า “น้ำชาี้สามารถดับกระหาย
เราผู้แช่ผางยังไม่เคยดื่มชาเช่นนี้มาก่อน”

ตัวนซิงเพ็งยกถ้วยชาให้กับเซียอิงเต็ง พอพ้งจึงหันมากล่าวว่า “ที่นี้
ตั้งอยู่ในแดนเปลี่ยวร้าง แม้แต่พ่อค้ายังไม่ผ่านมา ไหนเลยหาชาดีได้
ทั้งหมดได้แต่เด็ดใบจากต้นจ๊อ* มาต้มดื่ม”

ผางเยียนเจาไม่รอพ้งจบ รีบยกมือปิดปากตนเอง มันไหนเลยเคย
ดื่มน้ำที่ต้มจากใบของต้นจ๊อ แต่หากบ้วนออกมาออกจะเสียมารยาท ได้
แต่กัดฟันกลืนลงคอ

ตัวนซิงเห็นผางเยียนเจาขมวดคิ้ว จึงลอบถามว่า “ไม่น่าดื่มหรือ? เรา
เห็นเจี้ยวโถวต้มน้ำนี้ทุกวัน ยังเข้าใจว่าน่าดื่มเสียอีก” พลาหงิบฉวยถ้วย
ชาจากมือลื้อล้อยมาดื่มรวดเดียวหมดสิ้น

ผางเยียนเจาลอบดำใจ ‘นี่มิใช่จิบชา หากเป็นลาโง่ต้มน้ำ’ แต่กล่าว
ไปประหลาดนัก ตอนแรกที่ดื่มรู้สึกมีรสขม หลังจากนั้นให้ความหอมหวาน
ชนิดหนึ่ง

ยามนั้นที่หน้าประตูบังเกิดเสียงหัวร่อดังกังวาน เงินหมิงเจิ้นกับหวัง
เอ้อเหมาเดินเคียงคู่กันมา ประสานมือกล่าวว่า “ปล่อยให้แขกเหรื่อรอนาน
ต้องขออภัยอย่างสูง”

ผางเยียนเจากับเซียอิงเต็งรีบลุกขึ้นกล่าวว่า “เงินตั้งเจีย (หัวหน้า
แช่เงิน) เกรงใจไปแล้ว”

เงินหมิงเจิ้นผายมือเชิญแขกนั่งที่นั่งอาคันตุกะผู้ทรงเกียรติ หลังจาก
คะยั้นคะยอ ผางเยียนเจากับเซียอิงเต็งนั่งที่นั่งอาคันตุกะผู้ทรงเกียรติทางขวา

---

* คำนี้ออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋ว ผลจ๊อมีรสหวานรับประทานได้

เงินหมิงเจิ้นนั่งประจำที่เจ้าภาพ หวังเอ้อเหมานั่งที่นั่งทางซ้าย ถัดไป
เป็นจางจิน ตัวนซิง หวังเฟยและพวกตามลำดับ

หากเปรียบกับงานเลี้ยงต้อนรับของจางจินเชิงเมื่อครั้งก่อน การ
ต้อนรับของเงินหมิงเจิ้นครั้งนี้ไม่อาจเทียบเปรียบเทียบได้ เนื้อวัวความจริง
ตากแห้ง ยามนี้นำไปนึ่งใหม่ กลับเป็นอาหารป่าจำพวกไก่ป่า กระต่ายป่า
และกวางแม่น้ำจัดเรียงรายอยู่เต็มโต๊ะ

ทั้งหมดล้วนหิวโหย จึงไม่คำนึงถึงพิธีรีตอง ผู้เหยาและอาคันตุกะดื่ม
กินอย่างเต็มที่ ผางเยียนเจาทางหนึ่งดื่มสุรา ทางหนึ่งจับตาดูผู้ที่ร่วมโต๊ะ
พบว่าตัวนซิงที่ยกน้ำชาให้กับตนเองมีตำแหน่งสูง นอกจากนั้นก็มีเพียง
หวังเอ้อเหมากับจางจินเท่านั้น

สำหรับชนชั้นมิฉฉีฟ นี่เป็นปรากฏการณ์ที่เหลือเชื่อ เกาซือต้า
ตั้งตนเป็นอ่อง แม้แต่หลิวเจียเหลียงที่ยึดอำเภอสองแห่งยังเรียกตัวเองเป็น
ต้าฮั่นเทียนจื่อ (โอรสสวรรค์ต้าฮั่น) ส่วนกองกำลังหวากังแตงตั้งต้าเจียน
จวิน (แม่ทัพใหญ่) กับเจียนจวิน (แม่ทัพ) มากมาย แต่ทางกองกำลัง
หมิงโจว เหล่านายทัพเพียงมียศตูเว่ย แมแต่น้ำชาที่ดื่มก็ดื่มจากใบของ
ต้นจื่อ

ภายใต้เงื่อนไขอันแร้นแค้นเช่นนี้ เงินหมิงเจิ้นอาศัยอะไรปลูกเรือ
ให้ทั้งหมดขายชีวิตให้? ผู้อื่นติดสอยห้อยตามมัน อย่างน้อยต้องมีคำตอบแทน
หรือว่าทุกคนเป็นเช่นเดียวกับชาวไร่ชาวนาที่จับคันไถอยู่เบื้องนอก เพียง
มีที่ดินสักผืนก็พอ?

ชั่วพริบตาสุราผ่านไปสามรอบ ทั้งหมดล้วนดื่มจนหน้าตึง แต่ถ้อยคำ
ยังคงราบเรียบ ไม่มีผู้ใดประพฤติเช่นหลี่มี ที่ถือถ้วยสุร่ายกอ้างปณิธาน
หมายมั่นครองแผ่นดินแต่อย่างไร

ผางเยียนเจาไม่ได้ยินหัวข้อสนทนาที่ตนเองต้องการ ได้แต่อารมณ์ภท
ว่า “การมาของพวกเราครั้งนี้ หนึ่งนั้นเพื่อคุ้มครองส่งหวังถึงลูกกลับมา

โดยปลอดภัย สอง ใจดำตั้งเจียกับมีกงล้วนนับถือเลื่อมใสเงินเจียนจวินมานาน ไหว้วานให้แสดงความเคารพต่อเจียนจวินแทนมัน” กลางพลางประคองถ้วยสุราเบื่องหน้าขึ้น ยกชูถึงตั้งจุมูกกล่าวว่า “ขอดื่มให้กับเงินเจียนจวินและดื่มให้กับพี่น้องกองกำลังหมิงโจว”

ครั้งนี้เซี่ยอิงเต็งสวดประสานเป็นอย่างดี ยกชูถ้วยสุราขึ้น กล่าวเสริมว่า “พี่น้องค่ายในค่ายนอกกองกำลังหวากังทั้งยี่สิบหมื่น ขอคารวะเงินเจียนจวินกับผู้เข้มแข็งทุกท่าน”

เงินหมิงเจิ้นรีบผุดลุกขึ้นยกชูถ้วยสุราขึ้นกล่าวว่า “ขอดื่มให้กับใจดำตั้งเจีย และผู้หาญกล้าบนสันเขาหวากัง”

จางจิ้นก็นำหวังเอ้อเหมากับพวกลุกขึ้น ยกชูถ้วยสุราต่อแขกหรือกล่าวว่า “ขอคารวะใจดำตั้งเจียกับผู้หาญกล้าบนสันเขาหวากัง”

ทั้งสองฝ่ายดื่มสุราลงไป ผางเยียนเจาบอกใบ้ให้ลี้ล้อในบริเวณรินสุราถ้วยที่สองให้กับตนเอง ปากกล่าวว่า “ทั่วทั้งแผ่นดินรับความลำบากมานาน ตอนนี้ฮ่องเต้โฉดถูกกักอยู่ที่ด่านเอียนเหมินกวน อาจจบสิ้นชีวิตได้ทุกเมื่อ พวกเรา...”

เงินหมิงเจิ้นยิ้มพลางตัดบทว่า “ได้เข้าเส้าชิงยังไม่ทราบหรือ? ฮ่องเต้โฉดรอดพ้นจากชะตากรรม วงล้อมที่ด่านเอียนเหมินกวนคลายออก ท้าพญูเจียถอนกำลังไปแล้ว”

ผางเยียนเจาอุทานดังอ้อ คำพูดที่เหลือไม่สามารถกล่าวจากปากได้ ก่อนที่จะลงจากสันเขาหวากัง มันยังได้ยืนยันว่าสุขหยางตี้ฮ่องเต้ถูกกักอยู่ที่ด่านเอียนเหมินกวน มิคาดเดินทางไม่กี่วัน สถานการณ์บ้านเมืองก็เปลี่ยนแปลงพลิกกลับกลาย แผนการใหญ่ที่มันกับหลี่มีกำหนดขึ้นบนสมมติฐานว่าฮ่องเต้ราชวงศ์สุยถูกทัพญูเจียปลงพระชนม์ไป ตอนนี้เงื่อนไขเปลี่ยนแปลงแผนการทั้งหมดก็ไม่อาจดำเนินการได้

เซี่ยอิงเต็งก็บังเกิดความตื่นตระหนก แต่มันมีสติสมาธิเหนือกว่า

ผางเยียนเจา เพียงงงันวูป จากนั้นยิ้มออกมากล่าวว่า “หยางกว้าง* แม้เป็นฮ่องเต้โฉด แต่มีขุนนางขุนบู้ที่สามารถฝากชีวิตให้ เช่นนี้ก็ดี ฉีชันเกอ (พีที่สามแซ่ฉี) จะได้ไม่ต้องหวั่นวิตกไป”

ฉีเม่ากงความจริงเป็นแอ่ดั่งเจีย (หัวหน้าคนที่สอง) สังกัดกองกำลังหวากัง เพียงรองจากไ้หยางคนเดียว แต่หลี่มีพอเข้าร่วมกับกองกำลังหวากัง มันก็ได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้าคนที่สอง ฉีเม่ากงจึงถูกลดตำแหน่งเป็นหัวหน้าคนที่สาม

เซี่ยอิงเต็งผีนยิ้มพลาংกล่าวว่า “ชันเกอบอกว่าหยางกว้างไม่อาจรับความลำบาก หากถูกทัพญเจียจับตัวไว้ ทำการลงทัณฑ์ ไม่ว่าเงื่อนไขใดล้วนรับปาก อย่างนั้นไม่เพียงแต่ตระกูลหยางจบสิ้นอวสาน แผ่นดินจงหยวนต้องกลายเป็นทุ่งเลี้ยงสัตว์ของทัพญเจียไปครึ่งหนึ่ง”

เพิงขาดคำ รอบบริเวณบังเกิดเสียงร่ำร้องด่าทอว่า “อุบาทว์บัดชบ หากฮ่องเต้โฉดถูกจับตัวได้ คงขายแผ่นดินจงหยวนให้แก่ผู้อื่นจริง ๆ”

ถึงแม้ว่าด่านเอียนเหมินกวนอยู่ห่างจากเมืองผิงเอน ในเวลาอันสั้น ทัพญเจียยังไม่ยกมา แต่หากสุยหยางตี้ฮ่องเต้ถูกบังคับให้เฉือนแบ่งแผ่นดินขอสงบศึก คงละทิ้งแดนเหอตงกับเหอเป่ยก่อน เมื่อถึงเวลาทั้งหมดไม่ถูกทหารทางการล้อมปราบ แต่ต้องตกเป็นทาสของทัพญเจีย ไม่มีวันพลิกฟื้นได้

ในเสียงร้องวุ่นวาย ผางเยียนเจาบังเกิดปฏิกาณวูป ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า “ทัพญเจียจับตัวหยางกว้างไม่ได้ ถือเป็นความโชคดีของฮ่องเต้โฉด แต่อย่าได้คาดหวังว่าหยางกว้างจะนำทัพออกขับไล่ศัตรูผู้รุกราน ในสถานการณ์เช่นนี้ พวกเราควรจับมือกันต่อต้านศัตรูภายนอก สะสางคนชั่วช้าภายใน สร้างสันติสุขกลับคืนมาใหม่”

เงินหมิงเจิ้นทราบว่าจะช้าเร็วอีกฝ่ายต้องกล่าวเช่นนั้น เมื่อไม่สามารถหลีกเลี่ยง ได้แต่กล่าวว่า “เราผู้แซ่เงินนำพี่น้องทั้งหลายต่อสู้

---

* พระนามของสุยหยางตี้ฮ่องเต้

เพื่อความอยู่รอด ไม่ได้คิดการณ์ไกลถึงเพียงนั้น ไม่ทราบจะร่วมมือกัน
อย่างไร ขอฝากเล่าชิง (ขุนนางยศเล่าชิงแซ่ฝาง) โปรดชี้แนะ”

หวังเอ้อเหมากับทัพม้าอีกร้อยกว่าชีวิต ได้รับการช่วยเหลือจากฉินเม่า
กงแห่งกองกำลังหวากัง น้ำใจรายนี้มีอาจไม่ขัดใช้ ดังนั้นฉินหมิง
จึงพ้อเอ่ยปาก เหล่านายทัพกองกำลังหมิงโจวก็วางถ้วยสุราลง ประสาน
มือกล่าวว่า “ขอฝากเล่าชิงโปรดชี้แนะ ขอเพียงกระทำได้ พวกเรายินดี
ติดตามฉินเจี้ยวโถวรับใช้อย่างเต็มกำลัง”

ฝางเยียนเจาส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “อันว่าเจ้าชีวิตเที่ยงธรรม
ขุนนางซื่อตรง เมื่อปรากฏเจ้าชีวิตที่เปรี๊ยะปาด เหล่าขุนนางก็ปฏิบัติ
หน้าที่อย่างเคร่งครัด คนต่ำช้าย่อมไม่มีโอกาสทำร้ายประชาราษฎร์ ตอน
นี้ตระกูลหยางไม่ได้รับการเหลียวแลจากฟ้า...”

เห็นคนในบริเวณเป็นชนชั้นอันหยาบกร้านจึงเลือกใช้ถ้อยคำที่
ทั้งหมดฟังเข้าใจว่า “หากพวกเราสามารถคล้อยตามเจตนารมณ์ของฟ้า
ทั้งตอบสนองความต้องการของมวลชน สนับสนุนโอรสสวรรค์ที่แท้ขึ้น
ครองบัลลังก์ สถานการณ์เฉพาะหน้าจะได้รับการคลี่คลาย”

ฉินหมิงจึงผงกศีรษะกล่าวว่า “มีเหตุผล ชาวมิฉนาศีพเนกเช่น
เม็ดทรายที่กระจัดกระจาย ทั้งไม่สามารถต้านทานการปราบปรามของ
ทหารทางการ และไม่สามารถรับมือการคุกคามจากศัตรูภายนอก แต่ว่า
โอรสสวรรค์ที่แท้เป็นใคร มีลักษณะพิเศษอันใด?”

ฝางเยียนเจามีอาจไม่กล่าวให้กระจ่างชัดกว่าเดิมว่า “ในระดับชาวบ้าน
มีบทเพลงขับขานว่า ‘ผลท้อผลหลี่...’ ”

ทั้งหมดสบสายตากัน ลอบร้องในใจ ‘มาอีกแล้ว’ หากย้อนเวลาไป
ปีสองปี ทั้งหมดอาจถูกฝางเยียนเจาโน้มน้าวจิตใจ แต่เมื่อหลายเดือนก่อน
ฉินหมิงจึงบอกว่าไม่ต้องการให้ทั้งหมดตายเพราะตนเอง ยังไม่ต้องการ
ให้ทั้งหมดตายได้ความทะเยอทะยานและความฝันของผู้อื่น ชีวิตของพวกเขา

มันมีค่าเท่ากับผู้อื่น ไม่อาจเสียสละโดยง่ายตาย

จางจินหัวร่อพลาจตัดบทว่า “บทเพลงนี้แพร่หลายมาระยะเวลาหนึ่ง ไม่ทราบเป็นผู้ใดแต่งขึ้นมาหลอกลวงคน”

หวังเอ้อเหมาพานกล่าวกับฝางเยียนเจาว่า “ฝางเชียนเชิง (ท่านฝาง) ทรงภูมิปัญญา มีผู้แต่งให้เราผู้แซ่หวังเป็นโอรสสวรรค์ที่แท้”

ฝางเยียนเจาถือถ้วยสุราค้างไว้ มุมปากสั่นกระตุก ชั่วครู่ยังไม่อาจกล่าววาจาได้

ตัวนซิงตบหน้าหวังเอ้อเหมาฉาดหนึ่ง ต่ำอย่างยื้มแย้มว่า “เด็กน้อย ไม่ส่องกระจกสำรวจดูตัวเองบ้าง”

หวังเอ้อเหมาตีฝีปากตอบว่า “บิดาหลงเลอะเลือนของตัวเอง เกี่ยวข้องใดกับท่าน?”

ทั้งหมดหัวร่อครี้นออกมา หล่มีก็ตาม จางจินเชิงก็ช่าง ล้วนแล้วแต่เป็นคนนอก ผู้ใดมีชีวิตขึ้นเป็นฮ่องเต้ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับทั้งหมดไม่

พวกมันเพียงสู้เพื่อตัวเอง ให้ตัวเองกับคนในครอบครัวมีชีวิตอยู่อย่างปรกติสุข

คนเหล่านี้ยิ่งรำรื่องยิ่งดัง ไม่สนใจความรู้สึกของแขกเหรื่อ ยังคงเป็นเงินหมิงเงินคิดอ่านรอบคอบ ยกถ้วยสุราต่อฝางเยียนเจากล่าวว่า “วันนี้ยากนักที่มีอาคันตุกะมาเยือน พวกเราอย่าได้กล่าววาจาไร้สาระ มาขอดื่มให้กับอาคันตุกะทั้งสอง”

ทั้งหมดก็ยกถ้วยสุรา ร้องชักชวนดื่ม สุราพอไหลเข้าปากฝางเยียนเจา กลับปราศจากரசชาติ ก่อนหน้านั้นมันไม่ได้คาดหวังว่าอาศัยคำพูดไม่กี่ประโยค ก็เกลี้ยกล่อมให้เงินหมิงเงินเข้าร่วม แต่อย่างน้อยข่าวลือในหมู่ชาวบ้านสมควรครอบงำชนชั้นจางจินและตัวนซิงได้ แต่จากการแสดงออกของทั้งหมดในวันนี้ ไม่เพียงแต่เงินหมิงเงินตั้งข้อรังเกียจต่อหล่มี แม้แต่จางจิน ตัวนซิง โจวฝาน หรือแม้แต่หวังเอ้อเหมาที่เคยได้รับบุญคุณช่วยชีวิตจาก

กองกำลังหวากัง ก็นึกดูแคลนต่อคำกล่าวที่ว่าตระกูลल्लीแทนที่ตระกูลหยาง ที่สามารถดึงดูดกองกำลังหมิงโจว คงมีแต่ผลประโยชน์เฉพาะหน้า และขุมกำลังที่เข้มข้วญ แต่ตอนนี้กองกำลังหวากังถูกกดดันจากจางชูทวอ ไม่สามารถหยิบยื่นตอบแทนอันใดแก่อีกฝ่าย ส่วนการแสดงขุมกำลังเข้มข้วญ ฝ่ายเยียนเจาเห็นว่าอาศัยกำลังพลสองหมื่นที่หวังเต๋อเหยินยกมา ไม่สามารถ ข่มข้วญกองกำลังหมิงโจว หากทั้งสองฝ่ายเกิดการปะทะกัน ผู้ที่แตกพ่าย เกรงว่าเป็นฝ่ายหวังเต๋อเหยิน

แต่หากให้ฝ่ายเยียนเจากลับไปด้วยมือเปล่า ก็ไม่มีคำว่ากล่าวกับल्लीมี ยามอัปจนปัญญามันได้แต่กวาดตาไปยังเขี้ยวอิงเต็ง หวังให้อีกฝ่าย ช่วยเหลือตนเองอีกแรงหนึ่ง

มันบอกไปหลายครา ไม่ทราบว่่าดีมจนเลอะเลือนหรือว่่าจงใจหลบ หน้า เขี้ยวอิงเต็งหาได้มองมาทางฝ่ายเยียนเจาไม่ เอาแต่ชนถ้วยสุรากับ กองกำลังหมิงโจว สุดท้ายเดินสายโงเงนถึงข้างกายหวังเอ้อเหมา หัวร่อ พลางกล่าวว่่า “ฉีซันเกอ (พี่ที่สามแซ่ฉี) ความจริงคิดรังท่านอยู่บนสันเขา หวากัง รบทัพจับศึกด้วยกัน จนใจที่ท่านคิดถึงพี่น้องหนองน้ำจวีเยี้ยเจ้อ มันได้แต่ตัดใจยกให้ คราครั้งนี้หลังจากส่งท่านกลับมา พวกเราทั้งสอง ยากจะดื่มสุราด้วยกันอีก มา ดื่มอีกถ้วยหนึ่ง”

เมื่อเอ่ยถึงฉีเม่ากงและพวก หวังเอ้อเหมมาก็นึกสำนึกขอบคุณ ยก ถ้วยสุราดีมจนหมดสิ้นกล่าวว่า “ได้รับพระคุณช่วยชีวิตจากพี่น้องค่ายใน เราผู้แซ่หวังไม่กล้าลืมเลือน วันหน้าหากฉีซันเกอคิดใช้สอย ขอเพียงส่ง จดหมายมา ไม่ว่าลมฝนหนาหนักเพียงไหน เราผู้แซ่หวังจะไม่บ่ายเบี่ยง”

เขี้ยวอิงเต็งกล่าวคำน้องอันประเสริฐ พลางดื่มสุราจนหมดถ้วย จากนั้น ยกมืออีกข้างหนึ่งตบไหล่หวังเอ้อเหมา ในสายตาของฝ่ายเยียนเจา เขี้ยวอิงเต็ง เป็นลูกหลานตระกูลใหญ่ ไม่สมควรแสดงกิริยาตบไหล่อันหยาบคาย จนใจที่หวังเอ้อเหมาเกิดความนิยมยินดี แยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า “ฉีซันเกอ

เงินซื้อเกอ (พี่ที่สี่แซ่เงิน หมายถึงเงินจื่อเจี๋ย) ยังมีเหล่าซาน (คนแซ่ซาน หมายถึงซานสงชิน) กับท่านล่วนเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง เราผู้แซ่หวังอยู่ร่วมกับพวกท่านครึ่งปี มีชีวิตอย่างสมใจ ชั่วชีวิตนี้ไม่ขอลืมเลือน”

จางจิ้น ตัวนซิงก็ถือถ้วยสุราเข้ามาดื่มกับเซี่ยอิงเต็ง พวกมันล่วนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อเสี่ยวเซี่ย (เซี่ยน้อย) ผู้นี้ ต่างกับฝางเยียนเจาที่ยกตนข่มท่าน อ้าปากก็ยกอ้างความชอบธรรม หุบปากก็เอ่ยถึงบัญชาสวรรค์

ฝางเยียนเจารับฟังอยู่ด้านข้าง บังเกิดเป็นรสชาติอีกประการหนึ่ง หากฉันเฝ้าออกปาก คนของกองกำลังหมิงโจวไม่ชอบ่ายเบี่ยง ที่แท้ถือว่าติดค้างบุญคุณฉันเฝ้าคนเดียว แต่หากมิใช่ใจดำตั้งเจียผงกัศริษะอนุญาตฉันเฝ้าไหนเลยสามารถระดมไพร่พลมากมายปานนั้น หากมิใช่มีกงเสนอหน้า กองกำลังหวากังไหนเลยเชิญหมอมารักษาอาการบาดเจ็บของหวังเอ้อเหมากับพวกได้

แต่ว่ามันพานไม่อาจช่วงชิงความดีความชอบนี้ กองกำลังหมิงโจวเพียงยอมรับว่าติดค้างน้ำใจฉันเฝ้ากับค่ายใน ไม่ยอมชดใช้บุญคุณให้กับหลี่มี

ฝางเยียนเจายังครุ่นคิดยั้งขุ่นเคือง อดกล่าวนมิได้ว่า “ระหว่างอยู่ที่แดนเหอหนาน เราผู้แซ่ฝางได้ยินว่าจางดำตั้งเจียนำกำลังตีเมืองยี้ดครองดินแดน คราครั้งนี้เงินเจียนจวินเหตุใดไม่ออกศึกด้วย? เพราะได้รับคำสั่งให้อยู่เฝ้ารักษา หรือว่ามีสาเหตุอื่นอีก?”

คำพูดนี้คล้ายสาดน้ำเย็นใส่กองไฟ ทำลายบรรยากาศอันกลมเกลียวที่เซี่ยอิงเต็งสร้างขึ้นไปสิ้น ทั้งหมดพากันหันขวับมา กวาดมองคนตั้งคำถามอย่างโกรธแค้น จางจิ้นกล่าวเสียงกระด้างว่า “นี่เป็นกิจกรรมของหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ไม่สะดวกกับการกล่าวบนโต๊ะสุรา” มันเห็นแก่หน้าเซี่ยอิงเต็ง ไม่ได้ใช้คำพูดว่า “คนนอกไม่มีสิทธิ์ก้าวกาย” แต่ความหมายในวาจาชัดแจ้งยิ่ง

ฝางเยียนเจายังกล่าวว่า “เราเพียงเป็นห่วงเงินเจียนจวินกับพี่น้อง

ทั้งหลาย กองกำลังหมิงโจวแม้มีกำลังกล้าแข็ง จะอย่างไรคนน้อยเกินไป ที่มันก็ไม่มั่นคงพอ หากเกิดข้อผิดพลาด มิเพียงพวกท่านรับความลำบาก ชาวบ้านที่นี้พลอยได้รับผลกระทบด้วย”

โจวฝานไม่อาจอดรนทนได้ สืบเท้าเข้ามาเลื่อนมือแตะตามดาบ กล่าวว่ “ฝางเยียนเชิงตี้มมากเกินไปกระมัง?”

ฝางเยียนเจากล่าวว่ “ไม่พิเคราะห์สถานการณ์โดยรอบ ไม่อาจ ครอบครองพื้นที่ชายขอบ ไม่รู้จักคิดอ่านมองการณ์ไกล ไม่สามารถช่วงชิง เวลาได้แม้ส่วนเสี้ยว ฮาฮา เมามายแล้ว ไม่ทราบได้ยिनคำพูดนี้จากที่ใด”

คราครั้งนี้แม้แต่เชียวอิงเติงก็ไม่อาจทนดูได้ พลันโถมถึงข้างกายฝางเยียนเจา คั่วแขนของมันไว้กล่าวว่า “พี่ฝางเมามายจริงๆ ขอท่านทั้งหลายอย่าได้ถือสา คนผู้นี้พอตี้มมากไป จะกล่าววาจาโดยไม่ยั้งคิด”

ฝางเยียนเจาบันดาลโทสะ ถลึงตาใส่เชียวอิงเติง แต่อาการเจ็บปวด ที่ต้นแขน ช่วยให้มีสติแจ่มใสวูบหนึ่ง จากสายตาของเชียวอิงเติงพบเห็น เปลืองอำมหิตชนิดหนึ่ง เอ่ยถึงวิชาการต่อสู้ เชียวอิงเติงจัดอยู่แถวหน้า โดยเฉพาะฝีมือยิงธนูแม่นราวจับวาง มันไม่แน่ใจว่เชียวอิงเติงจะไม่ยิงธนูลับใส่มัน ดังนั้นได้แต่สร้างเป็นเมามายคล้อยตามว่ “ตี้มมากไปแล้ว ตี้มมากไปแล้ว”

เชียวอิงเติงใช้หัวไหล่ดันร่างฝางเยียนเจามิให้อีกฝ่ายล้มลง หันไป ขอรภัยต่อคนของกองกำลังหมิงโจว มันทราบดีว่ฝางเยียนเจาจงใจเอ่ยถึงจางจินเชิง เพราะคิดใช้จางจินเชิงกดดันให้เงินหมิงเจิ้นกับพวกกัมหัวต่อกองกำลังหวากัง ครึ่งปีมานี้จางจินเชิงตีเมืองนับไม่ถ้วน พังว่มีกำลังพลยี่สิบกว่าหมื่น หากวันใดที่จางจินเชิงเห็นว่าหนามดำตาเช่นเงินหมิงเจิ้นสร้างความระคายเคืองแก่ตนเอง หันอาวุธกลับมา กองกำลังหมิงโจวจะตกอยู่ในสถานะลำบากแล้ว

แต่ว่ฝางเยียนเจาไม่สมควรฉวยโอกาสซ้ำเติม อย่างน้อยไม่

สมควรกล่าววาจาซึ่งหน้า ทำให้เงินหมิงเจิ้นรู้สึกถึงการคุกคาม ชาว
มิจนาศีพนอกจากพึ่งพากำลังแล้ว ยังคำนึงถึงหน้าตา หากเงินหมิงเจิ้น
ถูกข่มขู่จนต้องคุกเข่าศิโรราบ ภายหน้ายังจะเป็นผู้นำกองกำลังหมิงโจว
ได้อย่างไร

จางจิ้นไม่รอให้เชี้ยวอิงเต็งกล่าวขอภัยอีก จึงกล่าวว่า “บ้านของ
พวกเราอยู่ที่นี่ จะไม่ยกให้กับผู้อื่นโดยง่ายตาย ยิงไม่ละทิ้งบ้านช่องที่
เพียรสร้างขึ้น หันไปรับประทานข้าวเย็นของผู้อื่น”

คำพูดนี้กล่าวทิ่มแทงจนสร้างความระอึกระอ่วนแก่เชี้ยวอิงเต็งยิ่ง
จุดประสงค์ของมันก็คิดอ่านเช่นเดียวกับฝางเยียนเจา นั่นคือหาจุดค้ำยัน
อยู่ที่แดนเหอเป่ย์ให้กับกองกำลังหวากัง เพียงแต่วิธีการของฝางเยียนเจา
ผลิผลามเกินไป จางจิ้นเมื่อกล่าวโดยไม่ไว้หน้า ทั้งสองฝ่ายก็ยากที่จะ
หยั่งน้ำเสียงอีกต่อไป เชี้ยวอิงเต็งขณะจะอธิบายสักหลายคำ เงินหมิงเจิ้น
กล่าวขึ้นก่อนว่า “พวกมันก็ตีมากเกินไป ขอน้องแซ่เชี้ยวอย่าได้จดจำใส่ใจ
ไม่ว่าอย่างไรบุญคุณช่วยชีวิตจะไม่ลืมเลือน”

เมื่อสนทนาถึงตอนนี้ ทั้งผู้เหี้ยและอาคันตุกะไม่จำเป็นต้องกล่าว
สืบท่อ ท่าทีของกองกำลังหมิงโจวชัดเจนยิ่ง เมื่อหวังเอ้อเหมาได้รับการ
ช่วยเหลือจากกองกำลังหวากัง ทั้งยังให้การ “ดูแล” เป็นเวลานาน พวก
มันต้องตอบแทนให้กับกองกำลังหวากัง แต่เพียงตอบแทนฉีเม่ากงคนเดียว
นอกจากนี้กองกำลังหวากังคือกองกำลังหวากัง กองกำลังหมิงโจวคือกอง
กำลังหมิงโจว ต่างคนต่างมีเส้นทางของตัวเอง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ติดค้างน้ำใจ
ผู้ใด

เชี้ยวอิงเต็งไม่ยินยอมพร้อมใจอยู่บ้างเรียก “เงินตังเจีย (หัวหน้าแซ่
เฉิน)” แต่แล้วที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงฝีเท้าเร่งร้อน มีคนฝ่าแนวป้องกันของ
องครักษ์ วิ่งตรงมายังห้องโถง

เงินหมิงเจิ้นร้องถามว่าเรื่องอันใด พนางสาวเท้าก้าวปราดออกไป

จางจิ้น หวังเอ้อเหมาและพวกติดตามหลัง พลางเลื่อนมือแตะด้ามดาบ
ตระเตรียมพร้อม

ผางเยียนเจาก็สร้างเมฆ ชะโงกศีรษะมองออกไป เห็นคนสวมเสื้อแขน
สั้นสีน้ำตาลเข้มขบวนหนึ่งวิ่งปราดมาท่ามกลางการห้อมล้อมของเหล่า
องครักษ์ ทางหนึ่งวิ่งทางหนึ่งประสานมือต่อเงินหมิงเงินแต่ไกล กล่าวว่า
“จิวตั้งเจีย การศึกคับขันสำคัญ”

เงินหมิงเงินเปิดทางให้ กล่าวว่า “เข้ามาแล้วค่อยว่ากล่าว” หัวหน้า
หน่วยสอดแนมพอเข้าห้องมาก็หีบฉวยถ้วยสุราดื่มสุราลงไป หอบหายใจ
รายงาน “จาง...” พลางเหลือบมองคนแปลกหน้าทั้งสองแวบหนึ่ง
กล่าวสืบท่อ “จางต้าตั้งเจียเปิดศึกกับหยางขนขาวที่ภูเขาไปฮัวซาน
จูโจมศัตรูแตกพ่าย จากนั้นไล่กวาดตามหยางขนขาวเข้าสู่เขตปกครองชิน
ตูจวิน ทัพหน้าไปถึงเมืองหนันกงแล้ว”

ผู้คนในที่นี้ทำการศึกที่แดนเหอเป่ย์มา ดังนั้นก็วาดภาพไป
หนึ่งขึ้น ทัพใหญ่ของจางจิ้นเชิงคล้ายลูกธนูดอกหนึ่ง บักใส่ใจกลางของ
เขตปกครองชินตูจวิน ผลจากการที่หยางสั่งฮู่แพ้วแล้วแพ้วอีก ขวัญของ
ทหารทางการโดยรอบตกต่ำถึงขีดสุด ไม่อาจต้านทานกับม้าของจางจิ้นเชิงได้

สำหรับกองกำลังหวากังที่ติดลัมลางราชวงศ์สุย นี่นับเป็นข่าวดี
ประการหนึ่ง แต่สำหรับกองกำลังหมิงโจวที่เปลือกนอกเป็นเนื้อเดียวกัน
แท้ที่จริงระแวงระวังกันและกัน ยากจะบอกว่าเป็นวาสนาหรือเคราะห์
ทั้งหมดต่างมองดูเงินหมิงเงินราวกับนัดกันไว้ เห็นมันเพียงขมวดคิ้วเล็กน้อย
จากนั้นซักถามว่า “ผู้ใดเป็นทัพหน้า ผู้ใดรับหน้าที่ส่งเสบียงบำรุง?”

หัวหน้าหน่วยสอดแนมนั้นรายงาน “จางต้าตั้งเจียเป็นทัพหน้าเอง
ประกาศว่าต้องปลิดศีรษะของหยางขนขาวลงมา เซวียเอ้อตั้งเจีย (หัวหน้า
คนที่สองแซ่เซวีย) กับเฮ้ออู่ตั้งเจีย (หัวหน้าคนที่ห้าแซ่เฮ้อ) ไม่วางใจ จึง
ติดตามไป ผู้ที่จัดส่งเสบียงบำรุงสัมภาระหนักคือลิวตั้งเจีย (หัวหน้าคนที่หก)

ซุนทวอจื๋อกับปาดังเจีย (หัวหน้าคนที่แปด) หลูฟางหยวน ขณะที่ผู้น้อยได้รับข่าว พวกมันเพิ่งเดินทางถึงละแวกเกาจี้ปอ...”

เงินหมิงเจิ้นรับฟังถึงตอนนี้ก็ตัดบทว่า “ตัวนตุเว่ย (คนยศตูเว่ยแซ่ ต้วน) ส่งมาเร็วไล่กวาดตาม ขอให้จางต้าตังเจียรอข้าพเจ้าสักหลายวัน”

ตัวนชิงประสานมือรับคำสั่ง รีบรุดจากไป

เงินหมิงเจิ้นหันมาทางเซียอิงเต็งกับฝางเยียนเจา กล่าวอย่างเสียใจว่า “การศึกษาใกล้ปะทุ พรุ่งนี้เช้าเราผู้แซ่เงินจะส่งคนคุ้มครองส่งท่านทั้งสองลงได้ จากนั้นนำพี่น้องทั้งหมดไปสมทบกับจางต้าตังเจีย...”

ฝางเยียนเจาคล้ายเห็นดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก ร้องโพล่งว่า “ท่านคิดช่วยจาง จางต้าตังเจียทำศึก?” กองกำลังหมิงโจวยังคิดสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับจางจินเชิง? พวกมันไม่กลัวว่าภายหลังเหตุการณ์อาจจะถูกรับประทานจนไม่เหลือแม้แต่ซากหรือ?

เงินหมิงเจิ้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “ตอนนี้เราผู้แซ่เงินยังเป็นหัวหน้าคนที่เก้าของหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ”

หลังจากส่งแขกไปพักผ่อน หวังเอ้อเหมาเดินทางถึงข้างกายเงินหมิงเจิ้นถามเบาๆ ว่า “ท่านคิดช่วยทำศึกให้กับจางจินเชิงจริงๆ?” เกือบหนึ่งปีนี้มันเร่ร่อนอยู่เบื้องนอก ไม่ล่วงรู้ความเปลี่ยนแปลงภายในหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อสักเท่าใด เพียงแต่หวังโยต่อสหาย หวังให้เงินหมิงเจิ้นใคร่ครวญให้ดี

เงินหมิงเจิ้นไม่ตอบคำ แต่ชักชวนให้ไปยังห้องหนังสือกัน จากนั้นหันไปกล่าวกับองครักษ์ข้างกายว่า “ท่านเข้าตึกในไปรายงาน ว่า คีนี่ข้าพเจ้ากับเอ้อเหมมาจะอยู่ที่ตึกหน้า บอกให้พวกนางไม่ต้องรอข้าพเจ้าแล้ว”

หวังเอ้อเหมมากับมันคบหาเป็นเพื่อนตาย หลังจากแยกจากกันแรมปีได้พบกันใหม่ ย่อมต้องสนทนาตลอดราตรี ดังนั้นเหล่าองครักษ์รับคำ รีบรุดไปยังตึกในทำการถ่ายทอดวาจา

สองพี่น้องชักชวนกันไปยังห้องหนังสือ เลือกที่นั่งตามสบาย จาก

เจิบตี๋มพลาจสนทนาพลาจ คราครั้งนี้ไม่ใช่ไปไม้้อีก หากแต่เป็นจริง แม้มีไช่ยอดชาอันใด แต่ก็ช่วยถอนพิษสุรา เกิดความคึกคัก

วันหมิงเจิ่นจิบชาอยู่หลายคำ จากนั้นถามว่า “ระหว่างที่อยู่บนวากัง พวกมันไม่ได้สร้างความลำบากแก่ท่านกระมัง?”

วังเอ้อเหมายักไหล่กล่าวว่า “อย่างมากเพียงควบคุมตัวไว้ ยังทำราต้าแหย (เจ้านายใหญ่) ได้? ตอนแรกพวกมันคิดใช้ให้ข้าพเจ้าเงต้าตั้งเจีย จากนั้นพบว่าจางต้าตั้งเจียไม่สนใจความเป็นความพวกเรา ความคิดจึงจืดจางลง ต่อมาฟังว่าท่านยกขบวนมาที่อิน ก็คิดใช้ให้พวกเรามาติดต่อท่าน ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้ายังคิดอยู่กระยะหนึ่ง”

วันหมิงเจิ่นสัพยอกว่า “สุขสันต์จนลืมจกกัก* หรือ?” จากนั้นฉุกคิดไว้อเหมาไม่แน่ว่าจะล่วงรู้ตำนานบทนี้ จึงเปลี่ยนเป็นถามว่า “สัน汪น่าสนใจนักหรือ หากไม่ก็บนเขามีหญิงงามใดคร่าวิญญานของ

”

ง่พบกันสิบกว่าเดือน หวังเอ้อเหมาสูงขึ้นอีกครั้งศีรษะ ไหล่บ่ากว้างเ็นัว หัวใจก็คล้ายบรรจุสิ่งของเพิ่มขึ้น จึงกล่าว “ยังไม่ถึงกับเนลืมจกกัก อย่าว่าแต่บนสันเขาหวากังหา มีทิวทัศน์งดงามอันใด เพียงนึกเสียดายแทนฉี่เม่ากกับเงินจื่อเจียและพวก ทุกคนล้วนชายอันเข้มแข็ง กลับต้องรับใช้หลี่มี”

วันหมิงเจิ่นซักถามว่า “กองกำลังหวากังมีสภาพเป็นอย่างไร ลองเิงดู ที่นี้เปล่าเปลี่ยวรกร้าง ไม่ได้รับข่าวสารใด”

กัก จกกักหลังจากสิ้นชาติ เล่าเสี้ยนหรืออาเต้าถูกนำตัวมายังเมืองหลวงของวุยก๊ก ยังเสพสุมาเจียวถามว่าไม่คิดถึงจกกักหรือ เล่าเสี้ยนจึงตอบว่าที่นี่สุขสบาย ไม่คิดถึงจกกัก จึงขว่าเพลิดเพลินอยู่กับความสุขจนไม่คิดกลับบ้าน

หวังเอ้อเหมาความจริงคิดแนะนำโครงสร้างของกองกำลังหวากัง ต่อเงินหมิงเจิ้น เพื่อที่ภายหน้าคบหากับคนเหล่านี้จะได้ไม่เสียเปรียบ พอฟังจึงกล่าวอย่างจริงจังว่า “กองกำลังหวากังในวันนี้ต่างกับกองกำลังหวากังเมื่อกาลก่อน ก่อนที่หลี่มีจะขึ้นเขา กองกำลังหวากังมีขนาดเล็ก แต่ไพร่พลก็ผ่านการฝึกฝน เหน็ดเข็นค่ายกล้าแกร่งของท่าน เนื่องจากเผ่าคลองชุดอวินเหอ คอยดักปล้นชิงเสบียงและทรัพย์สินที่ขนถ่ายไปยังนครตงตู กลายเป็นหอกข้างแคร่ของราชสำนัก ถึงแม้ทหารทางการยกทัพไปล้อมปราบ ล้วนพบกับความพ่ายแพ้ ดังนั้นชาวมิจฉาซีฟแดนเหอหนานเอ๋ยถึงกองกำลังหวากัง ล้วนให้ความเคารพเลื่อมใส”

คำบอกเล่านี้ใกล้เคียงกับความทรงจำที่เงินหมิงเจิ้นมีต่อกองกำลังหวากัง แต่ไม่ล่วงรู้ความเปลี่ยนแปลงหลังจากที่หลี่มีขึ้นเขา ตามเหตุผลด้วยขุมกำลังของกองกำลังหวากัง ไม่จำเป็นต้องแบกป้ายยี่ห้อของหลี่มี คนผู้นี้ถือเป็นชนวนเภทภัย ไม่ว่าเข้าร่วมกับฝ่ายใดล้วนทำร้ายฝ่ายนั้น

มันยังไม่ทันบอกความในใจออกไป หวังเอ้อเหมาก็อธิบายว่า “ฉีเม่ากงรู้หลักพิชัยสงคราม แต่มีนิสัยถือดี ไม่ถนัดในการประจบสอพลอ กองกำลังหวากังพอมีชื่อเสียงขึ้นมา ใจหยางก็เกิดความคิดฟุ้งซ่านเหลวไหล ล้วนถูกฉีเม่ากงยับยั้งไว้ เวลาพอนานเข้า ใจหยางจึงคิดหาคนที่มียี่ห้อเสียงเรียงนามมาถ่วงฉีเม่ากงไว้”

เงินหมิงเจิ้นผินยัมพลางกล่าวว่า “ที่แท้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้ายังขบคิดไม่เข้าใจว่าหลี่มีขึ้นเขาหวากังได้อย่างไร” ปากกล่าววาจา นึกเห็นใจต่อชะตากรรมของฉีเม่ากง นี่อาจเป็นจุดจบของผู้ที่ทำหน้าที่แขนซ้ายขวา หากว่าผู้บังคับบัญชาไม่มีจิตใจที่เปิดกว้างพอ ต่อให้แขนซ้ายขวาสาคัญกว่านี้ เมื่อถึงเวลาอาจไม่เสียตายกับการตัดแขนทิ้งไป

หวังเอ้อเหมาเห็นรอยยิ้มเงินหมิงเจิ้นแฝงความขมขื่นอยู่หลายส่วน ทราบว่ามันนึกถึงชะตากรรมของตนเอง พลอยสันติริษะทอดถอนใจกล่าว

่อนที่ไฉ่หยางจะก่อกรรม ความจริงเป็นผู้คุมคุกคนหนึ่ง มีความ
มากกว่าจ้างต๋างเจียเราอยู่บ้าง แต่ก็ไม่มากกว่าเท่าใด มันเข้าใจ
เบสnunหลี่มีที่ปราศจากฐานรากขึ้นมา สมควรควบคุมง่ายกว่าฉี
จาดหลี่มีพอขึ้นเขา ก็ใช้ช็อกองกำลังหวากังแจกเทียบผู้กล้าออกไป
เดือนก็ดึงตัวผู้โจรจากทุกสารทิศเป็นจำนวนสิบกว่าหมื่น ทั้งหมด
าไปก็ไม่ยอมให้ฉีเม่ากงฝีกอบบรม ทำสงครามสู้รบเอง สุดท้าย
หยางยังไม่ไว้หน้า”

นหมิงเจิ้นขมวดคิ้วกล่าวว่า “อย่างนั้นฉีเม่ากงยอมรับมันได้
” เพราะได้รับอิทธิพลจากตัวนเซียจื่อผู้เป็นอาจารย์ มันมีอคติ
ป็นพิเศษ หากตนเองตกอยู่ในสถานะของฉีเม่ากง คงฆ่าหลี่มี
เบเดียว

วังเอ้อเหมมากล่าวว่า “หากขับไล่หลี่มีไป รวบอำนาจเอาไว้ ไฉ่
ันหัวหอกใส่มันหรือ? เมื่อถึงเวลามันไม่ฆ่าไฉ่หยาง ถูกประณาม
นายเหนือแย่งชิงอำนาจ ก็ถูกไฉ่หยางฆ่าทิ้ง ไม่เหลือแม้โครง

นหมิงเจิ้นพอฟังเห็นว่าชะตากรรมของฉีเม่ากงยังระอึกระอ
เองที่อยู่ในหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้ออีก ต้องกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า
ฟังว่ากองกำลังหวากังชุมนุมนักสู้ผู้กล้า เป็นสถานที่สำหรับ
ง หากมิใช่ติดขัดที่หลี่มี คำคินนี้อาจตอบรับคำเชิญของผู้แซ่
เข้าร่วม มิคาดมีเพียงนี้เอง”

วังเอ้อเหมสั่นศีรษะกล่าวว่า “เพียงรูปกระถางหนึ่งเท่านั้น”

นหมิงเจิ้นทวนคำรูปกระถางหนึ่ง มันพบว่ารอบปีมานี้หวังเอ้อเหม
เปลี่ยนแปลงมากมาย มีอยู่หลายสิ่งที่ยังไม่คุ้นเคย แต่เมื่อ
ตากรรมที่ผ่านมาของหวังเอ้อเหม ความเปลี่ยนแปลงนี้เป็นที่

หวังเอ้อเหมมาอธิบายว่า “หมายความว่าดูไปปรากฏหมอกควันอบอวล ไอร้อนลอยกรุ่นขึ้น แท้ที่จริงพอถูกลมโชยฝนสาดซัด ก็แตกกระจายหาย ลื่น”

เงินหมิงเจิ้นซักถามว่า “อย่างนั้นท่านไฉนจับเจ้าอยู่ที่นั่นไม่กลับมา?”

หวังเอ้อเหมมาองดูเงินหมิงเจิ้นกล่าวว่า “กองกำลังหวากังแม่ เฉากเช่นรูปกระถางหนึ่ง แต่บนเขามีผู้คนมากมายที่เป็นผู้กล้าอันเข้มแข็ง น่าเสียดายที่พวกมันติดตามคนผิด เช่นเดียวกับที่ท่านเคยบอกว่าจะได้ นายบัดนี้ก็สมควรอยู่”

เงินหมิงเจิ้นขบคิดแล้วค่อยนึ่กออกว่ามันหมายถึงเรื่องราวที่เล่าปี เดินทางไปหาขงเบ้งถึงสามครั้งสามครา เชิญตัวมาช่วยกอบกู้แผ่นดิน ปราชญ์ผู้ซื่อสัตย์สุมาเต็กโชพอทราบเรื่อง จึงบอกกล่าวอยู่หลายคำแล้ว จากไป แต่เนื่องด้วยถ้อยคำลึกล้ำเกินไป จึงไม่ได้อธิบายต่อหวังเอ้อเหมมา

ขณะครุ่นคิด ได้ยินหวังเอ้อเหมมากล่าวเบาๆ ว่า “ในกลียุคเช่นนี้ หากไม่ก่อการด้วยตัวเองก็ติดตามบุคคลที่เหมาะสม หากแนบอยู่ร่วมกับ ชนชั้นเช่นอาเต๊า จะช้าเร็วต้องเหินห่างแน่นอนตาย”

มันกระตุ่นเตือนสหายอย่าได้ติดตามจางจินเชิงเดินไปตามเส้นทาง มิฉฉาชีพจนถึงที่สุด เงินหมิงเจิ้นทราบแน่แก่ใจ ปากกลับกล่าวเฉไฉไป ทางอื่นว่า “ท่านบอกว่าสันเขาหวากังมีผู้กล้าอันเข้มแข็งมากมาย ที่แท้ เป็นผู้กล้าเยี่ยงไร? ฉีเม่าก่งมีความเป็นมาอย่างไร? ยังมีเงินจื่อเจี๋ยกับ ซานสงชินเป็นอย่างไร?”

หวังเอ้อเหมมากล่าวว่า “ฉีเม่าก่งเป็นบุตรของคหบดีฉีไ้ ท่องตำรา พิชัยสงครามตั้งแต่เล็ก ตอนวัยหนุ่มเคยเดินทางออกนอกกำแพงใหญ่ ช่วยฝึกไพร่พลให้กับชนเผ่าหนึ่ง รู้หลักยุทธการสู้รบเป็นอย่างดี เอ่ยถึง วิชาการต่อสู้ อาจยังเหนือกว่าเฮ่อเหล่าเตา จะอย่างไรเป็นลูกหลานคหบดี มีปัญญาว่าจ้างอาจารย์เลิศล้ำได้”

ระการนี้ฉันเม่อกงโชคดีกว่าเงินหมิงเจิ้น เงินหมิงเจิ้นประสพ
กรรมตั้งแต่เล็ก ฐานะทางบ้านยากจนลง ดังนั้นแม้ปรับพื้นฐานไว้
รับการบ่มเพาะให้สูงส่งกว่าเดิม ส่วนบิดาฉันเม่อกงนามฉีไ้ยังคง
ดีใหญ่โต ไม่ทราบว่ารอดพ้นจากการสืบสาวเอาผิดจากทางการ
ไร?"

คำกล่าวที่ว่า ยากจนเรียนวิชาบู๊ ร่ำรวยฝึกวิชาบู๊ นับตั้งแต่
ฉันเป็นต้นมา ในสิบแปดศัตวรรษ จัดหอกยาวอยู่อันดับหนึ่ง
ที่ดีเล่มหนึ่งมีมูลค่าเป็นเงินหลายสิบก๊วน* ถึงหลายร้อย หากไม่มี
งบ้านหนุนหลัง อย่าว่าแต่ซื้อเชิญอาจารย์ผู้เลิศล้ำ กระทั่งจัดหา
หามือเล่มหนึ่งยังทำไม่ได้

งนั้นมีคำเล่าลือว่า กวนอูยุคสามก๊กถือกำเนิดจากชาวมิจฉาชีพ
ช้เป็นดาบง้าวใหญ่ หาใช้หอกเหล็กของลูกหลานตระกูลใหญ่ไม่
่วมกับเตียวหุยที่บอกว่าเป็นคนฆ่าหมู คาดว่าคงมีฐานะดี จึงใช้
ยาวสิบฟุต แท้ที่จริงเป็นหอกยาวที่ดีขึ้นเป็นพิเศษ

วังเอ้อเหมาคล้ายคาดเดาความในใจเงินหมิงเจิ้นออก จึงกล่าว "มัน
าวเป็นอาวุธ ร่ายรำใช้ออกได้อย่างคล่องแคล่ว แต่ไม่ต้องออกสู้
ัวเอง เป็นเงินจื่อเจี๋ยกับซานสงชินรับไปแทน กลยุทธ์ของเงินจื่อเจี๋ย
งไม่ได้ แต่วิชาการต่อสู้เหนือกว่ามากนัก ปรกติใช้หอกสั้นหลัง
นอาวุธ ทัวสันเขาหวากังไม่มีคู่มือเปรียบติด ส่วนซานสงชินใช้
ง่ามเป็นอาวุธ ได้ชื่อว่าหมื่นคนยากต้านติด"

อกยาวกับหอกสั้นหลังเหล็กล้วนแตกแขนงจากหอกทหารม้า ชนิด
กว่าหอกทหารม้า ผู้ใช้ต้องมีฝีมืออันปราดเปรียวกับปฏิกิริยาที่
ชนิดหลังส่วนคมหอกกว้างและหนากว่าหอกทหารม้า ผู้ใช้ต้องมี
นอันมหาศาลจึงเปล่งอำนาจออกได้ ส่วนชนิดที่สามเป็นการ

ตราสมัยโบราณ ใช้เชิกร้อยไว้ หนึ่งพันเหรียญทองเหลืองเท่ากับหนึ่งก๊วน

ผสมผสานหอกยาวกับสามง่ามเข้าด้วยกัน ผู้ใช้ต้องมีกำลังวังชาและฝีมือ
ลายมือสูงยิ่งกว่า จึงสามารถใช้หอกอย่างคล่องแคล่วชำนาญ

เงินหมิงเงินทางหนึ่งนี้กวาดลักษณะของอาวุธหลายชนิด ทางหนึ่ง
นำขุนศึกกองกำลังหวากังทั้งสามมาเทียบเปรียบเทียบกับคนที่ข้างกาย พบว่าผู้
หาญกล้าหนองน้ำจวีเยี่ยเจ๋อยังห่างไกลกว่าผู้กล้าสั่นเขะหวากังมากนัก
ได้ร่มธงของจางจินเชิง ผู้ที่มีฝีมือกล้าแข็งที่สุดคือเฮ่อเหล่านเตา เฮ่อเหล่าน
เตาถือกำเนิดจากผู้คุ้มกันภัย ดาบคู่ยามร้ายรำไช้ออก กระทั่งสายน้ำยังไม่
อาจกระเซ็นเข้าไป แต่หากอยู่บนสมรภูมิ ฝ่ายตรงข้ามจัดทัพม้าถือ
หอกโถมเข้ามา เฮ่อเหล่านเตาจะเสียเปรียบด้านอาวุธ ส่วนเงินหมิงเงิน
รู้ตัวว่ามีน้ำหนักที่ชั่ง เพียงถือดีที่มีกำลังวังชา บวกกับฝีมือที่ปราดเปรียว
พอรับมือเฮ่อเหล่านเตาได้ แต่หากเผชิญกับผู้ที่มีวิทยายุทธ์ซ้ำของชำนาญ
เกรงว่าต้านทานรับได้ไม่ก็กระบวนท่า

หากภายหลังเกิดการปะทะกับกองกำลังหวากัง ทางฝ่ายกอง
กำลังหมิงโจวคงได้แต่อาศัยขบวนทัพชุดเขยส่วนที่บกพร่อง วันนี้นั้น
ปฏิเสธคำชักชวนของฝางเยียนเจา ไม่ทราบว่ายามนี้ถูกใจเจ็บแค้น
ยุยงให้กองกำลังหวากังยกกำลังมาหรือไม่

หวังเอ้อเหมาก็อธิบายข้อข้องใจของเงินหมิงเงินว่า “ในเวลาอันสั้นกอง
กำลังหวากังคงไม่มีปัญญาขยับขยายขึ้นเหนือ ดังนั้นท่านไม่ต้องวิตกกังวลไป”

เงินหมิงเงินอดกล่าวนิได้ว่า “เด็กน้อยกลายเป็นชาวนาจนลาดถึง
เพียงนี้ตั้งแต่เมื่อใด ข้าพเจ้านี้กระแวงสงสัยว่าท่านถูกภูตผีเข้าสิงหรือไม่?”

หวังเอ้อเหมายิ้มพลาบกล่าวด้วยความสะท่อนใจว่า “ข้าพเจ้าผู้นี้เพียง
ชั่วข้ามคืน กลับตายแล้วเกิดใหม่”

เงินหมิงเงินด่าทอมันคำหนึ่ง หวังเอ้อเหมานำทัพม้าห้าร้อยนาย
เข้าปะทะกับทัพใหญ่นับหมื่นของแม่ทัพสุยเว่ยเหวินเชิง คาดว่ายึดถือ
ตนเองเป็นคนที่ตายแล้ว มันตายที่ริมฝั่งแม่น้ำฮวงโห คิดไม่ถึงว่าจะได้รับ

การช่วยชีวิต ค่อยเกิดใหม่รอบหนึ่ง

หวังเอ๋อเหมมากล่าวเสริมว่า “ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าท่านกับหลี่มีมีข้อ
บาดหมางใด แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านคลุกคลีกับหลี่มี”

เฉินหมิงเจิ้นผงกศีรษะรับการกระตุ้นเตือนของสหายแล้วกล่าว
“อย่างนั้นท่านเล่า? เมื่อติดค้างน้ำใจของกองกำลังหวากัง ภายหน้าคิด
ชดใช้อย่างไร?”

หวังเอ๋อเหมยิ้มโดยไม่อินังขังขอบกล่าวว่า “คอยดูไปก่อนเถอะ
ถึงอย่างไรไม่อาจพ่วงเอาชีวิตของพี่น้องทั้งหมดเข้าไปเพื่อชดใช้หนี้น้ำใจ”

มันจับจ้องมองตาเฉินหมิงเจิ้นกล่าวอีกว่า “ท่านก็เช่นเดียวกัน อย่า
ได้ติดตามจางจินเชิงแล้ว เช่นนี้ไม่คู่ควร”

เฉินหมิงเจิ้นทอดถอนใจ มันไม่ต้องการสนทนาถึงหัวข้อนี้ แต่ก็
อาจหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงกล่าว “หนองน้ำจวีเยี่ยเจ๋อชยับขยายเร็วเกินไป จาง
ต้าตั้งเจียใช้เวลาไม่ถึงครึ่งปีม้วนกวาดเขตปกครองชิงเหอจวิน ตอนนี้
แนวหลังยังไม่มั่นคง ก็รีบร้อนบุกตีเขตปกครองชินตูจวิน หากเกิดข้อผิดพลาด
เกรงว่าไม่อาจกอบกู้แก้ไข”

หวังเอ๋อเหมมารับฟังจนขมวดคิวกกล่าวว่า “อย่างนั้นท่านยังคิดยกกำลัง
ไปอีก? พวกเราชดใช้หนี้น้ำใจยังไม่พอหรือ?”

เฉินหมิงเจิ้นฝืนยิ้มอย่างอัปจนปัญญากล่าวว่า “หากว่าต้าตั้งเจียสู้แพ้
ข้าพเจ้ากลัวว่าไฟสงครามจะลามถึงบ้านตัวเอง คำพูดที่ว่าเมื่อริมฝีปาก
ย่อยยับฟันก็โยนเยือกกล่าวได้ไม่ผิด”

หวังเอ๋อเหมมาเพิ่งกลับจากแดนเหอหนาน ยังศึกษาสถานการณ์ที่
แดนเหอเป่ย์ไม่ถ่องแท้ ทั้งทราบดีว่าตนเองเกลี้ยกล่อมเฉินหมิงเจิ้นไม่สำเร็จ
ได้แต่เสนอว่า “อย่างนั้นต้องเตรียมพร้อมแล้วค่อยออกเดินทาง อย่าได้
รีบออกไปขายชีวิตให้กับผู้อื่นโดยไม่เหลียวมองด้านหลัง”

เฉินหมิงเจิ้นผงกศีรษะอธิบายว่า “ความจริงแล้วก่อนที่ท่านจะกลับ

มา ข้าพเจ้าเตรียมยกกำลังออกไป วันนี้เมื่อมีข่าวมาถึง เพียงแต่เลื่อน เวลายกทัพออกไปเร็วขึ้นหลายวัน” หยดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า “ทาง เขตปกครองอยู่หยางจวิน ระหว่างนี้เว่ยเต๋อเชินกับหยวนเป่าฉงเกิดความ ขัดแย้ง ต่อให้ข้าพเจ้าไม่อยู่ พวกมันก็ไม่ยกกำลังข้ามแม่น้ำจางสู่ยมา ข้าพเจ้าความจริงคิดให้เจวียนจื่อกับเก๋อเชินเฝ้าบ้าน ท่านเมื่อกลับมา ก็อยู่ เฝ้าบ้านแทนเส้าจื่อ (พี่สะใภ้) ท่าน ข้าพเจ้าจะไปยังเขตปกครองชินตูจวิน ช่วยจางจินเชิงสู้รบสักหลายรอบ ดูว่าสามารถเกลี้ยกล่อมมันกลับมาตราบัง แนวหลังได้หรือไม่?”

หวังเอ้อเหมาปฏิเสธข้อเสนอของเงินหมิงเจิ่นว่า “ข้าพเจ้าจะไป กับท่าน ระหว่างอยู่ที่ค่ายในบนสันเขาหวากัง ข้าพเจ้าเรียนรู้เรื่องราวไม่ น้อย หากติดตามท่าน ไม่แน่ว่ามีส่วนช่วยเหลือได้”

มันเมื่อกกล่าวเช่นนี้ หากเงินหมิงเจิ่นตอบปฏิเสธจะทำร้ายศักดิ์ศรี ของสหาย ได้แต่ผิงกัศรีชะรับกล่าวว่า “ตกลง พวกเราไม่ได้ออกรบร่วม กันระยะหนึ่ง แต่ว่าครั้งนี้อาจต้องสู้รบขนานใหญ่ ฟังว่าหลังจากวงล้อมที่ ด้านเอียนเหมินกวนคลายออก ทางราชสำนักจัดส่งยอดขุนพลมายัง ท้องถิ่นไม่น้อย หากจางต้าตั้งเจียยังไม่เก็บเนื้อเก็บตัว...”

หวังเอ้อเหมาเปิดเผยสันดานเดิมออกมากล่าวว่า “ยอดขุนพลแล้ว จะเป็นไร พวกเราขอรับทราบดูสักครา หากว่าจางจินเชิงคิดร้ายต่อท่าน ข้าพเจ้ายังสามารถช่วยเหลือท่าน”

ทั้งสองสบสายตายิ้มให้แก่กัน หวนนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่ครั้งกระโน้น กระโดดลงจากซากกำแพงอำเภอก้วนเถา มุ่งหน้าไปยังค่ายใหญ่ของจาง จินเชิง เหตุการณ์ผ่านไปหลายปี พอหวนรำลึกถึงความทรงจำเริ่มพร่ำมัว แต่ยังให้ความอบอุ่นดุจเดิม

วันที่สอง เงินหมิงเจิ่นจัดกำลังพี่น้องห้าสิบคนคุ้มครองเชื้ออิงเต็งกับฝาง

เขียนจากลบลงได้ จากนั้นสั่งให้ทั้งหมดเตรียมออกเดินทาง ฝ่ายเขียน
เจาทราบแล้วว่าเงินหมิงเงินฝักกองกำลังหมิงโจวเป็นทัพแกร่ง ต้องไม่
รับใช้หลี่มีเต็ดขาด จึงไม่คิดรั้งอยู่สืบต่อ พกความขุ่นข้องขื่นม้อออกเดินทาง

เซี่ยอิงเต็งติดตามฝ่ายเขียนเจอกับพวกไประยะหนึ่ง พลันเกิดความ
คิดพิสดาร บังคับม้าควบขับกลับมา ประสานมือต่อเงินหมิงเงินและพวก
กล่าวว่า “จะอย่างไรเมื่อกลับไปหาหวังเต๋อเหยินกับพวก ข้าพเจ้าก็ไม่มี
เรื่องใดต้องกระทำ มิสู้ติดตามพวกท่านไปสักรอบหนึ่ง เราผู้แซ่เซี่ยเชื่อ
มั่นว่ามีฝีมืออยู่บ้าง หากเกิดการสู้รบ ไม่น่าจะสามารถช่วยเหลือได้”

เงินหมิงเงินคิดไม่ถึงว่าขุนชายรูปงามผู้นี้จะตามมาพัวพัน ต้อง
งงันวุ่นจึงปฏิเสธว่า “ก่อนนี้ได้รับบุญคุณช่วยชีวิตยังไม่ได้ตอบแทน ไหน
เลยกล้ารบกว่นเซี่ยเจียนจวิน (แม่ทัพแซ่เซี่ย) อีก สองทัพทำสงคราม หอก
ดาบไร่นัยน์ตา หากทำร้ายท่านบาดเจ็บ พวกเราก็คงจะมีคำกล่าวกับ
กองกำลังหวากังได้”

เซี่ยอิงเต็งกล่าวว่า “ไหนเลยรับบาดเจ็บโดยง่ายตาย หากไม่เชื่อ
ท่านลองถามหวังถั่งจู่ (หัวหน้าตีกแซ่หวัง) ดูว่า วิชาฝีมือของข้าพเจ้าเป็น
อย่างไร?”

หวังเอ้อเหมาเหลือบมองเซี่ยอิงเต็งแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า
“วิชาฝีมือของเสี่ยวเซี่ย (เซี่ยน้อย) แห่งสันเขาหวากังย่อมไร้ผู้ต่อกร แต่
หากคิดร่วมทางกับพวกเรา ต้องรับฟังคำสั่งจากเสี่ยวจิวเกอ”

หลังจากที่รับฟังคำแนะนำจากมัน เงินหมิงเงินทราบแล้วว่า เซี่ย
อิงเต็งมิใช่พวกเดียวกับหลี่มีและพวก บวกกับมีความรู้สึกที่ดีต่อคนผู้นี้
ดังนั้นหลังจากลั้งเลเล็กน้อยจึงรับคำว่า “ตกลง อย่างนั้นท่านรีบไป
เปลี่ยนเป็นสวมชุดเกราะ ให้เอ้อเหมานำท่านไปค้นหาที่ห้องคลัง ดูว่ามี
ชุดที่รับรูปหรือไม่ การศึกรีบร้อนคับขัน ครึ่งชั่วยามให้หลังพวกเราจะ
ออกเดินทาง”

เชี้ยอิงเต็งยืมพลาংกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจัดเตรียมชุดเกราะมาแล้ว เพียงขอหยิบยืมห้องหับปลดเปลี่ยนเสื้อผ้าก็พอ” จากนั้นสอดนิ้วชี้ข้างขวา ไปในปาก ผิวปากเป่าเป็นเสียงดัง ในขบวนของผางเยียนเจาปรากฏม้า ตัวหนึ่งวิ่งเหาะอย่างมา

เชี้ยอิงเต็งชักชวนหวังเอ้อเหมาไปหาห้องหับเปลี่ยนเสื้อผ้า ไม่นานให้หลังทั้งสองก็ควมม้ากลับมา กลับเปลี่ยนเป็นสวมหมวกเหล็กใส่ชุดเกราะเป็นที่เรียบร้อย

ชุดเกราะของหวังเอ้อเหมาเป็นฉีเม่ากงมอบให้เป็นที่ระลึก จัดสร้างอย่างประณีต พอสวมใส่ก็เพิ่มความองอาจอีกสามส่วน ขณะที่เชี้ยอิงเต็งสวมชุดเกราะร้อยแผ่นโลหะรูปใบหลิ้ว ศีรษะสวมหมวกเงิน บวกกับม้า ชิงหวินซงที่ขั้วชี้ มือถือหอกยาวเนื้อดี ดูไปคล้ายเทพบุตรจุติมา

เหล่าไพร่พลหญิงที่ติดตามตั้เจวียนมาส่งเงินหมิงเจิ้นออกเดินทาง ความจริงเข้าใจว่าในโลกนี้ไม่มีชายหนุ่มรูปงามกว่าเงินหมิงเจิ้นอีก พอพบเห็นเชี้ยอิงเต็ง ถึงกับตาเป็นประกาย พวกนางเป็นธิดายุทธจักร ไม่เก็บซ่อนความรู้สึกของตัวเอง เพียงมองดูแต่ไกลยังไม่พอ ถึงกับชักชวนกันเข้ามาชมดูอย่างใกล้ชิด

เชี้ยอิงเต็งเคยเผชิญศัตรู ตกอยู่ใต้คมหอกहारณูยังไม่พรรันพริ้ง ยามนี้กลับถูกเหล่าไพร่พลหญิงจ้องมองจนหน้าแดงสดใส รีบหาข้ออ้าง บังคับม้าเข้าขบวนทัพม้า เรียกเสียงหัวร่ออันสดใสดังขึ้นที่ด้านหลัง

เงินหมิงเจิ้นฉวยโอกาสที่ทั้งหมดมุ่งความสนใจไปที่เชี้ยอิงเต็งกับเหล่าไพร่พลหญิง ก็มศีระะลงกล่าวกับตั้เจวียนว่า “ท่านไม่ต้องเป็นห่วง ข้าพเจ้าไปแล้วจะรีบกลับมา ท่านกับเยี่ยฟู่ (ท่านพ่อตา) อยู่เฝ้าบ้าน ไม่ว่าเกิดเหตุใดอย่าลืมติดต่อกับข้าพเจ้า”

ตั้เจวียนผงกศีรษะ รับคำดังอัมม์คำหนึ่ง

เงินหมิงเจิ้นปลอมโยนภรรยาอีกว่า “มีผู้คนจำนวนมากได้ยิน

กิตติศัพท์ รุดมาเข้าร่วมกับจางต้าตั้งเจีย เพื่อไม่สร้างความผิดหวังแก่
ทั้งหมด ต้าตั้งเจียต้องปฏิบัติต่อข้าพเจ้าด้วยความรอบคอบ”

ตู้เจวียนยังคงรับคำดั่งอิมม์ ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มอันเด็ดเดี่ยว
นับตั้งแต่แต่งงานอยู่กินกัน สองสามีภรรยาอยากอยู่ร่วม เวลาที่
แยกจากยิ่งมากกว่า ในครั้งปีที่แยกทางเดินกับจางจินเชิง ทั้งสองค่อยมี
โอกาสอยู่ร่วมกัน แต่เวลาอันสงบสุขผ่านไปรวดเร็วกว่าปรกติ ชั่วพริบตา
สามีต้องออกไปเสี่ยงชีวิตกับศัตรูอีก ผู้เป็นภรรยาแม้ไม่ยินยอม แต่ก็
อาจประพฤติเช่นสตรีทั่วไป ยื้อยุดฉุดดึงแขนของมันไว้ เพื่อขวัญและ
กำลังใจของส่วนรวม ต่อให้ในใจอาลัยอาวรณ์กว่านี้ก็ไม่อาจหลั่งน้ำตาออกมา

อาภักปิริยานี้ปรากฏแก่สายตาหวังเอ้อเหมา เพื่อผ่อนคลาย
บรรยากาศ มันจึงกระแอมเบาๆ กระตุนม้าเข้ามาใกล้แล้วสัพยอกว่า “เส้าจื่อ
(พี่สะใภ้) วางใจ ตราบใดที่ข้าพเจ้าอยู่ด้วย รับประกันว่าจะส่งตัวมันกลับ
มาโดยไม่บุบสลายเสียหาย มีคำกล่าวว่า จากกันชั่วคราวเหนือกว่าแรกเริ่ม
วิวาห์...”

คนทั้งสามความจริงหยอกล้อจนเคยชิน หากเป็นเมื่อกาลก่อน
หวังเอ้อเหมาพอสอดแทรกเข้ามา ตู้เจวียนต้องย้อนกลับไป มิคาดครั้งนี้
ตู้เจวียนกลับไม่กระโดดปราดขึ้นมาจัดการกับมัน ทั้งยังถอยกายไปครึ่งก้าว
ย่อกายคารวะกล่าวว่า “อย่างนั้นรบกวนแล้ว เมื่อถึงเวลาเราเส้าจื่อจะจัด
เตรียมสุราอาหารเลี้ยงต้อนรับพวกท่าน”

หวังเอ้อเหมาไหนเลยเคยได้รับการคารวะเช่นนี้ รีบลึงตัวลงจาก
หลังม้า ยื่นมือหมายประคอง ค่อยนึกถึงข้อห้ามฉันทบุรุษสตรี จึงเบี่ยงตัว
ไปด้านข้าง ประสานมือตอบกล่าวว่า “เส้าจื่อ ท่านวางใจ หากว่าเสียวจิวเกอ
ได้รับรอยแผลเพียงเล็กน้อย ข้าพเจ้าคงไม่อาจแบกหน้ากลับมาพบท่าน”

ที่ด้านหลังมีคนเตะใส่มันเท้าหนึ่ง เร่งรัดว่า “ไปกันเถอะ เจี้ยวโถว
ยังต้องให้ท่านคุ้มครองหรือ?” หวังเอ้อเหมาค่อยวิ่งออกไปหลายก้าว รั้ง

ดิ่งสายบังเหียนม้าไว้ พอเหลียวหน้าไป เห็นตู้เจวียนเงยหน้าขึ้น กำชับ
กำชาต่อเงินหมิงเจิ้น เงินหมิงเจิ้นยิ้มพลาบผงกศิระรับ จากนั้นหันหัว
ม้าอย่างเด็ดเดี่ยว ขบวนทัพเคลื่อนออกจากที่ คมหมอกดาบดบังสายตา
ของผู้คนที่น้อมส่ง

หวังเอ้อเหมารู้สึกว่าตู้เจวียนยืนอยู่กับที่ แต่แล้วหัวใจมันปวดแปลบ
ราวถูกเข็มทิ่มแทง ในความทรงจำคล้ายปรากฏเงาอันพร่ามัวสายหนึ่งขึ้น
มันพยายามลืมเลือนแล้ว แต่ไม่สามารถกลบเกลื่อนได้ หากว่านางยังมี
ชีวิตอยู่ อาจยื่นส่งเราเช่นเดียวกับเจวียนจื่อเจีย (พี่สาว)

ทัพใหญ่เดินทัพเป็นแถวยาวเหยียด ทอดทิ้งผู้คนที่ติดตามไว้ที่
ด้านหลัง ช่วงเช้าพวกมันข้ามแม่น้ำชิงจาง พลบค่ำก็ข้ามคลองซุดอวินเหอ
หยุดพักค้างแรมที่อำเภอชิงหยวนเขตปกครองชิงเหอจวิน เข้าวันที่สอง
ท้องฟ้าปรากฏหิมะปลิวโปรย ตอนแรกยังเบาบาง พอตกถึงพื้นก็ละลาย
ต่อจากนั้นเปลี่ยนเป็นทั้งเยียบเย็นทั้งถึยิบ พอตกลงบนหมวกเกราะ
บังเกิดเสียงดังซ่าซ่า

ถึงแม้อากาศเลวร้ายถึงเพียงนี้ เงินหมิงเจิ้นยังไม่สั่งให้หยุดทัพ
รอจนหิมะหยุดตก เพียงเพิ่มจำนวนครั้งที่หยุดพักผ่อน ขบวนทัพพอหยุด
ลง จะสั่งต้มน้ำขิงสักหลายหม้อ ช่วยขับไล่ความหนาวให้กับทั้งหมด

ยามค่ำคืนของวันที่สอง ทัพใหญ่เข้าสู่เมืองชิงหยาง ที่นี่ถูกกอง
กำลังตระกูลจางกวาดทรัพย์ไปตั้งแต่แรก บ้านช่องถูกทิ้งร้างว่างเปล่า
หัวหน้ากลุ่มย่อยที่รับหน้าที่เฝ้าดูแลพอเห็นผืนธงของกองกำลังหมิงโจว
ก็รีบรุดมาต้อนรับ จัดให้ทั้งหมดเข้าพักตามบ้านเรือนราษฎร ทั้งส่งข้าวสาร
ส่งท่อนฟืนมา แต่เมื่อถามถึงตำแหน่งของทัพหลักจางจินเซิง กลับอิดออด
ไม่ตอบคำ

เงินหมิงเจิ้นนึกขุ่นข้องรำคาญ ปันหน้าเคร่งเครียดถามว่า “ต้าตัง
เจียไม่ได้ส่งข่าวแก่ท่านหรือ ครั้งสุดท้ายที่มีคำสั่งถึงท่าน จดหมายมาจากที่ใด

เป็นเวลานานเท่าใด?”

ถึงแม้แยกทางเดินกับจางจินเชิง เฉินหมิงเจิ้นจะอย่างไรยังเป็น หัวหน้าคนที่เก่าแห่งหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ดังนั้นหัวหน้ากลุ่มย่อยนั้นไม่กล้า ล่วงเกินมันเกินไป ลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว “ต้าตังเจียมีคำสั่งถึงข้าพเจ้า ครั้งสุดท้าย คนอยู่ละแวกจางหนั้น นั้นเป็นเรื่องเมื่อเจ็ดวันก่อน บวกกับ ผู้ถือสารเสียเวลาเดินทาง คาดว่าเป็นเมื่อเก้าวันถึงสิบวันก่อน”

เฉินหมิงเจิ้นขมวดคิ้วถามว่า “คำสั่งบอกว่าอย่างไร? ไม่ได้ให้ท่าน นำกำลังไปสมทบหรือ?” ตอนที่มันอยู่ในหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ เคยตรากฎ ว่าขณะรบทัพจับศึก ให้ทิ้งกำลังรักษาแนวหลังไว้ อย่าให้ศัตรูฉกฉวยได้ ขณะเดียวกันก็รับประกันว่าทางแนวหน้ากับแนวหลังสามารถส่งข่าวถึงกัน จางจินเชิงแสดงว่าละทิ้งกฎเหล่านี้ไป เมืองชิงหยางใหญ่โตถึงเพียงนี้ เพียงทิ้งลิ่วล้อไว้ร่อยกว่าคน มิน่าข้าหัวหน้ากลุ่มย่อยยังเป็นตัวโง่ม ไม่ ทราบอันใดทั้งสิ้น

หัวหน้ากลุ่มย่อยนั้นแบะปากราวกับจะร้องให้กล่าวว่า “ไม่ ต้าตัง เจียเพียงสั่งให้เราหาทางรวบรวมเสบียงรีบจัดส่งไป ท่านก็เห็นว่าเมืองชิง หยางไหนเลยมีเสบียงเหลือไว้ หากท่านพบกับต้าตังเจีย ขอให้ร้องขอ ไมตรีแทนเรา เราพยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว”

เฉินหมิงเจิ้นนี้กรำคาญคนที่ปราศจากความเข้มแข็งเช่นนี้ที่สุด บวก กับไม่อาจถามข่าวที่ต้องการทราบ จึงโบกมือเป็นความหมายให้อีกฝ่าย ล่าถอยไปได้ หัวหน้ากลุ่มย่อยนั้นเดินออกไปหลายก้าว แต่แล้วหันกลับมา คุกเข่าโครมลงที่เบื้องหน้าเฉินหมิงเจิ้น ไชกศีรษะอ่อนวอนว่า “จิวตังเจีย นับแต่ท่านจากมา ต้าตังเจียก็อารมณ์ไม่ดี หากท่านผู้เฒ่าเข้าใจว่าเราขัด คำสั่ง คงต้องถลกหนังเราทั้งเป็น ฮือ ฮือ...”

หวังเอ้อเหมาเห็นมันกลับร้องให้ออกมา ต้องโถมเข้าไปจุดติ่งคนขึ้น ตะคอกว่า “ดูท่านใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้ สร้างความอับอายขายหน้าแก่

หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ต้าตังเจียไหนเลยไม่เปิดโอกาสให้ท่านอธิบายได้?”

หัวหน้ากลุ่มย่อยนั้นหลังน้ำมูกน้ำตา ร้องทุกข์ว่า “ต้าตังเจีย ต้าตังเจียดูร้ายจริง ๆ ครึ่งปีนี้ไม่ทราบฆ่าคนเท่าใด พี่น้องทั้งหลายล้วนหวาดกลัวแทบตาย...”

เงินหมิงเจิ้นไม่สามารถรับฟังต่อไป กล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า “ข้าพเจ้าจะร้องขอไมตรีกับท่าน เสบียงของข้าพเจ้ามีมากพอ สามารถแบ่งส่วนหนึ่งให้กับต้าตังเจีย”

หัวหน้ากลุ่มย่อยนี้แม้ไม่ได้แจ้งข่าวที่มันต้องการ แต่อย่างน้อยบ่งบอกเรื่องสองประการ หนึ่งคือกองกำลังตระกูลจางยับยั้งขยายอย่างหน้ามืดตามัว ด้านเสบียงบำรุงเกิดปัญหา สอง จางจินเชิงกลับคืนสู่สภาพชมชอบการฆ่าฟันอีก อาจบอกว่านั้นเป็นนิสัยดั้งเดิมของมัน เพียงแต่มีอยู่ช่วงหนึ่งที่สะกดข่มกลั่นเอาไว้

หัวหน้ากลุ่มย่อยนั้นเห็นเงินหมิงเจิ้นรับปากช่วยเหลือ ก็โขกศีรษะคำนับขอบคุณ แล้วค่อยคืบคลานขึ้นมา ทางหนึ่งล่าถอย ทางหนึ่งเลียบเคี้ยวถามว่า “จิว จิวตังเจีย ท่านกลับมาครั้งนี้ คงไม่จากไปอีกกระมัง?”

เงินหมิงเจิ้นกวาดมองมันแวบหนึ่งกล่าวว่า “หมายความว่าอย่างไร?”

หัวหน้ากลุ่มย่อยนั้นอดอดเลิกล้นน้อย จึงตัดใจกล่าวว่า “พี่น้อง พี่น้องทั้งหลายบอกว่า ขณะที่จิวตังเจียอยู่ด้วย ต้าตังเจียอารมณ์ดียิ่ง หากท่านไม่แยกตัวไป ต้าตังเจียอาจไม่เปลี่ยนแปลงถึงเพียงนี้ ความจริงแล้วต้าตังเจียไม่อาจตัดใจปล่อยให้ท่านจากไป หากท่านยินยอมกลับมา ท่านผู้เฒ่าอาจเกิดความยินดี”

เงินหมิงเจิ้นกล่าวสั้น ๆ ว่า “ทราบแล้ว ท่านล่าถอยไปพักผ่อนเถอะ” หากมันยังรั้งอยู่ที่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ อาจถูกจางจินเชิงเชือดทิ้ง แต่ว่าคำพูดเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องบอกต่อทุกคน ตนเองหลบหนีออกมาอย่างทันการณีก็นพอ

หัวหน้ากลุ่มย่อยนั้นเกลี้ยกล่อมเงินหมิงเงินไม่สำเร็จ ได้แต่น้อม
คำนับแล้วล่าถอยไป บรรยากาศภายในห้องกลับกลายเป็นเครื่องเคียดอยู่บ้าง
ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่ากำลังตระกูลจางดูไปมีกำลังแข็งแกร่งแล้ว แท้ที่จริง
กลายเป็นเปลือกนอกที่ว่างเปล่า หากถูกระทบกระแทก เกรงว่ายากจะ
ยืนหยัดอยู่ในเขตปกครองชิงเหอจวินได้

เซี่ยอิงเต็งอยู่ในฐานะอาคันตุกะ ความจริงไม่สมควรสอดปากคำ
แต่ไม่อาจหักใจทนดูทั้งหมดเครื่องเคียดถึงเพียงนี้ จึงส่งเสียงกระแอม
กล่าวว่า “ตอนนี้ขอให้พวกเราโถมถึงแนวหน้า ก็ไม่แน่ว่าจะช่วยเหลือ
อันใดได้ เพื่อความมั่นคงมีสู้เสริมความแข็งแกร่งให้กับตัวเมืองโดยรอบ...”

เงินหมิงเงินสั่นศีรษะตัดบทว่า “ละแวกนี้เป็นที่ราบ ไม่มีชัยภูมิให้
ตั้งมั่น พวกเรามีไพร่พลอย่างจำกัด หากกระจายกำลังออกไป เกรงว่ายิ่ง
ไม่เกิดประโยชน์”

เซี่ยอิงเต็งยอมรับว่าวางแผนผิดพลาด เปลี่ยนเป็นเสนอว่า “อย่าง
นั้นก็ส่งหน่วยสอดแนมออกไปให้มากกว่านี้ จับตาดูความเคลื่อนไหวโดยรอบ
มิเพียงเฝ้าดูทหารทางการ ยังติดตามดูชาวมิจฉาซีพกลุ่มอื่น”

เงินหมิงเงินเห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ สั่งเพิ่มการรักษาการณ์ ทั้งจัด
ส่งกำลังขบวนเล็ก ๆ ตรวจสอบสภาพของคลองขุดอวินเหอกับสะพานข้าม
แม่น้ำจางส่วย เตรียมทางถอยเป็นมั่นเหมาะ ค่อยยกกำลังขึ้นเหนือต่อไป

ตลอดรายทางเห็นหมู่บ้านป้อมค่ายกลายเป็นซากปรักหักพัง ชาวบ้าน
ที่รอดตายซ่อนตัวในพงหญ้า ใช้สายตาที่เคียดแค้นมองดูกำลังพลและม้า
เคลื่อนผ่านไป บางครั้งพบเห็นตัวตึกที่รอดพ้นมาได้ คนเหล่านั้นต่างใช้
เส้นเชือกหย่อนเสียบึง เนื้อตากแห้งและเหรียญกษาปณ์ลงมา ยินยอม
หมดเนื้อหมดตัว เพียงขอให้ทั้งหมดรีบผ่านไป

นอกจากชาวบ้านที่ไร้บ้านช่องคืนกลับแล้ว ระหว่างทางยังพบพาน
ฝูงโจรที่โบกรธงสีฉูดฉาด อ้าวว่ารุดมาเข้าร่วมกับจางจินเชิง แต่พวกมัน

ไม่รีบร้อนขึ้นเหนือ แต่ฉวยโอกาสกวาดทรัพย์ตามหมู่บ้านป้อมค่ายที่กองกำลังตระกูลจางเคยปล้นชิง แม้กระทั่งเสบียงและทรัพย์สินสุดท้ายก็ช่วงชิงไป

พวกมันพอพบเห็นกองกำลังหมิงโจว ผุ่งโจรเหล่านั้นมีสีหน้ากระอักกระอ่วน ดีที่เงินหมิงเจิ้นรีบร้อนเดินทาง จึงไม่สร้างความลำบากแก่พวกมัน เพียงสอบถามตำแหน่งแห่งหนของกองกำลังตระกูลจางจากนั้นเดินทางต่อ

หลังจากเข้าสู่เขตปกครองชินตูจวิน ในที่สุดทั้งหมดล่วงรู้ตำแหน่งที่แน่นอนของจางจินเชิง เป็นโจรร้ายนามเหลยว่านเหนียนกล่าวว่า “จางดำดั่งเจียอยู่ละแวกเมืองหนันกงห่างไปราวร้อยลี้ อาจบางที่ขึ้นเหนือต่อไป ท่านผู้เฒ่าสั่งพวกเราบุกตีอำเภออวี่เสียน หลังจากยึดอำเภออวี่เสียนให้นำเสบียงรุดไปสมทบ”

ในสายตามัน คนของกองกำลังหมิงโจวที่ร่างแปดเปื้อนดินโคลนทั้งเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ายคิดมาแบ่งผลประโยชน์ จางดำดั่งเจียยกทัพมายี่สิบกว่าหมื่น ไยต้องพึ่งพากำลังเพียงหยิบมือเดียวนี้

เงินหมิงเจิ้นแสวงเป็นไม่เห็นสีหน้าอันขุ่นข้องรำคาญของอีกฝ่ายถามว่า “ขอถามเหลยไจ้จู่ (หัวหน้าค่ายแซ่เหลย) จางดำดั่งเจียมิใช่เช่นฆ่าถึงเมืองฉางเล่อตั้งแต่หลายวันก่อนหรือ?”

เหลยว่านเหนียนกล่าวว่า “หยางขนขาวไม่ถนัดในการสู้รบ แต่หนีเร็วยิ่ง พวกเราพอบุกถึงเมืองฉางเล่อ มันเห็นผิดท่า ก็วกกลับลงได้ หากพวกท่านมาก่อนก้าวหนึ่ง ซึ่งอุดเส้นทางหนันกงไว้ หยางขนขาวคงถูกพวกเราจับเป็นแล้ว”

พลาจกवादมองผืนธงเหนือศีรษะเงินหมิงเจิ้นแวบหนึ่ง คล้ายนึกได้อันใด ต้องถามว่า “หมิงโจวจวิน (กองกำลังหมิงโจว)? กองกำลังหมิงโจวใด? หรือว่าพวกท่านสังกัดเงินหมิงเจิ้น?”

เงินหมิงเจิ้นรับคำอย่างยิ้มแย้ม สร้างความกระตาคแก่เหลยว่าน

เหนียนยี่ง มั่นเพ็งนำกำลังเข้าร่วมกับจางจินเชิงเมื่อสองเดือนก่อน ไม่ว่าคุณสมบัติหรือบารมี ล้วนห่างจากเงินหมิงเจิ้น กลับดวงขวานต่อหน้าลู่ปัง อยู่ครึ่งค่อนวัน ต้องยกมือตบศีรษะตนเอง กล่าวว่า “อย่างนั้นเราไม่ขวางทางพวกท่านแล้ว เราได้รับคำสั่งให้เร่งตีเมือง จางดำตังเจียยังรอเสบียงของเราอยู่”

เงินหมิงเจิ้นบอกเล่าอีกฝ่าย จากนั้นหันขวบวมุ่งสู่เมืองหนันกง ด้วยประสบการณ์จากการนำทัพมาหลายปี เห็นว่าหยางสั่งฮุยหลอกให้จางจินเชิงวนเวียนอยู่ทางใต้ของเขตปกครองชินตูจวิน เกรงว่ามีไข้ร้อนหลบหนี หากแต่วางแผนอุปายไว้ หากตนเองเดินทางไปสาย อาจไม่ทันกระตุ่นเดือนจางจินเชิงให้ระวัง

แต่ว่ายี่งร้อนใจ ยิ่งไม่กล้าเร่งรัดพี่น้องทั้งหลาย สมรภูมิล้อมอยู่เบื้องหน้าแล้ว หากว่ากองกำลังตระกูลจางเพลี่ยงพล้ำ กำลังหนุนที่อ่อนเปลี้ย คงไม่อาจกอบกู้สถานการณ์ได้ ดังนั้นเงินหมิงเจิ้นพอเดินทัพสิบกว่าลี้ ก็จัดรูปขบวนครั้งหนึ่ง ทั้งส่งทัพหน้าออกไปทำหน้าที่หน่วยสอดแนม สืบความเคลื่อนไหวทางทหารโดยรอบ

เดินทางตลอดทั้งวัน ขณะจะบรรลุถึงนอกเมืองหนันกง ที่เบื้องหน้าส่งข่าวมาว่า จางจินเชิงนำทัพใหญ่สู้รบกับกองกำลังที่ไม่ทราบฝ่าย สถานการณ์หวาดเสียวยิ่ง

เงินหมิงเจิ้นใจหายวาบ คว่าสายบังเหียนของหน่วยสอดแนมไว้ถามว่า “เป็นกำลังฝ่ายใด มีมากน้อยเท่าใด? เปิดศึกตั้งแต่เมื่อใด?”

ทัพม้าที่ทำหน้าที่หน่วยสอดแนมหอบหายใจกล่าวว่า “ไม่ทราบ การสู้รบเพิ่งเริ่มขึ้น สงเสี้ยวเว่ย (คนยศเสี้ยวเว่ยแซ่สง) นำกำลังเข้าไปสังเกตการณ์ให้เรากลับมารายงาน มั่นบอกว่าขอให้ท่านตั้งทัพกับที่ มิให้ถูกไพร่พลแตกพ่ายพุ่งชนจนเสียขบวน”

จางจินไม่พอใจยิ่ง ดุว่า “นี่เป็นวาทาใด มั่นทราบได้อย่างไรว่าจาง

ดำดั่งเจียต้องแตกพ่าย การสู้รบมิใช่เพิ่งเริ่มขึ้นหรือ?”

ทัพม้าที่ทำหน้าที่หน่วยสอดแนมยกมือปาดเช็ดเหงื่อกล่าวว่า “จริงประจำตัวจางดำดั่งเจียถูกผู้คนพุ่งชนล้มลง ยังไม่แตกพ่ายได้หรือ? หากเห็นว่าเราเห็นไม่ชัดตา พวกท่านก็ไปชมดูเอง”

หวังเอ้อเหมาร้องบอกว่าจะไปชมดู แต่แล้วที่ห่างไปปรากฏไพร่พลที่แตกพ่ายขึ้น ตอนแรกเพียงไม่กี่สิบคน จากนั้นเพิ่มเป็นหลายร้อยหลายพันคน ร่ำร้องราวพบบานภูตผี หันเตลิดมาทางด้านนี้

ตอนนี้มีต้องให้หวังเอ้อเหมารุดไปชมดูแล้ว เฉินหมิงเจิ้นตัดสินใจในบัดดล ตวาดว่า “ตั้งขบวน มือหอกมือโล่ขึ้นหน้า เหล็กหมาดหยุดลม”

เหล่าคนสนิทก็ถ่ายทอดคำสั่งออกไปว่า “ตั้งขบวน มือหอกมือโล่ขึ้นหน้า เหล็กหมาดหยุดลม” จากนั้นเป่าหลอดเขาเป็นสัญญาณ

เหล็กหมาดหยุดลมเป็นมาตรการตั้งรับเมื่อเผชิญกับการชุมนุมดี จัดขบวนทัพเป็นรูปสามเหลี่ยม ด้านหน้าคมกล้า สามารถตัดทำลายแรงกดดันจากการล้อม พริบตานั่นกองกำลังหมิงโจวที่ผ่านการฝึกอบรมแปรปรวนแล้วเสร็จ เฉินหมิงเจิ้นจึงสุดลมหายใจคำหนึ่ง ยกธงถ่ายทอดคำสั่งร้องบอกว่า “คมหอกยื่นไปข้างหน้า มือธนูปิดสกัดพื้นที่หน้าขบวนห้าสิบก้าว ผู้ใดรุกร้าเข้ามาให้ยิงสังหารสิ้น”

เสียงเป่าหลอดเขาถ่ายทอดคำสั่งออกไป ที่หน้าขบวนปรากฏคมหอกนับร้อย ราวกับเขี้ยวสุนัขป่า จากนั้นเสียงลูกธนูแหวกฝ่าอากาศปกคลุมพื้นที่ห้าสิบก้าวที่หน้าขบวนไว้ ไพร่พลที่แตกพ่ายไม่ทันระวัง ถูกยิงสังหารล้มตายลงแถบหนึ่ง

เฉินหมิงเจิ้นไม่สนใจสภาพที่ไพร่พลแตกพ่ายนอนกระเสือกกระสน ดันรน ออกคำสั่งว่า “ร้องบอกให้กระจายไปยังสองฟากข้าง ผู้ใดบุกเข้าหาขบวนต้องตาย”

เหล่าคนสนิทส่งเสียงร้องเตือนอีกระลอกหนึ่ง ภาพอันโหดเลือดที่

เบื้องหน้าขลุ่ยขลุ่ยไพร่พลที่แตกพ่ายไม่กล้าเข้าใกล้ขบวนทัพ ดีที่พวกมันมีจำนวนไม่มากนัก เปลี่ยนทิศทางอย่างทันการณณ์ แยกออกเป็นกระแสนุชนุชยสองสาย อ้อมไปยังสองปีกของกองกำลังหมิงโจว

เงินหมิงเจิ้นค่อยระบายลมจากปาก ออกคำสั่งว่า “ให้พวกมันอยู่ทางด้านหลังพวกเรา จัดขบวนใหม่ เตรียมตอบโต้กลับไป”

เหล่าคนสนิทส่งเสียงร้องว่า “ตั้งขบวนที่หลังกองกำลังหมิงโจว จั้วตั้งเจี้ยนมาแล้ว พวกท่านกลัวอันใด?”

แต่ว่าไพร่พลที่แตกพ่ายเพิ่งเข้าร่วมกับจางจินเชิงไม่กี่เดือน ไม่เคยสู้เคียดบ่าเคียดไหล่กับเงินหมิงเจิ้น ดังนั้นเพียงอาศัยคำพูดไม่กี่ประโยค ไม่อาจปลุกกำลังขวัญขึ้นมาใหม่ ผู้คนส่วนใหญ่พออ้อมไปหลังกองกำลังหมิงโจว ก็เตลิดหนีไปไกล มีลี้ล้อเพียงเศษหนึ่งส่วนสิบที่หยุดยืนอยู่ด้านหลังของกองกำลังหมิงโจว

หวังเอ้อเหมาชุ่นแน่นิ่ง ชักดาบคิดฆ่าคนข่มขวัญ แต่เขี่ยอิงเต็งใช้หอกยาวขวางกั้นไว้ สันตึระะกล่าววว่า “ท่านสังกัดได้สักกี่คน? ผู้ที่ขวัญหนีดีฝ่อต่อให้ฝืนใจรั้งอยู่ ข้าศึกพอโถมถึงก็แตกพ่ายอีก กลับกระทบกระเทือนถึงพวกเรา”

หวังเอ้อเหมาชบคิดดู มิอาจไม่ยอมรับว่าเขี่ยอิงเต็งกล่าวมีเหตุผล ดังนั้นไม่ขัดขวางผู้ที่หนีเอาชีวิตรอด เพียงรวบรวมกำลังผู้คนที่หยุดลงให้จัดขบวนที่หลังกองกำลังหมิงโจว

เพียงวุ่นวายแล้วเสร็จ ไพร่พลที่แตกพ่ายระลอกสองก็มาถึง ยังมีจำนวนมากกว่า และไร้ระเบียบแบบแผนกว่าระลอกแรก เงินหมิงเจิ้นต้องสั่งยิงธนูสามชุด ค่อยใช้โลहितและซาทศพตเรียงขบวนไว้ ไพร่พลที่แตกพ่ายหนีเตลิดไปทางสองฟากข้าง นักรบกองกำลังหมิงโจวพากันพุ่งตาไปข้างหน้า มองหาเงาคนที่คุ้นเคย ยังมีคนเรียกหาว่า “สงควอไห่ สงควอไห่”

สงควอไห่เป็นนักรบที่ติดตามหวังเอ้อเหมากลับจากสันเขาหวากัง

ปรกติทรงพลังมหาศาล แต่ยามนี้ถูกกระแสนมนุษย์พุ่งชนจนแทบไม่อาจหยุดมาได้ ยังมีทัพม้าที่ข้างกายอีกสิบกว่าคนถูกไฟรพที่แตกพ่ายห้อมล้อมไว้

เห็นแน่ชัดว่าสงควอให้และพวกต้องถูกพี่น้องกันเองเหยียบตาย เฉินหมิงเจิ้นจึงขบกรามออกคำสั่งว่า “ตัวนซิง นำพี่น้องสามร้อยคนไปรับตัวพวกมันมา”

ตัวนซิงขานรับคำหนึ่ง มือหนึ่งถือดาบมือหนึ่งถือโล่ ร้องว่า “พี่น้องทั้งหลายตามเรามา”

พี่น้องในสังกัดติดตามมันไป ระหว่างรุกคืบจัดขบวนเป็นรูปเหล็กหมาด สวนกระแสนมนุษย์ไป ใช้โล่และคมดาบแหวกเป็นเส้นทางที่โชกเลือดสายหนึ่ง เบียดเสียดถึงข้างกายสงควอให้

ตัวนซิงเข้าไปจุดดิ่งสายบังเหียนของอีกฝ่ายไว้ ร้องบอกว่า “พี่ใหญ่สงตามเรามา” สงควอให้ต้องด่าคำ “มารตามันเถอะ” เมื่อครู่มันไม่ทันเข้าใกล้ขบวนทัพของจางจินเซิง ทัพใหญ่ก็เริ่มแตกพ่าย พี่น้องที่ร่วมทางถูกเบียดเสียดลงจากหลังม้า จากนั้นถูกเหยียบย่ำเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือนไปสิบกว่าคน โดยที่ไม่ได้ตายได้เงื้อมมือศัตรูแม้สักคนเดียว

ตัวนซิงเร่งรัดว่า “รีบไป เลือกขุนเขาแมกไม้ไว้ ไม่วิตกไร้พินไฟ” มันไม่คำนึงถึงการกอบกู้สถานะที่พ่ายแพ้ เพียงคิดช่วยคนที่สมควรช่วยเหลือ อันว่าไฟรพแตกพ่ายเฉกเช่นภูเขากล่อม ไม่ว่าผู้ใดคิดขัดขวางภูเขากล่อมลงต้องถูกทับอยู่ใต้กองหิน

สงควอให้ด่าทออีกหลายคำ ก็นำทัพม้าติดตามอยู่ด้านหลังพลเดินเท้า กลับเข้าหากองกำลังหมิงโจว เหล่าไฟรพที่แตกพ่ายย่อมนมองเห็นขบวนทัพขนาดใหญ่เช่นนี้ แต่พวกมันสูญเสียความเชื่อมั่นเอาชนะ เพียงอ้อมผ่านขบวนทัพไป หลังจากอ้อมผ่านก็วิ่งเตลิดเปิดหนี กระทั่งความกล้าเหลียวหน้ากลับไปยังไม่มี

เงินหมิงเจิ้นทั้งแตกตื่นทั้งไม่เข้าใจว่า เป็นจอมทัพอันใดจึงสร้างความหวาดหวั่นแก่กองกำลังตระกูลจางถึงเพียงนี้ ต่อให้ครั้งกระโน้นเผชิญการชุมนุมตีจากหวังซือซง หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อก็ไม่พ่ายแพ้อย่างยับเยินถึงเพียงนี้ ถึงแม้ว่ากองกำลังตระกูลจางที่เบื่องหน้ามิใช่กองกำลังตระกูลจางเมื่อกาลก่อน แต่ด้านจำนวนคนและยุทธโศปกรณ์หาต่อยกว่ากาลก่อนไม่

ขณะที่ขบคิดไม่เข้าใจ ไฟรพลที่แตกพ่ายระลอกที่สามมาถึงเบื่องหน้าแล้ว นี่จึงเป็นกองกำลังตระกูลจางที่แท้จริง ถึงแม้แตกพ่ายหลบหนียังดูแลซึ่งกันและกัน เงินหมิงเจิ้นมองผ่านฝูงชนเข้าไป เห็นหัวหน้าคนที่หกซุนทวอจื่อถูกหัวหน้าคนที่ห้าเฮ้อเหล้าเตาหนีบไว้ที่ซอกแขน คนสนิทของเฮ้อเหล้าเตาหันกลับไปจัดขบวน ช่วงชิงโอกาสหนีเอาชีวิตรอดให้กับผู้เป็นนาย แต่บ้างถูกไฟรพลที่แตกพ่ายพุ่งชนแตกกระจาย บ้างถูกศัตรูสังหารล้มตายลง

จนบัดนี้กองกำลังหมิงโจวค่อยเห็นโฉมหน้าของศัตรู พวกมันสวมชุดเกราะปิดบังตั้งแต่ศีรษะถึงปลายเท้า มือถือหอกทหารม้า ผู้คนสื่กว่าคนรวมเป็นขบวนเล็กๆ เช่นฆ่าใส่ไฟรพลที่แตกพ่ายราวกับพยัคฆ์หลงพลัดไปในฝูงแกะ โดยไม่มีผู้ใดขวางทางพวกมันได้ แม้แต่กองกำลังตระกูลจางที่ผ่านการฝึกจากเงินหมิงเจิ้นก็ยังไม่สามารถ หน่วยกล้าแกร่งที่ปราศจากผู้สั่งการคล้ายเนือบนเขียงถูกศัตรูวัดดาบฟันร่างขาดเป็นสองท่อน ไม่มีเรี่ยวแรงตอบโต้กลับไป

นี่จึงเป็นฝูงพยัคฆ์ที่แท้จริง ถึงแม้อยู่ห่างไกล ยังรู้สึกถึงกลิ่นอายฆ่าฟันของพวกมัน พวกมันไม่เห็นคู่ต่อสู้ในสายตา เพียงบุกลงุ่โจมก็เปิดแผลเหวอะหวะขึ้นในกองกำลังตระกูลจาง ลีวล้อที่ไม่ได้ตายได้คมหอกของพวกมัน เพียงนึกโชคดีที่มีชีวิตรอด แต่ไม่กล้าหันกลับไปต่อกรมีคนได้ยินเสียงกีบม้าดังขึ้นที่ด้านหลัง ยังไม่กล้าเหลียวหน้ากลับไป

เงินหมิงเงินรู้สึกเป็นความอัปยศอดสูสุดทนทาน ถึงแม้มันไม่คิด
ร่วมทางกับกองกำลังตระกูลจาง แต่ถึงอย่างไรทั้งสองฝ่ายเคยรบเคียงบ่า
เคียงไหล่กัน ได้ร่วมธงของเฮ่อเหล่าเตากับขุนทวอจื่อมีนักรบกล้าแกร่งที่
รับการฝึกจากมัน ยามนี้นักรบกล้าแกร่งซึ่งมันถือเป็นความภาคภูมิใจ
กลับถูกประหารต่อหน้าราวกับแพะแกะฝูงหนึ่ง

ผู้ที่เกิดความอัปยศอดสู ยังมีหวังเอ้อเหมากับเซียอิงเติงและพวก
พวกมันไม่ต้องสะกดอดกลั้นเช่นเดียวกับเงินหมิงเงิน ดังนั้นขออาสาต่อ
เงินหมิงเงินนำกำลังสองร้อยคนดาหน้าออกไป ขบวนหนึ่งรับตัวเฮ่อ
เหล่าเตาไว้ ขบวนหนึ่งมุ่งตรงเข้าหาศัตรูที่เหิมเกริม

เฮ่อเหล่าเตาหยุดพักหอบหายใจแล้วกล่าว “เอ้อเหมา อย่าได้ไป
ทำนมิใช่คู่มือของมัน” พลาบส่งตัวขุนทวอจื่อให้กับเซียอิงเติง ตนเองร้าย
รำดาบคู่เข้าช่วยเหลือหวังเอ้อเหมา ยังไม่ทันเข้าใกล้ หวังเอ้อเหมาก็ถูก
ศัตรูรุกรไล่ถอยร่น เพียงอาศัยความถือดีคำยันไว้ จึงไม่พบกับความแตกพ่าย

เฮ่อเหล่าเตาคำรามด้วยโทสะ ควงดาบโถมไปในขบวนข้าศึก ปราบภู
ทัพม้าสองนายถูกมันพันร่วงลงจากหลังม้า ขบวนข้าศึกที่ไล่ฆ่าหวังเอ้อ
เหมาก็หยุดชะงักลง นายทหารผู้หนึ่งหันหัวม้ามาทางเฮ่อเหล่าเตา

ม้าพ่วงพีสูงใหญ่ที่มาจากนอกกำแพงใหญ่แผดเสียงร้องก้อง เร่ง
ระดับความเร็วขึ้น หอกยาวหนึ่งวาแปดเชิยะเสือกแทงใส่หน้าอกเฮ่อเหล่าเตา
เฮ่อเหล่าเตาใช้ดาบมือซ้ายบัดปายหอก ดาบมือขวากวาดขวางออก
หมายมั่นว่าจู่โจมประสพผล แต่นายทหารนั้นเบี่ยงตัวหลบรอดได้ ทั้งไม่
หันกลับมาสู่พัวพัน บังคับม้าพุ่งผ่านข้างกายเฮ่อเหล่าเตา กวาดแกว่งหอก
ยาวจู่โจมใส่ลิ่วล้อหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ สังหารเหล่าลิ่วล้อล้มตายเกลื่อนกลาด

เฮ่อเหล่าเตาคำรามก้อง แต่ไม่สามารถไล่กวาดไปฟาดฟันคู่ต่อสู้
พริบตาที่ทัพม้าตัวแรกพุ่งเฉียดผ่านไป ปราบภูทัพม้าตัวที่สองโถมถึง
เบื้องหน้า ยังคงเสือกแทงหอกออกโดยปราศจากลดหลั่นพลิกแพลงใด

ชั่วพริบตาปรากฏทัพม้าห้าหมื่นนายประมือกับเฮ่อเหล่าเตา ในจำนวนนี้ มีอยู่คนหนึ่งที่มีมืออ่อนด้อย ถูกเฮ่อเหล่าเตากวาดลงจากหลังม้า ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร ที่เหลือล้วนไม่ได้รับบาดเจ็บใด ส่วนเฮ่อเหล่าเตากลับเหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจ ยากจะยืนหยัดสืบไป

เฉินหมิงเจิ่นที่อยู่ห่างไปเห็นชัดตา ทราบว่าหากสู้สืบไปยากจะมีเปรียบได้ จึงออกคำสั่งว่า “ร่วมัลลอ ถอนกำลังกลับมา”

เสียงมัลลออันกังวานพอดัง หวังเอ้อเหมาก็ละทิ้งคู่ต่อสู้ หันหัวม้ากลับมา เฮ่อเหล่าเตาดำทออยู่หลายคำ กวาดแกว่งดาบหลอกแล้วถอนตัวออกจากวงต่อสู้ ขณะที่ทหารทางการก็พบเห็นขบวนของเฉินหมิงเจิ่น แต่หาตื่นเต้นตระหนกไม่ เพียงจัดขบวนทัพในระยะที่อยู่นอกรัศมีการยิงของลูกธนู จากนั้นขับไล่ไพร่พลที่แตกพ่าย แล้วรุกคืบเข้าหากองกำลังหมิงโจว

มีแต่กองทัพที่เจนศึกจึงนิยยุทธวิธีนี้ได้ หากเปลี่ยนเป็นขบวนอื่นต่อให้นายทหารนึกได้ ผู้ได้บังคับบัญชาไม่แน่ว่าจะปฏิบัติตามได้อย่างเคร่งครัด เฉินหมิงเจิ่นดูออกว่าสถานการณ์ไม่เป็นผลดีต่อตนเอง จึงรีบร่วมัลลออย่างกลองศึก ทดลองรุกไปข้างหน้า เพิ่งขับเคลื่อนที่ ฝ่ายตรงข้ามยังไม่มีปฏิกิริยาใด ไพร่พลพ่ายที่อยู่หลังขบวนกลับแตกตื่นจนวิ่งหลบหนีหายไปสิ้น

เฉินหมิงเจิ่นออกคำสั่งว่า “มือหอกมุ่งหน้าไป มีธนูยิงแบบบุพรมที่เบื้องหน้าแปดสิบก้าว มือดาบผอเตาคุ่มกันขบวน ทัพม้ารักษาการณ์อยู่สองปีก...”

ในเสียงกลองศึก กองกำลังหมิงโจวใช้คมหอกกับลูกธนูแผ้วถางทางตัดผ่านพวกเดียวกัน กดดันไล่เข้าศึกอย่างซ้ำๆ

นายทัพสุยที่จัดขบวนขับไล่ไพร่พลที่แตกพ่าย คิดไม่ถึงว่าในกลุ่มมีฉินซีพมีคนกล้าปะทะกับตนเอง ต้องงงจันจูบ จากนั้นยิ้มอย่างชื่นชม

ออกคำสั่งว่า “ปรับรูปขบวน จัดขบวนคมนาญิงทะลุพวกมัน”

ทัพม้าสองร้อยกว่านายรวมตัวที่ข้างกายมันอย่างซ้ำๆ กอปรเป็นรูป
ธนูยาวดอกหนึ่ง คมนาญิงไปข้างหน้า จ่อใส่กองกำลังหมิงโจว

แต่แล้วยามนั้นที่ห่างไปบังเกิดเสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น คล้ายเป็น
เสียงร้องเรียกอันสนิทสนม นายทัพนั้นพอฟังต้องเหลียวมองกองกำลัง
หมิงโจวแฉกหนึ่ง ทึ่งคำพูดว่า “นับว่าพวกท่านโชคดี” จากนั้นไม่สนใจว่า
ฝ่ายตรงข้ามได้ยินหรือไม่ ก็หันหัวม้าควบขับเข้าหาต้นเสียงเป่าหลอดเขา
ระหว่างทางพบพานไพร่พลที่แตกพ่ายจำนวนมาก แต่พวกมันควบม้าผ่าน
ไป หาได้สนใจสร้างผลงานสู้รบไม่

กำลังทหารที่รูกถอยอย่างเป็นระบบเช่นนี้ แม้แต่ศัตรูยังนิยม
เลื่อมใส เฉินหมิงเจินเห็นฝ่ายตรงข้ามถอนกำลังไปตามคำสั่ง ก็สั่งหยุดขบวน
ยังไม่ทันปาดเหงื่อบนใบหน้า ชุนทวอจื่อกับเฮ่อเหล่าเตาที่ได้รับความ
ช่วยเหลือก็ประทับประคองกันมาถึงเบื้องหน้า ร้องขอว่า “เสี่ยวจิวรีบหา
ทางช่วยเหลือด้าตังเจีย”

เฉินหมิงเจินก็ต้องการหาจางจินเชิง เพื่อสอบถามว่าการศึกครั้งนี้
สู้รบอย่างไร? ไฉนพ่ายแพ้อย่างยับเยินถึงเพียงนี้? ดังนั้นร้องถามในเวลา
เดียวกันว่า “ด้าตังเจียอยู่ที่ใด? ฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร?”

ชุนทวอจื่อกับเฮ่อเหล่าเตามีสีหน้าละอายกล่าวว่า “พวกเราก็ไม่
ทราบด้าตังเจียอยู่ที่ใด ทหารข้าศึกพลันเช่นฆ่าเข้ามา โจมตีจนทั้งหมด
เลอะเลือนมึนงง ท่านรีบหนีหาหนทาง หากด้าตังเจียตกอยู่ในมือแม่ทัพ
ข้าศึกต้องตายแน่นอน”

เฉินหมิงเจินถามย่ำว่า “ที่แท้เป็นผู้ใดจึงร้ายกาจถึงเพียงนี้?” มัน
เคยครุ่นคิดคาดเดาว่าจางจินเชิงเหิมเกริมถึงเพียงนี้ สักวันหนึ่งต้องพบกับ
ความพ่ายแพ้ แต่อย่างน้อยสมควรผ่านการสู้รบสักหลายระลอก ไหนเลย
แตกพ่ายโดยปราศจากสู้มเสียงเช่นนี้ คล้ายกับถูกคนร้ายซ่อนตัวในความมืด

แห่งกระบี่ทะเลคูหอยในคราเดียว ยุทธการเช่นนี้มันไม่เคยประสบมาก่อน
และไม่เคยคาดคิดมาก่อน

เชียวอิงเต็งไม่ทราบมาถึงข้างกายเงินหมิงเจิ้นตั้งแต่เมื่อใด จึงกล่าว
ว่า “ข้าพเจ้าทราบว่ามันเป็นใคร”

เงินหมิงเจิ้นเพียงถามคำผู้ใด เชียวอิงเต็งก็กล่าวอย่างเร่งร้อนว่า
“ตอนนี้พวกเราสูญเสียความแหลมคม ไม่อาจประมือกับคนผู้นี้ ฉวย
โอกาสที่มันยังไม่เข็นฆ่ามา ให้รีบหลบหนี หากไม่รีบหนีก็ไม่ทันการณ
แล้ว” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า “มันคือหลี่ซี ในสถานการณ์เช่นนี้
พวกเราต้องมีใช้คู่มือของมัน”

คำพูดพอกกล่าว กลับกระตุ้นความคิดต่อสู้อของเงินหมิงเจิ้น แค้นหัวร่อ
กล่าวว่า “หลี่ซีเป็นใคร หรือว่ามีสามหัวหกแขน? อู๋สู (อาที่ห้า) ครั้งสุดท้าย
ที่ท่านพบเห็นตัวตั้งเจีย คนอยู่ตำแหน่งใด พวกเราจะยกกำลังไปช่วยเหลือ
ตัวตั้งเจีย”

หลังความพลุ่งพล่านใจ เฮ่อเหล่าเตาพลันสงบเยือกเย็นลง กล่าวว่า
“เด็กน้อยนี้กล่าวถูกต้อง พวกเราพลาดโอกาสรุก สูญเสียความฮึกเหิม
ไม่ว่าทุ่มกำลังไปเท่าใดรังแต่ตายเปล่า ท่านจัดม้าดีให้แก่เราหลายตัว เรา
จะนำคนสนิทของตัวเองไป หากช่วยได้ก็ช่วยตัวตั้งเจียออกมา หากทำ
ไม่ได้ก็ตายพร้อมกัน ทั้งหมดติดค้างผู้อื่นไว้ จะช้าเร็วต้องชำระชดใช้”

ไม่เพียงแต่เงินหมิงเจิ้นมีงงสงสัย แม้แต่ซุนทวอจื่อก็จับต้นชนปลาย
ไม่ถูก กล่าวว่า “คำพูดของท่านนี้หมายความว่าอย่างไร?”

เฮ่อเหล่าเตารำร้องว่า “คนผู้นั้นเป็นศิษย์ของซุนเหล่าตั้งเจีย (หัวหน้า
ผู้สูงอายุแซ่ซุน)” จากนั้นร้องบอกว่า “เราไปแล้ว เสียเวลา หาทางช่วยพี่
น้องกลับไปให้มากไว้ จางเหล่าเอ้อ (อันดับสองแซ่จาง) กับเราแม้มกลายเป็น
ภูตผี ยังสำนึกน้ำใจของท่าน”

ซุนเหล่าตั้งเจีย? เหตุใดมีส่วนเกี่ยวข้องกับซุนอันลู่? เงินหมิงเจิ้น

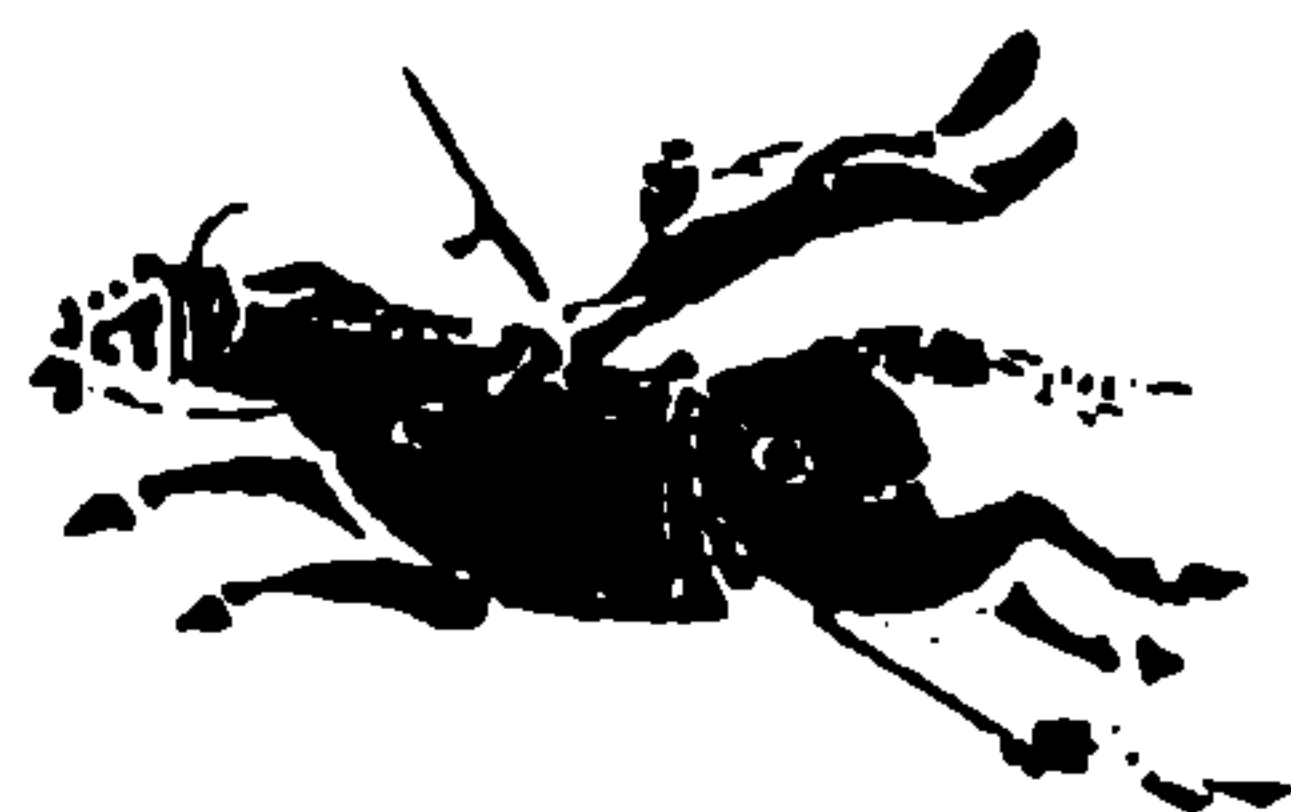
รับฟังจนมีนางสงสัยราวถูกจับยัดเข้าหมอกควันหนาที่บ ส่วนขุนทวอจื่อ
ที่เข้าร่วมกับมัน พอฟังคำพูดของเฮ่อเหล่าเตา ก็ทอดถอนใจคำหนึ่ง
แย่งชิงดาบเหิงเตาจากข้างเอวหวังเอ้อเหมา ไ่่กวดตามเฮ่อเหล่าเตาไป

ต่อให้เงินหมิงเงินใจแข็งกว่านี้ ก็ไม่อาจเบี่ยงตาผู้ที่มีบุญคุณต่อตนเอง
ทั้งสองรุดไปหาที่ตาย รีบบังคับม้าออกไปขวางม้าของเฮ่อเหล่าเตาไว้
ร้องดังๆ ว่า “ข้าพเจ้ามิใช่หัวหน้าคนที่แก้แค้นหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อหรือ?
หากจะไปก็ไปด้วยกัน ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่า...”

ไม่ทันขาดคำ ที่ห่างไปบังเกิดเสียงคนและม้ายัดสับสนวุ่นวาย
องครักษ์ที่หลังโลหิตโซมกายหลายสิบคนห้อมล้อมคนผมยาวสยายผู้หนึ่ง
ล่าถอยมา ที่ด้านหลังมีทหารม้าทางการหลายสิบนายติดตามหลัง คล้าย
เป็นขบวนคุ้มครองส่งก็มีปาน

เฮ่อเหล่าเตาร้องว่า “เป็นต้าตังเจีย” พลาถอ้อมผ่านเงินหมิงเงิน
ไส่ม้าเข้าหา หวังเอ้อเหมา เขี่ยอิงเต็งกับพวกกลัวเกิดเหตุไม่คาดหมาย
พากันควบม้าติดตาม กล่าวไปประหลาดนัก เหล่าทหารม้าพอเห็นมีคน
มารับตัวจางจินเชิง ก็หันหัวม้ากลับไป ราวกับว่าคู่มือที่พวกมันฆ่าฟันใน
วันนี้มิใช่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ หรืออาจบอกว่าพวกมันไม่ยึดถือหนองน้ำ
จวีเยี่ยเจ้อเป็นคู่ต่อสู้

ทั้งหมดหาสนใจไม่ รับตัวจางจินเชิงจากเหล่าองครักษ์ ห้อมล้อม
ถึงเบื้องหน้าเงินหมิงเงิน จางจินเชิงพอเห็นเงินหมิงเงิน ค่อยเรียกสติกลับมา
ยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “ท่านมาแล้ว เราทราบที่ท่านต้องรุดมา เราทราบ
ตั้งแต่แรก” กล่าวจบอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ร่างพลีกร่วงลงจาก
หลังม้า

ชุดจบของจอมโจร

นายทัพหนุ่มชุดเกราะดำผู้หนึ่งร้องบอกว่า “อาแหย (คำเรียกบิดา) เรามีใช้คนชั่วร้าย” ขาดคำวกดาบปักใส่หน้าท้องตนเอง โลหิตสีดำฉีดพุ่งออกมา ชโลมท้องฟ้าสีขาวซีดเหนือศีรษะ

พริบตานี้โลกทั้งใบกลับกลายเป็นสีดำขาวสองสี ผืนธงสีดำ หอกยาวสีดำ ชุดเกราะสีดำ ยังมีวิญญาณสีดำที่ซ่อนอยู่หลังหน้ากากเหล็กสีดำ มีแต่ลูกตาของนายทัพนั้นเป็นสีขาว ปากยังร้องบอกว่า “รีบหนี ท่านพ่อรีบหนี”

จางจินเชิงแผดเสียงร้องเรียก “เสี่ยวจี้จี้ (เสียงผาน้อย)...” จากนั้นสะท้อนตื่นจากฝันร้าย ท้องฟ้าสว่างแล้ว มันกลับหลับตาลง ปฏิเสธการตื่นจากความฝัน หากว่าเป็นความฝันก็ดี มันจะได้ไม่สูญเสียบุตรชายเพียงหนึ่งเดียว บุตรชายที่เข้ารับราชการทหาร เป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลของตระกูลจาง

ที่น่าเสียดายคือนั้นมิใช่ความฝัน

มันที่สามารถฝ่าออกจากวงล้อมของทหารทางการ มิใช่เป็นเพราะ

มันมีฝีมือกล้าแข็ง หากแต่ว่าผู้ที่ขวางขวางหน้าของทางการเป็นบุตรชายที่พลัดพรากจากกันนานปีนามจางจี

นายทหารยศชานจวินที่ดูแลกองคลังสังกัดกองกำลังป้อมหลังจางจีกลับคว้านท้องตนเอง ยอมใช้โลหิตของตนเองล้างความผิดให้กับจางจินเชิงผู้เป็นบิดา พริบตาที่ทั้งสองฝ่ายล้วนแตกตื่นตะลึงลาน ดวงตาหลายหมื่นคู่ล้วนเบิกค้ำ จากนั้นองค์กรรักษาของจางจินเชิงค่อยหอบหิ้วนายเหนือที่กระอักโลหิตสิ้นสติหลบหนี ทหารทางการหลังจากเรียกสติกลับมา ก็ไม่ตั้งหน้าตั้งตาไล่ติดตาม เพียงส่งทหารม้าหลายสิบนายติดตามหลังเป็นพิธีขับไล่พวกมันออกจากสมรภูมิ

นี่จึงเป็นสภาพความจริงที่จางจินเชิงมีชีวิตรอดกลับมา ถึงแม้ว่าสภาพความจริงจะโหดร้ายถึงเพียงนั้น หากว่ามีทางเลือก จางจินเชิงยินยอมถูกหลีซีพันศีรษะหลุดจากปาก่อนที่สองพ่อลูกจะตกตายทำความรู้จักอย่างนั้นบุตรชายก็ไม่ตาย ส่วนตนเองก็ภาคภูมิใจที่ให้กำเนิดบุตรชายที่สัตย์ซื่อดีงามคนหนึ่ง

ถึงแม้ผ่านไปหนึ่งเดือน คำ “อาเหยาเรามีไข่คนชั่วร้าย” ของบุตรชายยังดังอยู่ข้างหูจางจินเชิง ทุกครั้งที่มันหลับตาลง ภาพเหตุการณ์นั้นจะผุดขึ้นมา เคี้ยวกรำวิญญานของมันซ้ำแล้วซ้ำเล่า นั่นเป็นบุตรชายเพียงหนึ่งเดียวของมัน ต่างกับจางหู่กับจางเปียว ขณะที่สืบทอดตระกูลจางของมัน ยังแบกกรรมชั่วที่มันก่อไว้

แต่ว่าจางจีไม่มีความผิด จางจินเชิงยังจำภาพเหตุการณ์ที่มันแยกจากบุตรชายได้ ตอนนั้นมันเป็นพ่อค้าเร่ร่อนนามจางซัน เทียววิ่งเต้นช่วยเหลือขุนอันลูที่เคราะห์ร้ายถูกฟ้องร้องเป็นคดีความ จางจีเป็นความหวังพะวงเพียงหนึ่งเดียวของมัน เพราะเพื่อหาทางออกให้กับบุตรชาย มันไม่เสียดายกับการบากหน้าไปขอร้องหลีซีที่ตนเองเคยล่วงเกิน ร้องขอให้อีกฝ่ายให้ที่พักพิงแก่บุตรชายตนเอง

หลี่ชี่ตักปากรับคำ เพราะว่าหลี่ชี่ต้องการให้มันวิ่งเต้นช่วยเหลือ
ซุนอันจู ซึ่งหลี่ชี่ยึดถือเป็นผู้มีพระคุณ ก่อนจากกันจางจินเชิงกำชับให้
บุตรชายยึดถือหลี่ชี่เป็นเยี่ยงอย่าง หลี่ชี่อายุยังเยาว์ก็เก็บหอมรอมริบเงิน
ทอง ช่วยให้บิดามารดาไม่ต้องดิ้นรนหาเลี้ยงชีพ

ตอนนี้ดูเหมือนบุตรชายทำตามคำพูดของมัน กลับติดสอยห้อย
ตามหลี่ชี่ รับราชการเป็นนายทหารยศชานจวิน แต่ว่าจางจินเชิงมิใช่
พ่อค้าเร่ร่อนจางชั้นอีกต่อไป หากทว่าเป็นจางดำดั่งเงี้ยวที่รับประทาน
หัวใจมนุษย์ เช่นฆ่าจนแดนเหอเป่ยกกลายเป็นแดนมิดส์ญี่...

นอกจากบุตรชายโง่มาแล้ว ยังมีผู้ใดเชื่อว่าจางจินเชิงมิใช่คนชั่วร้าย
หากจางจินเชิงมิใช่คนชั่วร้าย ในโลกก็ไม่มีคนชั่วร้ายแล้ว ไม่ว่าความผิด
ฐานทรยศต่อสหาย ทำร้ายเพื่อนพ้องร่วมขบวนการ เช่นฆ่าคนไร้ความผิด
ย่ำยีบุตรภรรยาผู้อื่นล้วนกระทำ น่าสมเพชในใจบุตรชายยังยึดถือบิดาตนเอง
เป็นพ่อค้าเล็ก ๆ คนหนึ่ง

เมื่อนึกถึงด้านที่ดั่งามของบุตรชาย จางจินเชิงยิ่งรังเกียจตนเอง
มันคับแค้นใจที่ตนเองชั่วช้าสุดสามานย์กลับยังมีชีวิตอยู่ บุตรชายที่สัตย์ซื่อ
ถ่อมมันกลับต้องตายโดยไร้ความผิด ดังนั้นมันกลิ้งตัวลงจากหลังม้า ชัก
ดาบจากข้างเอวองครักษ์ ปาดใส่ลำคอตนเอง แต่เหล่าผู้คนที่น่ารังเกียจ
ไม่ยอมให้มันสมปรารถนา ซุนทวอจื้อยื่นมือช่วยชีวิตมันไว้ ปลอ่ยให้มันมี
ชีวิตถึงบัดนี้

แต่ว่าอยู่ไปมีความหมายอันใด วันที่มันพบกับความพ่ายแพ้ หัวหน้า
คนที่แปดหลูฟางหยวนซึ่งรั้งอยู่เฝ้ารักษาหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อฆ่าพี่น้องที่
จงรักภักดีต่อจางดำดั่งเงี้ยวจนหมดสิ้น ก้าวขึ้นนั่งเก้าอี้ตัวที่หนึ่งแทน
ตอนนี้มันกลายเป็นสุนัขสูญเสียมเจ้าของ ได้แต่เฝ้าจ้องผู้อื่นหายใจ

จางจินเชิงไม่อาจทนทานรับวันเวลาเช่นนี้ได้ ถึงแม้มันมีความ
เป็นอยู่อย่างเลิศเลอก็ตาม มันใช้ศอกกระทุ้งเตียง อาศัยความเจ็บปวดลด

ทอนความคับแค้นเคืองชุ่น นี่เป็นหนึ่งในเดียวที่มันทำร้ายตัวเองได้ เพื่อป้องกันมิให้มันฆ่าตัวตาย เงินหมิงเงินและพวกใช้ผ้าป่านหนาที่บุนนังรอบข้าง มิให้มันพุงศีรษะชนผนังตาย หากจางจินเชิงคิดผูกคอตาย แม้แต่สายรัดเอวของมันยังถูกชุนทวอจื่อชุบน้ำยาไว้ พอใช้กำลังจะขาดเป็นสองท่อน

คนเหล่านี้ไม่สนใจจางจินเชิงมีชีวิตอยู่อย่างปวดร้าวเพียงไหน พวกมันเพียงคิดอาศัยการมีชีวิตอยู่ของมัน ทำการกดดันหลู่ฟางหยวนที่ยึดอำนาจหัวหน้าใหญ่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ นี่เป็นเหตุผลและคุณค่าเพียงหนึ่งในเดียวที่มันมีชีวิตอยู่

ขณะที่มันคิดทรมานตนเอง ชุนทวอจื่อก็ประคองยาชามหนึ่งเดินข้ามธรณีประตูเข้ามา ยิ้มอย่าง “จอมปลอม” กล่าวว่า “ด้าตังเจียตื่นแล้ว ตีมน้ำโสมชามนี้เถอะ เราส่งคนตุนเนื้อแพะไว้ หลังจากตีมน้ำโสมแล้วจะยกมา”

จางจินเชิงลุกขึ้นนั่ง ร้องคำส่ายหัวไป ยกมือหมายปิดชามยาในมือ ชุนทวอจื่อ แต่ชุนทวอจื่อฉวยโอกาสที่มันเคลื่อนไหวเฉื่อยช้า หลบหลีกอย่างทันการณั้ จางจินเชิงยกเท้าหมายถีบใส่ ตัวเองกลับเสียหลักกระแทกนั่งลงกับพื้น

ชุนทวอจื่อเดินเข้ามาใหม่ ปลอบโยนว่า “ด้าตังเจีย ท่านตีมน้ำโสมก่อนเถอะ หากไม่ตีมก็ไม่มีเรียวแรงล้างแค้น”

จางจินเชิงทวนคำล้างแค้น เงยหน้าสำรวจดูชุนทวอจื่อ พลันพบว่าเพียงเดือนเดียว ช่วงเอวของชุนทวอจื่อถึงกับงอจุ่มลง นี่หาใช่ชุนทวอจื่อที่มันรู้จักไม่ ชุนทวอจื่อที่มันรู้จักใบหน้าไม่มีรอยย่นมากมายถึงเพียงนี้

ชุนทวอจื่อนั่งยองๆ ข้างกายมัน ยื่นชามยามาถึงมุมปากมัน กล่าวว่า “ตีมเถอะ ตีมาแล้วค่อยรับประทานเนื้อแพะตุน เป็นเนื้อแพะตุนชั้นดี”

เนื้อแพะตุนชั้นดี? แววดาของจางจินเชิงเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน ครั่ง

กระโน้นตอนนอกนอกกำแพงใหญ่ เสี้ยวจี้จื่อ (เสี้ยวผาน้อย) รับประทาน ส่วนหลังของแพะทั้งข้าง โดยไม่สนใจคราบน้ำมันบนใบหน้า ดวงตาฉาย รอยยิ้ม ที่พึงพอใจ...

จางจินเชิงพลันปลุกปลอบจิตใจ ร้องเรียกว่า “เหล่านีว (อันดับหก)” ชุนทวอจื่อตาเป็นประกายขึ้นมา หนึ่งเดือนมานี้เป็นครั้งแรกที่จาง จินเชิงเรียกหามัน ในมุมมองของหมอรักษา หมายความว่าความเพียร พยายามที่ผ่านมาไม่ได้สูญเปล่า ขอเพียงยอมเอ่ยปาก จะเกิดความคิดมี ชีวิตสืบไป

แต่คำพูดหลังจากนี้ของจางจินเชิง กลับปลุกไสชุนทวอจื่อลงสู่กัน หุบเหว จางจินเชิงกล่าวถามว่า “ท่านเห็นว่าคนที่ใช้ดาบแทงใส่ท้องน้อย ยังสามารถช่วยเหลือหรือไม่ ปากแผลมีขนาดใหญ่เพียงนี้” กล่าวพลา งยกมือทำท่าประกอบ

ชุนทวอจื่อไม่อาจหักใจดับความหวังของจางจินเชิง จึงกล่าว “สมควร สามารถ ในทัพสุขมีหมอมือชื่อ ครั้งกระโน้นหล่ออีฎุกถูกรูยึงใส่ร้อยกว่าดอก ยังมีชีวิตรอดมาได้”

จางจินเชิงกล่าวถามว่า “ท่านสามารถรักษาหรือไม่ มีตำรับยา หรือไม่?”

ชุนทวอจื่อกล่าวว่า “เราไม่สามารถ แต่หมอประจำกองทัพล้วน ชำนาญการรักษาบาดแผลภายนอก เราเพียงเป็นหมอเรื้อนคนหนึ่ง ไหนเลยเทียบเปรียบกับหมอกองทัพได้ มา ดื่มน้ำโสมเถอะ”

ที่เหนือความคาดหมายคือ จางจินเชิงรับชามยาไปดื่มน้ำโสมจนหมดสิ้น จากนั้นวางชามลง กล่าวว่า “ดื่มหมดแล้ว สามารถรับประทาน เนื้อกระมัง เราคล้ายไม่ได้รับประทานเนื้อแพะมานานแล้ว”

ชุนทวอจื่อฝืนยิ้มพลา งกล่าวว่า “สามารถรับประทาน เราจะบอก ให้ห้องครัว บดเนื้อให้ละเอียด” พลา งส่งคนสนิทไปจัดเตรียมอาหารให้กับ

เดินเล่นในสวนหลังซึ่งมีพื้นที่เพียงหยิบมือเดียว จางจินเชิงยังไม่สมอยาก
สั่งให้เปิดประตูหลังออก มันเดินเลียบผนังกำแพงออกไป ดังนั้นเห็นถนน
หนทางอีกครั้ง ได้ยินเสียงเด็กชุกชนร่ำร้องในตรอก แทรกด้วยเสียง
ประทัดสะท้อนแก้วหู

ใกล้ปีใหม่แล้ว ผู้ใหญ่ทั้งหลายวุ่นวายกับการทำความสะอาดบ้านเรือน
เด็กเล็กไม่มีผู้คนดูแล จึงวิ่งเตลิดเปิดเปิง ครึ่งกระโน้นเสียวจีจี้ก็เช่นเดียวกัน
ทุกครั้งประสบความหนาวจนน้ำมูกไหลออกมา แต่ยังสูดกลับไป

ภายในตรอกที่ห่างไปบังเกิดสัมผัสเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า “โก่วเสิงเอ่อ
อย่าได้วิ่งเล่น กลับบ้านมาช่วยอาແຍ (คำเรียกบิดา) เจ้าผ่าพีน”

จางจินเชิงยิ้มออกมา มันพบว่าตนเองกลับชมชอบชีวิตที่เงียบสงบ
และแร้นแค้นเช่นนี้ อาจบางที่ผ่านไปเนิ่นนาน ช่วยให้ลืมเลือนความอึดอัด
ขัดสนเมื่อกาลก่อน คงเหลือแต่ความทรงจำอันอบอุ่น

สตรีนางนั้นจับตัวบุตรชายไม่สำเร็จ จึงข่มขู่ว่า “ยังวิ่งหนีอีก จะให้
จางจินเชิงจับตัวเจ้าไปถลกหนัง”

พริบตานันภาพเบื้องหน้าถูกลมหนาวสะกดจนแข็งทื่อ จางจินเชิง
ยกมือเกาะผนังกำแพง รูดตัวนั่งลงอย่างช้าๆ

ขุนทวอจื่อเห็นจางจินเชิงล้มระทวยลง ต้องบังเกิดความหดหู่ใจ นี่
เป็นอิริยาบถที่ไม่ใคร่พบพาน สำหรับกับบุรุษผู้หนึ่ง หมายถึงความพ่าย
แพ้อย่างสิ้นเชิง ถึงกับสูญเสียความเชื่อมั่นและความกล้าทั้งมวล เปลี่ยน
เป็นยอมรับชะตากรรม

หัวหน้าองค์กรกษัตริย์ขุนแค่นยั้ง ร้องบอกว่า “เป็นสตรีใดปากมาก เรา
จะไปเชือดนาง” พลังชักดาบเหิงเตาจากข้างเอว คิดโถมไปยังตรอกซอย
ฝั่งตรงข้าม กลับถูกขุนทวอจื่อฉุดดึงเอาไว้

คิดฆ่าสตรีชาวนาที่ไม่รู้ความนางหนึ่ง มิใช่เรื่องใหญ่โตอันใด กาล
ก่อนจางจินเชิงไม่ยินดี ยังแหะอกควักหัวใจของคนมีหน้ามีตาในท้องถิ่น

แต่ว่าตอนนี้ทำไม่ได้ หัวหน້องครักษ์นั้นเห็นขุนทวอจื่อกวาดตาไปยังที่ทำการกรมเมือง ก็เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย อันว่าคดีสุนัขต้องดูเจ้าของ ตอนนี้พวกมันถือเป็นแขก ส่วนผู้ปกครองเมืองผิงเินคือเงินหมิงเจิน

เงินหมิงเจินได้ชื่อว่าใกล้ชิดกับมวลชน หากว่าฆ่าคนรุ่นใหม่ในพื้นที่ของมัน สุดท้ายแม้แต่จางจินเชิงยังไม่อาจปกป้องผู้ที่ฆ่าคน ในฐานะเป็นแขก ควรที่จะรู้สำนึก หากว่า “แขกเหรี้อ” มีอิทธิพลกล้าแข็งสามารถจัดการกับ “เจ้าบ้าน” ยังพอทำเนา แต่ตอนนี้กองกำลังตระกูลจางแตกกระจัดพลัดพราย คงเหลือไพร่พลยับเยินสามพันกว่าคน อาศัยอะไรต่อสู้ช่วงชิงกับกองกำลังหมิงโจว อย่าว่าแต่เสบียงบำรุงของผู้คนสามพันกว่าคน ยังพึ่งพากองกำลังหมิงโจวจัดหาให้

ดีที่จางต้าตั้งเจียก็ไม่ร้องสั่งให้จัดการกับสตรีที่ไม่รู้ความนั้น หลังจากย่อตัวลงครู่หนึ่งก็เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “แล้วกันไปเถอะ เราเมื่อเคยกระทำก็ไม่กลัวผู้อื่นบอกกล่าว เหล่าลี้ว เราต้องการพบกับเสี่ยวจิว มีคำพูดบางคำคิดบอกกล่าวกับมัน”

ขุนทวอจื่อกล่าวอย่างระมัดระวังถ้อยคำ กลัวว่าจะทำลายศักดิ์ศรีของอีกฝ่ายว่า “ท่านอาจต้องรอสักสองสามวัน เสี่ยวจิวนำกำลังไปยังเมืองชิงจาง คาดว่าอีกหลายวันค่อยกลับมา”

จางจินเชิงยังรักษาความรู้สึกอันอ่อนไหวต่อเรื่องภายนอก พอฟังต้องถามว่า “มันไปยังเมืองชิงจางทำอะไร? มีศัตรูรุกรานหรือ?”

ขุนทวอจื่อกล่าวด้วยน้ำเสียงเป็นปรกติว่า “เป็นเว่ยเต๋อเซินแห่งเขตปกครองอุ่หยางจวินคิดฉวยโอกาสมาหากำไร ตัวนชิงตริงสถานการณ์ไว้ได้แล้ว แต่เสี่ยวจิวไม่ไว้วางใจ รุดไปชมดูด้วยตัวเอง”

นี่เรียกว่ากำแพงพังครืนผู้คนผลึกซำ เมื่อครึ่งปีก่อนขุนนางท้องถิ่นรอบหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อแย่งกันจัดส่งเสบียงทรัพย์สินมา หวังให้จางต้า

ตั้งเจียปล่อยปละละเว้นสักครา ตอนนี้อาจจินเชิงแพ้ว่าย คนเหล่านั้ล้น
เกิดกำลังขวัญขึ้น ไม่เพียงไล่ฆ่ามันในระหว่างทาง ยังล่ายกำลังมารังควาน

ภาพใบหน้าของหยางสั่งฮู่ เว่ยเต๋อเชิน ฉีหยวนฮุย กว๋อเซวียน
ซึ่งเป็นขุนพลที่สู้แพ้ว่านเข้าสู่ห้วงสมอมัน อาจจินเชิงต้องกล่าวว่า “หา
ทางตักเตือนเสี่ยวจิว ให้ระวังตัวบัตชบเขตปกครองอู่อานจวินจ้วงแทง
ทางด้านหลัง ไม่ว่าขุนนางใดใดล้วนไม่มีตัวดีแม้สักคนเดียว”

ซุนทวอจื่อแค้นหัวร่อกล่าวว่า “ขุนนางดูแลเขตปกครองอู่อานจวิน
สมุ้หัวกับคหบดีท้องถิ่น คิดสร้างความยุ่งยากแก่ทั้งหมด เชี่ยวอิงเต็งกับ
หวังเอ้อเหมาจึงเร้นกายเข้าเมืองหย่งเหินยนยามวิกาล ฆ่าคนในบ้านมัน
จนหมดสิ้น”

แสดงแน่ชัด เงินหมิงเจิ้นล่งรู้ถึงการคุกคามจากเขตปกครองอู่อาน
จวิน ดังนั้นเงือดาบขึ้นโดยไม่ลังเล

อาจจินเชิงคิดไม่ถึงว่าเงินหมิงเจิ้นตัดสินใจอย่างเฉียบขาดถึงเพียงนี้
ต้องขมวดคิ้วอยู่ครึ่งค่อนวัน ค่อยระบายลมจากปากกล่าวว่า “อย่างนั้นก็
ประเสริฐ สมควรฆ่าก็ฆ่า ไม่สมควรฆ่าก็ชูปเลี้ยงไว้ เสี่ยวจิวรู้จักกระทำ
กว่าเรา แต่ว่าหวังเอ้อเหมมากลับมาตั้งแต่เมื่อใด? เชี่ยวอิงเต็งเป็นใคร?
ชื่อนี้เรอล่ายเคยได้ยินจากที่ใด?”

ซุนทวอจื่อประคองอาจจินเชิงเดินกลับที่ทำการกรมเมือง ปากกล่าวว่า
“ผู้แซ่เชียวเป็นผู้ดูแลหน่วยสอดแนมกองกำลังหวากัง จากปากคำเสี่ยวจิว
คนผู้นี้ได้รับคำสั่งจากหัวหน้าใหญ่กองกำลังหวากังไล่หยางมาเกลี้ยกล่อม
ชักชวนให้เข้าร่วม เสี่ยวจิวไม่ได้ให้คำตอบที่แน่ชัดแก่มัน มันจึงรังอยู่ไม่
ยอมจากไป”

อาจจินเชิงทวนคำกองกำลังหวากัง กล่าวว่า “ฉีเม่ากมมิใช่หัวหน้า
คนที่สองกองกำลังหวากังหรือ คราก่อนเอ้อเหมมาถูกทหารทางการ
ไล่กวตตาม ได้รับความช่วยเหลือจากพวกมันกระมัง?”

ขุนทวอจื่อผงกศีรษะกล่าวว่า “เป็นกองกำลังหวากังที่ช่วยชีวิตหวังเอ้อเหมา หลี่มี้ก็อยู่ด้วย ตอนนี้ฉีเม่าก่งนั่งเก้าอี้ตัวที่สาม ให้หลี่มี้นั่งเก้าอี้ตัวที่สอง”

จางจินเชิงส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า “เรานี้ก็ออกแล้ว ผู้แซ่ฝางเคยบอกเรื่องนี้ต่อเรา ไม่ทราบฉีเม่าก่งเสนอเงื่อนไขอันใด? หากต้องการศีรษะของเรา กองกำลังหวากังจึงยอมช่วยเหลือเสียจิวหรือไม่? อย่างนั้นเจ้าบอกให้เสียจิวส่งมอบเราให้กับกองกำลังหวากังเถอะ ผู้แซ่ฉีคิดล้างแค้นก็มาหาเรา อย่าได้สร้างความลำบากแก่เสียจิวแล้ว”

ขุนทวอจื่อผงงั้นวูบจึงกล่าว “ต้าตังเจียกล่าวว่าจาใด เสียจิวไหนเลยขายท่านได้? อย่าว่าแต่เราไม่เคยได้ยินผู้แซ่เซียบอกให้เสียจิวฆ่าท่าน” มันไม่เข้าใจว่าจางจินเชิงไหนเอ่ยถึงฉีเม่าก่ง ทั้งเตรียมส่งมอบศีรษะให้แต่เรื่องที่จางจินเชิงคิดอ่านแทนเงินหมื่นเจ็ดพัน ต่างกับพฤติกรรมที่แล้งมาของมันนัก

จางจินเชิงยิ้มพลางกล่าวว่า “เราฆ่าขุนอันลู่ ฉีเม่าก่งกับหลี่ซีต่างยึดถือแต่เราแซ่ขุนเป็นอาจารย์”

จางต้าตังเจียในยามนี้คล้ายกลับกลายเป็นคนไม่ไกล่ฝั่งที่กล่าวพิรี้พิไรไม่สิ้นสุด กล่าวอีกว่า “คนจะช้าเร็วต้องไปพบกับยมบาล หนีบุญชี้ที่ตัวเองติดค้างไว้ ยังคงชำระชดใช้ให้หมดสิ้น หากว่าเสียจิวต้องการฆ่าเรา พวกท่านก็อย่าได้ขัดขวาง ชีวิตของเราได้รับการช่วยเหลือจากมันสมควรตายได้เงื่อมมือมัน”

ขุนทวอจื่อและเหล่าองครักษ์รับฟังจนมีงงสงสัย ราวถูกจับยัดเข้าหมอกควันหนาทึบ ทางหนึ่งกล่าวปลอมโยนจางต้าตังเจีย ทางหนึ่งประทับประคองมันไปยังตึกข้างที่มันพักรักษาตัวอยู่

ทั้งหมดเดินทางน้อยในสวนหลัง เมื่อมองผ่านกำแพงต่ำเตี้ยไปเห็นลานตึกติดกันปรากฏกิ่งเหมยหลายต้นออกดอกเหมยสีแดงสะพรั่ง

จางจินเชิงหยุดเท้าลง มองดูกิ่งเหมยเหล่านั่น กล่าวว่า “ผู้ใดพัก
อยู่ที่นั่น กลับตกแต่งอย่างมีรสนิยมนัก” ที่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อก็ปลูกต้น
เหมยหลายสิบต้น ปีแรกที่ย้ายมาเพาะปลูกก็ออกดอกกลางลมหิมะ ทั้งสีขาว
สีแดงลานตา

ซุนทวอจื่อหยุดเท้าตาม กล่าวว่า “เป็นเจวียนจื่อกับเสี่ยวจิว ปรกติ
มันสองสามปีภรรยาพักอยู่ที่นั่น แต่ตอนนี้มีแต่เจวียนจื่ออยู่เฝ้าบ้าน พวกเรา
สามารถแวะไปชมดู”

หลังความพ่ายแพ้ ต้นเหมยที่บ้านสะพรั่งมีส่วนช่วยปลูกปลอบ
จิตใจผู้แพ้ ดังนั้นมันภาวนาให้จางจินเชิงชมดูสักครา มิคาดสีหน้าจางจิน
เชิงกลับกลายเป็นขาวซีดอีก พิมพ์ว่า “แล้วกันไปเถอะ เราผู้นี้เป็นตัวอุบาทว์
อย่าได้แพร่คราเคราะห์ใส่ผู้อื่นแล้ว เราคิดกลับไปนอนสักงีบ หากเสี่ยว
จิวมีเวลา อย่าลืมจัดให้เราพบหน้ามันสักครา”

ซุนทวอจื่อผงกศีรษะรับ ขบคิดไม่เข้าใจว่าจางจินเชิงไหนเกิด
ปมด้อยขึ้นมาถึงเพียงนี้

จางจินเชิงก็ไม่ได้บอกไปอันใด เพียงเดินก้มศีรษะไป มันเคยสัมผัส
กับดอกเหมยบานหิมะพรุพรั่ง หัวร่อหยอกล้อกัน ตอนนั้นไม่เห็นมีความ
รู้สึกอันใดเป็นพิเศษ แต่ยามนี้ภาพความทรงจำกลับกลายเป็นแจ่มชัดถึง
เพียงนั้น

ที่แจ่มชัดยิ่งกว่าคือดวงตาอันคับแค้นคู่นั้น กลับเผชิญหน้ากับเสียง
ขู่คำรามของมันโดยไม่พรั่นพริ้ง

“ทุกคำคืนที่หลับตาลง เจ้าใช้อยู่ดีถือเราเป็นมันหรือไม่?”

“ท่านเมื่อทราบดี แหะ (นายท่าน) ไยต้องถามอีก?”

หลิวเอ้อจวบจนตายยังไม่ยอมรับว่าตัวเองมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาว
กับเงินหมิงเจิ้น แต่ท่านางก็ไม่ได้กล่าวโต้แย้ง เพียงเผยอยิ้มออกมา รอย
ยิ้มเต็มไปด้วยความสมเพชและเหยียดหยาม

จางจินเชิงไม่มีวันลืมเลือนภาพเหตุการณ์ในตอนนั้นได้

โลหิตทะลักออกจากมุมปากหลิวเอ๋อ เป็นสีแดงฉานราวกับดอก
เหมยที่เบื่องหน้า พริบตานี้สีหน้าหลิวเอ๋อปราศจากความคับแค้นเสียใจ
หากเป็นความงามเจิดฉ้านอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน จางจินเชิงความจริงไม่
เข้าใจว่าหลิวเอ๋อก่อนตายยินดีอันใด แต่ยามนี้มันค่อยเข้าใจแล้ว

หลิวเอ๋อไม่เคยนอกใจตนเองมาก่อน แต่ก็ไม่เคยยอมรับตนเองมาก่อน
หัวใจของนางผูกพันอยู่กับเงินหมิงเจิ้นตั้งแต่แรก ดังนั้นนางมักกระซิบ
กระซิบที่ข้างหมอน เปรียบเปรยเงินหมิงเจิ้นเป็นจางเหลียงกับหานชิน*
นางหาโอกาสใกล้ชิดกับตู้เจวียน ผันถึงความสุขของตัวเอง

นั่นเป็นความเพ้อฝันอันเลื่อนลอยถึงเพียงนั้น ต่อให้ปราศจาก
ตู้เจวียน ปราศจากตนเอง เงินหมิงเจิ้นไหนเลยยอมรับสตรีที่อายุมาก
กว่าตนเองสิบกว่าปี ทั้งไม่ทราบผ่านมือบุรุษมาเท่าใดได้?

พริบตานี้คล้ายปรากฏมิดเล่่มหนึ่งถอนออกจากตำแหน่งหัวใจ
ของจางจินเชิง พร้อมกับโลหิตที่ฉีดพุ่ง ตอนนี้นั้นเข้าใจแล้ว ความงาม
เจิดฉ้านบนใบหน้าหลิวเอ๋อโยมิใช่เป็นการปลดปล่อยชนิดหนึ่ง เป็นการ
ปลดปล่อยที่ตัวเองทุ่มเทให้กับคนที่ตนรัก โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใด
ชนิดหนึ่ง

นางสามารถตายเพื่อเงินหมิงเจิ้น โดยไม่หวังให้ชายหนุ่มล่วงรู้
และไม่หวังให้ชายหนุ่มเหลียวมองตัวเองแม้สักแวบเดียว

นางยินยอมตายเพื่อเงินหมิงเจิ้น ไม่เพียงเพื่อตอบแทนบุญคุณ
ช่วยชีวิตของชายหนุ่ม ยังมีความรู้สึกที่ชื่นชม และฝากฝังชนิดหนึ่ง

ต่อให้เงินหมิงเจิ้นมิใช่วีรบุรุษผู้กล้าอันใด ระหว่างมันกับจางจินเชิง
หลิวเอ๋อก็ให้ความชื่นชมและขอเลือกฝ่ายแรก

เนื่องเพราะจางต้าตั้งเจียเพียงนำมาซึ่งการฆ่าฟันและทำลายล้าง

---

* กุณชื้อและขุนพลคู่บารมีอันโกโจฮ่องเต้

ขณะที่เงินหมิงเงินหาทางออกเพื่อการมีชีวิตอยู่ท่ามกลางกลียุคให้กับ
ทั้งหมด

ดังนั้นตนเองคิดร้ายต่อเงินหมิงเงินหลายครั้ง ชายหนุ่มนี้มัก
รอดพ้นได้อย่างหวุดหวิด นี่มิใช่เหล่าพี่น้องกินในเอาใจออกห่าง หากแต่
พี่น้องทั้งหลายมีความรู้สึกว่ามีแต่เงินหมิงเงินจึงช่วยให้ทั้งหมดมีหลัก
ประกันความปลอดภัย ต่างกับตนเองที่ฆ่าฟันตามอำเภอใจ อาจไม่มีวัน
ได้รับการปลดปล่อยเด็ดขาด

จางจินเชิงพอได้คิด ถึงกับหลังเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย

มันไม่ทราบว่าจะตัวเองกลับเข้าห้องมาอย่างไร จวบกระทั่งขุนทวอ
จื้อยกชามยามาถึงข้างเตียง มันค่อยคล้อยตื่นจากความฝัน คว่าแขนของ
อีกฝ่ายไว้ ถามว่า “เหล่านีว (อันดับหก) เสียวจีวบอกว่าจะกลับมาเมื่อใด?”

ขุนทวอจื้อตอบว่า “คาดว่าใกล้กลับมาแล้ว” วันนี้จางต้าตั้งเจียถามถึง
กำหนดการกลับมาของเงินหมิงเงินสามครั้งแล้ว หากจางจินเชิงยังรักษา
ความหลักแหลมเช่นกาลก่อนไว้ ขุนทวอจื้อคงไม่อาจปิดต่อไปได้

จางจินเชิงยิ้มพลาบกล่าวว่า “เหล่านีว ผู้มาไม่เพียงกำลังทหารเขต
ปกครองอยู่หยางจวินกระมัง?”

ขุนทวอจื้อได้แต่วางชามยาลง ยิ้มอย่างกระดากกล่าวว่า “ทั้งหมด
กลัวท่านกังวลใจ จึงไม่บอกต่อท่าน ท่านวางใจ เสียวจีวต้องรับมือได้
อย่างแน่นอน”

คราครั้งนี้จางจินเชิงไม่บอกให้ทั้งหมดส่งมอบตนเองออกไป มัน
ทราบว่าจะเงินหมิงเงินต้องไม่ทำเช่นนั้น เพียงถอนใจเบาๆ ถามว่า “ยังมี
ผู้ใดนึกถึงเราอีก?”

ขุนทวอจื้อเห็นว่าปิดบังไม่สำเร็จ ได้แต่บอกกล่าวตามตรงว่า
“เป็นแม่ทัพนามซังเสียนเหอ ยกกำลังมาล้างแค้นให้กับฟ่งเสี่ยวฉือ ยังมี
คนแซ่ตัวรวบรวมทหารม้าจากเมืองลั่วหยางขบวนหนึ่ง ที่เหลือเป็น

ทหารเขตปกครองอุ๋หยางจวิน เสียชีวิตไม่รอให้ทั้งสามกลุ่มรวมกำลังได้ ซึ่งเป็นฝ่ายโจมตี โคนซังเสียนเหอพ่ายพินาศ อีกสองฝ่ายถูกขู่ขวัญจนระย่ำจนบัดนี้ยังไม่กล้าลงมือ”

จางจินเชิงผงกศีรษะกล่าวว่า “จูโจมกลุ่มที่เข้มแข็งก่อน ค่อยจัดการกับสองฝ่ายที่อ่อนแอ เสียชีวิตยังเหนือล้ำกว่าพวกเราอีก” พลาลูกขึ้นนั่งแบมือออกกล่าวว่า “รายงานการสู้รบเล่า? ให้เราชมดูได้หรือไม่?”

ซุนทวอจื่อล่งเลเล็กน้อยจึงกล่าว “รายงานการสู้รบอยู่ที่เหล่าपाल (คนหน้ามีรอยแผลเป็น) เราจะไปหยิบฉวยมาให้กับท่าน”

จางจินเชิงฉุดดึงมือซุนทวอจื่อไว้ กล่าวว่า “ไม่ต้องแล้ว ต่อให้ท่านหยิบฉวยมา เราก็กไม่มีกะใจอ่านดู ท่านลองบอกเล่ามาฟังดูเถอะ”

ซุนทวอจื่อเคยอ่านรายงานการสู้รบที่ส่งมาจากแนวหน้าโดยคราวต่อपालากับเงินหมิงเจิ้นไม่ได้ขอให้มันปกปิดต่อจางจินเชิง ดังนั้นซุนทวอจื่อกล่าวว่า “นี่เป็นเหตุการณ์เมื่อหลายวันก่อน เชียอิงเต็งกองกำลังหวากัง ออกอุบายต่อเสียวจิว จากนั้นมันกับหวังเอ้อเหมาพากันยกทัพหลวงออกไปข้ามแม่น้ำจางสู่ยามวิกาล ขู่ขวัญเว่ยเต๋อเชิน กับตัวนเหลิ่งหมิงจนระย่ำยับ ส่วนเสียวจิวบุกจูโจมซังเสียนเหอกับทัพกลางของศัตรู ทั้งสองฝ่ายสู้รบกันหนึ่งคืน ซังเสียนเหอย่นไว้ไม่ได้ จึงขอความช่วยเหลือจากพันธมิตรทั้งสอง แต่เว่ยเต๋อเชินกับตัวนเหลิ่งหมิงต่างไม่กล้าออกจากค่ายแม้สักก้าวเดียว”

จางจินเชิงหัวร่อด้วยความสับสนใจ ถามว่า “ทางด้านเสียวจิวบาดเจ็บล้มตายอย่างไร สูญเสียใหญ่หลวงหรือไม่?”

ซุนทวอจื่อกล่าวว่า “ฟังว่ายังแบกรับได้ เสียวจิวที่ไม่สามารถปลีกตัวมา หนึ่งนั้นเป็นเพราะทหารเขตปกครองอุ๋หยางจวินกับทหารม้านครตงตู (หมายถึงเมืองลั่วหยาง) ทั้งไม่ปะทะและไม่ยอมล่าถอย กลายเป็นแผ่นกองเอี้ยะที่เกาะไม่หลุด สอง มันจับตัวทหารประจำเมืองจำนวนหนึ่ง ทั้ง

จับตัวขุนพลนามอยู่เทียนชื่อไว้ ในเวลาอันสั้นยังกลืนไม่ลง”

จางจินเชิงนึกดูแคลนขุนพลทัพσύ สันตึระชะกล่าวว่า “กลืนไม่ลงก็ฆ่าทิ้ง ขุนพลราชสำนักไม่ยอมจ้านน พวกเราก็ไม่พิสมัย”

ขุนทวอจื่ออธิบายว่า “เสี่ยวจิวหมายตาฝีมือของคนผู้นี้ จากปากคำเฮ่อเหล่าอู่ (อันดับห้าแซ่เฮ่อ) คนผู้นี้เป็นยอดฝีมือในการใช้ดาบมือเตา* ในความคาดคิดของเรา มันตระเตรียมฝึกชบวนดาบมือเตาขึ้น”

จางจินเชิงเบิ่งตาโปนโตกล่าวว่า “เสี่ยวจิวคิดทำอะไร? ไข้แล้วเสี่ยวจิวคิดใช้ดาบมือเตารับมือกับทัพม้า มันคิดจัดการกับกองกำลังป่อหลิงไข้หรือไม่?”

ขุนทวอจื่อผงกศีรษะรับ หาปฏิเสธไม่ ขณะที่เงินหมิงเงินส่งรายงานการสู้รบ พร้อมด้วยแบบอย่างของชบวนดาบมือเตามา มันก็นึกหาคำตอบได้

กองกำลังป่อหลิงประทับอยู่ในความทรงจำผู้คนเกินไป คล้ายกับฝันร้ายตื่นหนึ่ง สำหรับกับกองกำลังหมิงโจวที่ไม่มีปัญญาเพาะเลี้ยง และซื้อหามาดีไม่ได้ ความหวังเพียงหนึ่งเดียวที่จะต้านทานการบุกจู่โจมจากทัพม้า คือจัดตั้งชบวนหอกยาวกับดาบมือเตาขึ้น ขณะที่หอกยาวได้แต่สกัดการบุกของทัพม้า ส่วนดาบมือเตารุกได้รับได้

จางจินเชิงไม่กล่าวอะไรอีก หลังความตื่นตระหนก ค่อยกลับกลายเป็นเลื่อมใส กล่าวว่า “สร้างความลำบากแก่เสี่ยวจิวแล้ว หวังว่าสวรรค์ให้เวลาแก่มันอีกระยะหนึ่ง”

ขุนทวอจื่อทอดถอนใจกล่าวว่า “ไข้แล้ว ไม่ทราบสวรรค์สามารถปกป้องทั้งหมดอีกคราหรือไม่?”

ขณะเดียวกัน เงินหมิงเงินที่อยู่ห่างหลายร้อยลี้ก็เกิดความคาดหวังเดียวกัน กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเกลี้ยกล่อมอยู่เทียนชื่อเข้าร่วม เพราะคิดจัดตั้งชบวน

---

* ดาบยาวสำหรับทหารราบ

ดาบมือเตาขบวนหนึ่ง เพียงไม่ทราบสวรรค์ยอมเกื้อกูล ให้เวลาแก่ข้าพเจ้า สักหลายวันหรือไม่?”

มันไม่ทราบว่ามันนั้นกองกำลังป้อหลังไหนเกิดความเมตตา ปล่อยปลະ ละเว้นจางจินเชิง แต่ทราบได้ว่าด้วยขุมกำลังของกองกำลังหมิงโจวในตอนนั้น หากเผชิญกับกองกำลังป้อหลัง เกรงว่าไม่อาจยืนหยัดได้สักครึ่งชั่วยาม

หวังเอ้อเหมาพอพึ่งสหายกล่าววาจาతోแท้ถึงเพียงนี้ ต้องลืมหินตา กลมกว้างกล่าวว่า “ท่านกลัวแล้ว?”

เฉินหมิงเจิ้นสันศิระะกล่าวว่า “นับตั้งแต่เข้าสู่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ไม่ทราบมีคนตายได้เงื่อมมือพวกเราทั้งสองเท่าใด พวกเราไม่ทราบแบก หนี้ชีวิตผู้คนมากน้อยเพียงไหน ตอนนี้นึกกลัวยังมีประโยชน์อันใด?”

พลาทอดถอนใจกล่าวว่าอีกว่า “ข้าพเจ้าเพียงไม่ยินยอมพร้อมใจ ละแวกเมืองผิงเอนมีชีวิตสืบกว่าหมื่น เหตุใดสวรรค์ไม่เปิดหนทางรอดให้?”

ที่สร้างความతోแท้แก่มัน ย่อมมิใช่ทัพสุยอีกสองขบวน ไม่ว่าตัวน เหลิงหมิงกับเว่ยเต้อเชินล้วนไม่มีขีดความสามารถในการรบ พอทราบ ข่าวความพ่ายแพ้ของซังเสียนเหอ คนหนึ่งถอนกำลังถอยห่างไปห้าสิบกว่าลี อีกคนหนึ่งปิดประตูค่ายไม่ออกมา ยันกับกองกำลังหมิงโจวเอาไว้

กองกำลังหมิงโจวก็ต้องการเวลาย่อยสลายผลพวงแห่งชัยชนะจากการสู้รบกับซังเสียนเหอ ดังนั้นในเวลาอันสันนิยติตั้งประจันกับทหารเขต ปกครองอยู่หยางจวิน รอจนไพร่พลทั้งหลายพักผ่อนฟื้นฟูกำลัง หาก เว่ยเต้อเชินไม่ถอนกำลังล่าถอย ก็ไม่อาจรอดพ้นจากชะตากรรมเช่นเดียวกับซังเสียนเหอ

ตอนที่สร้างความกดดันแก่เฉินหมิงเจิ้นคือขุนนางพลอบขวัญเขต ปกครองทั้งหกหลี่ชี นึกถึงความพ่ายแพ้ของจางจินเชิงเมื่อหลายเดือนก่อน ไพร่พลกองกำลังหมิงโจวเห็นกับตาว่า ผู่โจรหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อแตกพ่าย ไม่เป็นขบวนอย่างไร การจู่โจมประหนึ่งขุนเขาไท่ซานถล่มทับของทัพม้า

กองกำลังป้อหลิง ช่วยเปิดหูเปิดตาเงินหมิงเงิน และสร้างความสะท้อนสะท้อนแก่มั่นอย่างใหญ่หลวง

เงินหมิงเงินไม่กลัวตาย แต่เมื่อทราบดีว่าไม่มีความหวังเอาชนะ ยังโถมเข้าไป ก็ไม่ต่างกับการฆ่าตัวตาย เงินหมิงเงินไม่ต้องการพบจุดจบเช่นนั้น แต่มันแทบนึกหาวิธีกอบกู้แก้ไขไม่ได้ การยอมจำนนของอุเทียนชื้อคล้ายแสงสว่างวูบหนึ่ง จุดประกายความหวังของมันขึ้น แต่แสงสว่างจุดนี้หมายถึงอรุโณทัยมาเยือน หรือเป็นไฟปีศาจกลางท้องทุ่ง ยังไม่อาจทราบได้

ที่ยากทนทานรับได้มิใช่ไม่มีความหวัง หากแต่ทั้งที่มองเห็นความหวัง กลับไม่มีเวลาเกาะกุมไว้ เงินหมิงเงินในยามนี้ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้เอง หากเป็นตอนกลางวัน ในฐานะผู้นำทัพต้องรักษาความเชื่อมั่นไว้ หากว่ามันเกิดความท้อแท้ กองกำลังหมิงโจวทั้งหมด รวมทั้งชาวบ้านตัวเมืองทั้งสามจะสูญเสียความเชื่อมั่น แต่พอถึงยามค่ำคีนอยู่ตามลำพัง กระจกสันหลังของมันกลับงอแงลง คล้ายกับว่าพอเพิ่มใบไม้ใบหนึ่ง จะกดทับกระจกของมันหักไป

หวังเอ้อเหมาขบคิดแล้วเข้าใจเงื่อนไขของปัญหา ในฐานะคนนอกวง มันเล็งผลเลิศกว่าเงินหมิงเงินซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ ดังนั้นตบหลังของสหายคล้ายคิดตบให้กระจกสันหลังของมันยืดตรงขึ้น ปากกล่าวว่า “หลี่ซีเพียงคนเดียวก็สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่ท่าน? ไม่ว่าหวังซือซง หยางขนขาว ฟ่งเสี่ยวฉือล้วนมีชื่อเสียงเรียงนาม แต่ก็พ่ายแพ้แก่ท่าน ตอนนั้นขุมกำลังของท่านไม่เท่ากับตอนนี้ เหตุใดยังมีกำลังกล้าแข็ง คนกลับยังขวัญอ่อน?”

เงินหมิงเงินผินยิ้มพลาบกล่าวว่า “ตอนนั้นพวกเรามีเพียงสองชีวิต ย่อมไม่ต้องใคร่ครวญอันใด อย่างมากต่อสู้อย่างเดียวตาย หากจุดลากคนผู้หนึ่งร่วมตกตายถือว่าเท่าทุน จุดลากสองคนถือว่ากำไร แต่ตอนนี้...” คน

ที่ไม่มีบ้านไร่ซึ่งกิจการมีขวัญกล้าแข็ง เนื่องจากมันไม่มีอันใดต้องสูญเสีย ดังนั้นไม่กลัวการสูญเสีย ยามใดที่มีความห่อหุ้มพะวง จะเกิดความระมัดระวัง ผู้ที่มีสมบัติพัสถานจะไม่เสี่ยงชีวิตแก่ผู้คนโดยง่ายตาย ผู้ที่ยึดครองภูเขาไว้ก็ตกอยู่ในเหตุผลเดียวกัน

หวังเอ้อเหมายิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านเป็นคนบุกเบิกตัวเมืองผิงเอิน ทั้งสาม ดังนั้นให้ความสำคัญกับมัน แต่ผู้อื่นไม่แน่ว่าจะเห็นตัวเมืองเล็กๆ ทั้งสามแห่ง ซึ่งมีชาวบ้านสืบทอดมาอยู่ในสายตา ไม่เช่นนั้นราชสำนักเพียงโยกย้ายหยางอีเฉินกลับมาก่อน หรือมีบัญชาให้หลอฮุยยกทัพลงได้ ก็ปราศจากหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ สันเขาไต้จื่อกังกับกองกำลังหมิงโจวตั้งแต่แรกแล้ว”

คำพูดนี้ปลุกให้ผู้คนตื่นจากความฝัน เงินหมิงเจิ้นพอฟัง ดวงตาเริ่มกลิ้งกลอกขึ้นมา ผงกศีรษะกล่าวว่า “กล่าวถูกต้อง ผู้อื่นเป็นขุนนางปลอมขวัญเขตปกครองทั้งหก ไหนเลยเหลือบแลพื้นที่เพียงหยิบมือเดียวของข้าพเจ้า?”

หวังเอ้อเหมายิ้มพลางคลายความกังวลของเงินหมิงเจิ้นว่า “ต่อให้เหลือบแล ราชสำนักก็ไม่แน่ว่าจะอนุโลม ผู้แซ่หลี่มีอายุยี่สิบกว่าปี ก็ปกครองเขตปกครองทั้งหก ต่อให้ฮองเต้โชนั้นชมมันกว่านี้ หากมันโจมตีหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ เท่ากับผนวกเขตปกครองแห่งที่เจ็ด หากบุกเข้าเขตปกครองอู่อันจวิน จะเพิ่มเขตปกครองแห่งที่แปด ไม่ว่าผู้ใดก็ต้องนึกคิดว่า เบื้องหลังของความสำเร็จนี้หมายถึงอะไร”

เงินหมิงเจิ้นนึกใจคิด หวนนึกถึงคราก่อนหยางอีเฉินนำกำลังกวาดล้างฝูงโจรเพียงเจ็ดแปดเดือน ราชสำนักก็เรียกตัวมันกลับไป หลี่ซีแม้เป็นที่โปรดปราน ได้เลื่อนตำแหน่งอย่างรวดเร็ว กลายเป็นปรากฏการณ์ของราชวงศ์สุย แต่ตามประเพณีปฏิบัติของนครตงตูที่ระแวงระวังแม่ทัพขุนศึกยิ่งกว่าโจรผู้ร้าย หลังจากที่ถูกกองกำลังป้อหลิงโจมตีจางจินเซิงแตกพ่าย

กลับไม่ลงได้สืบท่อ ไม่แน่ว่าแฝงเบื่องหลังอันใด

นี่ก็ถึงตอนนี้จิตใจมันค่อยผ่อนคลาย มองดูหวังเอ้อเหมา ชมเชยว่า “คนโบราณว่าไว้ เดินทางหมื่นลี้เหนือกว่าอ่านหนังสือหมื่นเล่ม นับว่าไม่ผิดจริง ๆ การเดินทางไปยังสันเขาหวากังของท่านไม่ได้สูญเปล่า รู้จักคิดอ่านกว่ากาลก่อนมากนัก”

หวังเอ้อเหมายิ้มรับคำชมเชยของสหาย กล่าวว่า “ท่านก็ไม่ธรรมดา ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจว่าหลังจากโค่นซังเสี้ยนแหลง ท่านจะเกิดความหลงลำพอง แต่เพียงไม่กี่วัน ท่านก็นึกถึงอันตรายแล้ว”

เงินหมิงเจิ้นด่าอย่างยิ้มแย้มว่า “ไม่ต้องสอพลอไป ความสามารถในการสอพลอของท่านไม่นับเป็นอย่างไร”

หวังเอ้อเหมาหัวเราะเฮอะเฮอะ สายตากลับทอแววชื่นชม มันความจริง ห้วนวิตกว่าเงินหมิงเจิ้นจะถูกชัยชนะบดบังสถิติสัมปชัญญะ คิดทวงถาม กระถางตามล่ากวางเยี่ยงจางจินเซิง ด้วยสถานการณ์ของมันในตอนนี้นี้ คงมีแต่หนทางตายสายเดียว ก่อนอื่นตัวเมืองทั้งสามนี้ไม่เหมาะกับการขยับขยายใหญ่โต ยังมีการขึ้นเขาหวากังของมัน ช่วยให้รู้จักกับฉีเม่ากวง เงินจื่อเจีย ซานสงชิน หวังป้อตังและหลี่มี ทั้งยังมองไกลออกไปว่า ได้ร่มธงของจางซูทวอนนอกจากหลี่ชีแล้ว ยังมีฉินซูเปากับหลอซือชิน กล่าวตามความสัตย์ คนเหล่านี้ไม่ว่าผู้หนึ่งผู้ใด แม้แต่หลี่มีที่ชมชอบอวดโอ่ แต่ฝีมือหาเป็นรองเงินหมิงเจิ้นไม่ หากเงินหมิงเจิ้นไม่ประมาทตน คิดชิงดีชิงเด่นกับคนเหล่านี้ คงพบจุดจบอย่างอนาถ แต่หากเงินหมิงเจิ้นยังคงคิดอ่านเช่นตอนแรกที่เข้าสู่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ เพียงคิดรักษาตัวเอง และคนที่หวังโยให้อยู่รอด มิใช่ไม่มีความหวังรอดชีวิตได้

คราครั้งนี้เงินหมิงเจิ้นไม่อาจมองทะลุถึงจิตใจหลังรอยยิ้มของหวังเอ้อเหมา เพียงยิ้มเป็นเพื่อนอีกฝ่ายแล้วกล่าว “ท่านเมื่อกลับมา ภายหน้ายังมีความคิดอ่านใด? ท่านมีอายุไม่น้อย สมควรมีครอบครัวเป็น

หลักแหล่ง อย่าให้มารดาท่านพรำบ่นพึมพำไม่เลิกรา”

หวังเอ้อเหมาหน้าแดงวูบ สวนคำว่า “ไหนเลยโชคดีเช่นท่าน ทั้งที่อยู่ระหว่างการสู้รบ ยังตบแต่งภรรยาคนหนึ่ง” เอ๋อถึงตุ้เจวียน มันค่อยนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวอีกว่า “การสู้รบผ่านไปแล้ว ท่านใช้คนส่งสารถึงเส้าจื่อ (พี่สะใภ้) หรือไม่? ทุกครั้งล้วนไม่ยอมให้นางร่วมทาง หาได้ถามไถ่ว่านางเป็นห่วงท่านถึงเพียงไหน”

เฉินหมิงเจิ้นยิ้มอย่างอัปจนปัญญากล่าวว่า “ถึงอย่างไรต้องมีคนรักษาทางถอยให้กับทั้งหมด” มันมีภารกิจุ่นวาย ระหว่างคู่สามีภรรยาแทบไม่ได้กล่าววาจาเอากอกเอาใจ แต่พร้อมกับเวลาที่ผ่านไป ทั้งสองยังมาyingรู้ใจกัน บางครั้งคนหนึ่งบังเกิดความคิด ยังไม่ทันเอ่ยปาก อีกคนหนึ่งก็ชิงปฏิบัติแล้ว

หวังเอ้อเหมาผงกศีรษะกล่าวว่า “กล่าวถูกต้อง ยกทางถอยให้กับเส้าจื่อ ยังไว้วางใจกว่ายกให้กับผู้อื่น จางจินเชิงเล่า หรือท่านปล่อยให้มันพักรักษาตัวที่เมืองผิงเินอย่างวางใจ ถึงอย่างไรมันเป็นต้าตังเจีย มีอำนาจใช้สอยกองกำลังหมิงโจว”

เฉินหมิงเจิ้นกล่าวด้วยความเห็นใจอยู่หลายส่วนว่า “คนที่ถูกโค่นล้มลงคงไม่มีกะใจคิดอ่านอันใด อย่าว่าแต่เขาเคยเป็นนายเหนือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจขับไล่คนไป ไม่เช่นนั้นข่าวคราวแพร่กระจายออก กองกำลังหมิงโจวจะหยั่งเท้าอยู่ในแดนเหอเป่ย์ได้อย่างไร?”

หวังเอ้อเหมาขมวดคิ้วกล่าวว่า “ท่านใส่ใจสิ่งเหล่านี้ด้วย?”

เฉินหมิงเจิ้นสั่นศีรษะกล่าวว่า “ชื่อผู้เคยบอกว่าคุณธรรมแม้ไม่มีพลังอันใด แต่ก็คงอยู่ทุกแห่งหน”

ครั้งแรกที่มันได้ยินคำ “คุณธรรมดูไปคล้ายอ่อนแอ แต่ก็คงอยู่ทุกแห่งหน” เฉินหมิงเจิ้นถูกคุมขังในคุก ในใจนอกจากบังเกิดความเคียดแค้นแล้ว หามีความหวังต่อชีวิต ดังนั้นหาได้รับฟังคำพูดของตัวนเซี่ยจื่อเข้าหู

ไม่ แต่หลังจากผ่านคลื่นลมหนักไม่ถวน ค่อยเข้าใจความหมายในวาจา
ของตัวนเซียจื่อ

ทอดตาทั่วแผ่นดิน ต่อให้เป็นคนชั่วช้าสุดสามัญ ก็ไม่ยอมรับว่า
ตนเองเป็นอันธพาลร้ายถิ่น หากแต่นึกหาเหตุผลอันสวຍหรือให้กับพฤติกรรม
ของตนเอง ยกตัวอย่างชาวมิชชันนารีที่ลุกฮือขึ้น แม้ปล้นสะดมชิงทรัพย์
จับตัวเรียกค่าไถ่ กลับอ้างว่าผดุงธรรมแทนฟ้า ปล้นคนรวยจนเจือคนจน
ยังมีคนที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ถึงแม้ใช้ฝีมืออันต่ำช้าบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย
ภายหลังเหตุการณ์จะจดจารจารึก หาความชอบธรรมให้กับตัวเอง ทั้งยังมี
เจ้าหน้าที่บ้านเมืองทำการรีดนาทาเร้น ยื้อแย่งช่วงชิง กลับป่าวประกาศ
ว่าทำการกล่อมเกล่าผู้คน อารงไว้ซึ่งความยุติธรรม คนเหล่านี้ที่ทำเช่นนี้
เพียงเพราะเกิดความครั่นคร้ามต่อคำ “คุณธรรม” เท่านั้น

สำหรับกับเงินหมิงเจิ้น จางจินเชิงเคยช่วยชีวิตมัน ดังนั้นขณะที่
จางจินเชิงตกต่ำ มันไม่อาจเหยียบย่ำซ้ำเติม ไม่เช่นนั้นวันใดที่เงินหมิงเจิ้น
พบกับความพลีภัยพล้ำ ขุนศึกได้ร่มธงของมันจะเลียนแบบเดียวกับที่มัน
ปฏิบัติต่อจางจินเชิง กระทำต่อมันโดยปราศจากความรู้สึกเสียใจแม้แต่หน่อย

เมื่อเพาะเหตุแห่งความชั่วร้ายไว้ ต้องรับผลเดียวกันเสียแปดเก้าส่วน
นี่จึงเป็นเหตุผลที่แท้จริงที่เงินหมิงเจิ้นปฏิบัติต่อจางจินเชิง มิใช่เพราะ
สำนึกขอบคุณ หากเป็นความเห็นชอบต่อแนวความคิดบางอย่าง ท่าน
อาจหัวเราะเยาะมันไร้เดียงสา หรือว่าโหดเหี้ยมไม่รู้จักความ แต่ขณะเดียวกัน
ท่านไม่สามารถไม่นับถือต่อความยึดมั่นถือมั่นของมัน

ไม่เพียงแต่หวังเอื้อเหมาความรู้สึกถึงความยึดมั่นถือมั่นนี้ หลังวันสิ้นปี
ในเมืองผิงเอิน ยังมีผู้คนอีกจำนวนมากที่ตัดสินใจเลือก พวกมันพบว่า
ชีวิตที่ดูเหมือนเรียบง่ายนี้ กลับชวนให้อาลัยอาวรณ์ หากต้องต่อสู้จนตัว
ตายร่วมกับต้าตังเจียอย่างเลอะเลือนงมงาย มีผู้จับจองผืนดินที่ละแวก
เมืองผิงเอินสักผืน กลับคืนสู่ชีวิตชาวไร่ชาวนาอีก จิวตังเจียเมื่อไม่ทรมาน

ต่อจากด้าตังเจีย ย่อมต้องให้ความคุ้มครองต่อทั้งหมด

ดังนั้นปรากฏลี้ล่อจำนวนมากลอบออกจากค่าย วิ่งไปหาสี่เจิ้งกั
ถึงจ่าง* ที่กองกำลังหมิงโจวแต่งตั้ง ร้องขอหักล้างทางพง ขอรับสิทธิเช่น
เดียวกับผู้อพยพลี้ภัย ส่วนหัวหน้ากลุ่มย่อยไม่อาจหักใจจากไปโดยไม่รำล
ฉวยโอกาสวันปีใหม่มายืมจางจินเชิงที่ตึกหลังของที่ทำการกรมเมือง
ออกปากคิดล้างมือถอนตัวจากวงการ

แต่ว่าจางจินเชิงไม่มีปฏิกิริยาใด ทุกวันเพียงแต่เดินเล่นแล้วเข้านอน
คล้ายเสพสุขกับชีวิตที่ปั่นปลายอย่างเต็มที่ จนกระทั่งขุนทวอจื่อไม่อาจนิ่งดูดา
รุดมารายงานต่อจางจินเชิง มันค่อยกล่าวว่า “พวกมันคิดไปก็ปล่อยให้
จากไปเถอะ ทั้งหมดติดตามเรามาานปี สามารถจากกันด้วยดี นับว่าห
ยากยิ่ง”

ขุนทวอจื่อคิดไม่ถึงว่าจางจินเชิงกลายเป็นใจกว้างถึงเพียงนี้ คำพูด
ที่เตรียมไว้แต่แรกล้วนจุกอยู่ที่ลำคอ ครึ่งก่อนวันให้หลังค่อยกล่าวว่า
“หากท่านไม่สะดวกกับการเสนอหน้า เราจะไปหาเสี่ยวจิว สอบถามมันว่า
คิดทำอะไรกันแน่?”

จางจินเชิงโบกมือกล่าวว่า “ไยต้องทำเช่นนั้น ทางด้านเสี่ยวจิวนี้
วุ่นวายมากแล้ว พวกเราไยต้องนำเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ไปเพิ่มความยุ่งยาก
แก่มันอีก?”

ขุนทวอจื่อกล่าวว่า “ตอนนี้ไม่วุ่นวายเท่าใดแล้ว ระหว่างนี้ไม่ร
การปะทะกับทหารทางการ ต่อให้หน่วยลาดตระเวนของทั้งสองฝ่ายเผชิญ
พบกัน เพียงยิงลูกธนูใส่แล้วเลิกรา ขอเพียงพวกเราไม่รุกร้าเช่นห
ทหารทางการก็ยินดีที่จะไม่เห็นเลือด”

จางจินเชิงผงกศีรษะกล่าวว่า “ดูท่าที่คราครั้งนี้เสี่ยวจิวรักษาเมือง
ผิงเอินไว้ได้แล้ว เซวียเหล่าเอ้อ (อันดับสองแซ่เซวีย) เล่า? มีข่าวครา

---

* เทียบเท่าตำแหน่งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน

ของมันหรือไม่?”

ขุนทวอจื่อสันตึระบอกว่าไม่มี นับตั้งแต่สู้แพ้กองกำลังป่อหลิง ก็ไม่มีข่าวคราวของหัวหน้าคนที่สองเซวียสง จางจินเชิงเคยออกปากขอให้เงินหมิงเงินส่งหน่วยสอดแนมออกค้นหา ยังหาตัวไม่พบ ทางฝ่ายปกครองก็ไม่ได้แขวนตึระของมัน ทั้งไม่มีข่าวคราวว่ามันถูกคุมขังอยู่ที่ใด

จางจินเชิงทอดถอนใจกล่าวว่า “คาดว่าคงเสียชีวิตจากการสู้รบ เสียแปดส่วน คนผู้นี้เหมาะกับการดูแลกิจการภายใน แต่ไม่ถนัดชัดเจนในการทำศึก เรากลับจุดลากมันไป”

ขุนทวอจื่อก็บังเกิดความลำบากใจ ผินใจปลอมโยนว่า “แอ่ตังเจีย (หัวหน้าคนที่สอง) ระมัดระวังรอบคอบ คงไม่ตกตายโดยง่ายตาย”

จางจินเชิงคล้ายไม่ได้ยินคำพูดของมันเปลี่ยนเป็นถามว่า “เหล่านั้ว (อันดับหก) ระหว่างนี้ท่านพบกับเหล่านั้ว (อันดับห้า) หรือไม่?”

ขุนทวอจื่อกล่าวว่า “ถูกเหล่านั้วปาลา (คนหน้ามีรอยแผลเป็น) จุดลากไปช่วยฝึกไพร่พลใหม่ เต๋มาโสโครกนี้รักห่วงใยในบุตรเขย ไม่ว่าเรื่องใดล้วนรับไปกระทำ”

ที่แท่นตุ้ปาลากลายเป็นพ่อบ้านของบุตรกับบุตรเขย หวนนึกถึงความเปลี่ยนแปลงของคนผู้นี้ จางจินเชิงต้องยิ้มออกมา จากนั้นกล่าวว่า “หากเหล่านั้วคิดรั้งอยู่ที่นี่ ก็รั้งอยู่ที่นี่เถอะ ยังมีขุนทวอจื่อท่าน อาศัยวิชาแพทย์ของท่าน มีสู้เปิดร้านขายยา ตัวเองเป็นหมอรักษา ไม่ว่าทหารทางการหรือชาวมิจฉาชีพ ล้วนไม่สร้างความลำบากแก่หมอรักษา”

ขุนทวอจื่อร้องโพล่งว่า “ต้าตังเจีย ครั้งกระโน้นพวกเราสัตย์สาบานว่า...”

จางจินเชิงยิ้มพลาแสงสันตึระกล่าวว่า “คำสาบานของชาวมิจฉาชีพขณะกล่าวจากปาก ในใจยึดถือเป็นลมที่ผายออกมา”

ขุนทวอจื่อพบว่าจางจินเชิงกล่าวว่าจาผิดปรกติ จึงรีบกล่าวว่า “ท่าน

อย่าได้ร้อนรุ่ม เราจะไปหาเสี้ยวจิวเอง”

จางจินเชิงยังคงสันตึระะกล่าวว่ “เหล่ลั่วท่านอายุมากแล้ว ทั้งเดินเหินไม่สะดวก ไม่จำเป็นต้องติดตามเราออกกระหะเหิน ยากนักที่สถานที่ของเสี้ยวจิวเกิดความสะดวก ท่านเปิดร้านขายยา ใช้ชีวิตในบั้นปลายอยู่ที่นี่เถอะ”

ซุนทวอจื่อร้องเรียกด้าต้งเจีย น้ำตาทะลักจากเบ้ามา ในที่สุดมันเข้าใจความหมายของจางจินเชิง ต้องขยับเขยื้อนริมฝีปากกล่าวว่า “ด้าต้งเจียคิดจากไปแล้ว? ท่านคิดไปที่ใด?”

จางจินเชิงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “สมควรไปแล้ว หากอยู่ต่อไปจะเป็นที่รำคาญของผู้คน เราไม่ได้หมายถึงเสี้ยวจิว มันต้องไม่ออกปากขบไล่ แต่ว่เราเป็นดาววิบัติ หากรั้งอยู่ที่นี่รั้งแต่ชักนำเภทภัยใส่ผู้คน” พลาตบไหล่ซุนทวอจื่อกล่าวอีกว่ “ท่านฝากบอกต่อเสี้ยวจิวว่ ก่อนไปเราคิดบอกกล่าวกับมันสักหลายคำ หากว่การสู้รบที่แนวหน้าไม่รุนแรง ให้มันปลีกตัวกลับมาสักครา”

ซุนทวอจื่อปาดเช็ดน้ำตา รับคำคราหนึ่ง มั่นทราบว่พฤติการณ์ที่พี่น้องหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อตีตัวออกห่าง หาใช่ความคิดของเฉินหมิงเจิ้นไม่ แต่ว่เฉินหมิงเจิ้นให้ความเคารพต่อจางจินเชิง มิใช่หมายความว่าคนของกองกำลังหมิงโจวยึดถือจางด้าต้งเจียเป็นผู้อาวุโสของตนเอง จะอย่างไรเมื่อฤดูร้อนปีก่อน ทั้งสองฝ่ายแทบปะทะแตกหักกัน ดังนั้นกองกำลังหมิงโจวฉวยโอกาสที่เฉินหมิงเจิ้นรับศึกภายนอก รับตัวไพร่พลที่เหลือของหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อไว้ ล้วนกระทำเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของกองกำลังหมิงโจว ต่อให้ภายหลังเฉินหมิงเจิ้นล่วงรู้ ก็ไม่สามารถตำหนิทั้งหมดได้

สำหรับกับจางจินเชิง นี่เท่ากับเป็นการออกปากขบไล่ จางจินเชิงเป็นผู้นำที่ไม่ยอมอยู่ใต้ชายคาผู้อื่นมาก่อน ดังนั้นมันต้องจากไป แต่หลัง

จากออกจากความคุ้มครองของกองกำลังหมิงโจว จางต้าตั้งเจียสามารถ
ไปไกลเท่าใด ไม่ว่าผู้ใดก็หาล่วงรู้คำตอบไม่

เมื่อได้รับข่าวว่าจางจินเชิงตระเตรียมจากไป เงินหมิงเจิ้นก็มอบหมาย
ภารกิจให้แก่หวังเอ้อเหมา ตนเองรีบรุดเดินทางกลับมา

ซึ่งความจริงฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจางส่วยปราศจากการศึกแล้ว ตัวน
เหลียงหมิงพอเห็นว่าไม่สามารถมีเปรียบได้ ก็หาข้ออ้างนำทหารม้านคร
ตงตูไป “ช่วยเหลือ” จางซู่ทวอปราบกองกำลังหวากัง ส่วนเว่ยเต๋อเซินที่
ยกทัพมา เพราะไม่ยินยอมจ่ายค่าคุ้มครองให้กับผู่โจว แต่ขุนนางดูแล
เขตปกครองอยู่หยางจวินหยวนเป่าฉังไม่มีความคิดเป็น “หยกเหล็กกลาญ”
จึงเชิญตัวเปาໄໝ์ขึ้นออกจากคุก ໄໝ์วานให้มันส่งสารถึงเงินหมิงเจิ้นว่า
เขตปกครองอยู่หยางจวินคิดรักษาสัมพันธภาพของทั้งสองฝ่ายสืบไป โดย
โยกย้ายค่าคุ้มครองที่จ่ายให้กับหนองน้ำจวีเยี่ยเจ๋อมาให้กับกองกำลังหมิงโจว
แทน

เปาໄໝ์ขึ้นไม่อาจปรับตัวเข้ากับท่าทีที่เปลี่ยนแปลงของเขตปกครอง
อยู่หยางจวิน พอมาถึงข้างกายเงินหมิงเจิ้นก็รำร้องว่า “ท่านย่าของมัน
เมื่อไม่กี่วันก่อนยังข่มขู่บิดาว่าจะให้ล้มลงทัณฑ์ทรมานสิบแปดประการ
แต่แล้วเปลี่ยนเป็นเรียกเปาແຍ (นายແຍเปา) นั้นเปาແຍนี้ ราวกับว่าบิดา
เป็นແຍແຍ (ท่านปู่) ของมันจริงๆ”

เงินหมิงเจิ้นหยุดม้าไว้ สำนวญดูเปาໄໝ์ขึ้นเที่ยวหนึ่ง ถามว่า “พวก
มันลงทัณฑ์ต่อท่าน?”

เปาໄໝ์ขึ้นกล่าวว่า “พวกมันยังไม่กล้า ก่อนหน้านั้นเหล่าทหารเขต
ปกครองรายล้อมเข้ามา เราก็บอกให้พี่น้องทั้งหลายวางอาวุธ ยอม
รับการจับกุม หากว่าเจี้ยวโถว (หัวหน้าฝึกสอน) รบชนะพวกมันจะส่ง
ตัวพวกเรากลับมาอีก สุดท้ายพวกมันข่มขู่ว่าจะแล่เนื้อเถื่อนหนังพวกเรา

แต่ผ่านไปห้าหกวัน ก็เริ่มเลียงดูพวกเรา รอจนหยวนเป่าฉงมีเรื่องขอร้องต่อท่าน ยิ่งเปลี่ยนสีหน้าท่าที่ราวกับจะจัดเกี่ยวส่งพวกเรากลับมา”

เฉินหมิงเจิ้นผงกศีรษะกล่าวว่า “ไม่ได้ลงทัณฑ์ก็ประเสริฐ ไม่เช่นนั้นกองกำลังหมิงโจวไม่ต้องการเสียบึงสัมภาระหนักของมัน แต่ต้องทวงถามความอภัยให้กับท่าน”

เปาໄໂວຢືນຂອບຕາຣ້ອນຜ່າວ ກ່າວຂອບຄຸນເຈົ້າວໂຄວ ມັນວາມຈິງເປັນລົ້ລ້ອເລິກໆ ຂອງໜອງນ້ຳຈື້ເຢີ້ເຈື້ອ ຝີໄມ້ລາຍມື້ພື້ນເພຣຣມດາ ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ເປັນຄົນກາງທຳໜ້າທີ່ຕິດຕໍ່ ແທ້ທີ່ຈິງເປັນໝາກທີ່ເຕຣຶ້ຍມລະທຶ້ງ ຫາກຫາຫາງທາງການໄມ້ຍອມຮັບ ລຸ່ມມື້ໝ້າທຶ້ງ ສຳຫລັບກັບໜອງນ້ຳຈື້ເຢີ້ເຈື້ອ ກໍໄມ້ສ້າງວາມເສື້າຍໄຫຍ່ອັນໄດ ແຕ່ຫລັງຈາກທີ່ເຈີນໝິງເຈີນໄດ້ຮັບມອບອຳນາຈສ່ວນໜຶ່ງ ກໍໃຫ້ວາມສຳຄັນກັບໜ່ວຍສອດແນມ ໄມ້ເພີ່ຍໄຈັດສຣຣເງິນເດືອນໃຫ້ທັ້ງຍັງຄຳນຶ່ງຕິ່ງຊີວິດວາມປລອດກັຍຂອງມັນ

ຜູ້ທີ່ກໍລ້ຳຈັບດາບເປັນໂຈຣ ສ່ວນໄຫຍ່ໄມ້ກໍລ້ຳວາຍເທົ່າໄດ ແຕ່ໄມ້ວ່າຜູ້ໄດກໍໄມ້ຍອມຕກຕາຍອ່ຍ່າງເລືອະເລືອນງມງາຍ ດັ່ງນັ້ນເປາໄໂວຢືນຈຶ່ງຍອມຮັບໃຊ້ເຈີນໝິງເຈີນ ຕອນທີ່ເຈີນໝິງເຈີນແຕກຫັກກັບຈາງຈີນເຊິງ ໜ່ວຍສອດແນມສ່ວນໄຫຍ່ມາເຂົ້າຮ່ວມກັບເຈີນໝິງເຈີນ

ເຈີນໝິງເຈີນຍື່ມເລິກນ້ອຍກ່າວວ່າ “ຫລັງຈາກກໍລ້ຳຕິ່ງເມືອງຝິງເອີນ ກໍໄຫຍ່ປັກຜ່ອນສັກສິບວັນເຣິ່ງເດືອນ ທາງດ້ານໄຫຍ່ເປາໄໂວຢືນ ຜ່ານໄປອື່ກຫລາຍວັນ ຄ່ອຍໃຫ້ຄຳຕອບແທນ ປ່ອຍໃຫ້ມັນຕື້ນຕື້ນຕິ່ງເຣື້ຍດສັກຣະຍະໜຶ່ງ”

ເປາໄໂວຢືນຮັບຄຳ ລັ່ງເລເລິກນ້ອຍແລ້ວປຸກປລອບກຳລັງຂວັງເສນວ່າ “ເກຣງວ່າຂຸນນາງບ້ານເມືອງໄມ້ຣັກຊາຄຳພູດ ເປຣື້ຍນແປລງໄປຕາມສຖານການຣັກ ທ່ານມີສູ້ຍືດຮອງເຂດປກຮອງອູ່ຫຍາງຈວິນ ເປັນແບບອ່ຍ່າງຕ່ອເຂດປກຮອງໂດຍຣອບ”

ເຈີນໝິງເຈີນສ່ງເສື້ຍດັງອື່ມັ້ ແຕ່ມີໄໂວເຢີນດ້ວຍອ່ຍ່າງແທ້ຈິງ ຫາກຫອດສາຍຕາມອງໂກລ ຄຳຍາຍໂຄຣ່ຣວງູຕິ່ງເຣື້ອງຣາວໄດ ທັ້ງສອງເຣິ່ງວາມເຣື້ວ

ตัวบัตชลพหุพางหยวนก่อน จางต้าตั้งเจียยังอยู่กับพวกเราที่นี่ มันอาศัยอะไรยึดครองหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อไว้?”

เฉินหมิงเจิ้นส่งเสียงดังอึมม์ จมอยู่ในห้วงความคิดอีกครั้ง เปาໄໂໂชวนขึ้นเกิดความรู้สึกอ่อนไหวขึ้นมา กล่าวว่า “เจียวโถว เราเพิ่งพูดจาเรื่อยเปื่อย ท่าน...”

คราครั้งนี้เฉินหมิงเจิ้นไม่กล่าวปลอบโยนมันอีก หากแต่หันเหหัวเรื่องว่า “สภาพเบื้องนอกเป็นอย่างไร ท่านลองรายงานมาโดยละเอียด กองกำลังหมิงโจวเราต้องอยู่ในตำแหน่งที่เปลี่ยนร่าง ได้รับข่าวสารอย่างจำกัด”

เปาໄໂໂชวนกล่าวว่า “ก่อนหน้านี้ผู้น้อยสืบข่าวจากทางเหนือ ได้ยินพ่อค้าสัญจรบอกว่า หลังจากทีหฺลื่อชีโค่นจางต้าตั้งเจียลง ก็ยกทัพขึ้นเหนือไปโจมตีเจ้าตลบฟ้าหวังซูปา กับขุนโจรลีซานเว่ยเตาเอ้อ เว่ยเตาเอ้อหลบหนีรวดเร็ว ข้ามภูเขาดำหังซานไป ส่วนหวังซูปาถูกผู้แซ่หลี่อุดอยู่ที่สันเขาอยู่หุ่ยหลิ่ง ที่นั่นแม้มีชัยภูมิเหมาะกับการตั้งรับ แต่อย่างมาก ยืนหยัดอยู่ได้อีกสามเดือน หลังฤดูใบไม้ผลิต้องถูกลบชื่อไป”

เฉินหมิงเจิ้นบังเกิดความสนใจ ถามว่า “เห็นได้อย่างไร?”

เปาໄໂໂชวนกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า “ยังมีไช้เป็นเช่นเดียวกับพวกเราเมื่อกาลก่อน...” คำพูดพอกกล่าวค่อยรู้สึกตัว รีบยกมือปิดปากไว้อธิบายว่า “ผู้น้อยหมายความว่าไช้เป็นเช่นเดียวกับหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ มิไช้เป็นเช่นเดียวกับกองกำลังหมิงโจวเรา...”

มันยังกล่าวยิ่งสับสน เฉินหมิงเจิ้นยิ้มพลาบกล่าวว่า “ท่านไช้หมายความว่ามันรู้จักแต่ปล้นชิงไม่รู้จักระบอบการ ดังนั้นรับประทานจณฺเฏเขากลวงว่างเปล่าหรือไม่?”

เปาໄໂໂชวนรีบผงกศีรษะกล่าวว่า “ผู้น้อยหมายความว่าเช่นนี้เอง ฟังว่าหวังซูปามีสมุนยี่สิบหมื่น แต่อยู่ในพื้นที่เพียงหยิบมือเดียว สุดท้ายคง

ต้องรับประทานเปลือกไม้ ขบเคี้ยวรากหญ้า...”

เอ๋ยถึงตอนนี้ เกิดความสะท้อนใจต่อชะตากรรมของชาวมิจนาซีพ ต้องกล่าวว่า “เมื่อเผชิญหน้ากับผู้แซ่หลี่ ถือเป็นเคราะห์ของมัน ผู้อื่นนำทัพม้าที่ผ่านการทำศึกกับทัพม้าถูเจียหลายสิบหมื่น ส่วนสมุนของมัน เป็นชาวนาที่เพิ่งวางจอบเสียมลง”

เฉินหมิงเจิ้นไม่มีเวลาสนใจชะตากรรมของหวังซูปา ขมวดคิ้ว พลังถามว่า “แม่ทัพทหารเสือหลอ้อเล่า? มันไม่มีความเคลื่อนไหวอันใดหรือ?”

เปาโซ่วชินร้องว่า “เต๋าโสโครกนี้ยังไม่มีศีลธรรม พฤติการณ์ของมันไม่ต่างกับกบฏ ทั้งเช่นฆ่า ทั้งจับไล่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองออกจากแดน โยวโจว เปลี่ยนเป็นคนสนิทของตัวเองแทน”

เฉินหมิงเจิ้นย่อยสลายข่าวสารนี้แล้วกล่าว “หลี่ซี้ยอมรับพฤติกรรมของมันหรือ?”

เปาโซ่วชินยกมือเกาท้ายทอยตนเอง กล่าวว่า “หลี่ซี้เพิ่งดูแลเขตปกครองทั้งหก ยังไม่ทันปักหลักมั่น ดังนั้นไม่มีปัญญาจัดซื้อกับหลอ้อ รอจนมันยืนหยัดปักหลักมั่น คาดว่าคงเห็นหลอ้อเป็นที่ขัดตา”

หวนนึกถึงกองกำลังป่อหลิงที่เพิ่งผุดขึ้นมาต้องแตกหักกับทัพม้าทหารเสือที่มีนามกระเดื่องเกริกไกร สร้างความเบิกบานใจจนถามว่า “เจียวโถวเห็นว่าผู้แซ่หลี่พอจัดซื้อกับหลอ้อ ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ?”

เฉินหมิงเจิ้นกล่าวว่า “เรื่องนี้ไม่อาจบอกได้” มันไม่สนใจว่ากองกำลังป่อหลิงกับทัพม้าทหารเสือผู้ใดเป็นทัพแกร่งแห่งแผ่นดิน หากแต่ยินดีต่อสถานการณ์โดยรวม กองกำลังป่อหลิงยกทัพไปปราบหวังซูปา ต้องใช้เวลาระยะหนึ่ง เมื่อมีหลอ้ออยู่ด้านข้าง หลี่ซี้ต้องคอยระวังป้องกัน คงไม่ทุ่มกำลังลงได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นมันก็มีเวลาเสริมความมั่นคงให้กับกองกำลังหมิงโจวแล้ว

เปาโช่วชินไม่ได้รับคำตอบจากผู้บังคับบัญชา จึงบอกความคาดหวังของตนเองออกมาว่า “เรากลับภาวนาให้หลี่ซีชนะ”

เฉินหมิงเจิ้นบังเกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้นมา ถามว่า “นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

เปาโช่วชินอธิบายว่า “ผู้แซ่หลี่แม้มีฝีมือร้ายกาจ แต่ยังถือเหตุผลตรงกันข้ามกับหลออีเรียกเก็บภาษีจากพ่อค้าผู้ประกอบการ แทนที่จะได้กำไรกลับขาดทุน ส่วนผู้แซ่หลี่นับตั้งแต่ดูแลเขตปกครองทั้งหก ก็แจกจ่ายที่ดิน แบ่งปันเมล็ดพันธุ์เช่นเดียวกับพวกเรา ด้านภาษีอากรก็เก็บเพียงเล็กน้อย”

ซึ่งความจริง แนวนโยบายที่หลี่ซีผลักดันในเขตปกครองทั้งหก ยังล้ำเลิศกว่าทางกองกำลังหมิงโจวอีก กองกำลังหมิงโจวถูกจำกัดด้วยพื้นที่เพียงหยิบมือเดียวทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจางสู่ย มีผู้ได้รับประโยชน์เพียงไม่กี่หมื่นคน ส่วนเขตปกครองทั้งหกมีประชากรนับร้อยหมื่น หลี่ซีพอเข้ารับตำแหน่ง ทางหนึ่งควบคุมตระกูลใหญ่ในท้องถิ่น ทางหนึ่งจัดสรรที่ดินทำกินให้กับผู้ยากไร้ ถึงแม้ล่วงเกินผู้มีอิทธิพลท้องถิ่น แต่ก็ช่วยให้ผู้ยากไร้มีที่ดินของตนเอง

พ่อค้าสัญจรมีความรู้สึกอ่อนไหวต่อความเปลี่ยนแปลงทางโลก จึงหันไปทางเขตปกครองซ่างกู่ ป้อหลิงและจั่วจวิน เปาโช่วชินมีร้านเบ็ดเตล็ดเล็กๆ ตั้งขึ้นเพื่อปกปิดศักดิ์ศรีแท้จริงของตนเองอยู่ในเขตปกครองอุ๋หยางจวิน มีการติดต่อกับพ่อค้าวานิช พลอยได้รับอิทธิพลจากพวกมัน

เปาโช่วชินเห็นเฉินหมิงเจิ้นมีสีหน้าเคร่งเครียด จึงกล่าวเสริมว่า “แต่ว่าผู้แซ่หลี่ทำเช่นนี้ ต้องล่วงเกินผู้คนมากมาย เหล่าตระกูลท้องถิ่นสั่งห้ามมิให้บุตรหลานยุ่งเกี่ยวกับกองกำลังป้อหลิง คิดให้ผู้แซ่หลี่เห็นดีกัน”

เฉินหมิงเจิ้นด่าทอว่า “อุบาทว์บัดซบ” สร้างความมึนงงสงสัยแก่เปาโช่วชิน ไม่ทราบว่าจะียวโถวด่าทอผู้แซ่หลี่ หรือด่าว่าเหล่าตระกูลท้องถิ่น

ถึงแม้ว่าฝ่ายหนึ่งเป็นขุนนาง ฝ่ายหนึ่งเป็นโจร ทั้งสองฝ่ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน มิหนำซ้ำอาจเกิดการสู้รบจนตกลายไปข้างหนึ่ง แต่เงินหมิงเจิ้นกลับมีเป้าหมายศัตรูเดียวกับหลี่ซี มั่นทราบดีว่าหลี่ซีเผชิญแรงต้านกว่าตนเองมากนัก ตัวเมืองในความปกครองของตนเองถูกจางจินเชิงเหยียบย่ำยับเยิน จนกลายเป็นเมืองร้าง ย่อมสามารถกระทำการตามอำเภอใจ ส่วนเหล่าตระกูลใหญ่ในเขตปกครองทั้งหกกลับหยั่งรากฝังลึกมานาน เมื่อหลี่ซีกระทบถึงผลประโยชน์ของพวกเขา คนเหล่านั้นต้องไม่ยอมอยู่นิ่งเฉยแน่นอน

หากปล่อยให้หลี่ซียึดหลักปักฐานในเขตปกครองทั้งหกอย่างมั่นคง เพื่อเป็นการตอบแทนพระมหากรุณาของสวี่หยางตี้ฮ่องเต้ กองกำลังป้อมหลังอาจยกทัพลงใต้มาปราบปรามฝูงโจรในแดนเหอเป่ย์ ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของฝ่ายมิฉฉีฟ หลังจากซึ่งผลได้ผลเสีย เงินหมิงเจิ้นสมควรช่วยผสมโรง ส่งคนไปเคลื่อนไหวในเขตปกครองทั้งหก ราคาน้ำมันใส่กองเพลิงของเหล่าตระกูลท้องถิ่น แต่ส่วนลึกในจิตใจของมันกลับบังเกิดสับสนเสียงหนึ่ง ร้องทัดทานมิให้มันทำเช่นนั้น ไม่เช่นนั้นจะเกิดความไม่สบายใจไปชั่วชีวิต

ราชวงศ์สวี่เกิดกลียุค มิใช่เป็นเพราะเหตุการณ์ยกทัพปราบเกาหลีสามครั้งครา หากแต่เกิดจากความละโมภไม่มีที่สิ้นสุดของเหล่าขุนนางตระกูลชั้นสูง ตระกูลขุนนางเหล่านี้คล้ายต้นไม้ใหญ่กลางท้องทุ่ง บดบังแสงอาทิตย์ทั้งมวล ดูดสารหล่อเลี้ยงบำรุงกิ่งก้านสาขาตนเอง เหล่าอาณาประชาราษฎร์คล้ายหญ้าคา เมื่อไม่ได้รับแสงอาทิตย์หยดน้ำฝน มีแต่เหี่ยวเฉาตาย เมื่อทั้งหมดไม่สามารถมีชีวิตสืบไป ก็มิอาจไม่ลุกฮือขึ้นยินยอมเป็นหยกศิลาล้วนแหลกลาญ

ดังนั้นหากมองจากอีกมุมหนึ่ง เงินหมิงเจิ้นภาวนาให้หลี่ซีประสบความสำเร็จที่เขตปกครองทั้งหก หากว่าตนเองเปลี่ยนเป็นหลี่ซี ก็ต้องหา

เงินหมิงเงินยิ้มพลาบกล่าวว่า “พวกเราไม่ได้ยึดถือมันเป็นหัวหน้าใหญ่ฝ่ายมิชชันนารี ผู้อื่นย่อมไม่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือพวกเรา”

เปาโช่วชินยกไหล่คราหนึ่ง โทสะค่อยสลายคลายไปบ้าง บอกเล่าว่า “เกาซือตำจับมือกับหวังป้อ ยึดเขตปกครองป้อไห่จวินไปครึ่งแถบ ยังมีเก๋อเซียน หลิวป้าเต้า หยางกงชิงและพวกล้วนอยู่ใต้ร่มธงของมัน มีบ้างบางคนความจริงยังตามกันจางต้าตั้งเจีย ตอนนี้หันไปเข้าร่วมกับเกาซือตำ ฟังว่ามีไพร่พลเกือบสามสิบหมื่น เตรียมว่าพอยึดเขตปกครองผิงหยวนจวิน จะเช่นสร้างฟ้าตั้งตนเป็นฮ่องเต้ กระทบสมณานามก็นึกไว้แล้ว”

นี่แทบถอดแบบจากจางจินเชิงเมื่อกาลก่อน หากมีความแปลกใหม่ อันใดไม่ เงินหมิงเงินรู้สึกน่าหัวร่อ แบะปากกล่าวว่า “ไม่มีผู้ใดกระตุ้นเตือนว่านี่เป็นลวดลายที่จางต้าตั้งเจียเราเคยเล่นมาหรือ? หลังจากตั้งตนเป็นฮ่องเต้แล้ว? มันเตรียมขยับขยายขึ้นเหนือ หรือมุ่งไปทางตะวันตก?”

เปาโช่วชินกล่าวว่า “มันเตรียมขยับขยายไปทางใด กลับไม่ได้ยินผู้คนเอ่ยถึง แต่ฟังว่าคราครั้งนี้เกาซือตำลงจากสันเขาไต้่วจื่อกัง กลับทั้งผู้ช่วยอันเข้มแข็งเช่นไต้่วเจี้ยนเต๋ออยู่ในบ้าน เรื่องที่มันรีบร้อนคิดขึ้นเป็นฮ่องเต้ เกิดการปิ่นเกลียวกับไต้่วเจี้ยนเต๋อ”

เงินหมิงเงินส่งเสียงดังอ้อ นึกเห็นใจต่อไต้่วเจี้ยนเต๋ออยู่หลายส่วน จางจินเชิงที่ยังมายิ่งห่างเหินต่อตนเอง เกรงว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการที่ตนเองไม่แสดงท่าทีต่อเรื่องที่มันคิดขึ้นเป็นฮ่องเต้ ซึ่งความจริงคิดขึ้นเป็นฮ่องเต้หรือไม่ เพียงต่างกันที่ยศตำแหน่ง จนใจที่ผู้คนเห็นว่ามีคามสำคัญยิ่งยวด หากขุมกำลังไม่เพียงพอ ตั้งตนเป็นฮ่องเต้แล้วจะเป็นไร?

เปาโช่วชินกล่าวสืบท่อ “ท่านดูเก๋อเซียน หวังป้อ หลิวป้าเต้าเหล่านี้ ผู้ใดนับเป็นตัวดี? ครั้งกระโน้นหากมิใช่ถูกคนเหล่านี้กล่าวกระพือยุยงวันนี้ไหนเลยมีสภาพเช่นนี้ หลังจากกระพือยุยงจางต้าตั้งเจีย พวกมันก็หันไปกระพือยุยงเกาซือตำ ไต้่วเจี้ยนเต๋อประพฤติเช่นเดียวกับท่าน พอ

กล่าวว่าจ่าน้อมเตือน ก็ถูกเพ่งเล็งสงสัย”

เงินหมิงเจิ้นตวาดห้ามว่า “อย่าได้เปรียบเทียบวุ่นวาย สันเขาไต้หวัน
กัเป็นสันเขาไต้หวันก็งัก พวกเราทางด้านนี้ เรื่องราวของจางต้าตังเจียไม่
อาจโทษว่าผู้อื่นทั้งสิน”

จากการสนทนากับเปาโช่วชิน มันค่อยทำความเข้าใจกับสถานการณ์
ในแดนเหอเป่ย์โดยคร่าวๆ นอกจากนี้มันไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับเรื่องอัน
ยุ่งเหยิง และไม่คิดรับฟังมากความ

เปาโช่วชินไม่ทันสังเกตสีหน้าอันขุ่นข้องรำคาญของเงินหมิงเจิ้น
นั่งเงิบงันไปชั่วขณะก็กล่าวอีกว่า “ตามเหตุผลผู้น้อยไม่ควรปากมาก แต่
เจียวโถวท่านเป็นแกนหลักของทั้งหมด ทั้งหมดหวังให้ท่านเพิ่มความสนใจ
มีคนบางคนไม่รู้จักดีชั่ว ท่านยิ่งดีต่อมัน ยิ่งยากชำระสะสาง”

เงินหมิงเจิ้นหันไปกล่าวว่า “หมายความว่าอย่างไร?” มันความจริง
เข้าใจความหมายในวาจาของเปาโช่วชิน เพียงแต่ไม่ต้องการให้ผู้ใด
บังคับบัญชากล่าวมากความ

เปาโช่วชินไม่กล้าสบตากับเงินหมิงเจิ้น ต้องก้มศีรษะลง ปากยัง
กล่าวว่า “คนผู้นั้นพักรักษาตัวในเมืองผิงเอินนานพอแล้ว หากคิดจากไป
ก็ปล่อยให้มันไปเถอะ ไม่เช่นนั้นวันใดที่มันออกคำสั่ง ทั้งหมดรับฟังก็ขุ่นข้อง
รำคาญ ไม่รับฟังก็ขุ่นข้องรำคาญเช่นกัน”

สุมเสียงของเงินหมิงเจิ้นเปลี่ยนเป็นแหบพร่ากล่าวว่า “ทั้งหมดคิด
เห็นเช่นนี้? ทั้งหมดยังบอกว่าอย่างไร?”

เปาโช่วชินพอเอ่ยปากก็ยืนกรานถึงที่สุด กล่าวว่า “หากผู้น้อย
กล่าวล่วงเกิน เจียวโถวสามารถลงโทษเรา แต่ทางด้านจางต้าตังเจีย
ท่านต้องเพิ่มการระวังป้องกัน ที่ผ่านมามีท่านผู้เฒ่ารับประทานข้าว จะเลีย
ถึงกันขาม”

เงินหมิงเจิ้นตัดบทว่า “ทราบแล้ว ข้าพเจ้าจะใคร่ครวญเรื่องนี้เอง”

พลากระตุนม้าไปยังเบื้องหน้า

เปาໄ໊ວໄ໊ນກັບເລ່ອງຄຣັກສໄ໊ບຕາກັ່ນໄຍ່າງອັບຈນປັຽຽນູ ໄດ້ແຕ່ຮັ່ງມ້າຕິດຕາມ ຈຶ່ງຄວາມຈຣຶງທັ່ງໝດຕິດເຄຣັຍກ່່ອມເຈີນໝຶງເຈີນຂັບໄລ່ຈາງຈີນເຈີງໄປແຕ່ເນີ່ນໆ ຫຼືວ່າຫາສູ່ທ່ານທີ່ຄວບຄຸມຕົວໄວ້ ປ້ອງກັ່ນວ່າວິກາລຍາວນານຝັ່ນຢູ່່ເຍີງ ແຕ່ເລ່ອງຄຣັກສໄ໊ມ້ີຂໍວັຽນກຸ່ລ້າເຈີງເທ່າເປາໄ໊ວໄ໊ນ ທັ່ງທີ່ເື່ີນຜູ້ເປັນນາຍປັ້ນໜ້າເຣ່ງເຣີຍດ ໄຍ່ກ່່າວວາຈາຈນຈບຄວາມ

ຫົວໜ້າເລ່ອງຄຣັກສໄ໊ຊຸ່ເຄີຍນບນຫຼັງມ້າຫັ່ນມາຊູນີ້ວຫົວໝໍ້ມືໄ້ກັບເປາໄ໊ວໄ໊ນ ກ່່າວວ່າ “ໜວງຍາເປາ (ເປາຟັ່ນເສື່ອງ) ໄຍ່ຄຽງເປັນທ່ານຍອດເຍີ່ຍມ”

ເປາໄ໊ວໄ໊ນຊື້ມືໄ້ໄປທີ່ຂອບໝວກຕນເອງ ກ່່າວວ່າ “ແລ້ວກັ່ນໄປເຄອະທ່ານດູເຣາຫຼັງເຮື່ອງໂຊໝໜ້າ” ປາກແມ້ກ່່າວເຈັ່ນນັ້ນ ແຕ່ໄຍ່ແຍກເຂີ່ຍວຶງຟັ່ນດ້ວຍຄວາມສບໄຈ ຈນເຜຍເື່ີນຟັ່ນສີເສື່ອງທັ່ງທັ່ງປາກ

ເຈີນໝຶງເຈີນໄດ້ຍືນສຸ້ມເສີງໄດ້ຕອບທີ່ດ້ານຫຼັງ ແຕ່ມ້ີໄດ້ຫັ່ນກັບໄປມອນດູຈິຕໄຈຂອງມັນເປື່ີຍນເປັນວ້າວຸ່ນ ມືໄ້ສືບເນື່ອງຈາກມ້ີສາມາດຈັດການກັບຈາງຈີນເຈີງ ຫາກແຕ່ຮູ້ສຶກເສີຍໄຈຢູ່ບ້າງ

ມັນຄວາມຈຣຶງເຂົ້າໄຈວ່າຈາງຈີນເຈີງຖືກກອນກຳລັງປ້ອຫຼັງຈັດການຈນກຸ່ລ້າເປັນເສື່ອງຮ້າຍທີ່ປຣາດຈາກເຂີ່ຍວເລີບ ມ້ີສາມາດທຳໄຍ່າງໄກຕນເອງໄດ້ ຈຶ່ງຄວາມຈຣຶງຈາງຈີນເຈີງກໍ່ມ້ີໄດ້ກະທຳອັນໄດ ຕຣງກັ່ນຂ້າມກັບຜູ້ໄດ້ບັງຄັບປັຽຽນູຂາຂອງຕນກັບຄອຍຣະວັງປ້ອງກັ່ນມັນ ຄຶງກັບແຍກຕົວໄຟຣ໌ຟລທີ່ແຕກຟ້າຍຂອງຈາງຈີນເຈີງຈາກມັນ

ຣະຫວ່າງນີ້ຄຶງແມ້ເຈີນໝຶງເຈີນມ້ີໄດ້ຢູ່ໃນເມືອງຝຶງເອີນ ແຕ່ກໍ່ລ່ວງຮູ້ເຣື່ອງຣາວທີ່ເກີດຂຶ້ນກາຍໃນເມືອງ ຫາກມອນຈາກອີກມຸມໜຶ່ງ ຕອນນີ້ຈາງຈີນເຈີງມ້ີໄດ້ກະທຳຝຶດຕ່ອຕນເອງ ແຕ່ເປັນຕນເອງຮູ້ສຶກຝຶດຕ່ອຈາງຈີນເຈີງ ທັ່ງທີ່ທຣາບວ່າຜູ້ໄດ້ບັງຄັບປັຽຽນູຂາຕິດແຍ່ງຊຶງໄຟຣ໌ຟລທີ່ເສື່ອງຂອງຈາງຈີນເຈີງ ກັບມ້ີດຳເນີນການຍັບຍັງ

ເຈີນໝຶງເຈີນທີ່ຣັ່ງຢູ່ໃນທັ່ງກຸ່ລ້າງມ້ີກັບໄປ ເຜຕຸຜລໜຶ່ງຄືໄຍ່າກຈະ

สะสางความสัมพันธ์กับจางจินเชิง ทางหนึ่งมันเกิดความไม่ไว้วางใจต่อจางจินเชิงเช่นเดียวกับผู้ใต้บังคับบัญชา อีกทางหนึ่งก็นึกเสียใจที่ผู้ใต้บังคับบัญชาวางแผนดึงตัวไพร่พลที่เหลือของจางจินเชิง ถึงอย่างไรอีกฝ่ายเคยช่วยชีวิตตนเอง ตนเองกลับ “ตอบแทน” เช่นนี้

ความรู้สึกที่สับสน เสียใจ รู้สึกบาป และเห็นใจนานับการ คอยเคี่ยวกรำจิตใจมัน ทำให้มันแทบทนทานไม่ได้ ต่อให้ควมม้าห่อตะบึงรู้สึกมีลมชีวิตเย็นพัดผ่านข้างหู กระตุกสั่นหลังยังหนักอึ้งนัก

จวบกระทั่งระหว่างทางพบกับตู้เจวียนที่รุดมาสมทบ เงินหมิงเจิ้นค่อยรู้สึกดีขึ้น แต่ตู้เจวียนหาได้นึกเห็นใจจางจินเชิงเท่ากับเงินหมิงเจิ้นนางยังผูกใจเจ็บแค้นที่หลิวเอ๋อตายใต้เงื้อมมือจางจินเชิง ต้องกล่าวด้วยน้ำเสียงที่สาแก่ใจอยู่หลายส่วนว่า “ติดต่อสมุนของมันมาแล้วจะเป็นไร คนอยู่ที่นี่ ยังได้รับเลี้ยงดูอย่างดี หากตกไปในเงื้อมมือผู้อื่น คงถูกสับเป็นแปดท่อน โยนเป็นอาหารสุนัข”

เงินหมิงเจิ้นขมวดคิ้วกล่าวว่า “เหลวไหล ถึงอย่างไรมันเป็นคนกระตือรือร้น ผู้ใดกล้าฆ่าฟันตามอำเภอใจ หรือไม่กลัวสะกิดความแค้นของชาวมิฉาซีฟ...” น้ำเสียงกลับลั่นเลอยู่บ้าง

นี่เป็นชนชั้นมิฉาซีฟ ไม่มีผู้ใดเสนอหน้าออกมาผดุงความยุติธรรม เปลือกนอกแม้อย่างคุณธรรม แท้ที่จริงเป็นผู้เข้มแข็งกลืนคนอ่อนแอเมื่อจางจินเชิงตกต่ำลง มีแต่เงินหมิงเจิ้นที่ให้ที่พักพิงแก่มัน โดยไม่ยุบกลืนไพร่พลที่หลงเหลือของมัน หากเปลี่ยนเป็นเกาซีอ๋า หรือเป็นผู้นำชาวมิฉาซีฟอื่น คงผนวกกลืนสมุนบริวารของมัน และสับร่างมันเป็นแปดท่อน

เช่นนี้เป็นว่าตนเองยังถือว่าปฏิบัติต่อจางจินเชิงด้วยดี นึกถึงตอนนี้เงินหมิงเจิ้นค่อยรู้สึกดีขึ้น ฝืนยัมพลาสสันศีรษะต่อตู้เจวียน ยักยักหน้าหยกคาดเดาแต่แรกว่าสามีต้องใจอ่อนต่อจางจินเชิง จึงยัมเล็กน้อยกล่าวอีกว่า “พวกเราเงินเก็บหอมรอมริบอยู่บ้าง ดังนั้นแบ่งส่วนหนึ่งให้

แก่มัน มันใช้เป็นทุนรอนสะสมกำลังก็ได้ หรือว่าไปถึงสถานที่ที่ไม่มีผู้คน รู้จักตั้งตัวเป็นเศรษฐีก็ได้ แต่ว่าซือฟู (ท่านอาจารย์) กับขุนทวอจื่อต้องรั้งอยู่ ท่านผู้เฒ่าทั้งสองอายุมากแล้ว ไม่จำเป็นต้องออกไปเสี่ยงชีวิตกับผู้คนที่...

เงินหมิงเจิ้นกล่าวอย่างล่งเลว่า “เรื่องนี้เกรงว่าอยู่สูงกับลั่วสู (อาที่ห้า และหก) ไม่ยินยอมรั้งอยู่”

จางจินเชิงสูญเสียดู๊วเสว ส่วนหวังมาจื่อเสียชีวิตไปก่อน หากเฮ้อเหล่าเตากับขุนทวอจื่อแยกตัวมา มันก็กลายเป็นโดดเดี่ยวลำพังแล้ว แต่ว่าตู้เจวียนไม่ยอมคิดอ่านแทนจางจินเชิง ขบริมฝีปากกล่าวว่า “มิต้องให้ท่านคิดอ่าน ข้าพเจ้าฝากบอกให้อาแหย (คำเรียกบิดา) ดำเนินการแล้ว รอจนพวกเรากลับถึงเมืองผิงเอิน ซือฟูกับขุนทวอจื่อคงตัดสินใจแล้ว”

เงินหมิงเจิ้นร้องโพล่งว่าเจวียนจื่อ มันคาดเดาแต่แรกว่าหากมิใช่ตู้เจวียนแสดงเจตจำนง เหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาคงไม่ออกอาจถึงเพียงนั้น แต่ตอนนี้คำพูดกล่าวจากภรรยา ยังสร้างความตะลึงลานแก่มันอยู่บ้าง แต่ว่าภรรยาทำเช่นนั้น เพราะเพื่อมันกับกองกำลังหมิงโจว ถึงแม้วิธีการไร้น้ำใจอยู่บ้าง แต่ก็ไม่อาจตำหนิติเตียนได้

ตู้เจวียนกล่าวว่า “ท่านเอาแต่นึกถึงสภาพของมันในตอนนั้น เหตุใดไม่ครุ่นคิดว่าเมื่อปีก่อนมันปฏิบัติต่อพวกเราอย่างไร ถึงแม้แผนการไม่พบกับความสำเร็จ แต่ก็ปรากฏพี่น้องนับร้อยตายได้เงื่อมมือมัน โดยเฉพาะหลิวเอ๋อปรนนิบัติรับใช้มัน มันกลับหิบบิ้นความตายให้”

เมื่อเอ่ยถึงหลิวเอ๋อที่ตายได้เงื่อมมือจางจินเชิง สองสามีภรรยา ล้วนกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง ที่เงินหมิงเจิ้นเกิดความกระอักกระอ่วนคือตนเองกลับตอแยเรื่องราวโดยที่ไม่ได้ก่อขึ้น วันที่จางจินเชิงโยนห่อผ้าให้กับตนเอง ภายในไม่เพียงบรรจุชุดวิวาห์ที่แคบเกินไป ยังมีผ้าซับเหงื่อเสื้อชั้นใน ถุงเท้าผ้า และรองเท้าเซวียจื่อเก่าขาดของตนเองคู่หนึ่ง

ที่สร้างความกระอักกระอ่วนแก่ตู้เจวียนคือ ขณะที่ตัวเองตัดสินใจมอบชีวิตแก่เงินหมิงเจิ้น หลิวเอ๋อก็เสนอตัวเข้ามาช่วยเหลือ ชี้แนะตู้เจวียนเกาะกุมจิตใจบุรุษอย่างไร ประพฤติตัวเป็นสตรีอย่างไร ถึงกับตัดเย็บชุดวิวาห์ให้กับตู้เจวียน สร้างความสำนึกขอบคุณแก่ตู้เจวียนตลอดมา คิดไม่ถึงว่าขณะที่หลิวเอ๋อทำเช่นนี้ กลับพาตัวเองเข้าแทนที่

ตู้เจวียนความจริงไม่เข้าใจว่า หลิวเอ๋อโศกเศร้าจิตใจเงินหมิงเจิ้นได้อย่างแม่นยำ? ขบคิดไม่เข้าใจว่ารองเท้าที่หลิวเอ๋อสอนให้ตัวเองตัดเย็บเงินหมิงเจิ้นใส่นวมใส่ได้พอดี? จวบกระทั่งพบว่าชุดวิวาห์แคบเกินไป ไม่รับกับรูปร่างของนาง ตู้เจวียนค่อยๆ ได้รับคำตอบ ถึงกับครุ่นคิดช่างหน้าด้านนัก ไร้ยางอายนัก

แต่ว่าคำศัพท์ทั้งหลายคล้ายไม่เหมาะสม ตู้เจวียนเคยเกิดความโกรธแค้น แต่แล้วพบว่าตัวเองไม่แค้นหลิวเอ๋อแม้แต่น้อย ความเคลื่อนไหวของหลิวเอ๋อสร้างความคับข้องใจแก่นาง แต่ว่าหลิวเอ๋อไม่ได้แย่งชิงเงินหมิงเจิ้นไปจากนาง หลิวเอ๋อเพียงสร้างฝันอย่างมกมาย สุดท้ายความฝันนี้ก็กลับคร่าชีวิตของนางไป

ชั่วครู่ให้หลังใบหน้าที่ร้อนผ่าวของเงินหมิงเจิ้นค่อยจางหายไป เหลียวมององครักษ์ชายหญิงที่ติดตามหลังแต่ไกล ลดสຸ້มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า “เจวียนจื่อ เรื่องนั้นปล่อยให้ผ่านไปเถอะ อีกสักครู่พบกับต้าตังเจีย ท่านอย่าได้เอ๋ยถึงหลิวเอ๋ออีก ตอนนี้ในใจต้าตังเจียคงนึกเสียใจยิ่ง”

ตู้เจวียนแค้นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “ท่านไม่เข้าใจจางเอ๋อป้อ (ลุงรองแซ่จาง) ในใจมันกับที่มันกระทำล้วนถูกต้อง ไม่เคยนึกเสียใจมาก่อน หากไม่เชื่อพวกเราลองเดิมพันสักตา อีกสักครู่พบกับต้าตังเจีย เรื่องแรกที่มันต้องการให้ท่านกระทำคือช่วยมันช่วงชิงหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้ากลับมา”

หากมิใช่รังเก๋ากถูกหัวหน้าคนที่แปดหลูฟางหยวนยี้ดครอง สภาพของจางจินเชิงอาจไม่เอนเออนาถเช่นตอนนี้ เงินหมิงเจิ้นก็ไม่มีความรู้สึก

ที่ติดอยู่พวงหยวนที่จ้วงแทงมีดใส่ทางด้านหลัง ก่อนหน้านี้มันถูกทหาร
ทางการบีบคั้นคุกคาม ไม่อาจปลีกตัวไปชำระสำนัก แต่หลังจากฤดูไถ
คราดเสร็จสิ้น ไม่ว่าเพื่อทวงถามความยุติธรรมให้กับจางจินเชิง หรือเพื่อ
ความปลอดภัยทางด้านหลังของตนเอง มันต้องหันอาวูกลับไปที่หนอง
น้ำจวีเยี่ยเจ้อ

เงินหมิงเจิ้นกล่าวแตกต่างว่า “มีพี่น้องมากหลายตายได้เงื่อมมือหลู
พวงหยวน ถึงอย่างไรข้าพเจ้าไม่ปล่อยปลະละเว้นมันอยู่แล้ว”

ตู้เจวียนเพ่งตาถามว่า “หลังจากตีชิงหนองน้ำกลับมา คืนให้กับ
จางต้าตังเจีย พวกเราก็ไม่ต้องห่วงพะวงหลังแล้ว?”

ไม่ว่าเป็นจางจินเชิงหรือหลูพวงหยวนควบคุมหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ
ล้วนส่งผลคุกคามต่อกองกำลังหมิงโจว แต่หากว่ามีทางเลือก เงินหมิงเจิ้น
ยอมเผชิญหน้ากับหลูพวงหยวน แทนที่จะเป็นจางจินเชิง

ดีที่การโต้เถียงระหว่างสองสามีภรรยา ไม่จำเป็นต้องเอาชนะคะคาน
ดังนั้นหากเป็นคำถามที่ตอบไม่ได้ เงินหมิงเจิ้นก็ก้มศีรษะไม่ตอบคำ
ตู้เจวียนรู้สึกเสียใจของมัน ดังนั้นไม่รุกร้าเกินไป เพียงทอดถอนใจคำหนึ่ง
หันเหหัวเรื่องไปทางอื่น

เมื่อถึงเวลาจัดงานเลี้ยงส่ง จางจินเชิงก็ออกปากร้องขอให้เงินหมิง
เจิ้นจัดการกับคนต่ำช้าที่ยึดครองหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ มันกล่าวว่า “ผู้แซ่
หลูรู้จักอดกลั้น ระหว่างที่อยู่ในสังกัดเรา ไม่มีวีแววทรยศแม้แต่น้อย
จวบกระทั่งเราสูญเสียอำนาจ มันค่อยยึดหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ในเวลาอัน
สั้นมันไม่อาจทำอะไรท่าน แต่วันใดที่ท่านอ่อนคลาย มันต้องวกกลับ
มาแวงกัดท่าน”

ตู้เจวียนชำเลื่องมองสามีแวบหนึ่ง คล้ายเป็นความหมายว่า ‘เรา
กล่าวไม่ผิดกระมัง?’ เงินหมิงเจิ้นได้แต่กล่าวว่า “ต้าตังเจียกล่าวถูกต้อง
แต่ว่า...”

มันไม่ทันกล่าวจบ จางจินเชิงก็โบกมือกล่าวว่า “เราไม่ได้เร่งรัดท่าน เพียงแต่เตือนสติท่าน พวกท่านสองสามีภรรยาฟังเราให้จบ แล้วค่อยตัดสินใจ”

มันหยุดเล็กน้อยกล่าวสืบท่อ “ผู้แซ่หลูใช้กำลังยึดครองหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ผู้ที่มีชีวิตอยู่ภายในต้องไม่ยินยอม ท่านยิ่งบุกเข้าไปโดยเร็ว ยิ่งควบคุมสถานการณ์ได้โดยง่าย รอจนกำจัดหลูฟางหยวน ท่านกับเจวียนจื่อก็สั่งปิดหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ อพยพผู้คนออกมา จากนั้นสั่งผู้ช่วยอันเข้มแข็งไปแผ้วถางทางถอย วันหน้าทหารทางการบุกตีเข้ามา กองกำลังหมิงโจวสู้พวกมากไม่ได้ จะได้มีที่หลบภัย”

เฉินหมิงเจิ่นกับตู้เจวียนหันไปมองหน้ากัน แทบไม่เชื่อหูตนเอง คนที่นั่งอยู่เบื้องหน้าคือจางจินเชิงหรือ? มันคิดอ่านแทนผู้อื่นตั้งแต่เมื่อใด? ยามกะทันหันสองสามีภรรยาหน้าร้อนผ่าวอยู่บ้าง ล้วนไม่อาจกล่าววาจาใดได้

จางจินเชิงทอดถอนใจกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลายไม่ว่าตายแล้วหรือว่าแตกกระจัดกระจายไป ล้วนมีครอบครัวอยู่ในหนองน้ำ เรานึกเสียใจต่อพวกมัน ท่านอพยพครอบครัวของคนเหล่านั้นออกมา ถือว่าช่วยเหลือเราทางอ้อม ที่นั่นทั้งอัปชั้นทั้งชั้นแฉะ ไม่เหมาะกับการอยู่อาศัย มีผู้มายังตัวเมืองเหล่านี้ จะได้ช่วยกันหักล้างทางพง”

เช่นนี้กลับเป็นการหาทางลงให้กับมันสองสามีภรรยาแล้ว เฉินหมิงเจิ่นไม่อาจนิ่งเฉยอีกต่อไป ประสานมือให้คำรับรองว่า “ด้าตังเจียโปรดวางใจ ขอเพียงเสร็จเรื่องของการทหารทางการ ข้าพเจ้าจะกลับไปจัดการกับหลูฟางหยวน”

ตู้เจวียนนึกเสียใจต่อจางจินเชิง จึงเสนอว่า “เอ๋อป้อ (ลุงรอง) ก็ติดตามไป จะได้เห็นจุดจบของคนต่ำช้า”

จางจินเชิงสั่นศีรษะ กวาดตามองตู้เจวียนกล่าวว่า “เอ๋อป้อละอาย

ต่อทั้งหมด ไม่มีหน้ากลับไปพบกับครอบครัวคนเหล่านั้น เมื่อมอบหมายให้กับพวกเจ้า เราก็วางใจได้ เสียเวลามากมีเวลาว่าง ก็แวะไปดูหลิวเอ๋อ เราฝังนางอยู่ในดงไม้ฝังใต้ของหนองบึง หันหาสนามฝึกซ้อมฝีมือพอดี”

เงินหมิงเงินตอนแรกรับฟังจนใบหน้าแดงก่ำ พอฟังว่าหลุมฝังศพของหลิวเอ๋อหันหาสนามฝึกซ้อมฝีมือของตนเมื่อากาลก่อน ต้องนั่งตัวตรงบอกกล่าวว่า “ต้าตังเจีย ผู้เยาว์กล้าสาบานว่าไม่เคยมีความคิดไม่คารวะต่ออู๋หยิน หากกล่าวมดเท็จแม้สักครึ่งคำ...”

จางจินเชิงบอกว่าเราทราบ สีหน้าปรากฏแววเศร้าหดหู่อยู่หลายส่วนกล่าวว่า “ตอนนั้นเราหลงเลอะเลือน ยามโกรธแค้นกระทำผิดไป ตอนนี้อย่าอาจแก้ไขกลับกลาย จึงบอกให้ท่านกับเจวียนจื่อไปดูนาง นางยามมีชีวิตไม่มีสหายใด เพียงโอภาปราศรัยกับท่านและเจวียนจื่อเท่านั้น”

ตู้เจวียนไม่ต้องขบคิด ก็คาดเดาสาเหตุที่จางจินเชิงฝังศพหลิวเอ๋ออยู่ใกล้กับสนามฝึกซ้อม จิตใจต้องบังเกิดเป็นรสชาติบอกไม่ถูก หากว่าในใจสามีมีเงาร่างของหลิวเอ๋ออยู่ยังพอทำเนา จนใจที่ไม่มี ยังต้องส่งเสริมจิตปณิธานของผู้อื่น

ขณะคับข้องใจ ได้ยินจางจินเชิงกล่าวสืบท่อ “ซึ่งความจริงต่อให้ไม่มีเรื่องของหลิวเอ๋อ เมื่อปีก่อนเรายังคิดรังควานท่าน ที่ยกนางเป็นหัวข้อ เพียงเพื่อมีข้ออ้างว่าเดิม ท่านอย่าได้กล่าวหาเราผู้แซ่จางใจคับแคบ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นก็ไม่ยอมรับท่านเช่นกัน”

ตู้ปาลาที่นั่งดื่มสุราเป็นเพื่อนอดกล่าวมิได้ว่า “ตอนนั้นเสียเวลามากมีความคิดเป็นอื่นไม่”

จางจินเชิงกล่าวโดยไม่เกรงอกเกรงใจว่า “ตู้เหล่านั่น (อันดับสามแซ่ตู้) ท่านได้แต่เป็นพ่อบ้านของผู้อื่น หากล่วงรู้ความคดเคี้ยวของจิตใจไม่” พलगยักถ้วยสุราขึ้นดื่มลงไป เหล้าขาวเหนียวที่จัดมาเลี้ยงออกฤทธิ์ไม่รุนแรง แต่มันดื่มอย่างรีบร้อนเกินไป ต้องส่งเสียงไอออกมา

ตู้เจวียนเห็นเช่นนั้น ต้องเข้าไปลูบหลังลูบไหล่ให้ จางจินเชิงหลับตาลง
ช่องเสฟอยู่ครู่หนึ่งจึงทอดถอนใจกล่าวว่า “เสี่ยวจิวเป็นคนฝึกทัพแกร่งให้
กับหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ เป็นคนทำศึกประสพชัยติดต่อกัน ชั่วระยะเวลาสองปี
ไม่ว่าชุมกำลังและชื่อเสียง ท่านล้วนอยู่เหนือเราผู้แซ่จาง จากนั้นท่าน
ออกจากหนองน้ำมาขยับขยาย จัดสรรที่ดินยกบ้านช่องให้กับชาวบ้าน
โดยที่พวกมันไม่ต้องจ่ายภาษีเสบียง เป็นเหตุให้ผู้คนในหนองน้ำจวีเยี่ย
เจ้อเปลี่ยนใจ ล้วนคิดมาอยู่ที่นี้ ไม่ว่าขวัญของไพร่พล ชื่อเสียงเกียรติภูมิ
ศูนย์รวมของมวลชนล้วนตกแก่เสี่ยวจิว ตำแหน่งตำแหน่งเจียของเรายัง
มั่นคงอีกหรือ ถึงแม้ว่าท่านไม่ทรยศต่อเรา แต่ท่านสามารถรับประกันว่า
สมุนของท่านไม่ผลักดันท่านขึ้นสู่ตำแหน่ง นุดลากเราลงมาหรือ?”

ผู้คนที่ร่วมงานเลี้ยงรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป เมื่อนึกถึงเหตุการณ์
ที่กองกำลังหมิงโจวตั้งตัวไพร่พลที่เหลือของจางจินเชิงไป คำพูดของจาง
จินเชิงฟังดูคล้ายมีเหตุผล เชื้อเหล่าเตากลัวทำลายบรรยากาศในงานเลี้ยงไป
รีบยกชูถ้วยสุราขึ้นกล่าวว่า “เรื่องที่เล่ามาพอบอกกล่าวก็ยุติเลิกรา ต้า
ตั้งเจียไม่จดจำฝังใจ เสี่ยวจิวก็ไม่ใส่ใจเช่นกัน ใช่หรือไม่?”

ตู้ปาลาก็เห็นว่าตอนนี้มิใช่เวลาสืบสาวความผิดชอบ จึงกล่าวเสริม
ว่า “ตอนนั้นท่านกับเสี่ยวจิวคนหนึ่งอยู่ในหนองน้ำ คนหนึ่งอยู่นอกหนอง
น้ำ ความจริงยากสื่อสารเป็นที่เข้าใจ หลังจากดื่มสุราถ้วยนี้ ทั้งหมดอย่า
ได้เอ่ยถึงอีก”

เงินหมิงเงินมองดูตู้เจวียนซึ่งยืนอยู่ด้านหลังจางจินเชิง ได้แต่ยก
ถ้วยสุราเบื่องหน้าขึ้น จางจินเชิงก็ยืมพลางดื่มสุราพร้อมกับทั้งหมด ยกมือ
ปาดเช็ดคราบสุราที่มุมปาก กล่าวว่า “เรากล่าวเช่นนั้นไม่คิดสืบสาวว่าใคร
ผิดใครถูก หากถือความผิดถูก ย่อมเป็นเราผู้แซ่จางผิดต่อเสี่ยวจิวสอง
สามภรรยามากกว่า แต่เราก็หยิบยื่นโอกาสแก่เสี่ยวจิว ก่อนไปสมควรมี
การแสดงออก กล่าวกับมันสักคำ มิให้มันซ้ารอยเดิมอีก”

เงินหมิงเงินรับคำว่า “ต้าตังเจียโปรดสั่งมา หลังจากนั้นเสี่ยวจิวจะได้ระมัดระวังตัว”

จางจินเชิงมองดูมันยิ้มพลาংกล่าวว่า “เราไม่ได้บอกว่าไม่ระแวง เช่นท่านใหญ่เกินไป จนแทบทะลุหลังคาออกมา” ความหมายในวาจานี้ คล้ายกับคำว่าคุณูปการเหนือผู้เป็นนาย ตอนนั้นเงินหมิงเงินเปล่งประกายเกินไป บีบบังคับให้จางจินเชิงไม่มีทางเลือกอื่นอีก

จางจินเชิงหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบท่อ “ความหมายของเราคือ ภายหน้าท่านคิดติดตามผู้ใด ต้องเลือกคนที่มีความสามารถ และมีจิตใจที่เปิดกว้าง ไม่เช่นนั้นก็ช่วงชิงบัลลังก์ให้กับตัวเอง จะได้ไม่ประสบปัญหา วุ่นวาย”

หลังจากที่เงินหมิงเงินผ่านมรสุมมากมาย ในใจก็เกิดความคิดอ่าน เพียงแต่ยังไม่มีข้อสรุปเช่นเดียวกับคำบอกของจางจินเชิงเช่นนี้ มันทราบ ว่าจางจินเชิงเปลี่ยนเป็นคนละคน กลับบังเกิดความอาลัยอยู่บ้าง กล่าวว่า “ต้าตังเจียรับประทานเกลือมากกว่าผู้เยาว์รับประทานข้าว เพียงชี้แนะอยู่ หลายคำ ก็เป็นประโยชน์ต่อผู้เยาว์ไม่สิ้นสุด ท่านผู้เฒ่ามีผู้รู้รั้งอยู่ที่นี้สัก ระยะเวลาหนึ่ง จะได้ชี้แนะกฎเกณฑ์และหลักเหตุผลของชาวมิจฉาชีพต่อ ผู้เยาว์ให้มากไว้”

ตู้ปาลาพลันส่งเสียงไอ คล้ายดื่มจนสำลักสุรา ตู้เจวียนต้องผละ จากจางจินเชิงหันไปลูบหลังลูบไหล่บิดาแทน พลาংถลึงตาใส่เงินหมิงเงิน ต้าหนิสามีดิ่งามเกินไป กลับเปิดโอกาสให้กับจางจินเชิง

จางจินเชิงหาได้เลือบแลมันสองพ่อลูกไม่ กล่าวด้วยความสะท่อนใจว่า “สมควรไปแล้ว เราผู้แซ่จางเป็นดาววิบัติ ไปถึงที่ใดนำความพินาศ สู่นั้นนั้น เสี่ยวจิวมีจิตใจดิ่งาม ไม่รังเกียจเราผู้แซ่จาง แต่เราสมควรมีความสำนึกตัวอยู่บ้าง”

มันเมื่อกล่าวเช่นนั้น เงินหมิงเงินยังกล่าวเหนียวรั้งอีก ออกจะ

เสสร้างแกล้งตัดไปแล้ว จึงกล่าว “อย่างนั้นภายหน้าต๋าดังเจียมีอันใดก็
ใช้สอยเสี่ยวจิว ขอเพียงส่งสารมา เมืองผิงเอินทั้งสามเป็นรังของท่าน
ผู้เฒ่า ท่านผู้เฒ่าสามารถกลับมาได้ทุกเมื่อ”

ตู้เจวียนเห็นอีกฝ่ายไม่ส่งผลคุกคามต่อสามีกก็คลายใจลง กล่าว
“เอ๋อป้อ (ลุงรอง) ท่านอายุไม่น้อยแล้ว มีสูล้างมือในอ่างทองเถอะ”

จางจินเชิงยิ้มพลาบกล่าวว่า “เราผู้นี้ไม่อาจอยู่ว่าง หากอยู่ว่างจะก่อ
เรื่องขึ้น”

ตู้เจวียนเสนอตระเตรียมของมีค่าให้ จางจินเชิงก็ยิ้มรับไว้ เข
เหล่าเตาพลันยกมือเกาะขอบโต๊ะผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ต๋าดังเจีย เราก็จะ
ตามท่านไป”

ซุนทวอจื่อมีใจผูกพันกับจางจินเชิงจึงกล่าว “เราก็ร่วมทางกับท่าน
จางจินเชิงขอบตาร้อนผ่าว ปากยังกล่าวสัพยอกว่า “ตอนนี้ต่างกับ
กาลก่อน เราผู้แซ่จางคิดก่อร่างสร้างตัวใหม่ เพียงต้องการคนหนุ่มฉกรร
ไม่ต้องการคนชราเช่นพวกท่าน”

เฮ่อเหล่าเตาแบะปากทุ่มเถียงว่า “ท่านหาได้หนุ่มแน่นกว่าเราไม่”
ซุนทวอจื่อก็กกล่าวว่า “ถึงแม้เราคงดาบไม่ไหว แต่หากพวกท่าน
ปวดศีรษะไม่สบาย ยังต้องให้เรารักษา”

จางจินเชิงยกถ้วยสุราขึ้น ตีมน้ำสุรากับน้ำตาลลงไป กล่าวว่า “น้ำใจ
ของท่านทั้งหลาย เราผู้แซ่จางขอรับด้วยใจ แต่เราตัดสินใจแล้ว เพียงนำ
หนุ่มฉกรรจ์ไป ไม่นำคนชราไปด้วย พวกท่านทั้งสองอย่าได้เพิ่มความยุ่ง
ยากแก่เรา ยังคงรั้งอยู่ช่วยเหลือเสี่ยวจิวเถอะ”

ตู้เจวียนขยี้ตาที่แดงก่ำ เปลียนเป็นกล่าวว่า “ท่านผู้เฒ่ามีสูล้างมืออีก
ระยะหนึ่ง รอจนเหตุการณ์ที่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ๋อมีชัยยุติ ค่อยให้อยู่สุขกับลั่ว
(อาที่ห้ำและหก) ติดตามท่านไป พวกเราจะได้อว่างใจ”

ตู้ปาลากล่าวสนับสนุนว่า “ใช่แล้ว ให้เสี่ยวจิวตีชิงดินแดนกลับมา

จากนั้นพวกเราเหล่าพี่น้องค่อยแยกจากกัน”

จางจินเชิงตบโต๊ะกล่าวว่า “ด้วยความสามารถของเรา ยังต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือ? ล้วนนั่งลงเถอะ หากเหล่าอู่กับเหลาลี้ว (อันดับห้าและหก) ยังพำพิไรต่อไป เราจะฉีกหน้าแล้ว”

เยอเหล่าเตากับซุนทวอจื่อได้แต่ทรุดนั่งลง จางจินเชิงคล้ายนึกได้อันใด พลันวางถ้วยสุราลงกล่าวอย่างจริงจังว่า “เสียวจิว เจวียนจื่อ วันนี้พวกท่านอยู่ด้วย เรามีเรื่องหนึ่งต้องบอกกล่าวให้กระจ่างชัด”

ทั้งหมดไม่ทราบว่จางจินเชิงคิดกล่าวอันใด ล้วนเงยหน้าขึ้น จางจินเชิงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ซึ่งความจริงเราตามเสียวจิวมา เพื่อบอกกล่าวเรื่องนี้ ตอนนั้นเหล่าปาลา (คนหน้ามีรอยแผลเป็น) ก็อยู่ในเหตุการณ์เหล่าอู่ (อันดับห้า) ไม่อยู่ ภายหลังยังทำการตรวจสอบยืนยัน ส่วนเหลาลี้ว (อันดับหก) เพิ่งเข้าสู่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อไม่กี่วัน แต่สมควรได้ยินเรื่องนี้มา ซุนอันจูหรืออีกนัยหนึ่งหัวหน้าคนที่หนึ่งถูกรเราฆ่าตาย แต่มิใช่เราผู้แซ่จางผิดต่อมัน หากแต่เป็นมันผิดต่อเรา”

พริบตานี้ในบริเวณเจียบสงบลง ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ครั้งนั้นล้วนมีสีหน้าปวดร้าว เฉินหมิงเจิ่นกับตู้เจวียนก็เคยได้ยินเหตุการณ์ความขัดแย้งในหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อเช่นกัน แต่หาล่วงรู้รายละเอียดไม่ ดังนั้นลืมหืมตากลมโตเงี้ยวพิงอย่างจืดจ่อ

จางจินเชิงกล่าวว่า “คำพูดนี้หากบอกออกมา เสียวจิวกับเจวียนจื่อคงไม่เชื่อ แต่พวกท่านสามารถสอบถามเหล่าปาลา เราจางจินเชิงกระทำเรื่องชั่วร้ายมากมาย แต่ยังไม่ถึงกับไม่ยอมรับ”

ตู้ปาลาพลุ่งพล่านใจขึ้นมา กล่าวเสียงแหบพร่าว่า “ท่านโยต้องทำเช่นนั้น เรื่องราวผ่านไปนานปีแล้ว”

จางจินเชิงกล่าวอย่างปวดร้าวว่า “เรื่องราวผ่านไปนานปี แต่ยังเล่าลือไม่จบสิ้น คนนอกเข้าใจว่าเราผู้แซ่จางคิดช่วงชิงตำแหน่งหัวหน้าใหญ่

จึงคิดร้ายต่อชนอันจู้ แต่ในความเป็นจริง เพราะว่าชนอันจู้ เราผู้แซ่จาง จึงละทิ้งบ้านช่อง วางมือจากการทำงานประพฤติเป็นโจร ชนอันจู้คิดว่าเป็นโจรมิจนอาชีพน่าอัปอายขายหน้า คิดล้างมือในอ่างทองทุกเวลา แต่มั่นใจสมควรคิดปลักใส่ให้ทั้งหมดไปตาย”

เงินหมิงเจิ่นรับฟังจนขมวดคิ้ว มันดูออกว่าจางจินเชิงได้รับความคับแค้นใจ แต่ต้นสายปลายเหตุของเรื่องราว ชวนให้ผู้คนสับสนงุนงง

เฮ่อเหล่าเตาทอดถอนใจกล่าวว่า “ยังคงให้เราบอกเล่าเถอะ ต่อหน้านั้นหากมิใช่เราประจวบออกจากหนองน้ำ ต้องไม่ปล่อยให้พวกท่านต่อกันเอง”

จางจินเชิงผงกศีรษะกล่าวว่า “เหล่าอู่ (อันดับห้า) ท่านบอกกล่าวให้กระจ่างชัด เสียวจี๊จะได้เข้าใจว่าเราผู้แซ่จางไม่ได้ติดค้างชนอันจู้ ใจว่าหลี่ซีก็ดี ฉีต้าเอี้ยน (ตาโต) ก็ดี ไม่สมควรทวงถามความแค้นจากเรา”

เงินหมิงเจิ่นค่อยเข้าใจอยู่บ้าง ที่จางจินเชิงเกิดความคับแค้นใจ เป็นเรื่องที่บุตรชายมันใช้ชีวิตแตกต่างกับชีวิตมัน ตอนนั้นเฮ่อเหล่าเตาบอกว่าทั้งหมดล้วนติดค้างหลี่ซี ดังนั้นควรชำระชดใช้ คาดว่าต้นเหตุสืบเนื่องมาจากชนอันจู้ ฟังว่าชนอันจู้เป็นญาติอาวุโสของหลี่ซี มีส่วนเกี่ยวข้องกับจางจินเชิงและหลี่ซี

เฮ่อเหล่าเตาจิบสุราแล้วกล่าว “ครั้งกระโน้นพวกมันล้วนเป็นพ่อค้าที่นำสินค้าไปขายที่นอกกำแพงใหญ่ เราเฮ่อเหล่าเตาเป็นมือดาบที่พวกมันว่าจ้างคุ้มกันสินค้า ปีนั้นทั้งหมดโชคดีได้ลามก่อนหนึ่ง จึงซื้อสินค้าชนเผ่านอกกำแพงใหญ่กลับแดนจงหยวน...”

คำบอกเล่าของเฮ่อเหล่าเตาคล้ายเส้นด้ายที่มองไม่เห็นเส้นหนึ่ง เชื่อมโยงแม่ทัพใหญ่แห่งยุคหลี่ซี หัวหน้าที่ี่สามกองกำลังหวากังฉีเม่ากงและหัวหน้าใหญ่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อทั้งสอง ตลอดจนหัวหน้าคนที่สองสันเขาไต้่วจื่อกังนามไต้่วเจี้ยนเตอเข้าด้วยกัน

หลี่ซีกับฉีต้าเอี้ยน (ตาโต) ซึ่งมีชื่อจริงว่าฉีเม่ากงหนีการเกณฑ์ทหาร จึงติดตามคาราวานพ่อค้าออกนอกกำแพงใหญ่ ชุนอันลู่ได้รับแต่งตั้งจาก เหล่าพ่อค้าให้เป็นหัวหน้าขบวน ตลอดสายทางให้การดูแลชายหนุ่มทั้งสอง ส่วนจางจินเชิงเปรียบเสมือนมือขวาของชุนอันลู่ ช่วยดูแลคาราวานพ่อค้า ต่อมาหลี่ซีไปถึงชนเผ่าซู่ไช้ชนชาติสี ได้รับการต้อนรับจากหัวหน้าชนเผ่า ซู่ไช้ สินค้าที่นำไปก็ทำกำไรเป็นกอบเป็นกำ แต่เมื่อกลับเข้าแดนจงหยวน ทางการขอซื้อผ้าดีจากนอกกำแพงใหญ่ แต่เพียงเขียนใบรับ ให้นำไปขึ้น เงินจากกรมเมือง สุดท้ายกลับจ่ายเป็นข้าวเปลือกเก่าเก็บให้ ชุนอันลู่ได้ รับความเสียหายอย่างหนักจึงไม่ยอมรับ ฟ้องร้องถึงเขตปกครอง กลับ ถูกทหารทางการตั้งข้อหาว่าขโมยแพะ จับกุมคุมขังไว้ จางจินเชิงจึงกลับ สู่นอกกำแพงใหญ่ ทางหนึ่งฝากฝังบุตรชายต่อหลี่ซี ทางหนึ่งขอให้หลี่ซี หาเงินช่วยเหลือชุนอันลู่

สุดท้ายทางการได้รับเงินทอง เห็นว่าสามารถริดเงินจากชุนอันลู่ มิเพียงไม่ปลดปล่อยคน ทั้งยังตั้งข้อหาเพิ่มขึ้น จางจินเชิงกับตู้ปาลาและ พวกไม่อาจสะกดกลั้นได้ ชักชวนไต้เว้เจี้ยนเต๋อฆ่าเจ้าหน้าที่ บุกลั่นคุก จากนั้นหลบหนีเข้าหนองบึงเกาจีปอ ตั้งตัวเป็นโจรมิจฉาชีพ

เพียงชั่วระยะเวลาครึ่งปี จากพี่น้องไม่กี่คนขยายเป็นกองโจร กลุ่มหนึ่ง หนองบึงเกาจีปอไม่อาจรองรับผู้คนมากมายเพียงนั้น ชุนอันลู่ จึงนำทั้งหมดเข้าสู่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ เจ้าหน้าที่ทางการพอรู้สึกถึงการ ข่มขู่คุกคาม จึงเสนอให้ทั้งหมดออกจากหนองน้ำ หากยอมจำนนจะไม่ ถือโทษเอาผิด

ตอนนั้นหัวหน้าใหญ่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อชุนอันลู่ มีฉายานามว่า หยางกง (ผู้เฒ่าแพะ) แผงความหมายประชดแดกดัน พอได้รับการติดต่อ จากทางการ เห็นว่าหากประพฤติเป็นโจร จะนำความเสื่อมเสียต่อวงศ์ตระกูล ดังนั้นบรรลู่ข้อตกลงอย่างลับๆ กับทางการว่า ขอเพียงล้างมลทินให้

ไพร่พลหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อยินยอมเป็นกองหนุนของทัพสุย เข้าร่วมการศึกปราบเกาหลี

เฮ่อเหล่าเตาทอดถอนใจกล่าวว่า “ตอนนั้นทั้งหมดไม่ทราบเรื่อง เข้าใจว่าหลังจากยอมวางอาวุธ จะแยกย้ายกลับบ้าน มิคาดกลับต้องไปตายที่แดนเหลียวตง ตอนนั้นเราไปจัดซื้อเสบียงที่เขตปกครองอยู่หยางจวิน พอทราบเรื่องจึงรีบรุดกลับมา แต่ยังชักช้าก้ำกึ่งหนึ่ง ไม่ทราบเป็นผู้ใดแพร่พรายข่าวคราวออกไป เหล่าผู้นำขบวนพากันมาคาดคั้นถามไถ่ ชุนอันจู่ ชุนอันจู่มีอาจไม่ยอมรับความจริง บอกว่าถึงแม้พวกเราอาจต้องต่อสู้จนตัวตายที่แดนเหลียวตง แต่ลูกหลานไม่ต้องอับอายขายหน้า ทั้งหมดไม่เคยได้รับประโยชน์จากราชสำนัก อาศัยอะไรขายชีวิตให้กับราชสำนัก แดนเหลียวตงเหินห่างแสนไกล ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมไป ชุนอันจู่เห็นเช่นนั้น พานชักอาวุธบีบบังคับทั้งหมดตามมันไป เหล่าจาง (คนแซ่จาง) ได้แต่รับปาก จากนั้นฉวยโอกาสที่มันไม่ทันระวัง พวกเราพากันลงมือ...”

ผลสุดท้ายไม่ต้องบ่งบอก เงินหมิงเจิ้นนี่ก็คาดเดาออกได้ ผู้คนหลังจากฆ่าคนวางเพลิง จิตใจยิ่งมายิ่งป่าเถื่อนดุร้าย พอลงมือก็ไม่ไว้ไมตรี หลังจากนั้นการต่อสู้กันเองกลายเป็นความเคียดชังของฝูงโจรหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ เงินหมิงเจิ้นแม้เข้าสังกัดไม่นาน แต่ก็อยู่ในเหตุการณ์ถึงสองครั้งสองครา

จางจินเชิงพกความเมามายกล่าวสรุปว่า “เราไม่ได้ติดค้างชุนอันจู่ และไม่ได้ติดค้างหลี่ซี เป็นพวกมันติดค้างเรา ประพฤติเป็นโจรแล้วจะเป็นไร ราชสำนักมิใช่ปล้นชิงหรือ? พวกมันปล้นชิงถือว่าเพื่อชาติเพื่อราษฎร บิดาปล้นชิงไหนสร้างความเสื่อมเสียแก่วงศ์ตระกูล?”

เงินหมิงเจิ้นไม่อาจตอบคำถามข้อนี้ ได้แต่ทางหนึ่งดื่มสุรา ทางหนึ่งย่อยสลายเรื่องราวที่ได้ยินได้ฟังมา เส้นทางมิจฉาชีพเป็นเส้นทางที่

ไม่อาจหวนคืนกลับ เมื่อก้าวเดินก็ยากจะหวนกลับคืน คำพูดของอาจารย์ คล้ายดังที่ข้างหู หาได้จางหายแม้ชั่วครู่ชั่วยาม

เมื่อไม่หวนกลับคืน ก็ไม่เป็นที่ยอมรับของทางการ หากหวนกลับคืน คนบนเส้นทางเดียวกันก็ไม่ยินยอม ดังนั้นจุดจบของชาวมิจนาศีพมีแต่ ความตาย คนตายถือว่าปลดปล่อย บุญคุณความแค้นล้นสิ้นสูญ ส่วน มั่นในตอนนี้มีนามกระเดื่องดังบนเส้นทางมิจนาศีพ มีนายามังกรแก้หัว เงินหมิงเงิน

คำคั้นนั้นทั้งหมดล้วนตีเมฆเมฆมาย เมฆมายจนไม่ทราบว่างานเลี้ยง เล็กราเมื่อใด หลังจากฟ้าแสงสว่าง จางจินเชิงอำลาทั้งหมด รับมอบของ มีค่าที่เงินหมิงเงินมอบให้ นำสมุนบริวารที่ยอมติดตามตนเองหลายร้อยคน เดินทางสู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

ตู้เจวียนมองดูผงคลีที่ห่างไกลออกไป สันตึระะกล่าวว่า “เอ้อป้อ (ลุงรอง)...” นางเชื่อแล้วว่าจางจินเชิงไม่สร้างความลำบากแก่ทั้งหมด แต่ ก็ไม่สามารถรั้งตัวจางจินเชิงไว้

เงินหมิงเงินทราบว่าภรรยาเริ่มเสียใจอยู่บ้าง จึงกล่าวเป็นเชิงหาหรือว่า “รอจนพวกเรายืดหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อกลับมา ค่อยหาทางเกลี้ยกล่อมตัว ตั้งเจี้ยกลับมาเถอะ”

คราครั้งนี้ตู้เจวียนไม่ได้ถามถึงปัญหาที่ว่าจะให้ผู้ใดปกครองหนอง น้ำจวีเยี่ยเจ้อ เพียงขบริมฝีปาก รับคำคราหนึ่ง

สองสามีภรรยาหาหรือว่า หลังจากตีชิงหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อกลับมา จะยกพื้นที่แห่งหนึ่งให้กับจางจินเชิง แต่ยังไม่ทันดำเนินการ ก็ได้รับข่าว ล่าสุดของจางต้าตั้งเจี้ย

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ทหารทางการกับฝูงโจรเผชิญพบกัน หยางสั่งฮู่จับ เป็นจางจินเชิง มัดติดกับหลักไม้ ทำการประหารชีวิตอย่างทารุณ ฟังว่า มือเพชรฆาตแล่นือออกมาเจ็ดร้อยกว่าชิ้น จางจินเชิงค่อยสิ้นใจตาย ตอนนั้นมีผู้คนมุงดูนับหมื่น ต่างแย่งกันรับประทานเนื้อของจางจินเชิง

เติมพันธุ์ใหญ่

หัวหน้าใหญ่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อคนใหม่หลูฟางหยวนนั่งอยู่หน้าหนองบิง ทางหนึ่งชมวิวทิวทัศน์ ทางหนึ่งทอดลูกเต๋า ลูกเต๋าบัดเตี๋ยวทอดได้แต้มใหญ่ บัดเตี๋ยวทอดได้แต้มเล็ก อารมณ์ของมันก็ขึ้นลงตามผิวน้ำบนหนองบิง

หลูฟางหยวนเชื่อว่าชีวิตคือการเติมพันธุ์ตาหนึ่ง ดังนั้นมันจะทอดลูกเต๋าด้วยความระมัดระวัง หากทอดได้แต้มเล็ก มันจะยอมอ่อนน้อม หัวหน้าใหญ่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อคนก่อนจางจินเชิงจะไม่ทำอย่างไรมัน ผลสุดท้ายมันชนะแล้ว

ก่อนหน้านี้หัวหน้าใหญ่ฝ่ายมิฉฉาชีฟแดนเหอเป่ยกาชื่อต้าส่งคนสนิทมายังหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ล้วนไม่มีจุดจบที่ดี แต่มันกลับรั้งตำแหน่ง หัวหน้าคนที่แปดหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้ออย่างมั่นคง มันยังเติมพันธุ์ว่าจางจินเชิงกับเงินหมิงเจิ้นต้องไม่ยอมซึ่งกันและกัน ขอเพียงมันรักษาตำแหน่งไว้ก็จะรุกคืบสู่ศูนย์กลางอำนาจของหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ สุดท้ายมันชนะแล้ว

หลังจากที่เงินหมิงเจิ้นกับจางจินเชิงประลองกำลังกัน ก็ไม่ไปมาหาสู่กันอีก มันเติมพันธุ์ว่าจางจินเชิงยากจะรักษาความแหลมคมอย่างยาวนาน

หากติดตามกองกำลังตระกูลจางออกตีชิงเมืองยึดครองดินแดน มีผู้อยู่
เฝ้าบ้านอย่างเรียบๆ ร้อยๆ รอคอยโอกาสก้าวขึ้นแทนที่ สุดท้ายมันชนะ
อีกแล้ว

จางจินเชิงสู้รบปราชัย ไฟรพหลทั้งหลายบ้างตกตาย บ้างแตกกระจัด
กระจาย หลูฟางหยวนกลับยึดครองหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อโดยไม่ลำบาก
ยากเย็น

จากนั้นมันเดิมพันอีกว่าขอเพียงการคุกคามจากภายนอกไม่ผ่อน
คลาย เงินหมิงเจิ้นต้องไม่กล้าเปิดศึกสองด้าน ทางหนึ่งต่อสู้กับทหารทางการ
ทางหนึ่งจัดกำลังมา “ทวงถามความยุติธรรม” ให้กับจางจินเชิง มันเดิมพัน
ว่าขอเพียงเงินหมิงเจิ้นไม่เสนอหน้า จางจินเชิงต้องไม่กล้าเสนอหน้า
มันยังเดิมพันอีกว่าเมื่อกองกำลังหมิงโจวตั้งขวางหน้าไว้ ถึงแม้มันไม่ยอม
ทำตามคำสั่งเกาซือต้า เกาซือต้าก็ไม่อาจยกทัพมาปราบปรามมัน มันยัง
เดิมพันว่าขอเพียงตนเองเปิดเผยร่องรอยของจางจินเชิงต่อหยางสั่งฮู่
หยางสั่งฮู่จะจัดการกับจางจินเชิง ช่วยขจัดเภทภัยให้กับตนเอง ผล
สุดท้ายการเดิมพันครั้งที่สี่ ครั้งที่ห้า ครั้งที่หกของมันล้วนชนะแล้ว ชีวิต
ความเป็นอยู่ในหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อของมันยิ่งเลอเลิศ แทบถึงกับเป็นผู้
ครองแคว้นคนหนึ่ง

แต่ระหว่างนี้ข่าวคราวที่เบื่องนอกไม่มีใครถูกต้อง หลูฟางหยวน
ทอดลูกเต๋าตาแล้วตาเล่า ยังไม่แน่ใจว่าสมควรแทงแต้มใหญ่หรือแทง
แต้มเล็ก เกาซือต้าบุกถึงเขตปกครองเหอเจี้ยนจวินแล้ว เกาซือต้าตั้งตน
เป็นฮ่องแล้ว เกาซือต้าพิณาศย่อยยับสิ้น ต่อสู้จนตัวตายแล้ว

เพียงชั่วระยะเวลาเดือนเศษ สถานการณ์ที่แดนเหอเป่ย์เปลี่ยน
พลิกตลอดเวลา ผู้ยิ่งใหญ่บนเส้นทางมิจฉาชีพสืบทอดกว่าคนถูกหลี่ชีกับหยาง
อีฉินกวาดล้างหมดสิ้น หลังจากนั้นกว๋อชวินแห่งเขตปกครองจ้วจวิน
หยางสั่งฮู่แห่งเขตปกครองชิงเหอจวิน ยังมีเว่ยเต๋อเซินซึ่งเลื่อนขึ้นเป็นผู้ช่วย

ขุนนางดูแลเขตปกครองอยู่ห่างจวนล้วนพองโตขึ้นมา ถล่มค่ายภูเขายใหญ่
น้อยสามสิบกว่าแห่ง สะกดจนเงินหมิงเงินเฟ้ออยู่ริมแม่น้ำจางสู่ยไม่กล้า
เคลื่อนไหว ไต้เวเจียนเต๋อก็รับไพร่พลที่เหลือของเกาซือต้าไว้ ซ่อนตัวอยู่
ในสันเขาไต้เวจื่อกัง บุรุษหยั่งรู้โลกหวังป้อถึงกับหลบหนีไปถึงเกาะร้าง
ชายฝั่งทะเล

หากสถานการณ์เป็นเช่นนี้สืบไป ยังคงยอมอ่อนน้อม รับการอภัยโทษ
เถอะ หลูฟางหยวนทอดลูกเต๋าลง ต้องการให้ออกแต้ม “เสือดาว” มิคาด
กลับเป็น “ตาไก่” มันมิใช่ไม่มีช่องทางรับการอภัยโทษ ก่อนที่จะยิด
หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ เว่ยเจิงเคยส่งคนมาติดต่อกับมันว่า ขอเพียงมันรับ
หน้าที่ตลบหลังจางจินเชิง จะยกเว้นไม่เอาผิด ทั้งยังเสนอขอตำแหน่งให้
กับมัน

หลังจากจัดการกับศัตรูคนสำคัญจางจินเชิง หยางสั่งอยู่ยังรับปากว่า
หากมันยอมจำนน พี่น้องหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อทั้งหมดจะได้รับการบรรจุ
เป็นอาสาสมัคร หากว่าหยางสั่งอยู่ได้เลื่อนตำแหน่ง ก็จะยกตำแหน่งผู้ช่วย
ขุนนางดูแลเขตปกครองชิงเหอจวินให้แก่หลูฟางหยวน

หลูฟางหยวนก็คิดพลิกสถานะตัวเองจากโจรร้ายเป็นขุนนาง แต่แล้ว
ราชสำนักโยกย้ายหลี่ซีไปยังแดนเหอหนาน พังว่าเป็นเพราะกองกำลัง
หวากังวางแผนกำจัดจางซู่ทวอ ทางนครตงตูรู้สึกรู้สถึงอันตราย มิอาจไม่
ย้ายยอดขุนพลไปประจำการ โดยกระชั้นชิดติดกัน ยังย้ายหยางอี้เงินไป
อีกผู้หนึ่ง กลายเป็นว่าแดนเหอเป่ย์ไม่มีเสือร้าย คงเหลือแต่วานรน้อย
เช่นหยางสั่งอยู่กับกว้อชวินกระโดดโลดเต้นไปมา

หลูฟางหยวนที่ถนัดในการสังเกตทิศทางลมเชื่อว่า หากหลี่ซีกับหยาง
อี้เงินยังไม่กลับมา ผุ่งโจรแดนเหอเป่ย์ก็จะพลิกฟื้นคืนกำลัง เมื่อถึงเวลา
นั้นหลูฟางหยวนก็ลำบากมากแล้ว มันเป็นตัวการให้จางจินเชิงถูกล่าเนื้อ
เถื่อนหนัง เงินหมิงเงินต้องชัวร์ว่าจะแก้แค้นให้กับจางจินเชิงยกกำลังมา

อาศัยศีรษะของตนเองเสริมสร้างบารมีให้กับมัน

ตอนนี้ถือเป็นการเดิมพันครั้งสำคัญ หลูฟางหยวนทอดลูกเต๋าแล้ว
ทอดลูกเต๋าล่า ชั่งน้ำหนักคำนวณผลได้ผลเสียครั้งแล้วครั้งเล่า ยังไม่
ทราบจะชนะต่อไป โดยไม่ต้องพ่ายแพ้จนหมดตัวอย่างไร สร้างความ
รื้อนร้อนุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง พานมีคนดูไม่ออก เดิน
ชดช้อยเข้ามาใกล้แล้วเสียงอ่อนหวานว่า “ด้าตังเจีย (หัวหน้าคนที่หนึ่ง) ชั่งสุ
หยินชงชาใหม่ ใช้ให้บ่าวยกมาให้กับท่าน”

หลูฟางหยวนกระทั่งเหลือบแล้วยังไม่เหลือบแล ก็ผลักมือไปยังด้าน
หลัง ตะคอกว่า “ใส่หัวไปด้านข้าง ไม่เห็นเรากำลังวุ่นวายหรือ?”

หญิงรับใช้เสี้ยวเจียงถูกมันผลักล้มกลิ้งไป ป่านน้ำชาถ้วยชาตกลง
ในน้ำเต้านิมหนองบึง พอคืบคลานขึ้นมาก็ไม่กล้าร้องให้ ลูกเข่าอยู่ในน้ำเต้าน
โขกศีรษะร้องขอความกรุณาว่า “บ่าวสมควรตาย ขอด้าตังเจียโปรดให้อภัย”

หลูฟางหยวนไม่ได้ฟังว่านางกล่าวว่าอะไร ตวาดว่า “คิดตายก็ไป
ตายให้ห่างไกลกว่านี้ อย่าได้อยู่ที่นี่เป็นที่น่ารังเกียจ”

หญิงรับใช้เสี้ยวเจียงคุกเข่าในน้ำอย่างตะลึงลาน ไม่ทราบทำตาม
คำสั่งอย่างไร หลูฟางหยวนก็ไม่แยแสสนใจนาง เอาแต่ทอดลูกเต๋า คิด
หวังนิมิตหมายอันดี

องค์กรก์ที่มีไหวพริบปราดเปรียวรีบรายงานไปยังค่ายหลัง ชั่งสุหยิน
พอได้รับข่าว ก็รีบประทินโฉมรุดมา ส่งเสียงร้องโอยแต่ไกล กล่าวว่า
“ด้าตังเจียเป็นไรแล้ว ผู้ใดต่อแยะด้าตังเจียมีโทษะ หากโกรธแค้นจนไม่สบาย
ผู้คนในหนองน้ำจะฝากความหวังไว้กับผู้ใด?”

คำออกอ้อนดับเพลิงโทษะของหลูฟางหยวนลง ยัมพลางไต่ถามว่า
“สุหยิน ไฉนมาแล้ว?”

ชั่งสุหยินความจริงเป็นธิดาตระกูลใหญ่ที่จางจินเชิงฉุดคร่ามาจาก
เมืองฝูหยาง มิเพียงเรียนรู้อิลปะแขนงต่าง ๆ ทั้งยังมีหน้าตางดงาม หลูฟาง

หยวนพอยึดครองหนองน้ำจวีเย่เย่จื่อ พลอยรับช่วงต่อจากจางจินเชิง มั่นยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ บวกกับประสบความสำเร็จ จึงเกิดความต้องการ ไม่สิ้นสุด ชังฮูหยินแฉกเช่นบ่อน้ำที่แห้งขอด พอได้รับการหล่อเลี้ยงจากมัน พลอยเกิดความชุ่มชื้นขึ้นมา ทั้งสองถึงกับเรียกหาฉันสามิภรรยา ให้การ ยกย่องกันและกัน

ชังฮูหยินโบกมือเป็นความหมายให้เสี้ยวเจียงล่าถอยไป จากนั้น กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ไซ้ชงซาไม่ถูกปากด้าตั้งเจียหรือไม่ ? อย่างนั้นเซี่ยเซิน (คำเรียกตัวเองของสตรี) มาขอรับโทษแล้ว”

หลูฟางหยวนไม่สนใจเหล่าองครักษ์ที่ด้านข้าง ยื่นมืออุดตึงชังฮูหยิน เข้ามาในอ้อมอก ยกมือตบไล่ตะโปกนางสองคน กล่าวว่ “อย่างนั้นจะ ทุบตีคนไม่มีนัยน์ตาอกเงยเช่นท่าน ดูว่าภายหน้าท่านยังกล้าหรือไม่?”

ชังฮูหยินแสวงเป็นขัดขึ้นดึนรน จากนั้นร้องขอความกรุณาว่า “ไม่ กล้าแล้ว เซี่ยเซินไม่กล้าอีกแล้ว ด้าตั้งเจียโปรดไว้ชีวิต ด้าตั้งเจียช่าง อาจหาญนัก” คำพูดตอนท้ายลากหางเสียงจนยาวเหยียด บันดาลให้ผู้คน วาบหวิวใจขึ้นมา

เหล่าองครักษ์สบตากันวูบ ถอยห่างไปหลายร้อยก้าว หลูฟางหยวน ก็ยื่นมือบีบเค้นตำแหน่งที่ฟาดฝ่ามือลง ทางหนึ่งสัมผัสกับเลือดเนื้อวัยสาว ทางหนึ่ง “ข่มขู่” ว่า “นางปีศาจน้อย เมื่อรณหาที่ตาย คึนน้อยอย่าได้โทษว่า เราด้าตั้งเจียไม่เกรงอกเกรงใจ”

ชังฮูหยินนั่งลงบนหัวเข้าหลูฟางหยวน ยกสองมือโอบรอบคอมัน พร้อม ตาลงเล็กน้อย เพยอริมฝีปากกล่าวว่า “นางปีศาจน้อยถูกด้าตั้งเจียจับตัวไว้ คิดจัดการอย่างไรยังมีไซ้แล้วแต่ท่านหรือ?”

หากเป็นยามปกติ ไม่ว่ากลางวันกลางคืน หลูฟางหยวนต้องหา สถานที่จัดการกับนางแล้วค่อยว่ากล่าว แต่วันนี้มันเพียงจูบปากหญิงงาม คราหนึ่ง แล้วค่อยปลดปล่อยนาง กล่าวว่า “ท่านกลับห้องไปรอเราก่อน

คำคินนี้เราด้าตังเจียค้อยไปจัดการท่าน”

เพลิงรักของซังฮุยินถูกน้ำเย็นราตรดับไป สร้างความท้อแท้อยู่บ้าง แต่ไม่กล้าแสดงความไม่พอใจออกมา จัดแจงเสื้อผ้าที่ยับย่นแล้วกล่าว “อย่างนั้นเซี่ยเซินจะไปชงชาให้กับด้าตังเจียอีกบ้านหนึ่ง”

หลูฟางหยวนทอดถอนใจกล่าวว่า “ไม่ต้องแล้ว ให้เราใช้ความคิดสักครูหนึ่ง”

ซังฮุยินเกิดความรู้สึกว่าถูกทอดทิ้ง ยืนอยู่ข้างกายหลูฟางหยวน ครูหนึ่ง ค่อยวางมือลงบนหัวไหล่มัน กล่าวเบาๆ ว่า “หากมีความลำบากใจอันใด ด้าตังเจียลองบอกต่อเซี่ยเซินดู ถึงแม้เซี่ยเซินไม่ได้ผ่านโลกอันใด แต่สมควรแบ่งเบาความกลัดกลุ้มใจของด้าตังเจียบ้าง”

หลูฟางหยวนระบายลมจากปาก กุมมือที่วางอยู่บนหัวไหล่ไว้ กล่าวว่า “บอกต่อท่านก็ไม่มีประโยชน์ ตอนนี้เราถูกบีบจนติดกำแพงแล้ว”

ซังฮุยินยิ้มพลางกล่าวว่า “ไม่แน่ว่าเซี่ยเซินสามารถหาบันไดให้กับท่านบันไดหนึ่ง”

หลูฟางหยวนรับฟังจนหัวร่อออกมา คลายความอึดอัดกลัดกลุ้มไป มากหลาย ลำดับความคิดแล้วอธิบายว่า “ท่านก็ทราบที่เราด้าตังเจียชมชอบพนั้น ก่อนหน้านั้นเราด้าตังเจียอยู่ใกล้กับเจ้ามือเล่นชนะเป็นกอบเป็นกำ แต่ตอนนี้ทิศทางลมเปลี่ยนไป คนเล่นคิดจัดการกับเจ้ามือ เราด้าตังเจียไม่แน่ใจว่าสมควรอยู่ข้างใดดี”

ซังฮุยินกล่าวว่า “รวบรัดยิ่ง อย่างนั้นก็เปลี่ยนเป็นแทงตามคนเล่น”

หลูฟางหยวนอธิบายว่า “ท่านไม่ได้ยินเราบอกว่า ก่อนนี้เราอยู่ใกล้กับเจ้ามือ เป็นเหตุให้ล่วงเกินคนเล่นหรือ?”

ซังฮุยินกล่าวว่า “แล้วจะเป็นไร? ก่อนนี้เป็นก่อนนี้ ตอนนี้เป็นตอนนี้ ท่านช่วยพวกมันถล่มเจ้ามือ พวกมันมีแต่สำนักขอบคุณ ไหนเลยปฏิเสธท่านได้”

หลูฟางหยวนสุดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง นี่เรียกว่าผู้อยู่ในเหตุการณ์
งมง่าย คนดูอยู่ด้านข้างแจ่มใส สตรีแม้มักอ่านเข้าข้างตัวเอง แต่พอดีก็ถูก
จุดสำคัญ ก่อนนี้มันลอบติดต่อกับหยางสั่งฮุยก็ดี ชายหูชายตากับเว่ยเจิง
ก็ช่าง ล้วนเป็นเดิมพันครั้งก่อน ตอนนี้เดิมพันครั้งใหญ่เริ่มขึ้นแล้ว เงินหมิง
เจิ้น ไต้หวันเจี้ยนเต๋และพวกคิดรื้อไฟเล่นใหม่ ตนเองเข้าร่วมด้วย มีแต่เพิ่มพูน
โอกาสชนะของพวกมัน ภายใต้อผลประโยชน์ร่วมกัน ไต้หวันเจี้ยนเต๋กับ
เงินหมิงเจิ้นไหนเลยปฏิเสธได้

ซังฮุยยินทราบตีว่าตนเองจับจุดของอีกฝ่ายได้แล้ว แต่ยังจงใจถาม
ว่า “เซี่ยเซินกล่าวผิดไปหรือไม่?”

หลูฟางหยวนหยิกแก้มนางคราหนึ่ง ร้องชมเชยว่า “ท่านนับเป็น
ดาววาสนาของเราดั่งเจียวอย่างแท้จริง” พลาทอดลูกเต๋าลง ปรากฏว่า
ทอดได้สี่แดงทุกลูก

สามวันให้หลัง หัวหน้าใหญ่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อหลูฟางหยวนซุกรั้งล้าแค้น
ให้กับหัวหน้าใหญ่คนก่อนจางจินเซิง ทั้งส่งสารถึงชาวมิจฉาซีฟแดนเหอเป่ย์
ประกาศชักชวนทั้งหมดลุกฮือขึ้นล้มล้างพระราชสุข

ในประกาศชักชวน หลูฟางหยวนไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องที่ตนเองถมหินลง
บ่อ ตลบหลังจางจินเซิง กลับวางตัวอยู่ในตำแหน่งผู้สืบปณิธาน จงใจสยด
จางจินเซิงอย่างสูง ถึงแม้ว่าจางดั่งเจียวจะต่อสู้อย่างตัวตาย แต่ว่า “วิญญาน
หาญกล้าไม่ได้จากไปไกล ยังคงให้กำลังใจแก่ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่”

ชาวมิจฉาซีฟแดนเหอเป่ย์พอได้รับประกาศชักชวน ต่างก็แลบลิ้นด้วย
ความตระหนก ที่สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ผู้คนยิ่งกว่าคือ เงินหมิงเจิ้น
หานซือหงและพวกที่เป็นทั้งผู้ได้บังคับบัญชาและศัตรูคู่อริของจางจินเซิง
ต่างก็ขานรับ จับมือกันทวงถามความยุติธรรมให้กับจางดั่งเจียว

เพียงไม่กี่วันภาพลักษณ์ของจางจินเซิงเปลี่ยนไปอย่างพลิกฟ้าคว่ำ

แผ่นดิน จากมหาโจรที่ขู่ขวัญผู้คน กลายเป็นผู้อาวุโสที่เมตตากรุณา มัชฌิมาเคยเป็นคนบ้าคลั่งที่ไม่จำแนกความผิดถูก ยามนี้กลับถูกชาวมิฉนาซีพร้อมแนวยกย่องเป็นวีรบุรุษที่ปราบภัยพาลอภีบาลคนดี ทั้งปล้นคนร้ายจนเจือคนจน

หากว่าจางจินเชิงยังมีชีวิตอยู่ ต้องไม่มีหน้ารับฟังคำสรรเสริญเหล่านี้ แต่วามันตายแล้ว ดังนั้นกลายเป็นเจ้าสาวที่ปล่อยให้ผู้คนประทินโฉมตามอำเภอใจ แบกรับภารกิจในการรวบรวมกำลังชาวมิฉนาซีพแดนเหอเป่ย์ขึ้นมาใหม่

ฝ่ายขุนนางท้องถิ่นบนเส้นทางเหอเป่ย์พอทราบข่าวความเคลื่อนไหวของข้าศึก ย่อมไม่นิ่งงอมือรอความตาย พวกมันรวบรวมกำลังกัน ประกาศว่าจะกวาดล้างโจรให้สิ้นซาก

อย่างรวดเร็ว หยางสั่งอยู่ที่ได้เลื่อนเป็นผู้ช่วยขุนนางดูแลเขตปกครองชิงเหอจวิน เว่ยเต๋อเซินที่เป็นผู้ช่วยขุนนางดูแลเขตปกครองอยู่หยางจวิน หลิวจื่อเหอที่เป็นผู้ช่วยขุนนางดูแลเขตปกครองชินตูจวินต่างยกทัพมาถึงละแวกหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ส่วนผู้บัญชาการกองกำลังหมิงโจวเฉินหมิงเจิ้นแม่ทัพกองกำลังตระกูลไต้วนามสือเต๋อรุ่ย หัวหน้าคนที่หกคนก่อนของหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อนามหานเจี้ยนสงกียกกำลังมายังริมแม่น้ำจางส่วย การศึกใกล้ปะทุทุกเมื่อ

ขณะเดียวกัน ผู้ช่วยขุนนางดูแลเขตปกครองจั่วจวินนามกว๋อชวินพานส่งสารถึงไต้วเจี้ยนเต๋อ ทำทนายให้ออกจากสันเขาไต้วจื่อกังมาพิสูจน์ผลแพ้ชนะกัน ยังมีแม่ทัพสุยนามซังเสียนเหอซึ่งพ่ายให้กับกองกำลังหมิงโจวเมื่อหลายเดือนก่อน รวบรวมกำลังพลสองหมื่นยกมา ประกาศว่าจะกวาดล้างกองกำลังหมิงโจวให้ราบคาบ

อำเภอกว่างจงมีพื้นที่เพียงหยิบมือเดียวพลันกลับกลายเป็นอีกที่กว้างววย หน่วยสอดแนมจากที่ต่างๆ เดินทางมาสืบหาข่าวสาร จากนั้นนำ

ส่งถึงเจ้าของพื้นที่เงินหมิงเจิ้น

ในระโจอมทัพกลาง เงินหมิงเจิ้นเดินวนอยู่รอบโต๊ะ บนโต๊ะใช้ดินทราย ก่อเป็นภูเขาแม่น้ำตามแบบของทัพสุย ตัวนซิง จางจิ้น หวังเฟยและหาน เก่อเซินที่ติดสอยห้อยตามเงินหมิงเจิ้นตลอดมาหันไปซุบซิบหาเรื่องกัน ทั้งหมดล้วนเกิดความลำบากใจ แต่มิใช่ครั้นคร้ามต่อขุมกำลังของทางการ หากแต่ไม่แน่ใจในความจริงใจของพันธมิตร อันว่านกกระยางกับหอยมุก ต่อสู้กัน ชาวประมงได้ประโยชน์ ตอนนี้ผู้ใดเป็นนกกระยาง ผู้ใดเป็นหอยมุกยากแยกแยะ แต่ชาวประมงที่ห้องคুমเซ็งมีมากเกินไป จนนกกระยาง กับหอยมุกไม่กล้าเสนอหน้าออกไป

เฮ่อเหล่าเตาแม้มีอายุสูงวัย แต่ยังใจร้อนว่ามากกว่าคนหนุ่มฉกรรจ์ พลันยกมือตบโต๊ะร้องว่า “คิดลงมือก็รีบด่วน ไม่เช่นนั้นรอจนชั่งเสียเนื้อ เช่นฆ่ามา สถานการณ์จะเพิ่มความซับซ้อนกว่าเดิม

เงินหมิงเจิ้นถูกเสียงร้องของเฮ่อเหล่าเตาสะกิดให้หยุดเท้าลง หัน มาถามว่า “อู่สู (อาที่ห้า) ท่านมีความเชื่อมั่นต่อหานเหล่าลิว (อันดับหก แซ่หาน) อยู่กี่ส่วน?”

เฮ่อเหล่าเตาใคร่ครวญอย่างจริงจังแล้วกล่าว “คราก่อนมันแข็งข้อต่อ ต้าตังเจีย เพราะมีเหตุผลสนับสนุน หากใช้คิดช่วงชิงอำนาจไม่ ความจริงแล้ว คนผู้นี้เป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ครั้งนี้เมื่อมาแล้ว คงไม่ล่าถอยแต่กลางคัน หากท่านไม่ไว้วางใจ เราพานไปหามัน ทางหนึ่งรื้อฟื้นความหลัง ทางหนึ่ง จับตาดูมัน”

เงินหมิงเจิ้นก็มีความคิดเช่นนี้ จึงกล่าว “อย่างนั้นรบกวนอู่สูแล้ว ท่าน นำคนสนิทไปให้มากกว่านี้ เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย หากว่าท่านกับหาน เหล่าลิวพูดจาไม่ถูกคอ ข้าพเจ้าจะยกกำลังไปช่วยท่านกลับมา”

เฮ่อเหล่าเตาโบกมือกล่าวว่า “ขอเพียงท่านคุมกำลังอยู่ในมือ หาน เหล่าลิวยังไม่กล้าแตะต้องเรา เราเพียงนำองครักษ์ไปสืบคน ที่เหลือทิ้งไว้

ให้กับท่าน เมื่อปะทะกับทหารทางการ กองกำลังหมิงโจวเราเป็นกำลังหลัก
ท่านมีไพร่พลอีกคนหนึ่ง จะมีกำลังเพิ่มขึ้นอีกส่วนหนึ่ง”

เงินหมิงเจินก็ไม่เกรงอกเกรงใจ ส่งธนูอาญาสิทธิ์ต่อเฮ่อเหล่าเตา ส่ง
คนออกจากกระโจมด้วยตนเอง ภายในกระโจมก็กลับคืนสู่ความเงียบสงบ
ดังเดิม

จางจิ้นมาถึงหน้าโต๊ะ เคลื่อนย้ายธงเล็ก ๆ ซึ่งหมายถึงกองกำลัง
หมิงโจวบนผาทราย เป็นการบุกตะลุยรุกหน้า ที่ปรึกษาทางทหารหลาย
นายก็เคลื่อนย้ายกำลังของฝ่ายต่าง ๆ เป็นเหตุให้กองกำลังหมิงโจวต้อง
รับศึกรอบด้าน

จางจิ้นเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว “ทำไม่ได้ เช่นนี้ได้ไม่เท่ากับเสีย” พลา
จัดกำลังของฝ่ายต่าง ๆ กลับคืนสู่สภาพเดิม

หวังเฟยกับตัวนซิงเห็นเช่นนั้น ลองจัดทัพดูบ้าง โดยละทิ้งด้านหน้า
หันไปจู่โจมจุดอ่อนของทหารทางการ หานเจี้ยนหงกับสื่อเต๋อรุ่ยต่างรับปาก
ว่าจะสนับสนุนกองกำลังหมิงโจว ส่วนหลูฟางหยวนตรึงหยางสั่งอยู่ไว้ ทาง
ด้านเว่ยเต๋อเชินได้รับคำสั่งขุนนางดูแลเขตปกครองอยู่หยางจวิน หยวน
เป่าฉิ่งให้หยุดทัพไว้ก่อน ในสถานการณ์เช่นนี้ กองกำลังหมิงโจวโจมตี
หลิวจื่อเหอก่อน จากนั้นหันไปผนึกกำลังกับหลูฟางหยวนกลุ่มกระหนาบ
ใส่หยางสั่งอยู่...

หากดำเนินตามกลยุทธ์เช่นนี้ กองกำลังหมิงโจวอย่างมากสูญเสีย
ไพร่พลหนึ่งพัน จะพิชิตชัยอย่างงดงาม แต่เมื่อถึงเวลาหากหลูฟางหยวน
เกิดความโลเล กองกำลังหมิงโจวต้องเผชิญการจู่โจมจากหยางสั่งอยู่และ
หลิวจื่อเหอ ทางด้านเว่ยเต๋อเชินก็ยากรับรองว่าจะไม่เข้ามาผสมโรงด้วย

หวังเฟยต้องร้องว่า “ครั้งก่อนไม่สมควรปล่อยปละละเว้นผู้แซ่เว่ยนี้
จริงๆ” ในความเห็นมัน หากครั้งก่อนจัดการกับทหารเขตปกครองอยู่
หยางจวินให้หมดสิ้น จะไม่ประสบปัญหาเช่นวันนี้ แต่เงินเจียวโถว (หัวหน้า

ฝึกสอนแซ่เฉิน) พานใจอ่อนรับฟังคำมั่นสัญญาของหยวนเป่าฉงปล่อยตัว ลูกสุนัขป่าที่เลี้ยงไม่เชื่องตัวนี้ไป

เฉินหมิงเจิ้นพลันเดินเข้ามากล่าวเสริมว่า “ไม่ต้องนึกถึงเว่ยเต๋อเฉิน” หวังเพยพบว่าเฉินหมิงเจิ้นมาถึงด้านหลัง ต้องกล่าวด้วยความ กระดากว่า “เรา เราหมายความว่า...”

เฉินหมิงเจิ้นไม่เปิดโอกาสให้หวังเพยอธิบายซิงกล่าวว่า “ความหมาย ของข้าพเจ้าคือ กำลังทหารเขตปกครองอุ๋หยางจวินเพียงตั้งแสดงไว้ ไม่ ต้องใคร่ครวญถึง หากเปิดศึกสงคราม ให้หวังเจียนจวิน (แม่ทัพแซ่หวัง) นำพี่น้องไปหลายร้อยคนก็จะควบคุมสถานการณ์ไว้ได้”

หวังเจียนจวินคือหวังเอ้อเหมา การตายของจางจินเชิงช่วยให้กอง กำลังหมิงโจวไม่ถูกผูกมัด กลายเป็นอิสระอย่างแท้จริง ทั้งยกระดับฐานะ ของขุนศึกได้มั่งคั่งขึ้น แต่งตั้งเป็นแม่ทัพต่างๆ กลายเป็นกองทัพขนาด เล็กกองทัพหนึ่ง

เปาโช่วชินซึ่งได้เลื่อนขึ้นเป็นหัวหน้าหน่วยสอดแนมกล่าวว่า “หยวนเป่าฉงรับปากว่าทหารเขตปกครองอุ๋หยางจวินจะไม่ลงมือต่อพวก เราก่อน หากมันไม่รักษาคำพูด พวกเราจะเปิดเผยข้อตกลงสู่โลกภายนอก ดูว่ามันจะอธิบายต่อราชสำนักอย่างไร”

หมากตานี้แม้ชั่วร้าย แต่ก็เกิดผลในทางข่มขวัญ หวังเพยเกิดความ กระตือรือร้นศึกคักขึ้นมาอีกครั้ง กล่าวว่า “เช่นนี้ก็ดี ขอเพียงพวกเราเร่ง จู่โจมหลิวจื่อเหอพ่ายแพ้ ต่อให้หยางขนขาวรุดมาถึงรังแต่ตายเปล่า”

เฉินหมิงเจิ้นพลันถอนดึงธงที่เป็นสัญลักษณ์ของหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ออกมากล่าวว่า “ข้าพเจ้าทบทวนดูแล้ว ด้วยนิสัยใจคอของหลูฟางหยวน ต้องไม่ยอมขาดทุนเพื่อผู้อื่น หากพวกเราจู่โจมหลิวจื่อเหอก่อน มันจะไม่ แต่ต้องหยางสั่งอยู่ ในทางกลับกัน หากพวกเราประสบความสูญเสีย อย่างหนัก มันอาจหันอาวุธใส่พวกเดียวกัน”

หวังเฟยเห็นด้วยกับข้อสันนิษฐานของเฉินหมิงเจิ้น ด่าทอว่า “ยอม
ไม่อาจคาดหวังต่อตัวบัดชบนี้อยู่แล้ว”

หานเก๋อเฉินสนับสนุนว่า “นับตั้งแต่ฉันประกาศว่าจะจับมือกันล้างแค้น
ให้กับจางต้าตังเจีย เกรงว่ามันไม่มีเจตนาดีงาม ในความคาดคิดของเรา
มันคิดยึดมือพวกเราจัดการกับหยางสั่งฮู่ย จากนั้นยึดมือหยางสั่งฮู่ย
จัดการกับพวกเรา ขอเพียงพวกเราต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย มันก็
รักษาหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อไว้ได้...”

ในกระโจมบังเกิดเสียงด่าทอดังระงม เฉินหมิงเจิ้นรอกจนลุ่มเสียง
ด่าทอเบาลง ค่อยเคาะโต๊ะกล่าวว่า “มันชอบเดิมพัน ดังนั้นถือพวกเรา
เป็นเบี้ย ครั้งนี้พวกเราจะได้เดิมพันสักครา ยึดถือมันเป็นเบี้ยเช่นกัน”

พลางเคลื่อนย้ายธงของกองกำลังหมิงโจวไปยังเมืองจิงเฉิงทาง
ด้านหลังของหยางสั่งฮู่ยกกล่าวว่า “พรุ่งนี้พวกเราจะโจมตีที่นี่ก่อน โดยไม่
สนใจทหารเขตปกครองทั้งสอง เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าจะให้เฮ้อฮู่สู (อาที่ห้า
แซ่เฮ้อ) เร่งรัดทหารเจียนหงบุกเมืองฉางเล่อ บีบบังคับให้หลิวจื่อเหอ นำ
กำลังกลับไปป้องกัน ขอเพียงพวกเรายึดเมืองจิงเฉิงได้ หยางสั่งฮู่ยจะถูก
กระหนาบอยู่หว่างกลางของกองกำลังหมิงโจวกับหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ต่อ
ให้ผู้แซ่หลูไม่คิดลงมือต่อหยางสั่งฮู่ยจริงๆ ก็จะส่งผลข่มขู่คุกคาม บีบ
บังคับให้หยางสั่งฮู่ยเลือกโจมตีมันก่อน หรือหันมาต่อสู้กับพวกเราก่อน”

ขณะที่ผู้นำกองกำลังหมิงโจวคิดอ่านวางแผน ผู้ช่วยขุนนางดูแลเขต
ปกครองชิงเหอจวินหยางสั่งฮู่ยก็แค้นหัวร่อกล่าวว่า “หากเฉินหมิงเจิ้น
หลงกลถูกหลอกโดยง่ายตาย มันก็มีโชมังกรแก้หัวแล้ว”

หลังจากไต่เต้ามาครึ่งชีวิต มันค่อยขึ้นเป็นผู้ช่วยขุนนางดูแลเขต
ปกครอง ดังนั้นมันต้องตัดศีรษะของ “โจรร้าย” ให้มากกว่านี้ แขว่นเรียง
รายบนกำแพงเมืองชิงเหอ มันเห็นว่าผู้ที่ลุกฮือขึ้นสมควรประหารฆ่าสิ้น

ต่อให้ญาติสนิทมิตรสหายของมันมีส่วนเกี่ยวข้องกับโจรร้าย ก็ไม่อาจรอดพ้นจากคมดาบของมัน

ห้วงกลียุคต้องมีบทลงโทษอันเข้มงวด ในฐานะผู้รักษากฎหมาย ต้องมีจิตใจที่กระด้างดั่งหินผา มีแต่เช่นฆ่าชาวบ้านที่ก่อความไม่สงบสะกดให้ผู้ที่คิดก่อหวอดให้ขลาดกลัว โลกค่อยคืนสู่สงบ หยางสั่งฮู่เห็นว่าการฆ่าคนคนหนึ่ง ช่วยชีวิตผู้คนสิบคน ถือเป็นการสร้างกุศลอันประเสริฐ

หลายปีมานี้ รวมทั้งการรายงานเท็จ หยางสั่งฮู่แทบสร้างกุศลอยู่ทุกวัน มันบรรยายว่าในสองปีสู้รบกับโจรร้ายหกร้อยกว่าครั้ง ทุกครั้งล้วนประสบชัย แน่نون การศึกที่ถูกเงินหมิงเจิ้นโจมตีแตกพ่ายและถูกจางจินเชิงรุกไล่จนสูญเสียชีวิตเมืองชิงเหอ หาได้นับรวมเข้าไป

ซึ่งความจริงการศึกทั้งสองครั้งไม่ถือเป็นความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง ครั้งที่เงินหมิงเจิ้นชุมนุมโจมตีทหารเขตปกครองชิงเหอจวิน ผู่โจรมีจำนวนมากกว่า หยางสั่งฮู่สามารถประคองตัวล่าถอย ถือเป็นคุณสมบัติของยอดขุนพล ส่วนที่สูญเสียชีวิตเมืองชิงเหอ เป็นทหารเขตปกครองผ่อกั่น เป็นเบาทำการประวิงเวลา แล้วค่อยช่วงชิงเป็นฝ่ายกำหนด สุดท้ายจางจินเชิงมิใช่ตายได้เงื่อมมือหยางสั่งฮู่หรือ?

ตอนนี้ด้วยผลงานที่คร่ำกุ่มแล้วประหารชีวิตจางจินเชิง หยางสั่งฮู่ก้าวขึ้นเป็นแม่ทัพหมายเลขหนึ่งของแดนเหอเป่ย์ สั่งสมบารมีไล่กวาดตามจางซูทวอผู้ล่องลับแห่งแดนเหอหนาน ชักจูงให้ผู้คนจากทุกสารทิศรุดมาเข้าร่วม กลายเป็นคณะที่ปรึกษาห้อมล้อมอยู่รอบกายของมัน

ในจำนวนนี้ผู้ที่มันชื่นชมที่สุด เป็นนายทหารแซ่โจวที่เสียโฉมผู้หนึ่ง คนผู้นี้ความจริงเป็นนายทหารยศเสี้ยวเว่ยเขตปกครองจีจวิน เคยติดตามฟ่งเสี้ยวฉือสู้รบกับผู่โจรหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ หลังจากที่ฟ่งเสี้ยวฉือพินาศย่อยยับสิ้น คนผู้นี้อาศัยฝีมือส่วนตัวหนีรอดได้ เพราะกลัวถูกราชสำนักสืบสาวเอาผิด มิอาจไม่รวบรวมไพร่พลหลายร้อยคนซ่อนสมเป็นโจรที่

หนองบึงกาฬ

รอนจางจินเชิงต่อสู้จนตัวตาย คนผู้นี้ก็ติดต่อผ่านญาติอาวุโสที่นคร
ตงตู เชื่อมความสัมพันธ์กับเขตปกครองชิงเหอจวิน ล้างความผิดที่แล้งมา
กลับเข้าสู่ราชการใหม่ ทั้งอาศัยเงื่อนไขที่คุ้นกับภูมิประเทศ นำกำลัง
กวาดล้างฝูงโจรที่หนองบึงกาฬจนสิ้นซาก

แต่โจวเหวินไม่อดโอ้อวดโอความดีความชอบ กลับรับฟังคำสั่งจากหยาง
สั่งฮุย ยกอีกฝ่ายเป็นผู้อาวุโส สร้างความนิยมชมชื่นแก่หยางสั่งฮุย เมื่อ
ถึงเวลาตัดสินใจ จะเรียกตัวมันมาร่วมคิดอ่านวางแผนด้วย แน่نون
โจวเหวินมักเห็นด้วยกับความเห็นของหยางสั่งฮุย

วันนี้ก็เช่นเดียวกัน หลังจากที่หยางสั่งฮุยประกาศเจตนารมณ์ว่าจะ
กวาดล้างฝูงโจรทุกกลุ่ม โจวเหวินก็แค้นหัวร่อกล่าวว่า “โจรก็คือโจร ถึง
แม้อยู่ในห้วงคับขันเป็นตาย ยังคิดอ่านวางแผนกัน หลูฟางหยวนคิด
ยืมมือพวกเรากำจัดเงินหมิงเจิ้น ทราบได้อย่างไรว่าเงินหมิงเจิ้นไม่คิด
หลอกใช้มันเช่นกัน?”

เหล่าที่ปรึกษาทั้งปุ่นบูพากันผงกศีรษะสนับสนุนว่า “ใช่แล้ว
สันดานโจรยากกลับกลาย ได้เท่าวิญญูได้ถูกต้อง”

หยางสั่งฮุยเห็นทุกคนสนับสนุนความคิดของตนเอง ในใจเกิด
ความกระหยิ่มยินดี แต่สีหน้ายังรักษาความเคร่งขรึมไว้ กล่าวว่า “โจรร้าย
กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ จิตเจตนาของพวกมันอยู่ในความคาดคิดของเรา
ปัญหาอยู่ที่จะดำเนินแผนซ้อนแผน กำจัดโจรแซ่หลูแซ่เงินอย่างไร พวก
ท่านลองเสนอแผนการมาฟังดู”

ที่ปรึกษาที่ถือพัดขนนกผู้หนึ่งเดินออกมา กล่าวว่า “ทางที่ดีจัดการ
กับง่ายตายแล้วค่อยเป็นความยาก ตอนนีหลูฟางหยวนคงไม่ทันระวังป้องกัน
หากพวกเราชิงลู่โจม ผู้แซ่เงินต้องนั่งเฉยดูตาย รอนจางพวกเรากวาดล้าง
โจรแซ่หลู ค่อยหันกลับไปจัดการกับกองกำลังหมิงโจว”

หยางสั่งฮู่ยกมือลูบเครา ไม่กล่าวว่าอะไร

ท่าที่เช่นนี้แสดงว่าไม่มีใครพึงพอใจต่อข้อเสนอแนะ ที่ปรึกษาซึ่งสวมหมวกอีกคนหนึ่งถนัดในการคำนวณจิตใจผู้เป็นนายจึงทักท้วงว่า “พี่พานกล่าวผิดแล้ว โจรแซ่เฉินหวังให้พวกเรากำจัดโจรแซ่หลู หากพวกเราทำตามแผนของพี่พาน ไยมิใช่สบอารมณ์โจรแซ่เฉินพอดี?”

คนถือพัดขนนกแค้นหัวร่อกล่าวว่า “คำโบราณว่าไว้ ทั้งสองส่วนควรชิงความหนักเบา แล้วค่อยหยิบฉวยช่วงชิง เช่นนี้จึงจะ...”

คนสวมหมวกสังเกตสีหน้าหยางสั่งฮู่ โคลงศีรษะกล่าวว่า “เกรงว่าได้มาต้องสูญเสียไป ที่สมควรหยิบฉวยไม่แน่ว่าจะหยิบฉวยได้”

คนถือพัดขนนกถูกขัดคอสองครั้งครารู้สึกเสื่อมเสียหน้า จึงแค้นหัวร่อกล่าวแตกตันว่า “อย่างนั้นพวกเราไม่ต้องทำอะไร เพียงรอให้โจรร้ายตัดศีรษะตัวเองลงมามอบต่อพี่เจิ้นเถอะ...”

คนสวมหมวกสวนคำว่า “ใช้ความไม่เปลี่ยนแปลงรับมือกับสารพันเปลี่ยนแปลง ยังดีกว่าลงมือโดยพลีผลลาม จนกลายเป็นเครื่องมือให้กับโจรร้าย”

ซึ่งความจริงหยางสั่งฮู่รับตัวคนเหล่านี้ไว้เพียงเพื่อเสริมสร้างหน้าตา ต้องการแสดงออกว่าตนเองเป็นผู้มีความรู้ความสามารถคับคั่ง ไม่ได้คาดหวังว่าหนอนตำราเหล่านี้สามารถคิดอ่านอันใด หลังจากรับฟังดู ค่อยหันไปทางตัวบุคคลหลักกล่าวว่า “โจวเสี้ยวเว่ย (นายทหารยศเสี้ยวเว่ยแซ่โจว) ในความเห็นท่าน ขึ้นต่อไปพวกเราควรทำอย่างไร?”

โจวเหวินประธานมือกล่าวว่า “แผนของผู้น้อยดูไปคล้ายแสดงความอ่อนแอ เกรงว่าจะลดทอนบารมีของใต้เท้า”

หยางสั่งฮู่บอกให้มันกล่าวได้อย่างเต็มที่ โจวเหวินจึงกล่าวอย่างระมัดระวังว่า “เมื่อโจรร้ายทั้งสองไม่ไว้วางใจกันและกัน ทั้งคิดยืมดาบฆ่าคน พวกเราไยไม่ถอยไปหนึ่งก้าว ปล่อยให้พวกมันทั้งสองเผชิญหน้ากัน

ดูว่าพวกมันจะเล่นลวดลายอันใด”

หยางสั่งฮู่ยกกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “หากพวกมันไม่ต่อสู้กันเอง ควรจัดการอย่างไร?”

โจวเหวินมีความคิดอ่านอยู่ก่อน จึงกล่าว “หากว่าไม่ต่อสู้กันเอง ก็หาเป็นผลเสียต่อพวกเราไม่ เพียงกลับคืนสู่สถานการณ์ในวันนี้ใหม่ พวกเราจะแยกย้ายลู่โจมทำลายไป”

หยางสั่งฮู่ยกมือลูบเคราอีกครั้ง ที่ต่างกับครั้งก่อนคือ สีหน้ามันแผ่วแวขึ้นชมอยู่บ้าง เหล่าที่ปรึกษาพอเห็นเช่นนั้น พวกมันสนับสนุนว่า “โจวเสี่ยวเว่ยวางแผนแยบคาย ได้เท่าควรรับไปปฏิบัติ”

“ได้เท่าคงคิดอ่านอยู่ก่อน พอดีสอดคล้องตรงกับโจวเสี่ยวเว่ย”

หยางสั่งฮู่ยกพิเคราะห์กล่าวว่า “แผนของโจวเสี่ยวเว่ยพอดีตรงกับใจเรา ในชีวิตเราคิดกวาดล้างฝูงโจร นำสันติสุขคืนสู่ทางโลก ไหนเลยใส่ใจกับชื่อเสียงจอมปลอม ถ้ายทอดคำสั่งไป พรุ่งนี้เช้าถอยทัพไปทางเขตปกครองชิงเหอจวิน หลีกเสี่ยงจากการปะทะกับฝูงโจร”

เหล่าแม่ทัพนายกองรับคำ หยางสั่งฮู่ยกกล่าวอีกว่า “พร้อมกับส่งคนไปแจ้งต่อได้เท่าเว่ยและหลิว ขอให้ทั้งสองถอยร่นไปก่อน ปล่อยให้ฝูงโจรเช่นฆ่ากันเอง”

ครั้งนี้เหล่าแม่ทัพนายกองขนานรับด้วยเสียงอันดัง

ตามเหตุผลต่างเป็นผู้ช่วยขุนนางดูแลเขตปกครอง หยางสั่งฮู่ยกไม่มีอำนาจสั่งการต่อผู้ช่วยขุนนางดูแลเขตปกครองอยู่หยางจวินเว่ยเต๋อเชิน กับผู้ช่วยขุนนางดูแลเขตปกครองชินตูจวินหลิวจื่อเหอ แต่ฝ่ายแรกไม่มีความชอบเท่ามัน ฝ่ายหลังไม่มีคุณสมบัติเทียบเทียมกับมัน

ดังนั้นหลิวจื่อเหอพอได้รับจดหมายจากหยางสั่งฮู่ยก ก็ถอนกำลังล่าถอยขึ้นเหนือ ตอนนี้นั้นขึ้นตรงต่อขุนนางพลอบขวัญเขตปกครองทั้งหก

หลี่ซี ก่อนนี้ที่ตอบรับคำชักชวนของเพื่อนทหารด้วยกัน ยกทัพมาปราบโจรทางตอนใต้ของแดนเหอเป่ย์ เพียงเพื่อรักษาภาพรวมของทัพสุย ไม่คิดหวังความดีความชอบอันใด

จดหมายลักษณะเดียวกันพอส่งถึงกระโຈມของเว่ยเต๋อเซิน กลับบังเกิดปฏิกิริยาต่างกับหลิวจื่อเหอ เว่ยเต๋อเซินตอนแรกงงงันวูบ จากนั้นโยนจดหมายทิ้งลงกับพื้น ทูตสื่อสารพอออกปากขอคำตอบ เว่ยเต๋อเซินพานตบโต๊ะ สั่งให้หิ้วปีกทูตสื่อสารออกไป

หลังจากขับไล่ทูตสื่อสารไป เว่ยเต๋อเซินยังด่าทอว่า “เด็กน้อยนี้ไม่อาจสำเร็จกิจการ รังแต่สร้างความเสียหายแก่เรื่องราว” มั่นโกธรแค้นถึงเพียงนี้ มิใช่เพียงเพราะหยางสั่งยุยงขึ้นวังกการมัน หากยังเกิดความรู้สึกที่อับจนปัญญาต่อสถานการณ์เฉพาะหน้า

เมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนจากหยางสั่งยุยงและหลิวจื่อเหอ เพียงอาศัยทหารเขตปกครองอุ่หยางจวิน ไม่อาจปะทะกับกองกำลังหมิงโจวได้ ถึงแม้ว่าก่อนที่แม่ทัพผู้สูงอายุหยางอี่ฉินจะเดินทางกลับนครตงตู ได้ให้การสนับสนุนด้านยุทธโธปกรณ์กับสัมภาระหนักแถมัน แต่ทหารเขตปกครองอุ่หยางจวินยังไม่ถือเป็นทัพแกร่ง ทุกครั้งที่ปะทะกับกองกำลังหมิงโจวล้วนไม่เคยมีเปรียบมาก่อน โดยเฉพาะกองกำลังหมิงโจวที่ไม่ถูกจางจินเชิงจำกัดควบคุม ยิ่งคล้ายสัตว์ร้ายที่หลุดจากเครื่องพันธนาการ แยกเขี้ยวกางเล็บเป็นที่น่าเกรงขาม

ทหารเขตปกครองชิงเหอจวินกับชินตูจวินพอถอยร่นไป ทหารเขตปกครองอุ่หยางจวินเฉกเช่นตบมือข้างเดียวไม่ดัง หากสู้รบต้องมิใช่คู่มือของกองกำลังหมิงโจว หากล่าถอยเว่ยเต๋อเซินก็ไม่อาจผ่านด่านของตนเองได้

ครั้งก่อนมันยกกำลังถึงริมแม่น้ำจางส่วย ความจริงคิดกวาดล้างฝูงโจรให้ราบคาบ สุดท้ายกลายเป็นทหารเขตปกครองอุ่หยางจวินสู้แพ้ ขุนนางดูแลเขตปกครองอุ่หยางจวินหยวนเป่าฉิ่งต้อง “ชดใช้” ค่าเสียหายให้กับ

กองกำลังหมิงโจวจนแทบหมดเนื้อหมดตัว มีหน้าซ้ำตัวแทนของเงินหมิงเงิน
ยังข่มขู่ว่า หากครั้งหน้าเกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีก จะเรียกค่าคุ้มครองเพิ่ม
เป็นเท่าตัว ครั้งนี้หยวนเป่าฉงกับเจ้าหน้าที่ดูแลเอกสารฉู่ว่านจวินไม่เห็น
ด้วยกับการยกกำลังมา เป็นவேเต๋อเซ็นอาศัยตำแหน่งหน้าที่ บีบบังคับ
ให้หยวนเป่าฉงยอมปฏิบัติตาม หากว่ามันยังพกความพ่ายแพ้กลับไป
ตนเองต้องม้วนเสื่อกลับบ้านแน่นอน

เว่เต๋อเซ็นอาละวาดทำลายข้าวของอยู่เกือบครึ่งชั่วยาม เพลิงโทสะ
ค่อยมอดดับลง มีอาจไม่กลับคืนสู่สภาพความจริง สะแสงไต้ยาวเบื้องหน้า
จากนั้นออกคำสั่งว่า “ตามตัวเว่เจิงมาให้กับเรา”

หัวหน้าทหารคนสนิทเว่เจิงเป็นหลานห่างๆ ของเว่เต๋อเซ็น มัน
ไม่อาจหักใจทนดูผู้เป็นอาพะระสร้างศัตรู จึงขานรับพร้อมกับกล่าวกระตุ้น
เตือนว่า “ทราบแล้ว ผู้น้อยจะไปเชิญเว่ฉางซือ (ขุนนางฉางซือแซ่เว่)”

เว่เต๋อเซ็นค่อยรู้สึกตัวว่าน้ำเสียงตนเองเกรี้ยวกราดถึงเพียงไหน
ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า “ใช่แล้ว เจ้าไปเชิญเว่ฉางซือมา บอกว่าเรามี
เรื่องสำคัญคิดหาวิธี”

เว่เจิงประสานมือรับคำว่า “ผู้น้อยรับคำสั่ง ได้ทำอย่าได้มีโทษ
รถพอแล่นถึงหน้าภูเขาย่อมมีเส้นทางเอง” พลาจเรียกตัวผู้ช่วยหลายคน
เข้ามาช่วยเว่เต๋อเซ็นเก็บข้าวของ

เว่เต๋อเซ็นมองดูทั้งหมดจัดเรียงข้าวของกับที่เดิม ในใจเกิดความ
รู้สึกระโหยโรยแรง ทั้งเหน็ดเหนื่อยทั้งเบื่อหน่าย จนไม่คิดไขว่คว้าลาภยศ
สรรเสริญเช่นที่ผ่านมาอีก ในฐานะแม่ทัพท้องถิ่น มันมีหน้าที่จับโจรผู้ร้าย
แต่ว่ายิงปราบปรามฝูงโจรยิ่งมาก เจ้าหน้าที่สูงสุดของเขตปกครองกลับ
ไม่หัวให้กับฝูงโจร เพื่อนร่วมงานก็กอดตำแหน่งไว้ แต่ไม่ทำงานทำการใด

นอกจากพี่น้องที่ข้างกายไม่กี่คนแล้ว ทัวทั้งเขตปกครองอุ่หยางจวิน
ไม่เข้าใจว่ามันกำลังทำอะไร หยวนเป่าฉงเพียงนึกถึงปัญหาเฉพาะหน้า

เห็นว่ามากเรื่องหนึ่งมีผู้ลดน้อยเรื่องหนึ่ง ญวนจวินและพวกเพียงสนใจว่าจะยกยอกเสียบึงที่ส่งให้กับฝูงโจรเข้ากระเป๋าทัวเองอย่างไร ท่ามกลางผู้คนที่มาขาย รสชาติของคนที่แจ่มใสยากทนทานรับได้ ทัวทั้งเขตปกครองอยู่หยางจวิน มีเพียงขุนนางฉางซือเว่ยเจิงที่เสนอหน้ากล่าววาจาให้กับมันบ้าง แต่เว่ยเจิงเป็นที่ปรึกษาส่วนตัวของหยวนเป่าฉง คิดอ่านแทนหยวนเป่าฉงหาได้เพื่อส่วนรวมไม่

เว่ยเต๋อเซินทอดถอนใจครุ่นคิดขึ้น ‘ครั้งนี้ไม่ทราบว่าจะชี้แนะเราอย่างไร?’ มันจำได้ว่าก่อนที่ตนเองจะยกทัพมา เว่ยเจิงเคยเกลี้ยกล่อมตนเองว่า หากปราศจากจอมทัพเช่นหลี่ซีหรือหยางอีฉินบัญชาการทหารเขตปกครองต่างๆ ยากจะเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกัน ตอนนั้นเว่ยเต๋อเซินเข้าใจว่าเว่ยเจิงเป็นกระบอกเสียงของหยวนเป่าฉงจึงไม่รับฟังเข้าหู ตอนนี้นำแสดงว่าเว่ยเจิงเล็งเห็นการณ์ไกล เว่ยเต๋อเซินนึกเสียใจก็สายเกิน

ขณะคับข้องใจ ทหารคนสนิทเชิญเว่ยเจิงมาถึง พอเห็นสภาพอันยุ่งเหยิงในระโคมกลาง ผู้เป็นแขกต้องยิ้มเล็กน้อย กล่าวสัพยอกว่า “เป็นไรเกิดพายุหมุนหรือ? เหตุใดทางด้านเราหาความผิดปกติใดไม่?”

เว่ยเต๋อเซินได้แต่กล่าวว่า “เสียนเฉิง (ชื่อรองของเว่ยเจิง) อย่าได้หัวเราะเยาะเราแล้ว หยางสั่งอยู่ถอนกำลังไปก่อน ท่านพี่ช่วยคิดอ่านให้กับเราเถอะ”

เว่ยเจิงเห็นมันยอมอดทนกล้ำกลืนก็ถนอมน้ำใจไว้ ยิ้มพลาบกล่าวว่า “หยางจวินเฉิง (ผู้ช่วยขุนนางดูแลเขตปกครองแซ่หยาง) มิใช่บอกว่าหลบเลี่ยงไปก่อน ปล่อยให้ฝูงโจรฆ่าฟันกันเองหรือ? พวกเราก็ถอยร่นไปห้าสิบลี้ ทำตัวเป็นผู้สังเกตการณ์ หากฝูงโจรไม่หลงกล ทั้งสามฝ่ายค่อยผนึกกำลังใหม่”

เว่ยเต๋อเซินผินยิ้มพลาบสันตึระะไม่เห็นด้วยกล่าวว่า “ตอนนี้ไม่ทันทำศึก ก็ถอยร่นไปหลายสิบลี้ ขวัญของไพร่พลก็แตกซ่าน หลังจากนั้นยัง

จะทำอย่างไรได้?”

เว่ยเจิงกล่าวว่า “พวกเราต่างมีความคิดอ่าน เหนียวแน่นกับหลูฟายวนเกรงว่าระวังป้องกันกันและกันยิ่งกว่า แผนของหยางจวินเฉิงนี้แม้ไม่ยอดเยี่ยมเท่าใด แต่หาผิดพลาดไม่ ปัญหาอยู่ที่ไม่อาจกวาดล้างฝูงโจรในคราเดียวเท่านั้น”

เว่ยเต๋อเซินกล่าวว่า “ต่อให้ไม่แพ้ไม่ชนะ ทางด้านหยางจวินเฉิงไม่เสียหายอันใด แต่ว่าเราสามารถถอยร่นหรือ? หากกองกำลังหมิงโจวฉวนโอกาสรุกคืบเข้ามา ทหารเขตปกครองอุ๋หยางจวินจะรับมืออย่างไร? เราเว่ยเต๋อเซินไหนเลยแบกหน้ากลับไปพบกับพ่อแม่พี่น้องได้อีก?”

เว่ยเจิงยกไหล่กล่าวว่า “เป้าหมายจุ๋โจมครั้งต่อไปจะต้องเป็นทหารเขตปกครองอุ๋หยางจวิน? เมื่อไม่แน่ว่าเป็นทหารเขตปกครองอุ๋หยางจวิน พี่เต๋อเซินไยต้องวิตกทุกข์ร้อนไปก่อน? ผู้อื่นคิดประคองตัวอยู่ไปวันๆ พี่เต๋อเซินไยต้องตื่นอยู่คนเดียว?”

เว่ยเต๋อเซินถูกย้อนถามจนแทบรับมือไม่หวาดไม่ไหว หลังจากงงันวูบจึงกล่าวว่า “ใช่แล้ว จางจินเชิงไม่ได้ถูกเราฆ่าตาย ฝูงโจรเมื่อซุกรว่าจะล้างแค้นให้กับจางจินเชิง ไหนเลยเสาะหาเราเป็นคนแรก?” คำพูดพอกกล่าว รู้สึกว่าเช่นนี้ออกจะขาดความรับผิดชอบไป ต้องขมวดคิวกกล่าวว่า “ถึงแม้หยางสั่งฮุยไม่สนใจความรู้สึกของพวกเรา แต่ว่าหากเจ้าผู้นี้แพ้พ่ายล้มตาย เขตปกครองอุ๋หยางจวินไหนเลยประคองตัวอยู่ได้?”

เว่ยเจิงตอบคำถามข้อนี้ว่า “เมื่อถึงเวลานั้นผู้มีอันจะกินในเขตปกครองอุ๋หยางจวินย่อมต้องผลักดันให้ได้เท่าเว่ยนำกำลังเข้าต่อต้าน ไหนเลยถือสาความเคลื่อนไหวเฉพาะหน้าของท่าน?”

เว่ยเต๋อเซินไม่ทราบตื่นตระหนกหรือเคลือบแคลงสงสัย ต้องเงยหน้าขึ้นจับจ้องมองตาของเว่ยเจิงกล่าวว่า “เสียนเฉิง”

เว่ยเจิงคล้ายคาดเดาปฏิกิริยาของมันออก จึงทอดถอนใจ บอ

กล่าวตามตรงว่า “ได้เท่าหยวนเพิ่งส่งสารด่วนมาฉบับหนึ่ง สั่งให้เรา
ประสานงานกับท่าน ถอนกำลังล่าถอยไป จากนั้นสังเกตการณ์อยู่ทางฝั่ง
ตะวันออกของแม่น้ำจางสู่ย”

เว่ยเต๋อเชินแทบไม่เชื่อหูตนเอง คำสั่งนี้มาได้อย่างทันการณ พอดี
แก้ปัญหาเฉพาะหน้าของมัน แต่ว่าที่นี้อยู่ห่างจากเมืองที่ตั้งของเขตปกครอง
อุ๋หยางจวินนับร้อยลี้ เป็นไปไม่ได้ที่ความเปลี่ยนแปลงทางด้านนี้จะถูกส่ง
ถึงที่ทำการขุนนางดูแลเขตปกครองโดยเร็ว คำอธิบายที่สมเหตุสมผลคือ
ก่อนที่หยางสั่งฮู่จะตัดสินใจล่าถอย หยวนเป่าฉงก็คำนวณออกมาว่าหยาง
สั่งฮู่จะเดินหมากเช่นนี้ จึงเตรียมทางถอยให้กับทหารเขตปกครองอุ๋
หยางจวิน

แต่คำอธิบายเช่นนี้ยังมีข้อสังเกตมากมาย ตอนแรกหยวนเป่าฉงไม่
สนับสนุนให้ยกกำลังมา เป็นเว่ยเต๋อเชินยืนกรานความคิดตนเอง ตอนนี
เว่ยเต๋อเชินตกอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออก หยวนเป่าฉงกลับช่วย
คลี่คลายสถานการณ์ให้ เพื่อพิสูจน์ว่าได้เท่าหยวนมองการณ์ไกลหรือ?

เว่ยเจิงกล่าวว่า “ได้เท่าหยวนกำลังเดินหมากกระดานใหญ่กว่า แต่
เป้าหมายและขั้นตอนต่อไป สุดท้ายท่านจะคาดเดาได้ พี่เต๋อเชินเพียงทำ
ตามคำสั่ง ถอนกำลังถึงฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจางสู่ย ได้เท่าหยวนจะรับ
ผิดชอบเอง”

เว่ยเต๋อเชินทอดถอนใจกล่าวว่า “ถอนกำลังก็ได้ แต่ว่า...” มันมอง
ดูสีหน้าเว่ยเจิง ได้แต่กลักรลืนคำพูดไว้ หากเว่ยเจิงยังไม่ได้ยินได้ฟังมา
อย่างนั้นมาตรการต่อไปของหยวนเป่าฉงคงเป็นความลับอันยิ่งใหญ่ สุดท้าย
จะคาดเดาได้

กระดานหมากที่ใหญ่กว่า? คนวางหมากคือหยวนเป่าฉงหรือ? เบี้ย
ในมือได้เท่าหยวนเป็นอะไร? มีโอกาสชนะมากน้อยเท่าใด?

เว่ยเต๋อเชินมองไม่เห็น เว่ยเจิงที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ทรงปัญญา ก็มองไม่

เห็น ในสถานการณ์อันวุ่นวายสับสน พวกมันล้วนเหนื่อยล้า เหนื่อยล้า
จนคร้านที่จะครุ่นคิดอีก

.....

ที่ห่างไปสามร้อยลี้ หยวนเป่าฉิงหีบหมากขาวเม็ดหนึ่งวางลงบน
กระดานหมากล้อม สภาพอันสับสนยุ่งเหยิงพลันกลับกลายเป็นกระจ่าง
แจ่มชัด ที่กลางกระดาน หมากดำและขาวยังพันตูกันวุ่นวาย แต่แล้ว
ปรากฏทัพพิสดารขบวนหนึ่งเช่นงูมาแย่งกลางกระดาน

แม่ทัพซังเสียนเหอนำกำลังสองหมื่นขึ้นเหนือยามวิกาล ทัพหน้า
มาถึงเมืองหลี่หยางแล้ว ผู้ที่จะสกัดขัดขวางให้กับเงินหมิงเจิ้น มีเพียง
กองกำลังของหวังเต๋อเหยิน

แต่ว่าหวังเต๋อเหยินสังกัดค่ายนอกกองกำลังหวากัง กองกำลังหวากัง
จะยื่นมือช่วยฝ่ายอื่นหรือ?

หยวนเป่าฉิงสันตืฐะคราหนึ่ง

เรื่องราวทางโลกคล้ายกระดานหมาก หวังเต๋อเหยินก็ดี เงินหมิงเจิ้น
ก็ตาม หรือแม้แต่หยวนเป่าฉิงเอง เพียงเป็นหมากตาหนึ่ง มือที่คอยก่อ
หวนดที่แท้จริงเป็นใคร ผู้อยู่ในเหตุการณ์ล้วนมองไม่เห็น

๕ ศึกแสนฉบับแมลง

ยามนั้นเงินหมิงเจิ่นที่อยู่ในเหตุการณ์หาได้สังเกตเห็นธนูลับทางด้านหลังไม่
เรื่องราวเป็นไปตามที่หยวนเป่าฉงคาดคิดไว้ มันพอฟพบว่าหยางสั่งอยู่ถอย
ร่น ก็เปลี่ยนแผนการที่กำหนดอยู่ก่อน ยกกำลังไล่กวาดตามทหารเขต
ปกครองชิงเหอจวินไป

นับตั้งแต่เข้าสู่เส้นทางมิจฉาชีพเป็นต้นมา เงินหมิงเจิ่นไม่กระหยิ่ม
ยินดีถึงเพียงนี้มาก่อน ในที่สุดมันสามารถกระทำตามตัวเองคิดอ่านไว้
ก่อนหน้านี้ระหว่างที่อยู่ใต้ร่มธงของจางจินเชิง ทุกครั้งที่มันคิดอ่านทำการใด
ต้องได้รับความเห็นชอบจากจางจินเชิงก่อน

หลังจากที่ถูกจางจินเชิงบีบบังคับให้จากมา เงินหมิงเจิ่นก็ไม่อาจ
เพิกเฉยต่อผู้มีพระคุณช่วยชีวิตนี้ หากสมควรช่วยเหลือก็ช่วยเหลือ
สมควรจัดส่งเสบียงก็จัดส่งเสบียง สมควรเสนอหน้าก็เสนอหน้า แต่ว่า
จางจินเชิงมีชื่อเสียงเลวแหลกเกินไป หากยุ่งเกี่ยวมากเกินไป จะกระทบ
กระเทือนถึงเกียรติภูมิของ “โจรธัมมะ” ที่เงินหมิงเจิ่นเพียรสร้างขึ้น

หลังการตายของจางจินเชิง กองกำลังหมิงโจวค่อยมีชื่อเสียงดีขึ้น หลัง

ฤดูใบไม้ผลิปรากฏผู้อพยพอีกขบวนหนึ่งเดินทางมาร่วมห้กล้าง่างพง
ในจำนวนนี้มีผู้มีเงินเก็บสะสมไม่น้อย ติดต่อขอซื้อบ้านร้างไว้ผู้อยู่อาศัย
จากกองกำลังหมิงโจว ใช้เป็นที่พำนักพักพิง ขณะเดียวกันก็มีพ่อค้าและ
หาบเร่เล็งเห็นโอกาส ขอซื้อหน้าร้านที่ติดถนน ประกอบกิจการค้าขาย
ยามนี้ทอดตาทั่วเขตปกครองอู่ฮั่น นอกจากเมืองโบราณหนานตันแล้ว
เมืองผิงเหินถือเป็นความเจริญรุ่งเรืองแห่งที่สอง แม้แต่เมืองหย่งเหิน
ซึ่งเป็นที่ตั้งของเขตปกครองอู่ฮั่นยังไม่อาจเทียบเปรียบได้

เมื่อสองปีก่อน เมืองผิงเหินยังเป็นเมืองร้างที่ถูกสุนัขป่ายึดครอง
แต่มนุษยชาติเป็นสัตว์โลกอันประเสริฐ มีความสามารถในการรักษาเยียวยา
ภายใต้นโยบายยกเลิกภาษี ให้หยิบยืมเมล็ดพันธุ์ของเงินหมิงเจิน บวก
กับชื่อเสียงอันดีงามของกองกำลังหมิงโจว ช่วยให้เกิดผลอย่างรวดเร็ว

ดังนั้นการตายของจางจินเชิงส่งผลกระทบต่อชาวมิจฉาซีฟแดน
เหอเป่ย์ แต่สำหรับกับกองกำลังหมิงโจว กลับคล้ายเหยี่ยวตัวหนึ่งได้รับการ
ปลดปล่อยออกจากกรงขัง พุ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า โบบินอย่างอิสระเสรี

ความรู้สึกที่ไม่ถูกผูกมัดชวนให้ปลดปล่อยโปร่งโล่งใจ เงินหมิงเจินพอ
ยึดเมืองจึงแจ้งได้ พบว่าหยางสั่งอยู่ที่ยกลอกกลิ้งซึ่งล่าถอยออกจากสมรภูมิ
ทำให้แผนการที่ตนเองวางไว้ว่าจะปล่อยให้หยางสั่งอยู่กับหลูฟางหยวน
ปะทะกันเองต้องกลายเป็นหมัน ดังนั้นจัดขบวนทัพใหม่ ละทิ้งเว่ยเต๋อเชิน
กับหลูฟางหยวนโดยไม่แยแส ไล่กวาดตามทหารเขตปกครองชิงเหอจวินไป

หยางสั่งอยู่มิใช่รักพิชัยสงครามอันใด ทัพหน้าถอยร่นถึงริมแม่น้ำ
จางส่วย ทัพหลังที่จัดส่งเสบียงสัมภาระหนักยังอยู่ล้าหลังห้าสิบลี้ ทัพม้า
ลาดตระเวนของกองกำลังหมิงโจวพอพบเห็น จึงส่งสัญญาณแจ้งเหตุ
จากนั้นโถมเข้าหา ทัพหน้าของกองกำลังหมิงโจวซึ่งนำโดยสงควอให้ใช้เวลา
เกือบหนึ่งชั่วยาม ขับไล่ทหารเขตปกครองและชายฉกรรจ์ที่กะเกณฑ์มา
พันกว่าคนจนแตกกระเจิง

หยางสั่งฮู่พอทราบข่าวรีบวกกลับมา แต่เสบียงสัมภาระหนักส่วนใหญ่ถูกปล้นชิงไปแล้ว คงเหลือส่วนหนึ่งนำไปไม่ได้ สงควอให้พานใช้น้ำมันพืชที่แย่งชิงมาจุดไฟเผาทิ้ง

สงควอให้มองดูแสงไฟที่ลุกโชน ร้องตะโกนว่า “ขอบคุณได้ทำหยางที่กำนัลให้”

สมุนของสงควอให้ก็ร่ำร้องว่า “ขอบคุณได้ทำหยางที่กำนัลให้ พี่น้องทั้งหลายขอคำนับต่อท่านผู้เฒ่าแล้ว”

หยางสั่งฮู่ขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้น ไม่สนใจสัมภาระหนักที่ยังไม่ถูกเผา อ้อมพื้นที่ที่เกิดเพลิงไหม้ คิดบดขยี้สงควอให้และพวกเป็นมุยผง แต่แล้วยามนั้น ธงประจำตัวของเงินหมิงเจิ้นก็ปรากฏขึ้นที่เส้นขอบฟ้าแต่ไกล

สงควอให้เห็นเช่นนั้นก็หยุดการล่าถอย ร้องทำทนายว่า “หากเก่งกล้าสามารถก็ตามมา แหย่แหย่ (คำเรียกตัวเองเป็นปู่) ทั้งหลายล้วนรออยู่”

หยางสั่งฮู่ไม่กล้าประมาทศัตรู ได้แต่ข่มเพลิงโทสะไว้ กล่าวข่มขู่ว่า “เหล่าโจรร้าย สักวันหนึ่งพวกเจ้าต้องถูกตัดศีรษะสิ้น” พลางล่าถอยไปยังอีกด้านหนึ่ง

ทั้งสองฝ่ายยังไม่ได้เตรียมตัวทำศึก ดังนั้นอัคคีที่ลุกไหม้อยู่ตรงกลางพอดีเป็นข้ออ้างให้ทั้งสองฝ่ายถอนกำลัง เงินหมิงเจิ้นพอมมาถึงสมรภูมิก็กเป่าหลอดเขาเรียกตัวสงควอให้กับพวกกลับเข้าทัพกลาง หยางสั่งฮู่ที่กัณฑ์ยืนหยัดอยู่ก็นำทหารเขตปกครองถอยร่นขึ้นเนินเขาสูงหนึ่ง

สงควอให้มองข้ามทะเลเพลิง ชมดูสภาพที่ฝั่งตรงข้าม แยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า “เฒ่าแซ่หยางมีความเข้มแข็ง กลับคิดสู้ตายกับพวกเรา”

จางจุผีมีประสบการณ์ในการสู้รบมากกว่าสงควอให้ จึงสันตึระกล่าวว่า “หากมันล่าถอยต่อไปเตรียมข้ามแม่น้ำไปอีกฝั่งหนึ่ง เกรงว่าถอยร่นถึงกลางคัน พวกเรานำกำลังโถมเข้าไป ก็จะจัดการกับพวกมัน

โดยมิต้องให้เจียวเถว (หัวหน้าฝึกสอน) ลงมือแล้ว”

การศึกสงครามมีข้อห้ามว่า “ศัตรูเข้มแข็งอยู่ด้านข้าง อย่าได้คิดข้ามพากไป” จางจุผีแม่ไม่เคยรำเรียนตำราพิชัยสงคราม แต่จากประสบการณ์สู้รบยังดูภัยอันตรายออก หยางสั่งยุ้ยยอมดูออกเช่นกัน ดังนั้นมันมีอาจะไม่หยุดการล่าถอย ตั้งท่าเตรียมต่อสู้กับกองกำลังหมิงโจว พร้อมกันนั้นส่งสารถึงค่ายของหลิวจื่อเหอกับเว่ยเต๋อเซิน ให้ทั้งสองรีบนำกำลังเข้าใกล้ตนเอง

เฉินหมิงเจิ้นไม่คิดเปิดโอกาสให้ข้าศึกตั้งหลักมัน เรียกประชุมแม่ทัพนายกอง สอบถามว่า “หลิวจื่อเหออยู่ห่างจากที่นี่เท่าใด?”

หวังเอ้อเหมาตอบว่า “คาดว่าต้องเดินทางอีกครั้งวัน คำนวณจากเวลาสื่อสารส่งข่าว ต้องให้รีบรุดมา ก็ต้องรอถึงเที่ยงวันพรุ่งนี้ ค่อยเข้าร่วมสมรภูมิสู้รบ”

เฉินหมิงเจิ้นผงกศีรษะรับ ถามอีกว่า “เฮ่ออู่สู (อาที่ห้าแซ่เฮ่อ) กับพวกออกเดินทางแล้วกระมัง?”

หวังเอ้อเหมากล่าวว่า “ออกเดินทางแล้ว คาดว่าคงบุกสู่โจมตีทหารเขตปกครองชินตูจวินแล้ว”

เฉินหมิงเจิ้นขบคิดแล้วถามว่า “ทางด้านเว่ยเต๋อเซินเป็นอย่างไร?”

ตัวนซิงรับหน้าที่จับตาดูความเคลื่อนไหวของทหารเขตปกครองอยู่ หยางจวิน จึงกล่าว “พวกมันข้ามแม่น้ำจางส่วยไปแล้ว แต่หลังจากข้ามแม่น้ำก็หยุดทัพไว้ สามารถเช่นหมากกลับมาได้ทุกเมื่อ

จางจิ้นรับหน้าที่ระวังหลัง จึงกล่าวกระตุ้นเตือนว่า “หลูฟางหยวนก็ตามมา รักษาระยะห่างจากพวกเรายี่สิบลี่ จุดประสงค์ไม่กระจ่างชัด”

ยังคงเป็นสภาพเบื่องหน้ามีเสือร้าย ด้านหลังมีสุนัขเช่นเดียวกับเมื่อหลายวันก่อน ยามใดที่กองกำลังหมิงโจวเปิดศึกกับทหารเขตปกครองชิงเหอจวิน หลูฟางหยวนพอเข้าร่วมกับฝ่ายใด จะเป็นเครื่องชี้วัดผลแพ้ชนะ

เหล่าแม่ทัพนายกองคำนวนจิตใจคนผู้นี้ไม่ออก พวกกันเงยหน้าขึ้นมองดู
เงินหมิงเจิ้น

เงินหมิงเจิ้นตัดสินใจในบัดดลกล่าวว่า “ส่งจดหมายถึงหยางสั่งฮู่
บอกให้มันคืนนี้หลับไหลอย่างวางใจ ข้าพเจ้าจะไม่จุ๋โจมลงมือ พรุ่งนี้เช้า
ทั้งสองฝ่ายค่อยพิสูจน์ความเป็นความตายกัน”

เหล่าแม่ทัพนายกองตอนแรกงงงันวูบ จากนั้นขานรับอย่างยิ้มแย้ม
คืนนี้หยางสั่งฮู่อย่าคิดหมายข่มตาหลับได้ เงินหมิงเจิ้นรับปากว่า
จะไม่โจมตีมัน ปัญหาอยู่ที่หยางสั่งฮู่เชื่อคำพูดของผู้บัญชาการกองกำลัง
หมิงโจว ซึ่งได้ชื่อว่าถนัดในการโจมตียามวิกาลหรือไม่?

หยางสั่งฮู่ยอมไม่เชื่อว่า เงินหมิงเจิ้นจะทำตามที่บอกไว้ในจดหมาย รอ
ถึงวันพรุ่งนี้ค่อยสู้รบแตกหัก โดยไม่โจมตีดตนเองยามวิกาล แต่ส่วนลึก
ของจิตใจมัน หวังให้เงินหมิงเจิ้นรักษาคำพูด ครึ่งก่อนที่ที่ลุ่มจิ้งจอก มัน
ไล่กวาดฝูงโจรหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ เป็นเหตุให้ตกหลุมพรางของเงินหมิงเจิ้น
ถูกโจมตีแตกพ่ายยับเยิน

ในฐานะผู้บัญชาการศึก หยางสั่งฮู่ยอมไม่ถูกจดหมายฉบับหนึ่งขู่
ขวัญจนระย่นย่อ จึงออกคำสั่งว่า “ถ่ายทอดคำสั่งเรา คืนนี้ไพร่พลทุก
นายเข้านอนห้ามถอดชุดเกราะ ให้เตรียมพร้อมรับศึกตลอดเวลา”

เหล่าแม่ทัพสังกัดเขตปกครองชิงเหอจวินปลุกปลอบสมาธิรับคำ
หยางสั่งฮู่ยกกล่าวอีกว่า “เพิ่มหน่วยลาดตระเวนตรวจตราอีกเท่าตัว
ผู้ที่ไม่อยู่เวรยามช่วงชิงเวลาพักผ่อน พรุ่งนี้เราจะร่วมรุกร่วมถอยกับทั้งหมด
แม้ตายร้อยครั้งก็ไม่ย่อท้อ”

เหล่าแม่ทัพขานรับว่า “ร่วมรุกร่วมถอย แม้ตายร้อยครั้งก็ไม่ย่อท้อ”
หยางสั่งฮู่ผงกศีรษะครุ่นคิด ‘คิดใช้แผนไพร่พลอ่อนเปลี้ยต่อเรา
บิดาพานไม่หลงกล’ จดหมายที่เงินหมิงเจิ้นส่งมาเป็นความจริงก็ตาม เป็น

กลลวงก็ช่าง สรุปลแล้วต่อให้วางแผนอย่างไร ตนเองล้วนยึดมั่นในกฎเกณฑ์
ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ปล่อยให้มันได้เปรียบ

หลังจากรับประทานอาหารค่ำ หยางสั่งอยู่ก็นอนหลับพักผ่อน แต่
ยามต้น (สองทุ่ม) เพิ่งผ่านพ้น ก็ถูกเสียงเป่าหลอดเขาอันแผ่วทุ้มปลุกตื่น
ขึ้นมา เสียงเป่าหลอดเขาไม่ดังนัก แต่ก็กลบเสียงคำรามของสัตว์ร้ายทั้งมวล
ต่อจากนั้นเสียงเป่าหลอดเขาเป็นคำรบสอง ซอนไซ่เข้ารู้หู บิ๊บคันจิตใจผู้คน

หยางสั่งอยู่ก็ลงจากเตียง หยิบฉวยดาบเหิงเตาที่ข้างหมอน
มาถือไว้ มันทำตัวเป็นแบบอย่าง ตอนเข้านอนไม่ได้ถอดชุดเกราะ และ
ไม่ถอดรองเท้าเซวียจื่อออก อุปกรณ์อันหนักอึ้งเช่นนี้พอติดตัว ถึงแม้กด
ทับจนผู้คนยากหลับสนิท แต่ก็ช่วยให้รับมือกับเหตุเปลี่ยนแปลงยามวิกาล
ได้อย่างรวดเร็ว พริบตาที่มันโถมออกจากกระโจมที่นอน เหล่าทหารคนสนิท
แม่ทัพคู่ใจ ยังมีที่ปรึกษาส่วนตัวต่างรีบรุดมารวมตัวที่ข้างกายมัน สายตา
ทอแววเคลือบแคลงสงสัยและแตกตื่นลนลาน

เสียงเป่าหลอดเขาดังไม่ขาดหู ยิ่งมายิ่งเร่ร้อน ยิ่งมายิ่งดังกังวาน
แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนไหวเป็นการใหญ่ ภายใต้อำสั่งการของนาย
ทหารระดับล่าง ทหารเขตปกครองชิงเหอจวินก็เตรียมการรับมือ เหล่า
ไพร่พลเข้าประจำที่ นาวคันธนูพาดลูกศร เตรียมยิงลู่วิเศษผู้บุกรุกยามวิกาล
แต่ที่น่าประหลาดคือ ศัตรูหาได้ปรากฏตัวขึ้น มีแต่แสงคบไฟอยู่ที่ห่างไป
ยังมีเสียงเป่าหลอดเขาหวานโหย คล้ายปรากฏภูตร้ายแยกเขี้ยวกางเล็บ
แต่เกิดความครั่นคร้ามไม่กล้ารุกคืบเข้ามา

ที่ปรึกษาผู้หนึ่งรับฟังอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวเตือนสติว่า “เกรงว่าเป็น
แผนลวง โจรร้ายชมชอบเล่นลวดลายเช่นนี้ คราก่อนมันโค่นฟ่งเสี่ยวฉือ...”

คำพูดตอนท้ายถูกสายตาที่ไม่พอใจรอบข้างสะกดเอาไว้ นายทหาร
ยศตูเว่ยที่มีประสบการณ์สู้รบหลายปีเงี้ยวหูฟังดูแล้วโต้แย้งว่า “มิใช่แผนลวง
หลังเสียงเป่าหลอดเขาคลายแว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน ผุ่งโจรอาจแตกคอ

กันเอง...”

ความคิดเข้าข้างตัวเองนี้ถูกสายตารอบข้างสะกดไว้เช่นกัน ทั้งหมดใช้ความอดทนระดับรับฟัง อาจบางที่เป็นผลจากคำพูดของนายทหารยศ ตูเว่ยนั้น หลังจากรับฟังอยู่ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงโห่ร้องฆ่าฟันกับเสียงอาวุธ กระแทกกันอย่างเลือนราง

หยางสั่งอยู่ก็ถูกสรรพเสียงเบื่องนอกก่อกวนจนสับสนเลอะเลือน หากเงินหมิงเงินเพียงคิดรวบรวมนทั้งหมดจนนอนไม่หลับ ก็ไม่จำเป็นต้องส่งเสียงดังถึงเพียงนี้ และสมจริงถึงเพียงนี้ เช่นนี้เกิดผลให้ทหารเขตปกครอง ชิงเหอจวินนอนไม่หลับ แต่ไพร่พลกองกำลังหมิงโจวยังถูกรบกวนยิ่งกว่า ไหนเลยหลับลงได้

ด้วยความเข้าใจที่มีต่อศัตรูคู่ต่อสู้ หยางสั่งอยู่ไม่เห็นด้วยว่าเงินหมิงเงินจะใช้กลยุทธ์ที่ไร้สาระเช่นนี้ ยามนั้นกวาดตามองรอบข้าง พลันกล่าวว่า “โจวเสี่ยวเว่ย (นายทหารยศเสี่ยวเว่ยแซ่โจว) เล่า? ไฉนไม่พบเห็นมัน?”

องครักษ์คนสนิททราบบว่าหยางสั่งอยู่ต้องการฟังความเห็นของโจวเสี่ยวเว่ยแล้วค่อยตัดสินใจ จึงสะอึกเข้ามารายงานว่า “โจวเสี่ยวเว่ยพอได้ยินเสียงเป่าหลอดเขา ก็รีบรุดไปที่หน้าค่าย”

หยางสั่งอยู่ผงกศีรษะด้วยความพึงพอใจกล่าวว่า “นับว่าผ่านการฝึกมา มีไหวพริบในการรับเหตุเปลี่ยนแปลง”

ไม่ทันขาดคำ โจวเหวินก๊วี่งปราดมา คำนับหยางสั่งอยู่แต่ไกล หอบหายใจพลางรายงานว่ “ได้เท่า โจรแซ่เงินต่อสู้กับโจรแซ่หลู นับเป็นโอกาสอันดี พวกเราอ้อมตลบหลังเช่นฆ่าเข้าไป”

หยางสั่งอยู่แทบไม่เชื่อหูตนเอง มันเฝ้ารอให้นักกระยางกับหอยมุกต่อสู้กันเอง ในที่สุดก็บังเกิดขึ้นก่อนทำศึกใหญ่กับเงินหมิงเงิน ยามนั้นถามย้าว่า “ท่านดูไม่ผิด?”

โจวเหวินยกมือปาดหยาดเหงื่อบนใบหน้ากล่าวว่า “ผู้น้อยสังเกต

การณอยู่หลังกำแพงค่าย เห็นแสงไฟในที่ห่างไป ทั้งยังได้ยินเสียงโห่ร้อง
ฆ่าฟันกับเสียงแตรร้องของผู้บาดเจ็บ ตำแหน่งนั้นสมควรอยู่หลังค่าย
ของโจรแซ่เฉิน”

ขณะกล่าว สีน้ามันลึงโลดจนแดงกำ หากสามารถจ้วงแทงมีดใส่
เงินหมิงเงินจากทางข้างหลัง ต่อให้ไม่ทิ่มแทงผู้คนจนตาย ก็จะถลกหนัง
มันออกมาชิ้นหนึ่ง โอกาสล้างแค้นให้กับคนของตระกูลโจวอำเภอก่วนเถ่า
อยู่ใกล้เพียงแค่นี้

หยางสั่งฮู่ยกมือลูบเครา เสียงเป่าหลอดเขาที่ห่างไปยิ่งมายิ่งแผ่ว
หุ้ม สะท้อนขึ้นลงไม่แน่นอน อำนาจเย้ายวนของการยกกำลังออกจากค่าย
ฉวยโอกาสซุ่มมือเปิบทำให้ผู้คนยากจะปฏิเสธได้ แต่ภายใต้ความเย้ายวน
ใจ ก็ซ่อนอันตรายอยู่หลังเสียงเป่าหลอดเขา หากว่าเป็นหลุมพรางที่เงิน
หมิงเงินกับหลูฟางหยวนร่วมกันขุดขึ้น ทหารเขตปกครองชิงเหอจวิน
พอกระโดดลงไป ก็ยากจะกลับตัวได้

โจวเหวินเห็นหยางสั่งฮู่รีรอลังเล ต้องคุกเข่าโครมลงกล่าวว่า
“ได้เท่า ผู้น้องร้องขอไพร่พลห้าร้อยนาย ออกจากค่ายไปหยั่งเชิงเข้าศึก
หลังจากทำความเข้าใจกับสถานการณ์สู้รบ ได้เท่าค่อยตัดสินใจว่าจะยก
กำลังออกไปหรือไม่?”

หยางสั่งฮู่จุดดิ่งโจวเหวินขึ้นมา ความเย้ายวนของชัยชนะช่าง
หอมหวาน แต่หากทำเช่นนั้นโจวเหวินกับไพร่พลห้าร้อยนายอาจไปแล้ว
ไม่กลับมา ก่อนการสู้รบต้องสูญเสียนายทหารผู้หนึ่ง หาใช่กลางดีไม่ อย่า
ว่าแต่หากโจวเหวินคาดการณ์ถูกต้อง เงินหมิงเงินกับหลูฟางหยวน
ประหัตประหารกันเอง ตนเองกลับขวัญอ่อนจนต้องใช้สอยนายทหาร
ยศเสี้ยวเว่ยออกไปสืบดูข้อเท็จจริง ไยมิใช่เสื่อมเสียหน้าเกินไป?

หลังจากทบทวนหวนนึก หยางสั่งฮู่ตัดสินใจดำเนินการโดยรอบคอบ
กล่าวว่า “ความจงรักภักดีอาจหาญของท่านเป็นที่น่านิยม แต่ว่าเราไม่

อาจเบี่ยงตาดูท่านออกไปเสี่ยงอันตราย มีสุรจนฟ้าสว่างแล้วค่อย
เคลื่อนไหว”

โจวเหวินตาแดงฉานด้วยสายเลือด น้ำตาสองสายไหลรินลงอาบแก้ม
กล่าวว่า “ขอบคุณได้เท่าที่ห่วงใย เราผู้แซ่โจวขอจารึกซึ่งใจ พรุ่งนี้เช้า
เราผู้แซ่โจวขอเป็นทัพหน้า ถล่มค่ายของโจรแซ่เฉิน ขจัดภัยแก่ราษฎร”

หยางสั่งฮู่ยกมือขึ้นกล่าวว่า “เรารับประกันว่าจะให้ท่านปลิดศัตรู
ของโจรแซ่เฉินเอง”

โจวเหวินค้ำบแล้วสะบัดหน้าจากไป ความเคลื่อนไหวนี้ออกจะเสีย
มารยาทอยู่บ้าง แต่หยางสั่งฮู่ทราบว่โจวเหวินมีความแค้นส่วนตัวกับ
เฉินหมิงเจิ้น จึงไม่ถือสาหาความ ออกคำสั่งว่า “พวกท่านก็กลับไปพักผ่อน
ยังคงอย่าได้ถอดชุดเกราะ แจ้งให้พี่น้องทั้งหลายเพิ่มการระวังป้องกัน
โจรร้ายกลอกกลิ้งดุจสุนัขจิ้งจอก ไม่แน่ว่าจะดำเนินแผนอุบายใด”

เหล่าแม่ทัพและที่ปรึกษารับคำโดยพร้อมเพรียง หยางสั่งฮู่ก็หันกลับ
ไปยังกระโจมที่นอน ครึ่งคืนหลังเสียงเป่าหลอดเขายังคงดังอ้ออึง บาง
ครั้งยังแว่วเสียงก๊อบมำกับเสียงโห่ร้องอ้อมผ่านค่ายไป แต่ไม่รบกวนการ
นอนของมันอีก

ระหว่างครึ่งหลับครึ่งตื่น หยางสั่งฮู่เห็นตนเองนำทัพใหญ่บุกตะลุย
รุกคืบหน้า ผุ่งโจรพากันคุกเข่ายอมจำนน ร่ำร้องขอชีวิต หยางสั่งฮู่
แค้นหัวร่อกล่าวว่า “เมื่อทราบว่าวันนี้ กาลก่อนไยต้องประพฤติ” พलग
ชักดาบเหิงเตาออกมา กรีดเป็นประกายโลหิตสายหนึ่ง

ศีรษะมนุษย์ตกลงสู่พื้น กลับมิใช่ขุนโจรเฉินหมิงเจิ้น หากเป็น
เหล่าคนสนิทของมัน ในจำนวนนั้นมีอยู่หัวหนึ่งเป็นมันเอง

สมควรทุ่มแทกลับไปยังมีไว้ สมควรชักมือกลับแต่ทุ่มแท ล้วนเป็นข้อ
ห้ามของนักพนัน

หากหยางสั่งอยู่ชั่วฉัฏฐกัลป์กว่านี้ ทุ่มแทงอย่างหนัก อาจบางทีประวัติศาสตร์สูญถึงอาจเปลี่ยนไป แต่ยามซึ่งเป็นชีวิตตาย ความรอบคอบระมัดระวังเอาชนะจิตใจมัน เป็นเหตุให้มันพลาดโอกาสกำจัดกวาดล้างขุนโจรกองกำลังหมิงโจวกับโจรร้ายหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อไปพร้อมกัน

ได้มานิวีกาลที่ห่างไกลออกไป เกิดสู้รบจริง ๆ แต่มิใช่เงินหมิงเงินกับหลูฟางหยวนสมคบคิดกันเล่นละคร หากเป็นกองกำลังหมิงโจวฉวยโอกาสที่ฝูงโจรหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อคิดซุ่มมือเปิบ หันกลับไปจู่โจมใส่พวกมัน

กองกำลังหมิงโจวในวันนี้หาได้หละหลวมเช่นเมื่อครึ่งปีก่อน หลังจากที่ได้รับตัวทหารส่วยซึ่งนำโดยอู่เทียนซือ บวกกับตั้งตัวสมุนเก่าของจางจินเชิงมาเข้าร่วม กองกำลังหมิงโจวได้ชื่อว่ามีไพร่พลกล้าแข็ง ดังนั้นเปิดฉากโจมตีหลูฟางหยวนในยามวิกาล

หลูฟางหยวนฝันว่าจะทุ่มแทงทั้งสองทางจึงไม่ได้ระวังป้องกันอันใด หวังเอ้อเหมานำหน่วยสอดแนมในชุดเสื้อเกราะสีดำสับเสาะถึงหน้าประตูค่าย จัดแจงกำจัดสิ่งกีดขวางบนพื้น จากนั้นเชือดคอหอยลิ่วล้อหลายคน แล้วยกมือเป็นสัญญาณ ตัวเองก็ปีนขึ้นกำแพง สองมือยึดจับส่วนปลายของซี่กรงไม้ที่เหลาจนแหลม พลิกตัวเข้าค่ายที่มั่นของหลูฟางหยวน

หัวหน้ากลุ่มย่อยที่เฝ้าอยู่บนหอยามผู้หนึ่งพลันสะดุ้งตื่นขึ้น ชะโงกศีรษะลงมาถามว่า “ผู้ใดอยู่ที่นั่น บอกรหัสผ่าน”

หวังเอ้อเหมากล่าวไปปดว่า “บิดาท้องร่วง คิดหาสถานที่ถ่ายทุกข์”

หัวหน้ากลุ่มย่อยนั้นรู้สึกว่สุมเสียงเบื่องล่างคันทูอยู่บ้าง จึงไม่เฉลียวใจ ออกปากขับไล่ให้ไปไกลกว่านี้ แต่แล้วลืมนตาโพลงร้องว่า “เจ้าทำอะไร ไฉนเปิดประตูค่าย?”

ที่แท้หวังเอ้อเหมานำหน่วยสอดแนมเปิดประตูค่ายออก ให้อู่เทียนซือกับสงควอให้นำไพร่พลเดินเท้าในชุดเกราะหนักเข้ามา สร้างความแตกตื่นแก่หัวหน้ากลุ่มย่อยนั้นจนคว้าหลอดเขาที่คล้องคอไว้ คิดรายงาน

ต่อทัพกลาง

หวังเอ้อเหมาชิงสะอีกถึงหน้าเสาที่ค้ำยันหอยามไว้ เงื่อขวานในมือขึ้น ชูว่า “เด็กน้อยลองเป่าเป็นเสียงดังดู”

หัวหน้ากลุ่มย่อยนั้นใจหายวาบ รีบร้องทัดทาน พลาโยนหลุดเขากึ่ง ยามนี้มันจดจำสุมเสียงที่เบื่องล่างออก จึงอ้อนวอนว่า “หวังถึงจู่ (หัวหน้าตึกแซ่หวัง) ขอท่านยังมือไว้ไมตรี เมื่อสองปีก่อนเรายังรับประทานอาหารร่วมโต๊ะกับท่าน...”

มันพอส่งเสียงร้อง ผู้คนบนหอยามอีกสามคนถูกปลุกตื่นขึ้น ก้มเอวมองลงมา ล้วนแตกตื่นจนหลังเหงื่อโซมหน้า หากทั้งหมดส่งสัญญาณแจ้งเหตุ หวังเอ้อเหมาคงฟันต้นเสาหักกลาง พวกมันต้องร่วงลงจากหอยามกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน

คนเหล่านี้แม้สังกัดหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ แต่หาได้มอบกายถวายชีวิตแก่หลูฟางหยวน จึงอ้อนวอนตามหัวหน้ากลุ่มย่อยนั้นว่า “หวังสู (อาแซ่หวัง) ขอท่านยังมือไว้ พวกเราล้วนเป็นคนขายชีวิตให้กับผู้อื่น หากมีความแค้นเป็นส่วนตัวไม่”

หวังเอ้อเหมากวัดแกว่งขวานในมือกล่าวว่า “อย่าได้พรัวไรสาระ โยนหลุดเขาลงมาก่อน แล้วไต่บันไดเชือกลงมา จี๋ตั้งเจีย (หัวหน้าคนที่เก้า) มาล้างแค้นให้กับจางต้าตั้งเจียแล้ว”

หัวหน้ากลุ่มย่อยนั้นกับพวกปฏิบัติตาม โยนหลุดเขาลงมาก่อน จากนั้นทยอยไต่บันไดเชือกลงมา คนยังไม่ตกถึงพื้น ก็ร้องให้คร่ำครวญว่า “หวังถึงจู่ ทั้งหมดเฝ้ารอจนท่านกับจี๋ตั้งเจียมาแล้ว ผู้แซ่หลูมิใช่ตัวดี ผู้ใดไม่ยอมเข้าร่วมกับมัน ต้องถูกฆ่าทั้งครอบครัว”

หวังเอ้อเหมาโบกมือกล่าวว่า “ทัพกลางของหลูฟางหยวนตั้งอยู่ตำแหน่งใด พวกท่านนำทางให้กับเหล่าสง (คนแซ่สง) หลังเสร็จศึกครั้งนี้จะไม่สืบสาวเอาผิดทั้งหมด”

หัวหน้ากลุ่มย่อยนั้นยินดียิ่ง รีบวิ่งนำหน้าปากกล่าวว่า “มาทางด้านนี้
ผู้แซ่หลูชมชอบชุดหลุมพราง ทั้งหมดระวังให้มากไว้”

สงควอให้กับอยู่เทียนชื่อผกศิระรับ นำกำลังติดตามไป ส่วนหวัง
เอ๋อเหมาหันไปยังหอยามหลังต่อไป ยังคงใช้วิธีทั้งหลอกและข่มขู่ บังคับ
ลี้วล้อที่เฝ้าเวรลงมา หลังจากนั้นไม่นานกำแพงค่ายด้านทิศตะวันออกก็
ปราศจากการระวังป้องกัน หวังเพย จางจิ้นและพวกนำกำลังรื้อรั้วไม้บุก
เข้าไป

ทั้งหมดล่องลึกถึงกลางคันทัน ภายในค่ายบังเกิดเสียงเป่าหลอดเขา
แจ๋งเหตุดังขึ้น แต่สຸ່มเสียงพอดังก็ชะงักขาดหาย คล้ายไก่ที่ถูกเชือดคอไป

เมื่อเป็นเช่นนี้สร้างความตื่นตัวแก่ผู้คนภายในค่าย พวกกันส่งเสียง
ทวาดถาม สงควอให้เห็นร่องรอยถูกพบเห็น จึงออกคำสั่งว่า “เป่าหลอด
เขาบุกจูโจม”

เสียงเป่าหลอดเขาพอดังขึ้นที่ข้างกาย ม้วนกวาดไปทั่วทั้งค่าย
โดยกระชั้นชิดติดกัน ตัวนซิง หวังเพย จางจูผี จางจิ้นและพวกก็เป่า
หลอดเขาถ่ายทอดคำสั่ง

เสียงเป่าหลอดเขาดังติดต่อกัน คล้ายลูกเสือทั้งครอกตื่นขึ้นมา
กลางวิกาล ส่งเสียงคำรามคำรน เหล่าไพร่พลกองกำลังหมิงโจวชักดาบ
เหิงเตาออก บุกทะลุไปทุกซอกมุมของค่าย

สงควอให้ร้องว่า “ล้างแค้นให้กับจางต้าตั้งเจีย” พลาจวงกระบอง
วาดใส่กระโຈມที่ขวางหน้า ตลอดจนลี้วล้อในกระโຈມล้มระเนระนาด

อยู่เทียนชื่อร้องบอกว่า “แค้นมีเป่า หนนี้มีเจ้าหนี้ ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องหลีก
ไป” กำลังแขนของม้นหาเป็นรองสงควอให้ไม่ ร่ายรำดาบม่อเตา* รวากับ
อายุหอบหนึ่ง พบพานคนกวาดใส่คน พบพานกระโຈມกวาดใส่กระโຈມ

จางจูผียังรู้จิตใจลี้วล้อทั้งหลายมากกว่า ร้องตะโกนว่า “จิวตั้งเจีย

มาแล้ว พี่น้องทั้งหลายจับอาวุธจัดการกับผู้แซ่หลู”

จางจิ้นถือเป็นนักศึกษาครึ่งหนึ่ง จึงร้องเตือนว่า “เพียงฆ่าผู้แซ่หลู ไม่เอาผิดผู้เข้าร่วม”

คนทั้งสี่นำกำลังคนละขบวน คล้ายหอกยาวสี่เล่มทะลวงใส่ค่ายใหญ่ของหลูฟางหยวน เหล่าลี้ล่อหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อเพิ่งสะดุ้งตื่นขึ้นมา สมองยังไม่คืนสู่ความแจ่มใส พอได้ยินคำพูดที่ทั้งข่มขู่ทั้งปลุกกระดม ปฏิกริยากลับเฉื่อยชากว่าเดิม

ขณะที่พวกมันลังเลว่าสมควรขายชีวิตให้กับหลูฟางหยวนหรือไม่ สงควอให้กับอยู่เทียบชื่อก็บุกถึงค่ายชั้นที่สอง เมื่อปรากฏหัวหน้ากลุ่มย่อยที่ยอมจำนนทำหน้าที่นำทาง ทั้งหมดแทบไม่เผชิญกับสิ่งกีดขวางอันใด สมุนคู่ใจของหลูฟางหยวนคนหนึ่งนำลี้ล่อสวมใส่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อยร้อยกว่าคนเข้าด้านทานไว้ กลับถูกอยู่เทียบชื่อนำขบวนมือดาบม่อเตาจู่โจมทำลายแตกพ่าย หัวหน้ากลุ่มย่อยที่รอดพ้นจากคมดาบของอยู่เทียบชื่อยังคิดแข็งข้อ สงควอให้ชิงหวดกระบองลง จนศีรษะและหมวกเหล็กยุบหายไปในลำคอ

อยู่เทียบชื่อไม่คิดพัวพันกับปลาเล็กปลาน้อยเหล่านี้ จึงเงือดดาบม่อเตาที่เปื้อนเลือดขึ้น ตวาดว่า “หากไม่คิดตายก็หลีกไป” สารรูปอันดุร้ายขู่ขวัญบรรดาลี้ล่อจนโยนอาวุธทิ้ง แตกฮือหลบหนีไป

สงควอให้ชมดูจนสิ้นศีรษะกล่าวว่า “มารตามัน น่าอัปอายขายหน้านัก” มันไม่พอใจต่อการแสดงออกของพวกเขาเหมือนกัน ภาวนาให้การต้านทานรุนแรงกว่านี้ ถึงอย่างไรมันเคยสังกัดหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ไม่ต้องการเสื่อมเสียหน้า น่าเสียดายที่ไม่มีผู้ใดยอมตอบสนองข้อเรียกร้องของมัน ทั้งหมดมิใช่เตลิดเปิดหนี ก็ถูกเขายอมจำนน ไม่อาจปลุกปลอบความคิดต่อสู้ขึ้น

อยู่เทียบชื่อเตะผู้คนที่ขวางหน้ากรุยทางสายหนึ่ง พร้อมกับประกาศว่า “จิวตั้งเจียมมีคำสั่ง เพียงฆ่าหลูฟางหยวน ที่เหลือล้วนเป็นพี่น้อง”

เงินหมิงเงินได้ชื่อว่าไม่ฆ่าคนไร้ความผิดอยู่แล้ว คำพูดพอกล่าวก็
กิดผล เหล่าผู้ที่ยอมจำนนหลังจากเปิดทางให้ ก็อาสาเข้าร่วม “กองทัพ
ปราบกบฏ” พวกเขาร้องว่า

“เราความจริงสังกัดแอ่ตังเจีย (หัวหน้าคนที่สอง) ถูกบังคับให้เข้า
ร่วม”

“เราสังกัดค่ายภูเขา”

“เราสังกัดค่ายป่าไม้ จางเหย (นายแซ่จาง) นับว่าฟ้าเวทนา ในที่สุด
เราได้พบท่านแล้ว”

จางจูผีนำกำลังติดตามหลังอยู่เทียนชื้อกับสงควอให้มาถึง ร้องบอกว่า
เหล่าสง (คนแซ่สง) เหล่าอู่ (คนแซ่อู่) มุ่งหน้าไป ที่นี้มอบให้เป็นหน้าที่
ของเราเอง”

มันไม่สนใจว่าสงควอให้กับอยู่เทียนชื้อได้ยินหรือไม่ หยิบฉวยผืนธง
ใต้กอยุ่บนพื้น จ่อคบไฟจุดขึ้น จากนั้นปักลงกับพื้นร้องว่า “ผู้ที่ไม่ต้องการ
ตายชีวิตให้กับหลูฟางหยวน ล้วนยืนอยู่ได้ผืนธงนี้ จิวตังเจียรับประกันว่า
จะไม่สืบสาวเอาผิด”

เหล่าลี้วล้อที่ยอมจำนนคล้ายลูกหลานที่ถูกทอดทิ้งได้พบกับบิดา
มารดา พวกเขากลับเข้ามายังได้ผืนธงที่ลูกใหม่ ร่ำร้องเรียกหา “จางเหย (นาย
จางแซ่จาง) กับ “พี่ใหญ่จูผี” ไม่ขาดปาก

จางจูผีเห็นลี้วล้อที่ข้างกายยิ่งรวมตัวยิ่งมาก ในจำนวนนี้มีใบหน้า
คุ้นเคยอยู่ไม่น้อย พลันบังเกิดปฏิกิริยาฉุนช้ำ ร้องบอกว่า “พี่น้องทั้งหลาย
จงตามเรา บอกว่าจิวตังเจียมาแล้ว ทั้งหมดอย่าได้ตกตายร่วมกับผู้แซ่หลู”

เหล่าลี้วล้อปฏิบัติตาม พวกเขาร้องว่า “จิวตังเจียมาแล้ว ทั้งหมดอย่าได้
ติดตามผู้แซ่หลูอีกแล้ว”

“จิวตังเจียมาช่วยเหลือพวกเราแล้ว”

เสียงร่ำร้องดังตั้งแต่กลางดึก จวบจนฟ้าสว่างรำไร ปรากฏว่าหัวหน้า

ใหญ่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อหลูฟางหยวนละทิ้งสมุนบริวาร หลบหนีไปเพียงลำพัง
การต่อสู้ตะลุมบอนยุติลงโดยเร็ว

ผู้ที่กล้าแข็งข้อหากมิใช่ถูกขบวนมือดาบมือเตาฟาดฟันสังหาร ก็
ถูกสมุนเก่าของจางจินเชิง เซวี่ยสงกับเฮ้อเหล้าเตาฆ่าตาย บรรดาลี้วล้อ
เพื่อพิสูจน์ว่าตนเองถูกบังคับให้เข้าร่วมกับหลูฟางหยวน ถึงกับลงมือต่อ
คนสนิทของหลูฟางหยวนด้วยอำมหิต แม้แต่ผู้ที่วางอาวุธยอมจำนนยัง
ถูกกระชากตัวออกมา ใช้ห่าดาบรุมสังหาร ตัวนซิง จางจิ้น หานเก้อ
เซินและพวกคิดห้ามปรามก็ไม่ทันการณ์ หรืออาจบอกว่าตัวนซิงกับพวก
จงใจปล่อยให้เกิดการฆ่าฟันขึ้น ตามกฎของฝ่ายมิฉาซีฟผู้ที่เข้าร่วมต้อง
แสดงความบริสุทธิ์ใจด้วยการฆ่าพวกเดียวกัน

มาตรแมนเป็นเช่นนั้น เซลยศึกที่เหลือยังมีจำนวนมาก ยังมากกว่า
กองกำลังหมิงโจวอีก สาเหตุเป็นเพราะหลังจากที่หลูฟางหยวนฉวย
โอกาสที่จางจินเชิงออกศึก ช่วงชิงตำแหน่งหัวหน้าใหญ่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อมา
ก็กลัวว่าผู้อื่นใช้วิธีการเดียวกันแย่งชิงตำแหน่งของตนเอง ดังนั้นขณะที่
ออกศึกก็นำสมุนบริวารทั้งหมดออกมา เช่นนี้รังแต่สิ้นเปลืองเสบียงมากขึ้น
หาได้เพิ่มพูนขีดความสามารถในการสู้รบไม่

นับตั้งแต่หวังเอ้อเหมายึดประตูค่าย ประกาศว่าเงินหมิงเจิ้นล้างแค้น
ให้กับจางจินเชิง แต่จะไม่เอาผิดต่อผู้ที่ถูกหลูฟางหยวนบังคับให้เข้าร่วม
ลี้วล้อที่ไม่ใช่พวกพ้องของหลูฟางหยวนก็หันอาวุธเข้าหาพวกเดียวกัน
หาไม่ก็นิ่งเฉยดูเหตุการณ์ สำหรับกับพวกมัน จิวตั้งเจียเงินหมิงเจิ้นยัง
ดึงดูดใจกว่าปาดังเจีย (หัวหน้าคนที่แปด) หลูฟางหยวนอีก แน่نون วิชา
การต่อสู้และโอกาสชนะของอีกฝ่ายมีมากกว่าฝ่ายหลัง

ไพร่พลกองกำลังหมิงโจวไม่มีท่าทีที่เป็นมิตรต่อต้านหญ้าที่เอนลู่
ตามลมเหล่านี้เท่าใด ขณะที่ออกคำสั่งก็ร่ำร้องโดยไม่ไว้หน้า เนื่องจาก
ต่างมาจากหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ลี้วล้อส่วนใหญ่ต่างรู้จักกัน แต่พอออกปาก

ักทายสหายเก่า อีกฝ่ายกลับเบือนหน้าหนี ฝ่ายที่ยอมจำนนได้แต่กล้ำกลืน
ในทน

สภาพความจริงก็สร้างความอิจฉาแก่ผู้คน เห็นเงินหมิงเงินเข้ามา
บไหล่คนผู้นี้ ตรวดดูบาดแผลของคนผู้นั้น ผู้ที่ยอมจำนนได้แต่ทอดถอน
จที่ตนเองโชคไม่ดี เมื่อหนึ่งปีก่อนจิวตั้งเจียแยกทางกับต้าตั้งเจีย ไม่มีผู้ใด
าคคิดว่าจะมีวันนี้

มาบัดนี้รากฐานอันยิ่งใหญ่เช่นหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อกลับพังครืนลง
รงกันข้ามกับกองกำลังหมิงโจวซึ่งยึดครองตัวเมืองสามแห่งผูกขึ้นแทนที่
อนนี้โค่นหลูฟางหยวนลง อีกไม่นานกองกำลังหมิงโจวคงผนวกหนอง
้ำจวีเยี่ยเจ้อเข้าไป เงินเก็บหอมรอมริบ ตลอดจนภรรยาที่ทิ้งอยู่ในหนองน้ำ
ม่แน่ว่าจะรักษาไว้ได้หรือไม่

นึกถึงตอนนี้ เหล่าผู้คนที่ยอมจำนนมองดูเงาหลังของเงินหมิงเงิน
จากันร้องว่า “จิวตั้งเจีย พวกเราเผื่อรอคอยท่านตลอดมา”

“จิวตั้งเจีย ทั้งหมดนับว่ารอจนท่านกลับมาแล้ว”

“เด็กน้อยหลูฟางหยวนทำร้ายพวกเราสาหัสนัก”

เสียงร้องทั้งจริงทั้งเสแสร้งกระทบโสตเงินหมิงเงิน มันเองก็ลอบ
่อนใจว่าจะจัดการกับลี้วล้อที่ยอมจำนนอย่างไร ในเวลาอันสั้นคนเหล่านี้
ม่มีขีดความสามารถในการสู้รบ แต่หากจัดการไม่ถูกต้อง เท่ากับสุ่มพิน
ฟ อยู่ด้านหลังตนเอง แต่หากประหัตประหารพวกมันให้หมดสิ้น ออกจะ
หดเหี้ยมอำมหิต ทั้งยังเป็นการทำลายชื่อเสียงของกองกำลังหมิงโจวที่
พียรสร้างขึ้น

สุดท้ายเงินหมิงเงินได้แต่หันหน้าหาทั้งหมด กล่าวว่า “ทั้งหมด
เย่าได้รื้อนรุ่ม อีกสักครู่ข้าพเจ้าจะส่งคนนำอาหารมา หลังจากวุ่นวายอยู่
เร่กคิน พี่น้องทั้งหลายคงหิวแล้วกระมัง?”

คำพูดเหล่านี้พอกระทบลี้วล้อที่ยอมจำนนคล้ายน้ำฝนชโลมใจ จิว

ตั้งเจียยังคิดจัดหาอาหารแก่ทั้งหมด อย่างนั้นจิวตั้งเจียคงไม่ฆ่าพวกเราแล้ว

มีคนร้องเรียกจิวตั้งเจียเสียงสั่นเครือ แต่ยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาได้ได้ ในที่สุดบังเกิดสัมผัสเสียงหนึ่งดังว่า “จิว...จิวตั้งเจีย ท่านยังจำเราได้หรือไม่ เราคือหาน...หานชื่อว่าง”

เฉินหมิงเจิ้นนึกใจคิด กล่าวคำหยาบออกมาว่า “อุบารวัชาติชั่ว ท่านยังไม่ตาย”

มันไหนเลยจดจำหานชื่อว่างไม่ได้ ครั้งแรกที่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อเกิดศึกภายใน คนผู้นี้ไม่ยอมเข้าร่วมกับหลิวเจ้ออันกับหานเจี้ยนหง ยืนอยู่ฝ่ายเฉินหมิงเจิ้นกับตู้เจวียน ต่อมากองกำลังหมิงโจวกับหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อแยกทางกันเดิน คนผู้นี้ไม่ได้เล็งผลเลิศต่อกองกำลังหมิงโจว ยังรั้งอยู่ในหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ จางจินเชิงจึงใช้ให้มันอุดทางถอยของกองกำลังหมิงโจว ปล่อยให้เฉินหมิงเจิ้นและพวกอดตายในภูเขาทៃหังซาน คนผู้นี้ไม่ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ถูกหน่วยสอดแนมของเฉินหมิงเจิ้นพบเห็น เป็นเหตุให้แผนยึดครองเมืองผิงเอินของจางจินเชิงต้องพบกับความล้มเหลว

หลังจากนี้คนผู้นี้ก็สาบสูญไร้ข่าวคราว เฉินหมิงเจิ้นยังเข้าใจว่ามันตกตายในสมรภูมิพร้อมกับจางจินเชิงเสียอีก คิดไม่ถึงหานชื่อว่างรู้รักษาตัวรอด ยังมีชีวิตถึงบัดนี้ มีหน้าซ้ำดูจากเครื่องแต่งกาย แสดงว่าขึ้นเป็นรองหัวหน้าค่ายแล้ว

หานชื่อว่างมีไหวพริบปราดเปรียว พอฟังเฉินหมิงเจิ้นกล่าวคำหยาบออกมา ก็ทราบวาคืนนี้ตนเองคงโชคดีแล้ว จึงแหวกฝ่าผู้คนออกมากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ด้วยบารมีของจิวตั้งเจียคุ้มครอง ยังรักษาเนื้อรักษาตัวไว้ได้”

หานเก่อเชิงกลับตั้งข้อรังเกียจต่อคนแซ่เดียวกันผู้นี้ ซึ่งขวางอยู่หว่างกลาง ตวาดว่า “ยืนอยู่แต่ไกล คอยตอบวาจาเจี้ยวโถว”

หานชื่อว่างความจริงคิดหักทลายมัน พอเห็นเช่นนั้นต้องชะงักเท้าลง

กล่ากลืนคำพูดเอาไว้

เงินหมิงเงินยิ้มพลาংกล่าวว่า “ล้วนเป็นพี่น้องกันเอง ยังคิดร้ายต่อข้าพเจ้าหรือ? เก๋อเซิงให้มันเข้ามาเถอะ”

หานซื่อว่างแบมือทั้งสองออกกล่าวว่า “ใช่แล้ว ต่อให้ท่านหยิบยืมกำลังขวัญแก่เรา เราก็ไม่กล้ายื่นมือต่อเจี้ยวโถว”

หานเก๋อเซิงแค้นเสียงดังเฮอะ ถลึงตาใส่มัน จากนั้นถอยห่างไป

ท่าทีของคนทั้งสองพอปรากฏแก่สายตาลิ้วลื้อที่ยอมจำนน ค่อยคลายใจลง ดูท่าทีพี่น้องกองกำลังหมิงโจวแม้ “เข้าใจผิด” ต่อทั้งหมด แต่จิวตั้งเจียยังยึดถือว่าเป็นพวกเดียว

เงินหมิงเงินต๋อยหมดใส่หานซื่อว่างหมัดหนึ่ง สัพยอกว่า “ได้เลื่อนตำแหน่งแล้ว? ช่างรวดเร็วเน้”

หานซื่อว่างผืนหัวร่อพลาংกล่าวว่า “ครั้งก่อนปฏิบัติหน้าที่ให้กับจางต้าตั้งเจียไม่สำเร็จ ท่านผู้เฒ่าพอลกลับจากเมืองผิงเอิน ก็ทุบตีเราคราหนึ่ง ทิ้งให้ดูแลสัตว์พาหนะที่ค่ายตะวันออก รอจนหลูต้าตั้งเจีย (หัวหน้าคนที่หนึ่งแซ่หลู) ขึ้นครองตำแหน่ง ยามกะทันหันไม่มีตัวเลือกดูแลพี่น้อง จึงฉุดลากเรามารับหน้าที่ เจี้ยวโถวก็ทราบว่าย่างจะทำอย่างไรได้”

เงินหมิงเงินสั่นศีรษะอย่างยิ้มแย้ม ความเฉลียวฉลาดของหานซื่อว่างอยู่ที่ทราบว่าตนเองกังวลสนใจอันใด เพียงใช้คำพูดไม่กี่ประโยค ก็บอกกล่าวสาเหตุที่ได้เลื่อนตำแหน่ง ตลอดจนความสัมพันธ์กับหลูฟางหยวนให้ทราบ

เงินหมิงเงินกวาดมองลิ้วลื้อที่ยอมจำนนทั้งหลายแวบหนึ่ง หันเหหัวเรื่องว่า “ในกลุ่มคนเหล่านี้นอกจากท่านแล้ว ยังมีผู้ใดมีตำแหน่งสูงกว่า?”

หานซื่อว่างยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า “คล้ายกับไม่มีแล้ว หลูต้าตั้งเจียเพียงแต่งตั้งหัวหน้าค่ายสามคน จ้าวไจ้จู่ (หัวหน้าค่ายแซ่จ้าว) ถูกจวนตัวใหญ่โตนั้นใช้ดาบมือเตาฆ่าตาย เกาไจ้จู่ (หัวหน้าค่ายแซ่เกา) เสีย

ชีวิตที่ค่ายหน้า เราพอเห็นผืนธงของท่าน ก็บอกให้พี่น้องทั้งหลายวางอาวุธ”

เงินหมิงเจิ้นตัดบทว่า “อย่างนั้นพี่น้องเหล่านี้อยู่ภายใต้ความดูแลของท่านชั่วคราว ข้าพเจ้าในที่นี้ไม่มีหัวหน้าค่าย ท่านรั้งตำแหน่งเพียนเจียน (ผู้ช่วยแม่ทัพ) ก่อน”

เหลาลี้วล้อที่ยอมจำนนรับฟังจนตาเป็นประกาย ปากส่งเสียงโห่ร้องออกมา จิวตั้งเจียพอเอ่ยปากก็แต่งตั้งเป็นผู้ช่วยแม่ทัพ แสดงเห็นถึงจิตใจอันกว้างขวางของท่านผู้เฒ่า หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ไม่ว่าอย่างไร ต้องชั่งน้ำหนักดูก่อน

หานซือว่างเหลียวหน้าไป ร้องบอกว่า “ไต่ยืนหรือไม่ เจี้ยวโถวยังยึดถือพวกเราเป็นพี่น้อง”

เหลาลี้วล้อที่ยอมจำนนคึกคักอักโข ร้องว่า “ขอบคุณต้าตั้งเจีย”

เงินหมิงเจิ้นฉวยโอกาสดีเหลือทั้งที่ยังร้อน เดินถึงเบื้องหน้าเหลาลี้วล้อที่ยอมจำนน กล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย พรุ่งนี้เข้าข้าพเจ้าจะทำศึกกับหยางขนขาว ล้างแค้นให้กับจางต้าตั้งเจีย หากทั้งหมดยอมติดตามข้าพเจ้า ก็เก็บดาบขึ้นมา ไปที่ท้ายขบวน หากว่าเหนื่อยล้าก็พักผ่อนอยู่ในค่าย อย่าได้สร้างความวุ่นวายแก่ข้าพเจ้า หลังจากเสร็จศึกพวกเราจะกลับสู่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ”

หานซือว่างไม่รอฟังจบ ก็ปลุกเร้าว่า “พวกเราติดตามเจี้ยวโถวไปเช่นฆ่าหยางขนขาว หากไม่กล้าไปก็หาต้นไม้ผูกคอตาย อย่าได้รั้งอยู่เป็นที่อับอายขายหน้า”

เหลาลี้วล้อที่ยอมจำนนทราบว่าเป็นโอกาสพิสูจน์ตนเอง ดังนั้น ร้องว่า “ไปด้วยกัน อย่าให้เจี้ยวโถวอับอายขายหน้า”

เงินหมิงเจิ้นก็หวังผลเช่นนี้ เมื่อมีกองกำลังใหม่เข้าร่วม มันก็กำหนดแผนจัดการกับหยางสั่งฮู่ไว้ จึงกล่าว “ฟ้าพรุ่งสาง ข้าพเจ้าจะทำศึกขั้นแตกหักกับหยางขนขาว พวกท่านติดตามหานเพียนเจียน (ผู้ช่วยแม่ทัพ)

แซ่หาน) อยู่ทางปีกซ้ายของข้าพเจ้า ทั้งหมดมีฝีมืออันได้ล้วนทั้งทายใส่ทหาร
ทางการ ขอเพียงบนสมรภูมียังมีพี่น้องที่มีชีวิตอยู่คนเดียว ข้าพเจ้าจะไม่
ล่าถอยเด็ดขาด”

จางจินที่มีนิสัยรอบคอบอดตัดทานมิได้ว่า “เจี้ยวโถว” เนินหมิงเจิ้น
คือนำกลุ่มคนที่รวมตัวอย่างหละหลวมเข้าสู่สมรภูมิ ทั้งจัดให้อยู่ทางปีกซ้าย
เท่ากับนำชีวิตทั้งหมดเป็นเดิมพัน หยางสั่งอยู่ต่อให้ไม่ใช่นักพิชัยสงคราม
ก็ดูออกว่าจุดอ่อนของศัตรูอยู่ที่ใด เมื่อถึงเวลาขอเพียงโหมโจมตีปีกซ้าย
ทำลายกลุ่มคนที่รวมตัวอย่างหละหลวมเหล่านี้จนแตกพ่าย กองกำลัง
หมิงโจวจะตกอยู่ในสถานะลำบาก

แต่ว่ามันไม่ทันเอ่ยปาก ปราบฏูสายตาที่โกรธแค้นหลายพันคู่ถลึง
มองมา แม้แต่หานซื่อว่างที่ตลาดเขลาอ่อนแอยังไม่อาจอดรนทนได้
ประสานมือกล่าวว่า “จางเจียนจวิน (แม่ทัพแซ่จาง) โปรดวางใจ ขอเพียง
ท่านไม่ล่าถอย เราผู้แซ่หานจะยืนประจันหน้ากับข้าศึกอย่างแน่อน”

จางจินคิดอธิบายสักหลายคำ แต่หานซื่อว่างไม่เปิดโอกาสให้กับมัน
ชิงหันไปกล่าวกับเหล่าลิ่วล้อที่ยอมจำนนว่า “พี่น้องทั้งหลาย เจี้ยวโถว
เมื่อให้เกียรติแก่พวกเรา พวกเราไม่อาจตบหน้าตัวเอง พรุ่งนี้เช้าเราผู้แซ่
หาน จะถือดาบยืนอยู่แถวหลัง พวกท่านวางใจ หากพวกท่านถูกฆ่าตาย
หมดสิ้น เราผู้แซ่หานจะเชือดคอตัวเอง ไม่ขอมีชีวิตอยู่ให้ผู้คนหัวร่อเยาะ”

เหล่าลิ่วล้อที่ยอมจำนนร้องอย่างโกรธแค้นว่า “เป็นล่อหรือเป็นม้า ต้อง
วิ่งหอดูจึงทราบได้”

“ท่านคอยดูว่า ผู้ใดไม่มีความเข้มแข็งกันแน่”

การสู้รบครั้งที่สองเปิดฉากขึ้นตอนรุ่งสาง หยางสั่งอยู่พอพบว่าตนเอง
ปล่อยให้โอกาสอันดีหลุดลอยไป ก็ตัดสินใจสั่งการให้ตั้งขบวนออกศึก

หยางสั่งอยู่คาดคิดว่า กองกำลังหมิงโจวกล้าศึกคืนหนึ่ง คงต้อง

เหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า ตนเองถือว่าผลิตผลไม่มากนัก แต่ขณะที่ตระเตรียม
ทำศึก ค่อยพบว่าทหารเขตปกครองถูกเสียงเป่าหลอดเขาตลอดคืนรบกวน
จนไม่ได้หลับนอน มีสภาพร่างกายอ่อนเปลี้ยเช่นกัน

กำลังที่อ่อนเปลี้ยสองขบวนเปิดฉากเช่นฆ่าได้แสงอุทัย ทั้งสองฝ่าย
ต่างคิดช่วงชิงเป็นฝ่ายกำหนด แต่ก็ไม่สามารถบรรลุถึงเป้าหมายที่วางไว้
ไพร่พลทั้งสองฝ่ายฮือเข้าหากัน เบียดเสียดเป็นกลุ่มก้อน ยืนหอกดาบเข้าใส่
ร่ำร้องด่าทอด้วยเสียงอันดัง จนน้ำลายและเม็ดโลหิตกระเซ็นใส่ใบหน้ากัน
และกัน จากนั้นแยกออกจากกันตามคำสั่งของผู้บัญชาการศึก แล้วโถมเข้า
ประจัญบานกันใหม่

ภายใต้คำสั่งของหยางสั่งฮู่ยู่ ทหารเขตปกครองชิงเหอจวินจู่โจม
อย่างมุ่งมั่น บุกเข้าขบวนศัตรูสามครั้ง ถูกยันกลับมาสามครา เฉินหมิงเจิน
ก็สั่งการให้ไพร่พลกองกำลังหมิงโจวจู่โจมตอบโต้สามครา แต่ไม่เกิดผล
เช่นกัน

หนึ่งชั่วยามให้หลัง ทั้งสองฝ่ายถอยไปตั้งหลักราวกับนัดแนะกันไว้
โดยยิงธนูตริงขบวนสะสมกำลังของทหารราบเตรียมเปิดฉากสู้รบครั้งต่อไป
ยามนั้นธนูของทหารราบเริ่มสำแดงอำนาจภาพ พอยืดระยะห่างออกไป
ไพร่พลกองกำลังหมิงโจวซึ่งมียุทธโศปกรณ์ด้อยกว่าได้แต่ถูกกระหน่ำถ่าเดียว
พริบตานี้ค่อยแสดงคุณสมบัติของแต่ละคนออกมา ปรากฏว่าทัพกลางกับ
ปีกขวาผ่านการฝึกฝนอบรมมากกว่า ทางหนึ่งล่าถอยทางหนึ่งยกตั้งไล่ไม่
ลักษณะคล้ายไม้กระดานขึ้นป้องกันตัว ขณะที่ลี้วล้อทางปีกซ้ายเบียด
เสียดกันจนไม่อาจล่าถอย ได้แต่เบิ่งตาดูลูกธนูยิงมา

หยางสั่งฮู่ยู่มีสายตาคมกล้า ค้นพบความแตกต่างของศัตรู พอขบคิด
ก็เข้าใจสาเหตุ เฉินหมิงเจินคิดใช้จำนวนคนชุดเชยยุทธโศปกรณ์ที่ด้อยกว่า
จึงฉุดลากลี้วล้อหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อซึ่งผนวกกลืนเข้ามาออกรบ ผูกโจร
หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อเพ็งเข้าสังกัด พอได้ยินคำสั่งการ ปฏิกริยาจึงชักช้ากว่า

ความสามารถในการรับเหตุเปลี่ยนแปลงก็ไม่เท่ากับไพร่พลเก่าของกองกำลังหมิงโจว

หยางสั่งฮู่ยู่พอบพบเห็นเช่นนั้น ต้องบังเกิดความโลดโผนยินดีสุดเปรียบปาน จากนั้นความยินดีถูกความหวั่นวิตกเข้าแทนที่ ต้องครุ่นคิด ‘โจรน้อยไหนชะล่าใจถึงเพียงนี้’ เกือบสามปีนี้มันพลาดท่าเสียทีแก่ชายหนุ่มที่กลอกกลิ้งดุจสุนัขจิ้งจอกหลายครั้ง แต่ความเย้ายวนของชัยชนะช่างหอมหวาน หากรวมกำลังโจมตีปีกซ้ายของเงินหมิงเจิ้น จากนั้นผลักขวางมาทางขวา เมื่อถึงเวลาต่อให้เงินหมิงเจิ้นเป็นขุนวุกลับชาติมาเกิด ก็ไม่สามารถกอบกู้สถานการณ์ได้

เงินหมิงเจิ้นที่อยู่ห่างไปก็พบว่ากองกำลังของตนเองเกิดการขาดช่วง จึงเสี่ยงอันตรายของการถูกลูกธนูยิงใส่ควมม้าออกมา ทุกกระยะหนึ่งจะยกชุดาบเหิงเตา ร้องตะโกนปลุกปลอบกำลังขวัญของพี่น้องทั้งหลาย หยางสั่งฮู่ยู่ไม่สามารถจำแนกว่าคู่ต่อสู้ร้องบอกอันใด แต่ได้ยินเสียงตอบรับของลี้วล้อทั้งหลาย ทั้งยังพบว่าเสียงร้องของทัพกลางกับปีกขวาแม้อิดโรยแต่ยังไม่เสียขวัญ ส่วนลี้วล้อทั้งปีกซ้ายส่งเสียงร้องดังสับสนและอ่อนแรง

ภายใต้การปลุกปลอบของเงินหมิงเจิ้น ผุ่งโจรเกิดความคึกคัก รุกคืบเข้ามาใหม่ ดูท่าเตรียมสู้รบแตกหัก หยางสั่งฮู่ยู่ก็สั่งการให้ทหารเขตปกครองดาหน้าเข้าไป ทางหนึ่งยิงธนูจู่โจมทำลายขวัญของศัตรู ทั้งสองฝ่ายพอบอยู่ห่างหนึ่งร้อยยี่สิบก้าว ก็จู่โจมใส่กันและกัน ครั้นพอบเข้าสู่ระยะแปดสิบก้าว ธนูแกร่งที่สามารถยิงทะลุเกราะกับลูกธนูที่เหลาจากไม้ไผ่ก็ปลิวว่อนไปมา แต่ไม่สามารถสร้างความเสียหายแก่อีกฝ่ายเท่าใด

คราครั้งนี้ผุ่งโจรเตรียมตัวพร้อม ไล่ไล่ไม้ตั้งเป็นกำแพงไม้ที่เคลื่อนที่ได้ มือดาบผอเตา* ที่ถูกหลังไล่ไม้ก็ยกไล่หนังตั้งเฉียง ไม่เปิดโอกาสให้ลูกธนูเล็ดลอดเข้ามา ส่วนมาตรการป้องกันของทหารทางการเบา

---

* อาวุธโบราณชนิดหนึ่ง

สบายกว่ามากนัก ชุดเกราะหนังที่สวมใส่ สามารถต้านทานลูกธนูที่เหลาจากไม้ไผ่ ต่อให้ถูกลูกธนูหัวเหล็กซึ่งมีจำนวนน้อยยิ่งใส่ ก็ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต

ทั้งสองยังรุกคืบเข้าใกล้ ช่องโหว่ของศัตรูก็ยิ่งเด่นชัด ขณะที่ฝ่าฝนธนูมุ่งหน้าเข้ามา ทักกลางกับปีกขวาของกองกำลังหมิงโจวสอดรับกับเสียงกลองที่ด้านหลัง ทุกฝีเท้าไม่รีบร้อนไม่เชื่องช้า ส่วนลี้วล้อทางปีกซ้ายต้องปรับขบวนแล้วปรับขบวนเล่า จนถูกทอดทิ้งลำหลังหลายก้าว เมื่อมองดูจากรูปขบวนทั้งหมด กลายเป็นเส้นสายที่ขาดช่วง เป็นเหตุให้เฉินหมิงเจิ้นต้องปรับจังหวะเสียงกลองให้เข้ากับฝีเท้าของลี้วล้อทางปีกซ้าย

มีคนพบเห็นสภาพอันอึดอัดของกองกำลังหมิงโจว พวกกันกระตุ่มมามากล่าวกับหยางสั่งฮู่ว่า “ฝูงโจรตกอยู่ในสภาพลำบากแล้ว”

หยางสั่งฮู่ขมวดคิ่วกล่าวว่า “โจรร้ายกลอกกลิ้งราวลูกสุนัขจิ้งจอกไม่อาจวางใจได้” ทั้งสองฝ่ายใกล้ปะทะแตกหักแล้ว หากขั้นต่อไปคือรวมกำลังโจมตีทางปีกซ้ายของศัตรู ตอนนี้ถึงเวลาที่มันปรับขบวนแล้ว แต่เฉินหมิงเจิ้นได้เชื่อว่ากลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ไหนเลยสังเกตจุดอ่อนนี้ไม่ออก?

ขณะรือล่งเล กองกำลังหมิงโจวเริ่มเร่งความเร็วขึ้น มือโล่หยุดนิ่งลงปักโล่ไม้กับพื้น ระหว่างโล่ไม้เว้นพื้นที่ราวกับช่องว่างบนชีกรงไม้ ให้มือหอกยาว มือดาบผอเตาเดินลอดออกมา ภายใต้อเสียงกลองปลุกเร้า ทั้งหมดโห่ร้องพลางโถมออกไป เมื่ออยู่ในระยะห่างเช่นนี้ ไม่อาจใช้ลูกธนูยิงจู่โจม เหล่าทหารเขตปกครองจิงโยนคันธนูทิ้ง ยกหอกขึ้นตั้งเป็นพนาเหล็กชั้นหนึ่ง

เสียงโห่ร้องฆ่าฟันสะท้านพสุธาสะท้อนขุนเขาโดยรอบ พนาเหล็กที่ทหารเขตปกครองตั้งขึ้นปรากฏรอยปริแตก ฝูงโจรแทรกซึมเข้ามาราวกับน้ำซึมหาดทราย ไพรวพลทหารที่อยู่แถวหน้าไม่มีทางเลือกอื่นอีก ได้แต่ใช้อาวุธเข้าทำหั้นกับผู้ที่ประชิดใกล้เข้ามา หากมิใช่เช่นฆ่าศัตรู ก็ถูกศัตรูฆ่า ภายใต้อแสงอาทิตย์สาดส่อง หมอกโลहितตลบอบอวล ย่อมตันไม้กับ

ดินเหลืองเป็นสีแดงฉานแถบหนึ่ง

พริบตานี้ผู้บัญชาการศึกของทั้งสองฝ่ายหยุดการไคร่ครวญ เพียงสั่งการตามสัญญาตัญญาณ หยางสั่งอยู่ระดมกำลังอุดช่องโหว่ คัดจับฝูงโจรออกจากขบวน ส่วนเงินหมิงเจิ้นคิดขยายผลการสู้รบ ฉีกทำลายทหารเขตปกครอง กลิ่นและสีของโลหิตปลุกเร้าจิตใจผู้ที่ทำศึก จนดวงตากลายเป็นสีแดงหม่น พวกมันถลึงตาฟาดฟันศัตรูที่อยู่ใกล้กับตนเองล้มลง จากนั้นล้มตายได้อาวุธของศัตรูอีกคนหนึ่ง ในสภาพที่ไม่อาจตายตาหลับได้

การศึกครั้งนี้รุนแรงกว่าที่ผ่านมา มีอยู่หลายครั้งที่หยางสั่งอยู่เข้าใจว่าทัพกลางของตนเองต้องถูกจู่โจมทำลาย แต่การประสานเสริมของกลุ่มต่างๆ ของกองกำลังหมิงโจวแสดงออกถึงความไม่พร้อมเพรียง เงินหมิงเจิ้นต้องถือดาบเข้าสู่สมรภูมิตัวคนเดียว นำกำลังคนสนิทกับทัพกลางรุกไล่แนวป้องกันของทหารเขตปกครองเข้าไปยี่สิบกว่าก้าว แต่ลือลือทางปีกซ้ายแทนที่จะให้การสนับสนุนต่อทัพกลาง ตรงกันข้ามกับถูกทหารเขตปกครองคุกคามถอยร่น เงินหมิงเจิ้นเพื่อรักษารูปขบวนและการจู่โจมอย่างต่อเนื่อง มิอาจไม่นำกำลังเช่นหมาเข้าไป อาศัยวิชาการต่อสู้ที่เหนือคนกอบกู้วิกฤตการณ์ให้กับปีกซ้าย แต่รอยแตกที่ทัพกลางเจาะทะลวงสำเร็จ ก็ถูกหยางสั่งอยู่อุดเอาไว้ใหม่

ทั้งสองฝ่ายสู้รบเกือบครึ่งชั่วโมง ทั้งซากศพไว้เกือบพันซาก จากนั้นแยกออกจากกันอีก ไฟรพหลของเงินหมิงเจิ้นล้วนซ่อนอยู่หลังกำแพงโล่ หยางสั่งอยู่ก็นำทหารเขตปกครองถอยร่นถึงตำแหน่งที่ลูกธนูยิงไม่ถึง

หยางสั่งอยู่พอดังหลักมัน ก็ออกคำสั่งว่า “ถ้ายทอดคำสั่งให้โจวเสี่ยวเว่ยมาพบเราที่ทัพกลาง”

แต่ผ่านไปเนิ่นนาน ทหารคนสนิทค่อยกลับมารายงานว่า “โจวเสี่ยวเว่ย ถูกลูกธนูยิงใส่สามดอก โลหิตไหลไม่หยุด รับการรักษาที่แนวหลัง หากได้ทำการใช้สอย ผู้น้อยจะหามมันมา”

หยางสั่งฮู่ยกเล่าด้วยความขุ่นข้องใจว่า “แล้วกันไปเถอะ” แสดงแน่ชัด คนผู้นี้จงใจทำร้ายตัวเอง ระบายแค้นที่ข้อเสนอเมื่อคืนไม่ได้รับการตอบรับ แต่ตอนนี้เป็นเวลาใด ไหนเลยไม่คำนึงถึงสถานการณ์โดยรวมได้?

มีคนเห็นโจวเหวินเป็นที่ขัดตาแต่แรก ฉวยโอกาสให้ร้ายว่า “เป็นลูก หนูใด กลับยังทำร้ายถูกโจวเสี้ยวเว่ยถึงสามดอก?”

หยางสั่งฮู่ยกนี้รังเกียจคนที่เลื่อยขาเก้าอี้พวกเดียวกันยิ่งกว่า จึงเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “หวงเสี้ยวเว่ย (นายทหารยศเสี้ยวเว่ยแซ่หวง) การสู้รบดำเนินถึงตอนนี้ ท่านมีแผนลู่โจมทำลายศัตรูหรือไม่?”

หวงเสี้ยวเว่ยสำนึกตัวว่าด้านคิดอ่านวางแผนไม่อาจเทียบเปรียบกับโจวเหวิน จึงกล่าว “ผู้น้อยโง่เขลาเบาปัญญา รู้จักแต่ทำตามคำสั่งได้เท่า แม้นตายร้อยครั้งไม่ย่อท้อถอย”

หยางสั่งฮู่ยกพิศมัยกล่าวว่า “ตอนนี้เรามียุทธวิธีหนึ่ง ต้องพึ่งพาความกล้าหาญของท่าน ท่านยอมรับหน้าที่นี้หรือไม่?”

หวงเสี้ยวเว่ยยินสำรวมขานรับว่า “ได้เท่าโปรดสั่งการ ผู้น้อยล้วนปฏิบัติตาม” หยางสั่งฮู่ยกเพียงเลื่อนขึ้นเป็นผู้ช่วยขุนนางดูแลเขตปกครอง มีสิทธิ์แต่งตั้งนายทหารยศตู่เว่ยสองนาย วันนี้โอกาสมาถึงแล้ว ไหนเลยไม่ไขว่คว้าไว้

หยางสั่งฮู่ยกกล่าวว่า “ท่านลองสังเกตจุดอ่อนของศัตรู รอสักครู่ เปิดฉากครั้งใหม่ ให้นำกำลังลู่โจมใส่จุดอ่อนนั้น เราจะจัดให้พี่น้องอื่นหนุนเนื่องเข้าไป หากสามารถทำลายขบวนปีกซ้ายของศัตรู ความดีความชอบของการศึกครั้งนี้จะเป็นของท่าน”

หวงเสี้ยวเว่ยรับคำสั่งด้วยเสียงอันดัง

หยางสั่งฮู่ยกตบไหล่มัน หันไปจัดสรรกำลังสนับสนุน ในสายตาของมัน ตัวเลือกที่จะทดสอบวิชาศึกสมควรเป็นโจวเหวิน แต่ผู้แซ่โจวพานละทิ้งหน้าที่ มันก็ไม่เคียวเชียวบังคับ ตอนนี้เขตปกครองชิงเหอจวินมีมือดีคับคั่ง

แม้ขาดนายทหารยศเสี้ยวเว่ยคนหนึ่ง ก็ไม่กระทบถึงภาพรวม

มันไม่ทันจัดสรรกำลังแล้วเสร็จ เฉินหมิงเจิ่นก็เปิดฉากโจมตาระลอกใหม่ ครึ่งนี้ปรับตำแหน่งของปีกซ้ายมายังด้านหลัง ด้านปีกขวาไปทางข้างหน้า เมื่อมองแต่ไกลรูปขบวนคล้ายเคียวเกี่ยวข้าวเล่มหนึ่ง

หยางสั่งอยู่ก็หยุดการปรับขบวน ออกคำสั่งว่า “ทำตามแผนการ แยกย้ายจุดโจมตีทำลาย” จุดที่ปลอดภัยที่สุด และตำแหน่งซึ่งเป็นชีวิตตายของเคียวเกี่ยวข้าวเป็นส่วนด้าม ขณะที่ส่วนด้ามของข้าศึกประกอบด้วยเหล่าลิ่วลือที่รวมตัวอย่างหลวมๆ

หวงเสี้ยวเว่ยยิงลูกธนูดอกหนึ่งก่อน จากนั้นโยนคันธนูทิ้ง ยกชุดาบเหิงเตา นำทหารเขตปกครองสามร้อยกว่านายเช่นหมาออกไป โถมใส่ปีกซ้ายของศัตรู

ลิ่วลือทางปีกซ้ายของกองกำลังหมิงโจ้วคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามจะทำการตอบโต้ ยามฉุกเฉินหุกรีบจัดขบวน แต่ปฏิกิริยาของพวกมันชักช้าเกินไป หานซือว่างยังไม่ทันถ่ายทอดคำสั่งผ่านทางเสียงเป่าหลอดเขาเสร็จสิ้น ทหารเขตปกครองก็โถมเข้ามา เหล่าลิ่วลือแถวหน้ายันไว้ไม่ได้ พวกมันล่าถอยไป ลิ่วลือทางแถวหลังหาล่วงรู้ความเปลี่ยนแปลงที่เบื้องหน้า ยังคงรุกคืบตามเสียงกลอง

เหล่าลิ่วลือที่ถูกหนีบอยู่หว่างกลางของพวกเดียวกันกับทหารข้าศึกสังเวชชีวิตก่อน พวกมันไม่มีกำลังต้านทานการโจมตีของหวงเสี้ยวเว่ยกับพวก ได้แต่เบิ่งตาดูทหารข้าศึกโถมถึงเบื้องหน้า เห็นดาบยาววัดขึ้นแล้วฟันลง ก่อนที่จะล้มลง ต้องแผดเสียงร้องออกมา ยังมีผู้คนมากมายยิ่งกว่าไม่ทันแผดเสียงร่ำร้อง เพียงยกมือคว้าจับคันหอกที่ปักเข้าสู่ร่าง สองตาเบิกค้างอย่างงุนงง

หานซือว่างร่ำร้องว่า “ยันเอาไว้ ยันเอาไว้ให้กับเรา เจี้ยวโถว (หัวหน้าฝึกสอน) เผาดูทั้งหมดอยู่” พี่น้องหลายคนคุ่มกันมันดาหน้าเข้าหาทหารข้าศึก

ทหารเขตปกครองนายหนึ่งใช้หอกแทงใส่ข้อเท้ามัน ถูกมันคว้าจับันหอกไว้ เหยียงคนล้มกลิ้งไป ตัวมันกลับถูกดาบฟันใส่หน้าอก หานชื่อว่างก็เสือกแทงดาบใส่ท้องน้อยศัตรู

มันเจ็บปวดจนหลังน้ำตา ในใจกลับหวาดหวั่นแทบตาย มันไม่มีโอกาสทำตามคำรับรองที่ให้ไว้กับพี่น้องทั้งหลายแล้ว ทางเลือกเพียงหนึ่งเดียวของมันคือยันทหารเข้าศึกไว้ ขอตายในสมรภูมิสู้รบ อย่างน้อยไม่ถูกประหารชีวิตโทษฐานเป็นต้นเหตุให้สู้แพ้

ทหารเขตปกครองคล้ายคาดเดาความคิดของมันออก พวกมันถืออาวุธโถมเข้าหามัน คนเหล่านี้รับการฝึกอบรม ได้รับการจัดสรรยุทธโศปกรณ์ชั้นเลิศ อย่างรวดเร็ว บนร่างหานชื่อว่างรับบาดเจ็บเพิ่มขึ้น ล้วนพึ่งพาประสบการณ์จากการรักษาชีวิตต่อสู้ดิ้นรนในคมหอกคมดาบ

มีคนร้องบอกให้ช่วยเหลือหานโจ้ว (หัวหน้าค่ายแซ่ห่าน) ถึงแม้ว่าหานชื่อว่างขวัญอ่อนกลัวเกิดเรื่อง แต่ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อพี่น้องด้วยกัน ดังนั้นลี้ล้อจำนวนมากนึกถึงความดีของมัน ไม่อาจหักใจทอดทิ้งมันหนีเอาชีวิตรอด ปราบฏกลี้ล้อหลายสิบคนโถมเข้าวังต่อสู้ จุดลากหานชื่อว่างที่สู้พลงถอยพลง หานชื่อว่างกลับใช้สองเท้าครูดกับพื้นไม่ยอมจากไป ดาบเหิงเตาในมือฟาดฟันวุ่นวาย ร่ำร้องราวเสียดใจว่า “ไม่อาจล่าถอย หลังจากล่าถอยพวกเราจะไม่มียืนหยัดทรงกายอีก”

“หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อจะตกเป็นของเจี้ยวโถว (หัวหน้าฝึกสอน) บุตรภรรยาของพวกเราล้วนพึ่งพาผู้อื่น”

ในที่สุดเหล่านี้อ้อเข้าใจว่าหานชื่อว่างร่ำร้องอันใด และเข้าใจว่าพี่ใหญ่หานที่ปรกติรักตัวกลัวตายในนกลายเป็นอาชญาถึงเพียงนี้ เนื่องจากทั้งหมดไม่มีทางถอยอีก หากว่าการศึกครั้งนี้พบกับความพ่ายแพ้ หยางสั่งฮู่พอบุกเข้าหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ จะไม่ปล่อยให้ผู้ใดมีชีวิตรอด หากแม้เงินหมิงเงินสามารถพลิกสถานการณ์ได้ การล่าถอยก่อนเวลา

ของทั้งหมด จะเป็นเหตุให้ไพร่พลกองกำลังหมิงโจวใช้เป็นข้ออ้างยึดครองพื้นที่ตลอดจนบุตรภรรยาของพวกเขาไป

มีคนส่งเสียงร้องปานจะรำให้ว่า “เช่นหมาเข้าไป อย่าให้ผู้คนดูแคลนได้ เสียงร้องครั้งนี้ได้รับการตอบสนองกว่าเสียงร้องชักชวนของหานชื้อว่าง เมื่อครู่ ลีวล้อที่ถอยร่นกลับไปสู่ศัตรู ลีวล้อที่รุกคืบย่อมรุกคืบต่อไป คนหนึ่งล้มลงอีกกลุ่มหนึ่งเข้าแทนที่ ยินยอมต่อผู้จนตัวตายไม่ยอมล่าถอยอีก ทหารเขตปกครองที่กำลังเช่นหมาด้วยความย่ำใจ ไม่ทันปรับตัวรับเหตุเปลี่ยนแปลง ต่างฝ่ายต่างบาดเจ็บล้มตาย

อย่างรวดเร็วหวงเสี้ยวเว่ยพบเห็นปมของปัญหา จึงหันคมดาบไปที่หานชื้อว่างซึ่งหลังโลหิตโซมกาย มันต้องฆ่าเจ้าผู้ที่ขัดขวางการประกอบความดีความชอบผู้นี้กับมือ เหล่าทหารเขตปกครองก็เคลื่อนไหว ตามโถมถึงเบื้องหน้าหานชื้อว่าง หานชื้อว่างปาดคราบโลหิตบนใบหน้า กวาดแกว่งอาวุธเข้าปะทะ

ทั้งสองฝ่ายล้วนต่อสู้เสียงชีวิต ขึ้นอยู่กับว่าผู้ใดมีประสบการณ์ฆ่าคนมากกว่า ทางด้านนี้หานชื้อว่างมีเปรียบกว่า เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็จัดการทหารนายหนึ่งล้มลง ยังมีทหารเขตปกครองที่ด้านข้างผู้หนึ่งรับมือการกลุ่มรุมของลีวล้อสองคน หานชื้อว่างจึงสะอึกเข้าทางด้านข้าง พันดาบใส่ต้นขามัน ทหารเขตปกครองนั้นแผดร้องพลางหันขวับมา หานชื้อว่างพานถอนดาบกลับ เชือดคอหอยมันขาดสะบั้น

มันไม่ทันหยุดพักหายใจ ทหารเขตปกครองคนที่สามก็เช่นหมามาถึง นี่เป็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่ มีความสูงกว่าหานชื้อว่างหนึ่งช่วงศิระะ หานชื้อว่างด้านทานไม่ไหว จึงกระโดดหลบไปมา ชายฉกรรจ์นั้นฟาดฟันอาวุธใส่อากาศธาตุ สร้างความโกรธแค้นจนขู่คำรามออกมา

เสียงขู่คำรามเป็นเหตุให้มันเผชิญการจู่โจมมากมายยิ่งกว่า ปราภฏดาบเหิงเตาหนึ่งเล่ม หอกไม้สองเล่มหักทลายใส่มัน ชายฉกรรจ์นั้นปัดป่าย

ดาบฟันห่าง แต่หอกไม้อีกสองเล่มปรับตำแหน่งมุม แทะใส่ร่างกายมัน หานชื้อว่างฉวยโอกาสแทงดาบสุดท้ายออก จากนั้นพุ่งถอยออกมา ร้องบอกต่อผู้ที่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือว่า “ขอบคุณมากแล้ว ท่าน...”

สุมเสียงมันพลันชะงักขาดหาย เนื่องจากผู้ที่ช่วยเหลือมันมิใช่ใครอื่น กลับเป็นหวังเอ้อเหมาที่เป็นสหายของเงินหมิงเจิ้น หวังเอ้อเหมาใช้หอกยาวเขี่ยอาวุธของหวงเสี้ยวเว่ยฟันห่าง ออกคำสั่งว่า “รีบถอย เจี้ยวโถว (หัวหน้าฝึกสอน) ให้ท่านนำพี่น้องทั้งหลายถอยร่น”

หานชื้อว่างร้องคำว่าอะไร เงินหมิงเจิ้นกลับบอกให้ทั้งหมดล่าถอย หวังเอ้อเหมาไม่เปิดโอกาสให้มันประท้วง ทางหนึ่งนำกำลังดาหน้าเข้าหาหวงเสี้ยวเว่ย ทางหนึ่งกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “รีบถอย ปฏิบัติตามคำสั่ง”

ระหว่างที่เงินหมิงเจิ้นฝึกไพร่พลที่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ เน้นย้ำให้ทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด หานชื้อว่างล่วงรู้ข้อนี้เป็นอย่างดี ดังนั้นไม่กล้าขัดคำสั่ง ล่าถอยออกจากวงต่อสู้ ล้วงหลอดเขาจากข้างเอวออกมา เป่าเป็นเสียงดัง ถ่ายทอดคำสั่งถึงปีกซ้าย เหล่าลี้วล้อที่กำลังเสียงชีวิตกับศัตรูเหลิ้วหน้ามาอย่างงุนงง จากนั้นแตกตัวออกอย่างรวดเร็ว

นี่กลับเป็นคำสั่งที่กระทบถึงกองกำลังทั้งหมด หานชื้อว่างพอเป่าหลอดเขา ค่อยฉกคิดถึงข้อนี้ แต่ก็ไม่สามารถแก้ไขกลับกลาย เหล่าลี้วล้อที่กักฟันสูตายพอสูญเสียงเรียวแรงผลักดันเหือกสุดท้ายไป ก็แตกฮือที่เบื้องหน้าทหารข้าศึก ถูกศัตรูไล่กวาดตามฟาดฟันล้มลง

เมื่อเป็นเช่นนี้หวังเอ้อเหมากลายเป็นเสาต้นเดียวคอยค้ำยันอาคารไว้ ถึงแม้กำลังพลของมันล้วนเข้มแข็ง แต่คนน้อยสู้พวกมากไม่ได้ ถูกหวงเสี้ยวเว่ยนำทหารเขตปกครองรุกไล่ถอยร่นเป็นพัลวัน

ธงแม่ทัพใหญ่โบกสะบัด หยางสั่งยุ่นนำทัพกลางทั้งหมดทับไล่ ปีกซ้ายมิใช่เหยื่อล่อเด็ดขาด ไม่มีผู้ใดเสี่ยงกับการล่มสลายทั้งกองทัพ หยิบ

ยื่นพี่น้องครึ่งหนึ่งเป็นเหยื่อล่าข้าศึก เพื่อช่วงชิงชัยชนะเด็ดขาด

ภายใต้การโหมบุกของทหารเขตปกครอง ปีกซ้ายของกองกำลัง
หมิงโจ้วพังครืนลง ทักษกลางกับปีกขวามีอาจไม่หันมาช่วยเหลือ ขบวนทัพ
กลายเป็นรูปขอเกี่ยวที่ขาดตา ทั้งยังอโศกลง คล้ายกับจะหักไปได้ทุกเมื่อ

หานเชื่อว่าวิ่งตามลี้ล่อที่แตกพ่ายไปหลายก้าว พอเหลียวหน้ามอง
ต้องลอบร้องคำ ‘จบสิ้นกัน’ ในใจ คราครั้งนี้จบสิ้นแล้ว กองกำลังหมิงโจ้ว
แพ้แล้ว มันเห็นทหารเขตปกครองล่องลίκเข้ามา ม้วนจูโจมใส่ทัพลาง
ทัพลางของเฉินหมิงเจิ้นไม่อาจทนรับแรงกดดันจากลี้ล่อที่แตกพ่ายกับ
ทหารเขตปกครองที่โถมจูโจมใส่ ต้องถอยร่นไปด้านหลัง ธงแม่ทัพใหญ่
โอนไปเอนมา คล้ายกับจะล้มพับลง

ที่ตัดกันอย่างเด่นชัดคือ ธงประจำตัวของหยางสั่งฮู่บุกทะลวงล่อง
ลίκ โดยไม่มีสิ่งใดต้านทานได้

แต่แล้วกลางอากาศปรากฏประกายสายฟ้าแลบแปลบ สาดส่อง
เบื้องหน้าสายตาของหานเชื่อว่าจนสว่างเจิดจ้า ที่ห่างไกลออกไปซึ่งเป็น
ตำแหน่งปีกขวาของกองกำลังหมิงโจ้ว คล้ายไม่อาจทนรับการกดดันจาก
ทัพลาง พลันหมุนคว้างออกไป คล้ายกับเคียวเกี่ยวข้าวที่หักสะบั้น พัน
ใส่ท่อนหลังของทหารเขตปกครองที่ยืดยาวออก

พันคราเดียวขาดสะบั้น

คำตอบทั้งหมดกระจ่างแจ่มชัดในบัดดล

เฉินหมิงเจิ้นความจริงไม่ได้คาดหวังขีดความสามารถในการสู้รบ
ของลี้ล่อที่ยอมจำนน แต่ก็ไม่ต้องการกำลังกลุ่มนี้อยู่ทางด้านหลัง หากว่า
ในกลุ่มบรรดาลี้ล่อมีนักฉวยโอกาสเช่นหลูฟางหยวน กองกำลังหมิงโจ้ว
ที่ต่อสู้กับทหารเขตปกครองชิงเหอจวินจะไม่มีกำลังหันกลับไปรับมือกับ
ศัตรูทางด้านหลัง ดังนั้นมันวางกำลังลี้ล่อที่ยอมจำนนอยู่ทางปีกซ้าย โดย
ไม่คิดพึ่งพาความสามารถในการรบของพวกมัน หากแต่อาศัยชีวิตของ

พวกมันดึงดูดคู่ต่อสู้ ส่วนทำสังหารที่แท้จริงซ่อนอยู่ทางปีกขวา ยามใดที่
หยางสั่งฮุยฮุยเหี่ยวลงไป ขบวนมือดาบม่อเตาที่เมื่อคืนเพิ่งจัดการกับหลู
ฟางหยวนจะเผยโฉม พื้นที่ที่เป็นกระดูกสันหลังของทหารเขตปกครอง

หยางสั่งฮุยไม่อาจต้านทานความเย้ายวนของปีกซ้าย เนื่องจาก
ปีกซ้ายของกองกำลังหมิงโจวที่ใช้ล่อศัตรูไม่ได้สร้างแพ้ หากแต่แตกพ่าย
จริงๆ ดังนั้นเงินหมิงเจิ้นไม่ต้องการให้พวกมันก่อนตายทำการตอบโต้
มันต้องการให้กลุ่มคนที่รวมตัวอย่างหลวมๆ รักษาภาพความขลาดเขลา
เอาไว้ ปลอ่ยให้ศัตรูไล่ล่าฆ่าฟัน จากนั้นมันค่อยตัดสินใจลงมือ

หานชื้อว่างที่เข้าใจสายสนกลในทั้งหมดต้องถือดาบเหิงเตา ยืนตัวแข็ง
ทื่อกับที่ ดาบเหิงเตาไม่อาจรองรับน้ำหนักตัวของมัน ถูกตัดเป็นรูปโค้ง
จนแทบหักไป แต่มันยังไม่รู้สึกตัว ปลอ่ยให้ร่างเอนลู่ลง ปลอ่ยให้เพื่อนพ้อง
ที่แตกพ่ายวิ่งผ่านข้างกายไป

ผู้ที่ไม่มีเรี่ยวแรงพลิกสถานการณ์คือหยางสั่งฮุย หานชื้อว่างทราบ
ว่าไม่ว่าพวกตนเข้าร่วมหรือไม่ จะไม่ส่งผลกระทบต่อสถานการณ์โดยรวม
พริบตาที่ทหารเขตปกครองบุกฝ่าเข้ามายังกลุ่มลี้ลั่วที่รวมตัวอย่างหลวมๆ
เช่นฆ่าด้วยความย่ำใจ ผลการสู้รบครั้งนี้ก็ถูกกำหนดขึ้น ต่างกันที่จำนวน
ของลี้ลั่วที่ต้องพลีชีวิตรว่าจะล้มตายหมดสิ้น หรือว่าสูญเสียชีวิตไปครึ่งหนึ่ง

ไม่ว่าผลเป็นอย่างไร หลังจากนั้นทั้งหมดจะไม่ส่งผลคุกคามต่อเงิน
หมิงเจิ้นอีก

ในทัพกลางบังเกิดเสียงเป่าหลอดเขาดังขึ้น เร่งรัดให้ทั้งหมดกดดัน
ไล่ทหารเขตปกครอง บดขยี้ทหารเข้าศึกให้หมดสิ้น หานชื้อว่างยกมือปาดเช็ด
คราบโลหิตที่มุมปาก ลากฝีเท้าออกไป มันตัดสินใจว่าจะปกปิดความจริง
ทั้งหมดเอาไว้ โดยไม่บอกต่อผู้ใด

ยามอยู่เบื้องหน้าคนฉลาด ตัวโง่จะอยู่รอดปลอดภัยกว่าผู้ที่ฉลาด
กว่า อย่าว่าแต่เงินหมิงเจิ้นในยามนี้เหมาะสมกับตำแหน่งหัวหน้าใหญ่

หากยังรักษาความดีงามที่แทบเป็นความอ่อนแอเอาไว้ ในกลียุคเช่นนี้
รังแต่นำมาซึ่งชะตากรรมอันอเนกอนาถ

อาจบางทีเงินหมิงเงินในวันนี้จึงเป็นเงินหมิงเงินที่แท้จริง ก่อนที่
ลูกเสือจะมีฟันเขี้ยวงอกเงยออกมา อาจเชื่องเชื่องราวกับแมว แต่ว่าเสือ
ร้ายคือเสือร้าย เมื่อเติบโตขึ้นมาจะกลายเป็นกระหายเลือด นี่เป็นลักษณะ
นิสัยที่ไม่ว่าผู้ใดก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้

อย่าว่าแต่ผู้ที่เร่งรัดให้เสือร้ายตัวนี้เติบโตใหญ่ คือหัวหน้าใหญ่หนอง
น้ำจวีเยี่ยเจ้อจางจินเซิงซึ่งได้ชื่อว่าเป็นเจ้าสุนัขป่า

.....

หยางสั่งฮู่ยพพบว่าหลงกลเงินหมิงเงินอีกครั้ง ต้องบังเกิดความ
คับแค้นใจเหลือประมาณ นี่มิใช่ครั้งแรกที่มันพลาดท่าเสียทีแก่ฝ่ายตรงข้าม
ครั้งแรกที่หลงกลยังถือว่าประมาทศัตรู แต่ครั้งนี้มันระมัดระวังตัวแล้ว
ระมัดระวังตัวแล้ว คิดไม่ถึงว่ายังไม่อาจจะระวังป้องกัน

โจรแซ่เงินเล็กซึ่งอุบาย ใช้แผนยุทธการโดยไม่อาจวัดคำนวณจาก
เหตุผล หากเปลี่ยนเป็นหยางสั่งฮู่ย มันต้องไม่กล้าทิ้งปีกซ้ายให้แก่ฝ่าย
ตรงข้าม เนื่องจากยุทธวิธีนี้หากควบคุมไม่ได้ จะพ่ายแพ้ทั้งกระดาน
พลอยสูญเสียทัพกลางกับปีกขวาไป

มีแต่ยอดขุนพลที่กล้าศึกนับร้อยครั้งจึงมีความคิดอ่านและความ
กล้าหาญเช่นนี้ แต่ว่าเงินหมิงเงินเพียงเป็นโจรน้อยที่ผุดขึ้นไม่นาน ยังไม่
เคยผ่านศึกใหญ่มาก่อน ไหนเลยเทียบเปรียบกับแม่ทัพที่กล้าศึกมานับร้อย
ครั้งได้ หากบอกว่ามันมีพรสวรรค์ด้านการศึกพิชัยสงคราม มิสู้บอกว่า
มันเป็นผีพ่นที่บ้าคลั่ง มีแต่ผีพ่นจึงมีกำลังขวัญเช่นนี้ และมีแต่ผีพ่น
จึงรู้จักหาช่องทางชัยชนะจากริมขอบของความพ่ายแพ้

มันเดิมพันว่าทหารข้าศึกไม่อาจทนทานความเย้ายวนของชัยชนะ
มันเดิมพันความอดทนของตนเองในการทนดูทหารทางการโจมตีไพร่พล

ที่แตกพ่าย หยางสั่งฮู่แค้นใจตัวเองที่สังเกตลักษณะผิวพรรณของฝ่ายตรงข้ามไม่ออก ขณะที่ปีกซ้ายของกองกำลังหมิงโจวแตกพ่ายพินาศ มันกลับทุ่มกำลังทหารทั้งหมดออกไป ตอนนี้ลูกเต๋าทหารออกมาแล้ว ไม่ว่าไม่ยินยอมพร้อมใจอย่างไร ก็ไม่อาจพลิกสถานการณ์ได้

สมรภูมิสู้รบพลิกกลับตาลปัตร หยางสั่งฮู่ยังไม่ทันปลุกปลอบจิตใจจากความสิ้นหวัง เงินหมิงเจิ่นก็โบกรถถ่ายทอดคำสั่ง ใช้ทำสังหารติดต่อกัน หลังจากที่ยกขบวนมอดาบผอเตาภายใต้การนำของสงควอให้กับฮู่เทียนชื้อตัดผ่ากลางของทหารข้าศึก ก็หันคมดาบเข่นฆ่าไปยังขบวนทหารเขตปกครอง ส่วนทัพกลางกับกำลังที่เหลือยังรักษาขบวนรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ผลักดันไปทางซ้าย คล้ายไม้เขียงแผ่นหนึ่งยื่นเข้าหาคมดาบสองเล่ม

เหล่าทหารเขตปกครองคล้ายกับปลาที่ถูกจับกดอยู่บนเขียง ไม่ว่าดิ้นรนอย่างไรก็เปล่าประโยชน์ มอดาบม่อเตาทั้งสองขบวนจัดแจงตัดขบวนของทหารเขตปกครองจากสองท่อนเป็นสี่ท่อน และกลายเป็นแปดท่อนกับสิบหกท่อน เหล่าลี้ลื้อที่แตกฮือหลบหนีก็หวนกลับมา เข้าร่วมวงต่อสู้ พวกมันคล้ายฝูงสุนัขป่าที่กระหายเลือด อาศัยพวกมากเข้ากลุ้มรุม เหล่าทหารเขตปกครองทั้งเผชิญสุนัขป่ารายล้อมอยู่รอบนอก ยังมีคมดาบคอยชูดกระดุกอยู่ภายใน ได้แต่แย่งย้ายกันรับศึก ยิ่งต่อสู้ยิ่งท้อแท้สิ้นหวัง

แม่ทัพยศตูเว่ยนามจวงหู่เงินอาศัยวิชาการต่อสู้เป็นเลิศ นำเหล่าทหารคนสนิทเข่นฆ่าถึงข้างกายหยางสั่งฮู่ กล่าวว่า “ได้เหล่าถอยเถอะ ยิ่งล่าถอยเร็วเท่าใด จะรักษาพี่น้องได้มากเท่านั้น” คนผู้นี้เคยอยู่ได้ร่มธงของแม่ทัพใหญ่หยางอี่ฉิน รักษาความเยือกเย็นกว่าผู้ใด เห็นว่าการศึกครั้งนี้สู้แพ้แน่นอน จึงเสนอให้หยางสั่งฮู่ยอมรับความพ่ายแพ้ หาทางถอนตัวล่าถอย เพื่อรักษากำลังเอาไว้

หยางสั่งฮู่สะท้านตื่นจากภวังค์ครุ่นคิด กล่าวว่า “ล่าถอยไปที่ใด?”

จวงตูเว่ย (แม่ทัพยศตูเว่ยแซ่จวง) พอถูกย้อนถาม ต้องดำทอในใจ

‘หากมิใช่ท่านชูปมือเปิบ วันนี้ไหนเลยมีสภาพเช่นนี้?’ แต่ในฐานะผู้ใ้
บังคับบัญชา มันไม่มีสิทธิ์กล่าวหาผู้บังคับบัญชาเอาแต่ใจตัว ได้แต่สะกด
อดกลั้นไว้ กล่าวว่า “ความหมายของผู้ নয়คือ เขตปกครองชิงเหอจวิน
เพิ่งบูรณะซ่อมแซม พวกเราล่าถอยไปตั้งรับ ในเวลาอันสั้นศัตรูไม่แน่ว่า
จะตีหักได้”

หยางสั่งฮุยทอดถอนใจกล่าวว่า “ใช่แล้ว ทหารเขตปกครองชิงเหอ
จวินล้วนอยู่ที่นี้ เราไม่อาจปล่อยให้พวกมันถูกทำลายล้างสิ้น ท่านนำ
ทั้งหมดล่าถอยไปเถอะ” กล่าวพลางชักดาบเหิงเตาจากข้างเอวออกมา

เหล่าที่ปรึกษาถูกเสียงโห่ร้องฆ่าฟันรอบข้างขู่จนขวัญหนีดีฝ่อ พอ
พบว่าหยางสั่งฮุยบังเกิดความคิดขอเป็นหยกเหล็กลาญ รีบเข้ามากล่าว
เกลี้ยกล่อมว่า “ได้เท่าใดต้องท้อแท้ไป ขอเพียงรักษาแมกไม้ไว้ ไม่ต้อง
วิตกว่าไรไฟไหม้”

ทั้งหมดทราบดีว่าหากหยางสั่งฮุยยอมฝ่าวงล้อมออกไป ยังมีโอกาส
หนีเอาชีวิตรอด หากว่าหยางสั่งฮุยคิดเสี่ยงชีวิตกับศัตรู ทั้งหมดคงต้อง
ตายใต้คมดาบของฝูงโจรแล้ว

หยางสั่งฮุยล่วงรู้ความคิดของทั้งหมดเป็นอย่างดี จึงยิ้มอย่างหดหู
กล่าวว่า “เราเหน็ดเหนื่อยแล้ว หูฉิ่ง ท่านมีฝีมือกล้าแข็ง สามารถคุ้มกัน
ผู้คนไปได้เท่าใดก็คุ้มกันเท่านั้น ส่วนเราจะยืนหยัดอยู่ที่นี่ ขอตายร่วมกับ
พี่น้องที่เสียชีวิต”

เหล่าที่ปรึกษาร้องเรียกได้เท่า พากันหลังน้ำตา บ้างสำนึกตื่นตัน
อ้างหวั่นวิตกต่อชะตากรรม หยางสั่งฮุยสันติริษะกล่าวว่า “เราปีนี้อายุเกือบ
ห้าสิบปี แม้ตายไม่ถือว่าอายุสั้น อย่าว่าแต่สามารถพลีชีพเพื่อชาติ จะได้
รับการจารึกนามไว้ มีอันใดน่าเสียดาย?”

ยามคับขันจวนเจียน พลันบังเกิดสุมเสียงหนึ่งร้องว่า “ได้เท่า กำลัง
หนุนมาแล้ว”

หยางสั่งฮู่เหลียวหน้าไปตามสัญญาตญาณ จวงตูเว่ยพลันโถมเข้ามา ฟาดฝ่ามือกระแทกคมดาบของหยางสั่งฮู่หลุดจากมือ เหล่าทหารคนสนิท ก็ฮือเข้ามา บ้างยื้อยุดจุดแขน บ้างกอดเอวมันไว้

หยางสั่งฮู่ถูกสะกดจนไม่อาจขยับตัวขึ้นได้ ทางหนึ่งขึ้นรถ ทางหนึ่งหลังน้ำตา กล่าวว่า “ทำอะไร? กำลังหนุอยู่ที่ใด?”

มันมิใช่ไม่คิดฝ่าวงล้อมออกไป เพียงแต่หลังจากผ่านการสู้รบนาน ปี เขตปกครองชิงเหอจวินสูญเสียมือดีแทบหมดสิ้น พี่น้องที่เบื่องหน้า แทบเป็นกองกำลังสุดท้ายเท่าที่รวบรวมมาได้ หากทั้งหมดต้องตายได้ เจื่อมมือเงินหมิงเงิน ต่อให้ตนเองสามารถล่าถอยกลับถึงเมืองที่ตั้งของ เขตปกครองชิงเหอจวิน หากศัตรูไล่กวาดตามมา คงไม่อาจรักษาเมืองไว้

เหล่าแม่ทัพนายกองตลอดจนที่ปรึกษา หาล่วงรู้ถึงความรู้สึกที่อับจน ปัญญาของมัน จวงตูเว่ยจัดทหารคนสนิทและมือดีจำนวนหนึ่ง สู้พลาง ล่าถอยพลางไปยังจุดที่ทหารเข้าศึกอ่อนด้อยน้อยกว่า ยังมีคนคิดอ่านให้ กับหยางสั่งฮู่ว่า “หากล่าถอยขึ้นเหนือไปยังเขตปกครองจ้าวจวิน กอง กำลังป้อหลิงต้องไม่นิ่งดูตาย รอจนต้าเจียนจวิน (ท่านแม่ทัพใหญ่) กลับ มาพร้อมกับชัยชนะ ต้องช่วยล้างอัปยศในวันนี้อย่างแน่นอน”

หยางสั่งฮู่ที่คิดพลีชีพเพื่อชาติ พอฟังคำต้าเจียนจวิน ก็หยุดการ ขึ้นรถ ปล่อยให้ผู้คนหลุดลากไป

ผู้บัญชาการกองกำลังป้อหลิงหลี่ชีกวาดล้างพิชิตแดนเหอเป่ย์ สังหาร ผูกโจรนับไม่ถ้วน ตอนนี้ได้รับคำสั่งให้ไปกวาดล้างกองกำลังหวากัง ไม่ อยู่เขตปกครองทั้งหก แต่หากหยางสั่งฮู่นำไพร่พลที่เหลือไปขอพึ่งพิง ย่อมรักษาชีวิตไว้ได้ ปัญหาอยู่ที่เมื่อต้นปีนี้ เคยมีคนเกลี้ยกล่อมหยาง สั่งฮู่ให้เลียนแบบผู้ช่วยขุนนางดูแลเขตปกครองจ้าวจวินกว้อชวิน นำกำลัง ไปเข้าร่วมกับกองกำลังป้อหลิง แต่ตอนนั้นหยางสั่งฮู่นี้กดดูแลหลี่ชีก่อ กำนินิจจากตระกูลต้อยต่ำ จึงปฏิเสธข้อเสนอนี้ ยามนี้มันกลับบากหน้าไป

ตอบเหตุผลแทนแก่ความเมตตาของเพื่อนนโยปการเวทยมวบนนเว เจาหนาทุ
เขตปกครองทั้งหกต้องไม่ไว้หน้ามันแน่นอน

แต่ว่าเพื่อชีวิตของทั้งหมด ตลอดจนความมั่นคงของราชวงศ์สุ
เกียรติยศอภัยส่วนตัวนับเป็นอย่างไร หยางสั่งฮู่พอได้คิด พลันดึงแขน
ออกจากเงื้อมมือของทหารคนสนิทที่ประทับประคองตนเอง ร้องว่า
“ปล่อยมือ ยี่อู๋ดุดึงเช่นนี้นับเป็นสภาพอันใด? เราจะสู้เคียงบ่าเคียง
ไหล่กับพวกเจ้าเอง”

พลางก้มกายลงเก็บหอกที่เปื้อนเลือดขึ้นมาเล่มหนึ่งกล่าวว่า “ถึงแ
เรากำลังวังชาเสื่อมถอย แต่จะไม่เป็นภาระของพวกเจ้า รักษารูปชบวนเอาไว้
อย่าให้โจรร้ายฉกฉวยได้”

มันพอปลุกปลอบสมาธิขึ้นใหม่ ก็ลดแรงกดดันของจวงตูเว่ยแล
พวกกองกำลังกลุ่มย่อยนี้ฉวยโอกาสที่ซูลมุนวุ่นวาย ทั้งไม่โบกรง และไม่
เป่าหลอดเขา บุกว่าออกไปอย่างเงิบงัน กลับฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง
นี้ต้องโทษว่าเงินหมิงเงินละเลยปีกซ้ายไป ไม่สั่งการให้เหล่านี้อ้อที่กลั
คืบสู่สมรภูมิจัดชบวนทัพใหม่ ทั้งให้พวกมันแยกย้ายกันตัดศีรษะตัด
กลับปล่อยปลาใหญ่หลุดจากมือ

เหล่านี้อ้อที่ไม่ทันสังเกตความเคลื่อนไหวของ “ปลาใหญ่” ตัวนี้
เขียนชื่อที่รับหน้าที่นำชบวนมือดาบมือเตาตัดทำลายทหารข้าศึกก็ลืมนึกถึ
การตัดศีรษะหยางสั่งฮู่ หลังจากตัดชบวนข้าศึกเป็นช่อง พอเหลียวหัน
กลับไป ค่อยพบว่าธงแม่ทัพใหญ่ของหยางสั่งฮู่ถูกฟันล้มลง แต่รอบข้า
หามีเสียงโห่ร้องด้วยความยินดีไม่

อู่เขียนชื่อค่อยฉกคิดว่าแม่ทัพข้าศึกคิดหลบหนี จึงร้องบอกว่า
“หยางสั่งฮู่คิดหนี ทั้งหมดเบิ่งตาดูให้ดีกว่าหยางสั่งฮู่คิดหนีแล้ว”

ตัวนซิงและพวกพอได้ยินเสียงร้องบอก ค่อยพบเห็นความเปลี่ย
แปลงของสถานการณ์ พวกมันร้องตามว่า “หยางสั่งฮู่คิดหนี หยางสั่งฮู่

คิดหนีแล้ว”

เสียงร้องครานี้ไม่มีส่วนช่วยให้ลี้ลือหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้าจับตัวหยาง
สั่งฮุย แต่กลับทำลายขวัญและกำลังใจของทหารเขตปกครอง แม่ทัพใหญ่
เป็นศูนย์รวมกองทัพ ได้ทำหยางหลบหนีไป เหล่าทหารเขตปกครอง
ไหนเลยยังมีความคิดต่อสู้อีก ดังนั้นมีคนละทิ้งพวกพ้องแตกฮือหลบหนี
ผู้ที่ปฏิกริยาเฉื่อยช้าพอรู้สึกตัว ก็ถูกไพร่พลกองกำลังหมิงโจวพันร่างขาด
เป็นสองท่อน

ข่าวของศัตรูหลบหนีพอเข้าสู่หูเฉินหมิงเจิน มันปล้นตัดสินใจร้อง
บอกว่า “หยางสั่งฮุยหลบหนี ผู้ที่ยอมจำนนจะได้รับการไว้ชีวิต” ทหาร
เขตปกครองกะเกณฑ์มาจากที่ต่างๆ หากจับตัวกลับเมืองผิงเิน สามารถ
ใช้ให้หักล้างทางพง ทั้งยังชักนำบุตรภรรยา ตลอดจนบิดามารดามาด้วย

เหล่าไพร่พลกองกำลังหมิงโจวกับทหารเขตปกครองชิงเหอจวิน
ความจริงไม่มีความแค้นอันใด พอฟังคำสั่งจากทัพกลาง ก็ผ่อนคลายการ
ไล่ล่าฆ่าฟัน ร่ายล้อมผู้ที่หลบหนีไม่ทันเอาไว้ ร้องเกลี้ยกล่อมว่า “หยาง
สั่งฮุยหลบหนีไปแล้ว พวกท่านยังต่อสู้อันใด ยอมจำนนเถอะ หลังจาก
นั้นจะได้แบ่งปันบ้านช่อง ที่ดิน”

ผู้ที่เป็นเชลยไม่เพียงไม่ถูกตัดศีรษะ ยังจะได้แบ่งปันที่ดิน เหล่า
ทหารเขตปกครองไม่เชื่อว่ามีเรื่องเช่นนี้ แต่ว่าแรงต่อต้านยิ่งมายิ่งอ่อนลง
พลันปรากฏผู้คนกระโดดปราดออกมา ยืนยันว่า “เราเป็นคนที่ถูกโจรเฒ่า
แซ่หยางทอดทิ้งอยู่ที่ที่ลุ่มจิ้งจอก พี่น้องทั้งหลายพึงสำเนียงของเรา”

ทหารเขตปกครองฟังออกกว่านี้เป็นสำเนียงของคนบ้านเดียวกัน จึง
มีคนโยนดาบทิ้ง ต่อจากนั้นเป็นเสียงเกร็งคร้างดังไม่ขาดหู ทหารเขต
ปกครองที่หนีไม่ทันพากันโยนอาวุธทิ้ง ยกสองมือกุมศีรษะ ยอมรับการ
เชือดเฉือน แต่ก็มีอีกหลายคนต่อสู้ถึงที่สุด สงควอให้จึงนำชายฉกรรจ์
กลุ่มหนึ่งโถมเข้าไป ใช้กระบองฟาดหวดล้มลง

สถานการณ์ในวงต่อสู้พองเกิดความชัดเจน ก็พบเห็นทิศทางไปของ
ยางสั่งอยู่กับพวก เฉินหมิงเจ็นออกคำสั่งคำหนึ่ง อยู่เทียนซือ ตัวนชิง
เว้งเพย กับพวกก็ไล่กวาดตาม ติดตามจากสมรภูมิตู้รบถึงค่ายของทหาร
เขตปกครอง และจากค่ายของทหารเขตปกครองติดตามถึงริมแม่น้ำจางสู่ย
นที่สุดตามหยางสั่งอยู่กับพวกจนทัน

ตัวนชิงที่ติดตามถึงก่อน กล่าวว่ศัตรูจะต่อสู้แบบหลังพิงน้ำ ก่อให้
เกิดความสูญเสีย จึงร้องบอกว่า “ผู้ที่วางอาวุธจะได้รับการไว้ชีวิต”

หยางสั่งอยู่ไม่ทันมีปฏิกิริยาใด หวังเพยก็นำกำลังติดตามมาถึง
เมื่อร่วมกับกำลังของตัวนชิง มีจำนวนเกือบหนึ่งพันห้าร้อยคน ทางด้าน
ยางสั่งอยู่มีไพร่พลไม่ถึงสองร้อยนาย ยังไม่ต่อสู้ก็รู้ผลแพ้ชนะได้

หยางสั่งอยู่เห็นเช่นนั้น ต้องฝืนยิ้มพลาบกล่าวว่า “ฟ้าคิดพิฆาตเรา
ยต้องฉุดลากพวกท่านร่วมกลบฝัง แล้วกันไปเถอะ ยังคงวางอาวุธยอม
นน โจรน้อยแซ่เฉินมิใช่จางจินเชิง ไม่ฆ่าคนไร้ความผิด ปล่อยให้เรา
เลีชีพเพื่อชาติ ถือเป็นการตอบแทนพระมหากรุณาของฝ่าบาท”

กล่าวพลาบหันคมหอกคิดฆ่าตัวตาย ที่ข้างหูพลันบังเกิดเสียงร้องดังว่า
กำลังหนุน ได้เท่า กำลังหนุนมาแล้ว”

หยางสั่งอยู่สั่นศีรษะกล่าวว่า “ไยต้องหลอกหลวงเราอีก?” ขณะจะ
มแทงหอกใส่คอหอย จวงตูเว่ยชิงคว้าจับคันทอกไว้ ร้องบอกว่า “ได้เท่า
กำลังหนุนยกมาจริงๆ ท่านลองมองดูแล้วค่อยตายได้หรือไม่?”

เรียวแรงทั่วร่างของหยางสั่งอยู่คล้ายถูกสูบไปจนหมดสิ้น ปล่อยให้
จวงตูเว่ยแย่งชิงหอกจากมือ มันเหลียวหน้ามอง เห็นตอนบนของแม่น้ำ
รากฏเรือหลายสิบลำแล่นมาทางด้านนี้ ทั้งระดมยิงธนูออก ยิ่งจนฝูงโจร
รนไปเอนมา มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

เนื่องเพราะฝูงโจรร้อนรุ่มคิดตัดศีรษะของหยางสั่งอยู่ จึงละทิ้งโล
งอันหนักอึ้งไป เมื่อปราศจากเครื่องมือต้านทานลูกธนู ก็ไม่สามารถ

ป้องกันฝนฤดูที่ระดมยิงมาได้ ได้แต่เบิ่งตาดูกำลังหนุนที่ยกมาจากทางน้ำ
ปล่อยเรือสำปั้นมารับตัวหยางสั่งอยู่กับพวกขึ้นเรือ รอจนอยู่เทียบชื่อนำ
มือดาบผอเตามาถึง เรือโดยสารก็ชักใบขึ้น เล่นไปยังฝั่งตรงข้าม

อยู่เทียบชื่อรำร้องด่าทอออกมา มือดาบผอเตาสวมเกราะหนัก ไม่
กลัวลูกธนูที่ยิงจากระยะไกล เพียงแต่ถูกชุดเกราะหนักถ่วงไว้ รุดมา
ไม่ทันท่วงที หลังจากด่าทออยู่ครู่หนึ่ง อยู่เทียบชื่อจึงเสนอว่า “ทั้งหมดตัด
โค่นต้นไม้ผูกเป็นแพ ติดตามไปเช่นฆ่าเต่าบัดชบนั้น”

หวังเพยเหลือบมองมันแวบหนึ่ง ยักไหล่กล่าวว่า “กล่าวไปง่ายดาย
รอจนพวกเราผูกแพเสร็จ หยางสั่งอยู่คงหลบหนีกลับเขตปกครองชิงเหอ
จวินแล้ว อย่าว่าแต่แพไม้ไม่อาจต้านทานการพุ่งชน ผู้อื่นอาจหันหัวเรือ
กลับมาชนใส่ ในสายตามันเห็นว่าอยู่เทียบชื่อถือดีในความสำเร็จอยู่บ้าง มิเพียง
ได้รับการจัดสรรยุทธโศปกรณ์ชั้นเลิศ ทั้งชมชอบเสนอความเห็น เรื่องเช่น
นี้สมควรให้ “คนเก่า” เช่นตัวนซิงกับพวกเป็นผู้เสนอจึงถูกต้อง

อยู่เทียบชื่อถลึงตาใส่สวนคำว่า “มันหลบหนีกลับเข้าเมือง พวกเรา
พานตีเมืองแตก ท่านไม่กลัวกรรมง หากว่าไม่กล้าก็รออยู่ที่นี่ เราจะนำ
กำลังข้ามแม่น้ำไป”

หวังเพยไม่อาจทนรับการกระตุ้น แค้นหัวร่อกล่าวว่า “ผู้ใดไม่กล้า
ขณะที่บิดาจับดาบฆ่าคน ท่านไม่ทราบหาน้ำอยู่ที่กรมเมืองใด?”

อยู่เทียบชื่อแค้นผู้อื่นเอ๋ยถึงเรื่องที่มันเคยเป็นทหารชั้นผู้น้อยที่สุด
คราก่อนมันเคยนำขบวนมือดาบผอเตาเช่นฆ่าพี่น้องกองกำลังหมิงโจว
แต่ผลการสู้รบเป็นฝ่ายแพ้ เงินหมิงเจ็ญนิยมความสามารถของมัน จึง
เกลี้ยกล่อมให้เข้าร่วม ในสายตาทั้งหมด ยึดถือมันเป็นผู้มาภายหลัง

ยามนั้นจางจิ้นพอดีนำกำลังมาถึง เห็นทั้งสองฝ่ายถลึงมองจ้องหน้า
กัน จึงเข้ามาทว่า “วุ่นวายอันใด? หากมีกำลังวังชาก็หันไปจัดการกับ
ศัตรู มาตรฐานยังไม่แยกจากกัน ถูกเจี้ยวโถว (หัวหน้าฝีกสอน) พบเห็น ไม่

ว่าผู้ใดก็ไม่รอดจากการถูกโบยกัน”

กองกำลังหมิงโจวตรากฎเข้มงวด ห้ามมิให้ทะเลาะวิวาท ไม่ว่านายทัพหรือไพร่พลกระทำผิด ครั้งแรกใช้ไม้พลองโบยกันห้าสิบที หากกระทำผิดซ้ำ ต้องถูกโบยกันร้อยที ทั้งถูกลงโทษให้ใช้แรงงานสามเดือน หากว่ากระทำผิดเป็นคำรบสาม ไม่ว่าเคยมีความดีความชอบอันใด ต้องถูกตัดศีรษะแขวนศีรษะกับคันทรง ดังนั้นอยู่เทียบชื่อกับหวังเพยต่างไม่กล้าละเมิดกฎ

หลังจากตวาดห้ามปรามทั้งสองฝ่าย จางจิ้นก็หันไปตวาดตำหนิหวังเพยว่า “ท่านช่างเป็นไปเสียได้ เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลง ยังไม่รีบรายงานไป หรือไม่ทราบว่ามีผิดใด?”

หวังเพยแก้ต่างว่า “ส่งสารถึงเจี้ยวโถวแล้ว อาจบางที่คนถือสารวิ่งเข้าไป เจี้ยวโถวยังไม่ได้รับ นี่ไม่อาจโทษว่าพี่น้องทั้งหลาย ทุกคนล้วนเหน็ดเหนื่อยมาตลอดคืนแล้ว”

อยู่เทียบชื่อกลับไม่ฉวยโอกาสถ่มหินลงบ่อ กล่าวว่า “ระหว่างทางเราพบเห็นคนส่งสาร มันวังจมน้ำลายฟูมปาก คาดว่าสองเท้าเมื่อยล้าแล้ว”

หวังเพยคิดไม่ถึงว่าในช่วงเวลาเช่นนี้ อยู่เทียบชื่อยังช่วยเหลือตนเอง ต้องเหลียวมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านอย่าได้สอคำ คนส่งสารของเรามีม้าขี่ เพียงแต่เข็นฆ่ามาครึ่งคืน แม้แต่ม้าก็เหน็ดเหนื่อย”

จางจิ้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวเสริมว่า “อย่างนั้นท่านสมควรตรวจสอบว่ามีพี่น้องถูกลูกธนูยิงใส่มากน้อยเท่าใด เราก็สมควรหาสถานที่ตั้งค่าย ทัพกลางจะตามมาในบัดดล”

หวังเพยผงกศีรษะรับ หันไปตรวจนับผู้บาดเจ็บจากการถูกลูกธนูยิงใส่ อยู่เทียบชื่อยังไม่ได้รับความเสียหายอันใด จึงนำพี่น้องสิบกว่าคนช่วยจางจิ้นตั้งค่าย

จางจิ้นทราบว่านี่เป็นวิธีแสดงความขอบคุณของอยู่เทียบชื่อย จึงยิ้มรับไว้ ทางหนึ่งชี้ตำแหน่งที่ตั้งค่าย ทางหนึ่งกล่าวว่า “พวกมันปากเหม็นคลุ้ง

แต่หาที่มีความคิดร้ายไม่ หากอยู่ร่วมนานกว่านี้ ทั้งหมดจะลืมข้อบาดหมาง
เก่าก่อน ไม่มุ่งเป้าไปที่ท่าน”

อู่เทียนซือรับคำดังอึ้งมึน ในใจบังเกิดความอบอุ่นขึ้น ทอดตาทั่ว
กองกำลังหมิงโจว ผู้ที่ไม่ยึดถือมั่นเป็นคนนอก มีเพียงเงินหมิงเจิ้น หวัง
เอ้อเหมา สงควอไห่ และแม่ทัพจางที่เบื้องหน้านี้ สองคนแรกมีภารกิจ
วุ่นวาย ไม่อาจดูแลมันอย่างทั่วถึง ส่วนสงควอไห่เป็นคนหยาบกร้าน ไม่ได้
นึกถึงข้อปลีกย่อยอันใด มีแต่แม่ทัพจางผู้นี้ที่คอยกล่าวเตือนสติตนเอง

จางจินกล่าวอีกว่า “แต่ว่าท่านอย่าได้รีบร้อนแสดงออก วิชาการต่อสู้
ของพวกมันสู้ท่านไม่ได้ มีโอกาสประกอบความดีความชอบไม่มาก พวก
มันที่เป็นคนเก่าอดร้อนใจมิได้ เราไม่ทราบว่ที่ผ่านมามีท่านเป็นอย่างไร
แต่ไม่ว่าผู้คนอยู่ที่ใด ต้องประสบปัญหาไม่สิ้นสุด”

อู่เทียนซือเห็นด้วยกับคำพูดของจางจิน ระหว่างที่มันอยู่ได้ร่วมธงของ
ซ่งเสียนเหอ เพียงเป็นนายทหารยศตู่ยี่เจิ้งที่นำทัพออกศึก เนื่องจาก
เข้าใกล้ผู้บัญชาการศึก เป็นที่ริษยาของผู้คนจำนวนมาก ตอนนี้อย่างกอง
กำลังหมิงโจว ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นเสี่ยวเว่ย มียศสูงกว่าเดิม ทั้งเพราะ
ความแคล้วในการฆ่าสหายกับทั้งหมด หากบอกว่าไม่ถูกก็ดกนั้นก็แปลกไปแล้ว

นึกถึงตอนนี้ อู่เทียนซือคลายความขุ่นข้องหมองใจ ผืนยิ้มพลา
กล่าวว่า “เราใจร้อนวู่วามไปบ้าง แต่มิใช่คิดช่วงชิงความดีความชอบ บน
เรือมีกำลังหนุนไม่มากนัก ไม่แน่ว่าจะต้านทานพวกเราได้ หยางสั่งฮู่
เป็นสุนัขป่าตัวหนึ่ง คราวนี้ฟาดมันไม่ตาย รอจนมันฟื้นฟูเรี่ยวแรง ต้อง
ย้อนกลับมารังควานพวกเราอีก”

จางจินกล่าวว่า “คิดบุกตะลุยในคราเดียวก็สมควรอยู่ แต่หากฝ่ง
ตรงข้ามมีกำลังชุ่มช่อน เกรงว่าขบวนของท่านไม่อาจยืนหยัดจนเจี้ยวโถว
ยกทัพใหญ่มาถึง พวกเรายังนำกำลังมาก ยิ่งต้องนึกถึงการรักษาพี่น้องเอาไว้
ไม่เช่นนั้นต่อให้รบชนะ ตัวเองก็ประสบความสูญเสีย สุดท้ายยังสู้รบพี่น้อง

ยิ่งลดน้อยลง”

อุเทียนซือมิใช่คนไม่รู้จักดีชั่ว จึงกล่าว “นั่นก็มีผิด เมื่อครูเราไม่ได้คิดมากถึงเพียงนี้ ศัตรูเมื่อโดยสารเรือมา ย่อมต้องเตรียมการพรักพร้อม ไม่ทราบเป็นตัวอย่างใด รอจนหยางสั่งอยู่สูญเสียกำลังหมดสิ้นค่อยเสนอหน้ามา หยางสั่งอยู่ย่อมต้องรับน้ำใจของมัน ไม่กล้าแข็งข้อต่อมัน”

จางจิ้นกล่าวว่า “ละแวกนี้นอกจากเว่ยเต๋อเฉินแห่งเขตปกครองอุ๋หยางจวิน ยังมีผู้ใดได้?”

คำพูดพอกกล่าว ตัวเองต้องงงงันวุ่น จากประสบการณ์ที่สู้รบกับเว่ยเต๋อเฉินหลายครา ฝ่ายตรงข้ามเพียงเป็นตัวโง่มตคนหนึ่ง หากว่าเป็นคนผู้นี้รู้จะมาช่วยเหลือหยางสั่งอยู่ สมควรมาก่อนก้าวหนึ่ง ฉวยโอกาสที่กองกำลังหมิงโจวสู้รบกับหยางสั่งอยู่เป็นพัลวัน ยกกำลังมาจากทางปีกข้าง กองกำลังหมิงโจวจะพบกับความพ่ายแพ้แล้ว

แต่ว่าเหตุการณ์เช่นนี้ไม่บังเกิดขึ้น ตรงกันข้ามเขตปกครองอุ๋หยางจวินใช้วิธีทอนความฮึกเหิมของกองกำลังหมิงโจว และไม่เสริมสร้างบารมีของหยางสั่งอยู่ หมายความว่าผู้สั่งการเป็นบุคคลอื่น มิหนำซ้ำยังมีจุดประสงค์ที่ยาวไกลยิ่งกว่า

ดังนั้นจางจิ้นนำเสนอความเห็นของตนเองต่อทัพกลาง กล่าวเสริมว่า “เจ้าผู้นี้จะลี้ภัยซึ่งชั่วร้ายไปแล้ว” กองกำลังหมิงโจวกราตีสองครั้ง คนเหน็ดเหนื่อยม้าอ่อนเปลี้ย จัดจัดการกับทหารเขตปกครองอุ๋หยางจวินยังลำบากยากเย็น หากปรากฏศัตรูคนใหม่ขึ้น อย่างนั้นความพยายามที่ผ่านมากงสูญเปล่าแล้ว

การแยกแยะของมันได้รับการยอมรับจากที่ประชุม หวังเอ้อเหมาพูดลุกขึ้นกล่าวว่า “เจ้าผู้นี้คงเป็นเว่ยเจิง มันเพียงจงรักภักดีต่อหยวนเป่าฉิ่ง ต้องไม่นำกำลังทหารเขตปกครองอุ๋หยางจวินออกมาเสี่ยงอันตราย หากแต่รอจนทหารเขตปกครองซิงเหอจวินพินาศย่อยยับสิ้น ค่อยเสนอ

หน้าออกมาแสดงน้ำใจต่อหยางซังฮ่วย”

ตู้เจวียนพอดียกอาหารมาให้กับสามี เห็นหวังเอ้อเหมาจริงจังถึง
เพียงนี้ จึงกล่าว “เป็นคนที่จัดการกับท่านจนหัวหมุนเมื่อหลายปีก่อนหรือ?”

หวังเอ้อเหมายกมือเกาศีรษะเป็นคำตอบ มันเองก็ไม่อาจบอกว่า
ไหนให้ความสำคัญกับคนผู้นี้ถึงเพียงนี้ เพียงแต่เคยพลาดท่าเสียที่ฝ่าย
ตรงข้าม จึงมีความทรงจำลึกล้าเป็นพิเศษ

เฉินหมิงเจิ้นเหลือบมองภรรยาแวบหนึ่งแล้วกล่าวว่า “รอบคอบ
ระมัดระวังไว้หาจะมีผลเสียไม่ ตามเหตุผลทหารเขตปกครองอยู่หยางจวินไม่
สมควรมาต่อแยพวกเราจึงถูกต้อง คราครั้งนี้กลับสืบเสาะมา เกรงว่า...”

มันพอใช้ความคิด ทั้งหมดก็ไม่กล่าววาทะที่ผ่านมามีปัญหา
ใด เฉินหมิงเจิ้นสามารถนึกหาวิธีคลี่คลายได้ แต่ครั้งนี้เฉินหมิงเจิ้นก็นึก
แผนแยบคายไม่ออก เพียงขมวดคิ้วพึมพำว่า “ตามข้อตกลงระหว่างพวก
เรากับกองกำลังหวากัง หวังเต๋อเหยินจะถ่วงชั่งเสียหนอไว้สักครึ่งเดือน
เปิดโอกาสให้พวกเราสู้รบจนเสร็จสิ้น”

ตู้เจวียนคับข้องใจอยู่บ้าง กล่าวว่า “กองกำลังหวากังน่าเชื่อถือหรือ?”

เฉินหมิงเจิ้นเหลือบมองหวังเอ้อเหมาแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ในชาว
มิจฉาซีฟ กองกำลังหวากังมีชื่อเสียงเลื่อง อย่าวว่าแต่พวกมันเป็นคนเสนอ
ตัวมาชักชวนให้เป็นพันธมิตร...” กองกำลังหวากังเคยช่วยชีวิตหวังเอ้อ
เหมากับพวก ก่อนหน้านั้นเซี่ยอิงเต็งยังช่วยเหลือกองกำลังหมิงโจว ดังนั้น
ทั้งหมดให้การยกย่องต่อกองกำลังหวากัง แต่ว่า...

พริบตานั่นเฉินหมิงเจิ้นหน้าซีดเผือด กระโดดปราดขึ้นมา แต่แล้ว
กระแทกนั่งลงใหม่

ก่อนหน้านี้ที่กล้าลงมือต่อชุมกำลังรอบหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ เพราะว่า
บรรลุข้อตกลงกับหวังเต๋อเหยินแห่งกองกำลังหวากังว่า ฝ่ายตรงข้ามจะ
ถ่วงเวลาของทัพสุยภายใต้การนำของซังเสี้ยนเหอ รับประกันว่าก่อนที่

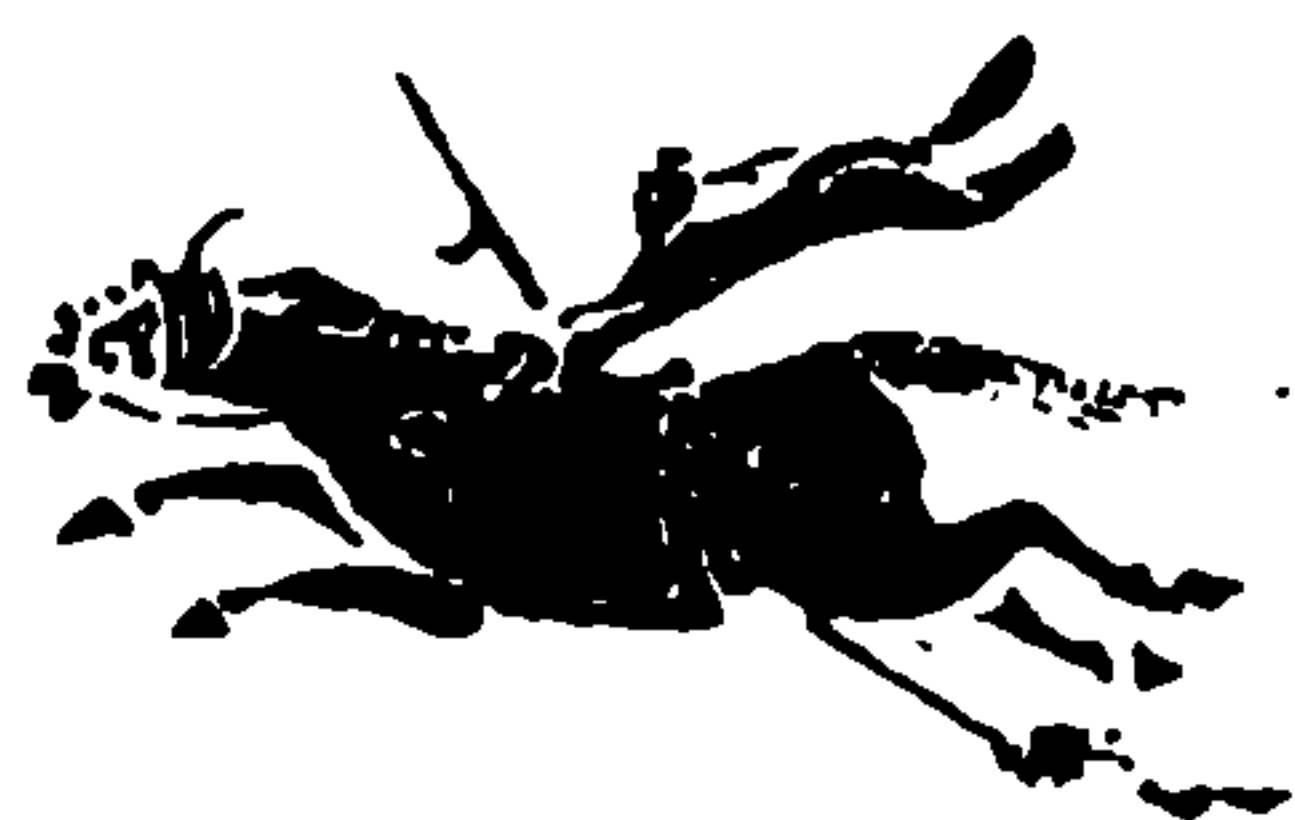
กำลังหมิงโจวจะขจัดภัยข้างกาย มิต้องหวั่นพะวงหลังอันใด

ซึ่งก็หมายความว่า จนบัดนี้ชัยชนะของกองกำลังหมิงโจวตั้งอยู่บน
คำมั่นสัญญาของกองกำลังหวากัง หากว่าผู้นำกองกำลังหวากังไม่รักษา
คำพูด ชัยชนะที่มีอยู่จะมลายหายสิ้น

กองกำลังหวากังจัดอยู่ชั้นแนวหน้าของฝ่ายมิฉนาซีฟ ที่แล้วมาพวก
มันมีวาจาเป็นสัจจะ กองกำลังหวากังต้องพึ่งพาการสนับสนุนจากกองกำลัง
หมิงโจวแดนเหอเป่ย์ จึงจะยับขยายกำลังในแดนเหอหนาน ผู้ดูแลหน่วย
สอดแนมกองกำลังหวากังเชื้ออิงเต็ง รวมทั้งหัวหน้าคนที่หนึ่งไฉ่หยาง
หัวหน้าคนที่สามฉีเม่ากงล้วนเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ต้องไม่ทรยศต่อสหาย
เด็ดขาด

แต่ขณะที่เงินหมิงเจิ้นให้ความไว้วางใจกองกำลังหวากัง กลับลึม
นึกถึงกฎข้อหนึ่งของฝ่ายมิฉนาซีฟที่ว่า ผู่งสุนัขป่ามีจำผูงเพียงตัวเดียว
กองกำลังหมิงโจวสร้างเกียรติประวัติการรบที่แดนเหอเป่ย์ ประชันชน
แข่งกับกองกำลังหวากังที่อยู่ห่างออกไป ตอนนี้พวกมันเป็นพันธมิตร
ภายนอกหน้าอาจเป็นคู่ต่อสู้ ทางเลือกของฝ่ายมิฉนาซีฟคือ ซึ่งผลักคู่
ต่อสู้เข้าสู่จุดอับก่อนที่จะแข็งกล้า จางจินเชิงก็บอกว่าคราก่อนมันยก
กำลังมามีไช่เพราะกลัวเอ่อทั้งสิ้น หากแต่หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อไม่อาจมีเจ้า
สุนัขป่าตัวที่สองขึ้น

หากกองกำลังหวากังคิดทำลายกองกำลังหมิงโจว ก็ไม่ต้องเปลือง
เรี่ยวแรงอันใด หวังเต๋อเหยินเพียงเปิดทางให้กับทัพสุยของซังเสียนเหอ
ก็จะผลักดันกองกำลังหมิงโจวเข้าสู่ห้วงหายนะแล้ว

นกกระเจี๊บบตามหลัง

พริบตานั่นเงินหมิงเงินหลังเหงื่อโซมกาย แต่ภายใต้สายตาที่ห่วงใยและเคลือบแคลงของทั้งหมด มันมีอาจไม่รักษาความเยือกเย็นไว้ ตอนนี้มันเป็นหัวหน้าใหญ่แล้ว หัวหน้าใหญ่ฝ่ายมิชชันนารีไม่อาจแสดงความอ่อนแอ ไม่เช่นนั้นทั้งหมดจะเกิดความระส่ำระสาย

เงินหมิงเงินกล่าวว่า “ทั้งหมดเห็นพฤติกรรมของน้องแซ่เซี่ยแล้วรับรองไม่บิดพลิ้วคืนคำ เมื่อการสู้รบยุติลง เว่ยเต๋อเซินก็ไม่ใช่ภัยคุกคามอันใด พวกเราสู้รักษาทางถอยไว้ประเสริฐกว่า”

เมื่อครุ่นนี้หวังเอ้อเหมาก็บังเกิดความตื่นตระหนก แต่ก็เลือกรักษาความเยือกเย็นไว้เช่นเดียวกับเงินหมิงเงิน จึงกล่าว “ใช่แล้ว ข้าพเจ้าเคยพบหวังเต๋อเหยิน คนผู้นี้มีฝีมือพื้นเพธรรมดา ดีที่มีกำลังพวกมาก สมควรถ่วงเวลาซึ่งเสียหน่อได้สักสิบวันครึ่งเดือน”

สหายทั้งสองหนึ่งกล่าวนำหนึ่งขานรับ เบี่ยงเบนหัวข้อการหารี้ออกไป พฤติกรรมที่เว่ยเต๋อเซินช่วยเหลืออย่างสั่งอยู่ไปแม่น้ำซัง แต่ก็ไม่สลักสำคัญ ไม่จำเป็นต้องจัดการกับมัน ควรเสริมความมั่นคงให้กับเมืองผิง

เงินทั้งสามประเสริฐกว่า ส่วนหลูฟางหยวนที่หลบหนีไปได้ เงินหมิงเจิ้น
เสนอให้แจ้งต่อสหายชาวมิฉานซีฟ ตนเองตั้งรางวัลสี่สิบตำลึงทอง
สำหรับผู้ที่ได้ศีรษะหลูฟางหยวน ทั้งยังให้คำมั่นว่าจะคุ้มครองความ
ปลอดภัยให้ด้วย

คำพูดพอกกล่าว เท่ากับกำหนดชะตากรรมของหลูฟางหยวนแล้ว ตอน
นี้กลุ่มของหลูฟางหยวนบ้างตกตาย บ้างแตกฉานซ่านเซ็น สูญเสียความ
สามารถในการป้องกันตัว เงินหมิงเจิ้นเมื่อตั้งคำหัวเช่นนี้ ชาวมิฉานซีฟ
สมควรรู้จักเลือกที่จะอยู่ฝ่ายใด

ทั้งหมดส่งเสียงสนับสนุน ชมเชยว่าเงินหมิงเจิ้นเลือกวิธีการล้างแค้น
ให้กับจางต้าตั้งเจียโดยไม่ยากเย็น ทั้งฉวยโอกาสผูกมิตรมากกว่านี้ เงิน
หมิงเจิ้นยกมือห้ามคำยินยอมของพี่น้องทั้งหลาย ออกคำสั่งว่า “หวังเจียน
จวิน (แม่ทัพแซ่หวัง) ท่านนำกองกำลังของอยู่เทียนชื่อกับสงควอให้ไปก่อน
จางจุผีก็นำทัพม้าตามไป รีบกลับเมืองผิงเอิน ช่วยต่อสู้เหล่าตั้งเจีย (หัวหน้า
สูงอายุแซ่ตู้) ฝ่ารักษาเมือง”

หวังเอ้อเหมาผุดลุกขึ้น ประสานมือรับคำ

กำลังของอยู่เทียนชื่อ สงควอให้กับจางจุผี ถือเป็นกำลังหลักของ
กองกำลังหมิงโจว เงินหมิงเจิ้นส่งพวกมันกลับไป แสดงว่าให้ความสำคัญ
กับรังเก่าของตนเอง แต่เงินหมิงเจิ้นใคร่ครวญเล็กน้อย ยังกล่าวอีกว่า “ท่าน
พอลกลับไป ให้ส่งหน่วยสอดแนมออกสืบหาตำแหน่งของซังเสียนเหอ
หากว่าก่อนที่ข้าพเจ้าจะรุดกลับไป มันเช่นฆ่าถึงสะแวกชิงจาง ก็ไม่ต้อง
ปะทะกับมัน รักษาเมืองผิงเอินได้ก็รักษาไว้ หากศัตรูมีกำลังกล้าแข็ง ให้
อพยพครอบครัวของพี่น้องทั้งหลายไปหลบภัยที่ภูเขาโก่วซานก่อน”

หวังเอ้อเหมาไม่เคลือบแคลงสงสัยต่อการตัดสินใจของเงินหมิงเจิ้น
รับคำอีกครา

จางจิ้นซึ่งได้ชื่อว่าสุขุมรอบคอบ ยังกล่าวทักท้วงว่า “เจี้ยวโถววิตก

เกินเหตุแล้ว ชั่งเสียนเหอเป็นขุนพลที่สู้แพ้ ไหนเลยบุกยึดเมืองผิงเอินได้?”

คนที่ประชุมล้วนเป็นคนที่คบหากันนานปี เฉินหมิงเจิ้นจึงกล่าว วาจาได้อย่างเต็มที่ จึงยิ้มพลาংกล่าวว่า “สถานการณ์ย่อมไม่สาหัสถึงเพียง นั้น แต่นึกไปในทางร้ายหาผลเสียไม่ จะอย่างไรข้าวสาลีเก็บเกี่ยวแล้ว ทั้งหมดอยู่ในเมืองก็ไม่มีเรื่องใดกระทำ มิสู้ไปพักผ่อนหย่อนใจในป่าเขา”

จางจิ้นยังคิดกล่าวอะไร แต่มีคนจุดตี่งชุดเกราะของมันเป็นจากทาง ด้านหลัง จึงปิดปากลง เฉินหมิงเจิ้นก็สังเกตเห็นความเคลื่อนไหวของ หวังเฟย ดังนั้นกล่าวด้วยน้ำเสียงปลอดโปร่งว่า “ข้าพเจ้าเพียงบอกว่ายาม คับขันจะทำเช่นนี้ ไม่ได้หมายความว่าจะถูกศัตรูบีบคั้นถึงขั้นนี้ อาจบางที่ พวกเราประเมินขีดความสามารถของหวังเต๋อเหยินต่ำเกินไป ความจริง แล้วมันตรึงเว่ยเต๋อเฉินไว้ได้”

ทั้งหมดค่อยมีสีหน้าผ่อนคลาย ถึงแม้ไม่มีผู้ใดบอกว่าจะถูกปิดทาง ถอยไป แต่ในฐานะที่สู้ศึกมาหลายปี จะมากจะน้อยสุดได้ภัยอันตรายอยู่บ้าง แต่เมื่อเฉินหมิงเจิ้นวางมาตรการอย่างเยือกเย็น ทั้งหมดค่อยคลายใจลง

เฉินหมิงเจิ้นออกคำสั่งอีกว่า “จางจิ้น ท่านนำกำลังไปรับช่วงดูแล หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ หากหลูฟางหยวนหลบหนีกลับหนองน้ำ ท่านไม่ต้อง ประมือกับมัน ให้กลับเมืองผิงเอิน หากหลูฟางหยวนไม่ได้กลับไป ท่าน พอรับมอบหนองน้ำไว้ ก็รวบรวมกำลังที่สามารถสู้รบไปยังเมืองผิงเอิน เพื่อสมทบ กับข้าพเจ้า”

ครั้งนี้จางจิ้นไม่มีความเห็นเป็นอื่น รับคำพลาংก้าวยาวๆ เข้ามารับ อนุญาตทอดคำสั่ง พริบตาที่ฝ่ายหนึ่งยื่นส่งให้ฝ่ายหนึ่งรับมอบไว้ ทั้งสอง สบสายตาเป็นที่รู้จักกัน

เฉินหมิงเจิ้นหยิบอนุญาตทอดคำสั่งอีกดอกหนึ่งขึ้น กล่าวว่า “การศึก ทั้งสองรอบมีผู้บาดเจ็บไม่น้อย ล้วนรวมตัวอยู่ที่ลั่วสู (อาที่หก) อีกสักครู่...”

มันความจริงคิดมอบหมายให้ตู้เจวียนคุ้มครองส่งผู้บาดเจ็บไปพัก

รักษาตัวยังสถานที่อันปลอดภัย แต่ตู้เจวียนซึ่งถลึงตาใส่ ดังนั้นมันเปลี่ยน
เป็นกล่าวว่า “อีกสักครู່ให้หานซื้อวางรวบรวมผู้บาดเจ็บทั้งหมด ไม่ว่า
ก่อนนี้สังกัดหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อหรือกองกำลังหมิงโจวให้นำตัวไปยังภูเขา
โก่วซาน ทุกคนล้วนเป็นพี่น้อง ขอเพียงไม่ตาย พวกเราจะรักษาเยียวยา
พวกมัน เลี้ยงดูพวกมันไปชั่วชีวิต”

หานซื้อวางกล่าวขอบคุณต้าตังเจีย (หัวหน้าใหญ่) แม้ทราบว่าเงิน
หมิงเจิ้นกำลังซื้อใจผู้คน แต่ยังคงกราบกรานอย่างนอบน้อมสามครา

เงินหมิงเจิ้นผูกคอกขึ้น เดินมาประคองหานซื้อวางขึ้น กล่าวว่า “ที่
เหลืตามข้าพเจ้ารังท้าย ดูว่าเว่ยเต๋อเชินกล้าข้ามแม่น้ำมาไล่กวตตาม
ข้าพเจ้าหรือไม่?”

เหล่าแม่ทัพรับคำ ล่าถอยไปเตรียมการ ตู้เจวียนไม่ได้รับมอบหมาย
หน้าที่ใด จึงรั้งอยู่ข้างกายสามี ใช้สายตาส่งทั้งหมดจากไป เงินหมิงเจิ้น
ค่อยเหลียวหน้ามากล่าวว่า “สถานการณ์สมควรไม่เลวร้ายปานนั้น กอง
กำลังหวากังเพาะสร้างชื่อเสียงนานปี ต้องไม่...”

ตู้เจวียนยิ้มอย่างอ่อนโยน กล่าวว่า “ขอเพียงท่านไม่ร้อนใจก็พอ”
พลงย่นมือมายังฝ่ามือของสามี สองสามีภรรยาควงดาบจับทวนตลอดทั้งวัน
ใจกลางฝ่ามือล้วนเกิดรอยสากหนา แต่ก็ให้ความรู้สึกอันนุ่มนวล

เงินหมิงเจิ้นกล่าวว่า “ไม่มีใดต้องร้อนใจ สรุปลแล้วหนีไม่พ้นคำทหาร
มาตั้งทัพสู้ ต่อให้สู้แพ้ พวกเราก็มีที่ไป จะช้าเร็วต้องย้อนกลับมายังแม่น้ำ
อูเจียง* อีก”

คำพูดตอนท้ายเกี่ยวพันถึงเรื่องการทำสงครามชิงแผ่นดิน ตู้เจวียน
ไม่ใคร่เข้าใจ แต่นางพบเห็นดวงตาดำโรยในดวงตาของสามี สามีมิใช่
เงินเสี้ยวจิวที่เพิ่งเข้าสู่เส้นทางมิฉฉีฟ คล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ เรื่อง

---

* ก่อนสมัยราชวงศ์ฮั่นฉ้อปาอ๋องเซียงหวีทำสงครามชิงแผ่นดินกับหลิวปัง การรบครั้งสุดท้ายพบกับ
ความพ่ายแพ้ เห็นว่าไม่มีหน้ากลับไปพบกับพ่อแม่พี่น้อง จึงเชือดคอตายที่ริมแม่น้ำอูเจียง

ราวอีก หลายปีมานี้มันได้รับสิ่งต่างๆ มากมาย และแบกรับภาระมากเกินไป
เพียงตัวเมืองสามแห่งนี้มีผู้คนเกือบยี่สิบหมื่น ยังมีครอบครัวของพี่น้องทั้ง
หลาย หากให้หลีกเลี่ยงจากการปะทะกับศัตรู ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก

ตู้เจวียนทางหนึ่งยิ้ม ทางหนึ่งเพิ่มกำลังบีบเค้นฝ่ามือของสามี่ เฉิน
หมิงเจินรู้สึกถึงความตื้นตันตึงเครียดของภรรยา จึงยื่นมืออีกข้างหนึ่ง
ลูบคลำเรือนผมของนาง ยิ้มพลาบกล่าวอีกว่า “ต่อให้ซังเสียนเหอไม่มา ราช
สำนักก็ต้องส่งผู้อื่นมา จะช้าเร็วต้องสู้รบกัน เมื่อราชสำนักสู้รบจนอ่อนเปลี้ย
ค่อยเกิดความสงบสุขขึ้น”

เกิดความสงบสุขจริงหรือ? เก่งว่าคงไม่ ตู้เจวียนพบว่าการประชุม
เมื่อคืนกับเช้าวันนี้ สามี่ยิ่งมายิ่งมีบุคลิกของหัวหน้าใหญ่ มันความจริงไม่
ห้ามมิให้ตัวเองแสดงความเห็น แต่ตอนนี้คล้ายต้องการให้นางเป็นสตรี
ของมัน อยู่ในความคุ้มครองของมัน

ความรู้สึกเช่นนี้สร้างความหวาดหวั่นแก่ผู้คน คล้ายกับว่าพอลลาย
มือออก มันจะโอบยิบขึ้นฟ้าราวกับนกเหยี่ยว ทอดทั้งตัวเองอยู่บนพื้น
คิดตามก็ตามไม่ทัน ตู้เจวียนไม่เข้าใจว่าตัวเองไหนเกิดความรู้สึกเช่นนี้
แต่ก็ไม่สามารถสลัดหลุดออกมากลับคืนสู่ความเชื่อมั่นเช่นกาลก่อนอีก
อาจบางทีนางไม่เคยมีความเชื่อมั่นมาก่อน เพียงแต่ตอนแรกไม่ชัดเจน
ตอนนี้ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น

เฉินหมิงเจินเห็นภรรยาเอาแต่จุดดิ่งมือตนเอง แต่ไม่เอ่ยปาก ต้อง
ก้มศีรษะลง จ้องมองตาของอีกฝ่าย ถามว่า “วันนี้ท่านเป็นไรแล้ว”

ตู้เจวียนบอกว่าไม่มีใด ดวงตาเป็นประกายขึ้นมา กล่าวว่า “ครั้งนี้
ข้าพเจ้าสามารถสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กันแล้ว หลังจากนั้นพวกเราอย่าได้
แยกย้ายกันเคลื่อนไหวอีก ข้าพเจ้าไม่คิดเป็นห่วงเป็นใยไป”

เฉินหมิงเจินมองดูภรรยา ก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม ริมฝีปากของนาง
แดงปานจะหยด

หลังจากรบชนะกลับถอนกำลัง คำสั่งนี้พอถ่ายทอดออกไป ทั้งหมดล้วน
เกิดความตื่นตระหนก ดีที่ทุกคนทำตามคำสั่งเงินหมิงเงินอย่างเคร่งครัด
ถึงแม้ตื่นเต้นสงสัย แต่ไม่แตกตื่นลนลาน ไม่เปิดโอกาสให้ศัตรูที่ตั้งทัพอยู่
ฝั่งตรงข้ามฉกฉวยได้

วันนั้นหวังเอ้อเหมา หานชื้อว่าง จางจิ้นและพวก นำกำลังออก
เดินทางก่อน คงเหลือทัพกลางที่พักผ่อนอยู่ริมแม่น้ำหนึ่งวันหนึ่งคืน จน
กระทั่งวันที่สองอาทิตย์ลองสูงขึ้นมากแล้ว ค่อยถอนกำลังกลับสู่ลงได้
ขั้นตอนการถอนกำลังดำเนินไปอย่างเชื่องช้า เว่ยเต๋อเซินที่ฝั่งตรงข้าม
คำนวณ จุดประสงค์ของกองกำลังหมิงโจวไม่ออก รอจนพบเห็นธงแม่ทัพ
ใหญ่ของเงินหมิงเงินเคลื่อนห่างออกไป ก็ชักช้าก้าวหนึ่ง

มาตรมันเป็นเช่นนั้น ทหารเขตปกครองอุ่หยางจวินยังไล่ตามมา
เพียงแต่นึกครั้นคร้ามขีดความสามารถในการรบของกองกำลังหมิงโจว
ไม่กล้าประชิดใกล้เกินไป เพียงทำตัวเป็นแมลงวันตอมอยู่ด้านหลัง

เมื่ออยู่ห่างจากเมืองผิงเินสี่สิบสี่ เงินหมิงเงินได้แต่หันกลับไป
สู้รบ หลังจากเช่นฆ่าหลายระลอก ค่อยขับไล่ทหารเขตปกครองอุ่หยางจ
วินถึงฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจางส่วย แต่ก็ป็นเหตุให้เสียเวลาเดินทัพ ไม่
สามารถชิงกลับรั้งก่อนที่ซังเสียนเหอจะยกทัพมาถึง

กลับเป็นหวังเอ้อเหมานำทัพม้าออกเดินทาง ใช้เวลาวันครึ่งก็กลับ
ถึงรั้งเก่า จากนั้นรวบรวมกำลังเผ่าตริงอยู่ที่เมืองชิงจาง

เมืองชิงจางมีพื้นที่เพียงหยิบมือเดียว ยามนี้กลายเป็นมีความสำคัญ
ขึ้นมา หวังเอ้อเหมาที่ได้รับคำสั่งให้ล่วงหน้ากลับมาเฝ้ารักษาอย่างแข็งขัน
แม่ทัพสุยซังเสียนเหอก็สาบานว่าต้องยึดเมืองนี้ให้จงได้

การสู้รบดำเนินไปอย่างดุเดือด บนกำแพงเมืองชโลมด้วยโลหิต
บริเวณปีกกานอนพุดด้วยซากศพ สุดท้ายฝ่ายที่เฝ้ารักษาไม่ต้านทานศพ
ลงไป พานใช้ซากศพอุดรอยแตกไว้ ฝ่ายที่บุกตีเมืองก็สุขุมศพของไพร่พล

เป็นภูเขา เล็กๆ เหยียบย่ำศพเข้าใกล้กำแพงเมืองที่ละก่าว

ดีที่ยามคัมภีร์จวนเจียน ตูปาลาที่รับหน้าที่นำราษฎรไปหลบภัยในภูเขาเกิดไหวพริบปฏิภาณนำผู้บาดเจ็บ คนชราสองพันกว่าคน โบกรงของแม่ทัพใหญ่กองกำลังหมิงโจวปรากฏขึ้นที่ด้านหลังของทหารทางการ สร้างความระส่ำระสายแก่ซังเสียนเหอกับทหารสุย ค่อยช่วยให้เมืองชิงจางไม่ถูกเลือดล้าง

ในที่สุดทัพหลักของเงินหมิงเจี้ยนยกมาถึง ทั้งฝ่ายที่ตีเมืองกับเผ่ารักษาต่างก็หมดเรี่ยวสิ้นแรง ซังเสียนเหอนำกำลังถอยร่นไปสามสิบลี้ หยุดพักรบชั่วคราว

เงินหมิงเจี้ยนนำกำลังเข้าเมือง พบว่าคงเหลือไพร่พลไม่ถึงสี่ร้อยคน ทุกคนล้วนรับบาดเจ็บ ต้องตำหนิหวังเอ้อเหมาว่า “มิใช่บอกให้ท่านละทิ้งเมืองชิงจางหรือ? ท่านไยต้องเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ หากว่าหมากของตูเหล่ดำตั้งเจียหลอกเข้าศึกไม่ได้จะทำอย่างไร?”

หวังเอ้อเหมาจงใจกล่าวด้วยน้ำเสียงปลอดโปร่งว่า “ครอบครัวพวกเราอพยพเข้าเมืองแล้ว แต่บ้านช่องและหนทางในที่นี้เป็นพวกเราซ่อมสร้างขึ้นมา ไม่อาจหักใจปล่อยให้ทหารทางการเหยียบย่ำทำลาย”

คำพูดนี้กล่าวแทนลิ่วลือส่วนใหญ่ ก่อนหน้านี้ทั้งหมดติดตามหลังจางจินเชิงไปถึงที่โคปลับซิงที่นั่น ต่างไม่หวงแหนต่อสิ่งของ แต่เมืองผิงเอินทั้งสามแห่งเป็นทั้งหมดช่วยกันบูรณะขึ้นมา หากไม่ถึงนาที่สุดท้าย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจหักใจละทิ้ง

เงินหมิงเจี้ยนเข้าใจความรู้สึกเช่นนี้ ต้องสั่นศีรษะอย่างอัปยศอดุญดาหันไปตำหนิจางจูผีว่า “ท่านไยไม่เกลี้ยกล่อมหวังเจี้ยนจวิน ตัวเมืองถูกยึดครองสามารถตีชิงกลับมา หากพวกท่านล้วนต่อสู้อย่างถึงตาย ข้าพเจ้าจะหาพี่น้องมากมายพานี้จากที่ใด?”

จางจูผียิ้มพลาบกล่าวว่า “ชีวิตเรามีราคาไม่กี่เหรียญ หากสามารถ

แลกกับพวกมันสองสามคนก็คุ้มทุนแล้ว”

ตู้เจวียนตบหน้าจางจุฝีฉาดหนึ่ง ถลึงตาดูว่า “ผู้ใดว่ากัน ทหารร้อย นายก็ไม่อาจแลกกับท่านเพียงคนเดียว”

นางแสดงท่าทีดูร้าย จางจุฝีกลับบังเกิดความอบอุ่นใจ ยกมือกุมแก้ม ล่าวว่า “ครั้งหน้าเราจะไม่ทำเช่นนี้อีก ขอเพียงท่านมอบหมายให้เราเป็น กัพหน้า”

เฉินหมิงเจิ้นตัดบทว่าอย่าได้เพื่อฝันไป กล่าวย้าว่า “ทั้งหมดจดจำไว้ ยินยอมละทิ้งเมืองไม่ยอมสูญเสียชีวิต ข้าพเจ้าจะไม่กล่าววาจาไร้สาระอีก หลังจากนั้นจะสู้รบอย่างไร พวกเรานั่งลงหารือกัน”

เหล่าแม่ทัพทรุดนั่งลงในห้องโถงที่ทำการกรมเมือง หวังเอ้อเหมาสั่งคนนำแผนที่ซึ่งทั้งหมดจัดทำขึ้นอย่างยากเย็นมา ชีมือไปยังจุดยุทธศาสตร์ทางฝั่งเหนือแม่น้ำจางส่วย กล่าววว่า “ตามรายงานของหน่วยสอดแนม ชังเสียนเหอถอยร่นไปยังป้อมกว้างผิง ที่นั่นติดกับแม่น้ำจางส่วย สามารถได้รับเสบียงบำรุงจากทางน้ำ ยังมีการสู้รบหลายวันนี้แม้ดุเดือด แต่ทหารทางการสูญเสียเพียงส่วนหนึ่ง สมควรมีกำลังไพร่พลหนึ่งหมื่นห้าพันนาย ยากที่จะรับมือได้”

สงควอไห่ขบคิดแล้วกล่าววว่า “หากชังเสียนเหอไม่ถือดีเกินไป ต่อสู้กับพวกเราด้วยความหนักแน่นมั่นคง คาดว่ามีความยุ่งยากอยู่บ้าง”

อู่เทียนซือคิดอ่านเช่นเดียวกับสงควอไห่ กล่าวเสริมวว่า “ครั้งก่อนมันสู้แพ้ สาเหตุส่วนหนึ่งคือประมาทศัตรู ไม่เห็นพวกเราอยู่ในสายตา แต่หลังจากพลาดท่าเสียที คาดว่ามันจะระมัดระวังกว่าเดิม”

ถึงแม้มันใช้คำพูดอย่างระมัดระวัง ยังสร้างความไม่พอใจแก่ผู้คน โดยเฉพาะไพร่พลที่เคยสังกัดหน่วยกล้าแกร่ง เห็นว่าอู่เทียนซือเลื่อนตำแหน่งเร็วเกินไป สะกดความคมกล้าทั้งหมดไป ทั้งเห็นว่ามันเสริมความเข้มแข็งของผู้อื่น ทอนอานุภาพของตนเองลง จึงกล่าวเบาๆ วว่า “หากว่า

มันร้ายกาจปานนั้น ท่านยืนอยู่ร่วมกับพวกเราโยมิใช่ต้องรับความเดือดร้อนแล้ว?”

อู่เทียนซือหน้าแดงกำขึ้นมา แก่ต่างว่า “เราไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น”
เงินหมิงเจิ้นจึงกล่าวว่า “เทียนซือ อย่าได้สนใจพวกมัน” จากนั้น
ตวาดว่า “ผู้ใดควบคุมลมปากตัวเองไม่ได้ ก็ออกไปลาดตระเวนที่เบื้องนอก
อย่าได้กล่าวกระพือยุงในที่นี้”

มันเป็นผู้จัดตั้งกองกำลังหมิงโจว ดังนั้นถึงแม้มีนิสัยอ่อนโยน แต่
พอแสดงอำนาจ กลับขู่ขวัญผู้คนจนหดหู่เข้าไป เงินหมิงเจิ้นทราบว่า
มีคนไม่ยอมรับนับถือ ทั้งคาดเดาออกมาว่า เมื่อครูจางจูฝิบอกว่าชีวิตตนเอง
ไม่มีราคาค่างวด คล้ายอิจฉาที่ส่งควอให้กับอู่เทียนซือได้รับการใช้สอย
เป็นพิเศษ จึงกล่าวอีกว่า “ทั้งหมดเมื่อรับประทานข้าวหม้อเดียวกัน อย่า
ได้ทางหนึ่งรับประทานข้าว ทางหนึ่งเคาะกันหม้อจนเกิดรอยแตก หาก
ครั้งหน้าผู้ใดกล่าววาจาระคายหู ข้าพเจ้าจะไล่ให้ไปเก็บมูลม้า รอนจนได้
คิดค่อยกลับมานำกำลังใหม่”

แว่วเสียงขานรับว่าทราบแล้ว ผู้คนมากมายยิ่งกว่ากัมศิระต่ำลง
เงินหมิงเจิ้นค่อยออกคำสั่งว่า “เทียนซือ ท่านลองบอกมาว่า หาก
ซังเสียนเหอเช่นฆ่ามาอีก พวกเราควรรับมืออย่างไร?”

อู่เทียนซือขบคิดแล้วกล่าว “หากว่าเราเป็นซังเสียนเหอ จะถือดีที่มี
กำลังพวกมากลากถ่วงกับท่าน กองกำลังหมิงโจวมีคนน้อยกว่า เสบียง
บำรุงมีจำกัด ทั้งร่ำศึกมาหลายรอบ ขอเพียงมันไม่กระทำข้อผิดพลาดอีก
จะกำชัยเป็นมันเหมาะ”

มีคนโต้แย้งว่ามันไหนเลยไม่กระทำข้อผิดพลาดอีก อู่เทียนซือสงบ
จิตใจอธิบายว่า “เมื่อเป็นแม่ทัพบุ๋ ไม่ว่าผู้ใดล้วนคิดทำศึกประสบชัย หาก
ทราบแน่แท้ว่าชัยชนะครั้งสุดท้ายเป็นของตนเอง จะพยายามไม่เสี่ยง
อันตราย หากเราเป็นซังเสียนเหอ ไม่ว่าพวกท่านใช้วิธีใด จะตั้งรับอย่าง

มันคง ไม่คิดหวังเอาเปรียบ ไม่รีบร้อนเอาชนะ ย่อมไม่ผิดพลาดอีก”

ตัวนซิงขบคิดแล้วกล่าว “มันถ่วงเวลาเช่นนี้ ช่างได้ไฉนยอมอนุญาต หรือ?”

อู่เทียนซือไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อสุขหยางตี้ช่งเต้ ต้องแค้นหัวร่อกล่าวว่า “ช่งเต้กระทำการใด ล้วนไม่อาจวัดคำนวณด้วยเหตุผล เมื่อหลายปีก่อนหลอเจียนจวิน (แม่ทัพแซ่หลอ) แห่งหวิจวีเคลื่อนไหวก้าวร้าว ก็ถูกประหารชีวิต เมื่อปีก่อนซังเสียนเหอสู้แพ้ พาพี่น้องทั้งหมดล้มตายหมดสิ้น เพราะมีสายสัมพันธ์กับแม่ทัพบู๊ กลับไม่ถูกลงโทษ ทั้งยังให้นำกำลังต่อไป” ความหมายของมันคือ ซังเสียนเหอไม่กลัวเสียเวลา ยิ่งถ่วงเวลายืดยาว ยิ่งมีความหวังได้ชัย

หวังเฟยผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ถ่วงเวลาก็ได้ จะอย่างไรพวกเราอยู่ในเมือง มันอยู่นอกเมือง ดูว่าผู้ใดถ่วงเวลาได้นานกว่า?”

อู่เทียนซือสันติริษะกล่าวว่า “ตอนนี้กำลังของพวกเราล้วนรวมตัวอยู่ที่เมืองชิงจาง หากปิดประตูไม่ออกไป ซังเสียนเหอเพียงล้อมเมืองเอาไว้ วางสิ่งกีดขวางอยู่โดยรอบ ก็สามารถหันไปตีเมืองอีกสองแห่งอย่างวางใจ”

หวังเฟยขุ่นแค้นจนร้องว่ามันกล้า แต่มีอาจไม่ยอมรับว่า อู่เทียนซือกล่าวถูกต้อง ตอนนี้ต่อให้มีคนเห็นอู่เทียนซือเป็นที่ขัดตา ก็ลอบนับถือเลื่อมใส คนผู้นี้มีวิชาการต่อสู้เป็นเลิศ สามารถนำทัพออกศึก มีหน้าซำก่อนสู้รบ สามารถบอกกล่าวเหตุผลเหล่านี้ กองกำลังหมิงโจวยากจะพบพาน มีหน้าเล่าเจียวโถวจึงให้ความสำคัญกับมัน

เฉินหมิงเจินเห็นอู่เทียนซือมีการแสดงออกเป็นที่ยอมรับ จึงชักนำเข้าสู่หัวข้อสนทนาต่อไปว่า “ในความเห็นท่าน พวกเราควรทำอย่างไร?”

อู่เทียนซือเสนอให้รวบรัดเผด็จศึก มันอธิบายว่า “ซังเสียนเหอคงเข้าใจว่าพวกเราแยกทัพมาจากแดนไกล เกิดความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ดังนั้นต้องโจมตีอย่างรุนแรง แต่หากพวกเราชิงลงมือก่อน มันจะไม่ทัน

ระวังป้องกัน”

นี่เป็นข้อเสนอที่ออกอาจ หากเกิดความผิดพลาด กองกำลังหมิงโจว อาจพินาศย่อยยับสิ้น แต่อู่เทียนซือแยกแยะแล้วว่า เวลาไม่อยู่ข้างกองกำลังหมิงโจว ชังเสียนเหอสามารถถ่วงเวลาอย่างเหลือเฟือ ยังมีหวังต่อเหยีนแห่งกองกำลังหวากัง เมื่อปล่อยให้ชังเสียนเหอยกกำลังมา แสดงว่าคิดทำตัวเป็นชาวประมงชุมมือเปิบ

เงินหมิงเจิ้นตัดสินใจสั่งการว่า “คืนนี้พักผ่อนให้เต็มอิ่ม พรุ่งนี้เช้าออกจากเมืองโจมตีไล่ชังเสียนเหอ”

กองกำลังที่มีจำนวนหกพันคน ทั้งกราติกติดต่อกัน ชุดเกราะไม่ครบถ้วน คัณธนูลูกศรที่จำกัด อาวุธหนักประเภทหอกยาวกับดาบม่อเตาก็มีจำนวนน้อย กลับยกออกมาทำสู้กับทหารข้าศึกจำนวนหนึ่งหมื่นเจ็ดพันนาย มีแต่คนเสียสติจึงลงมือ

แต่ว่าในโลกมีคนเสียสติเช่นนี้ อู่เทียนซือเป็นคนหนึ่ง เงินหมิงเจิ้นเป็นคนหนึ่ง ยังมีสงควอไห่ หวังเอ้อเหมา จางจูผี หวังเฟยกับหานเก้อเซิง ตัวเมืองผิงเอินทั้งสามสร้างจากซากปรักหักพัง ต่อให้ศัตรูกล้าแข็งกว่านี้ ก็ไม่ยอมละทิ้งจากการต่อสู้ขัดขืน

ขบวนทัพยกออกจากเมืองยามรุ่งเช้า ปราบกฏผืนธงเรียงราย ตู๋ปาลาก็ทราบว่ถึงเวลาตัดสินใจเป็นความตาย จึงยืนหยัดบนหอสังเกตการณ์อย่างลองให้กำลังใจทั้งหมด ส่วนตู้เจวียนในชุดเกราะ ตามติดอยู่ข้างกายเงินหมิงเจิ้น นางมิใช่สตรีเพียงหนึ่งเดียวในขบวน ที่หลังม้าของนางยังตามติดด้วยไพร่พลหญิงยี่สิบกว่านาง หวังเอ้อเหมาความจริงเสนอให้พวกนางรั้งอยู่เฝ้ารักษาเมือง พวกนางกลับถ่มน้ำลายใส่

ชังเสียนเหอพอฟังว่าเงินหมิงเจิ้นยกกำลังออกมา สร้างความยินดียิ่ง หากเอ่ยถึงการดำเนินแผนอุบาย มั่นยอมรับว่าเป็นรอง แต่หากเป็นการ

ปะทะซึ่งหน้า มันหาเกรงกลัวผู้ใดไม่ ดังนั้นปลุกเร้ากำลังขวัญทั้งหมด
เกานั้นทุ่มกำลังทหารออกมา เตรียมสกัดกองกำลังหมิงโจวไว้แต่กลางคัน
ชนฆ่าโดยไม่ให้ตั้งตัว

แม่ทัพทั้งสองฝ่ายล้วนหมายมั่นเอาชนะ ขณะเดียวกันก็สั่งหน่วย
เอดแนมออกไปจำนวนมาก หน่วยสอดแนมของทั้งสองฝ่ายเผชิญพบกัน
เกานั้นรีบส่งสัญญาณแจ้งเหตุต่อฝ่ายตน ทั้งสองพากันไขว่อาวุธทั้งหอก
ยาวและโล่หนัก ผนีกเป็นกำแพงที่เคลื่อนที่ได้ มีธนูของทั้งสองฝ่ายยิง
นูเฉียดๆ ขึ้นไป

ฝีมือยิงธนูมิใช่ความสามารถพิเศษของกองกำลังหมิงโจว หลังจาก
ในระยะห่างเข้าไป เฉินหมิงเจิ่นก็สั่งให้ส่งควอให้นำมือหอกยาวเปิดฉาก
โจมตีระลอกแรก ส่วนจางจูผินำทัพม้าจำนวนไม่มากนัก คบจับจากปีก
แกงโถมใส่มีธนู ภูมิประเทศละแวกใกล้เคียงเป็นที่ราบ เหมาะกับการเร่ง
ความเร็วของม้า หน้าที่สูงท่วมเข้าพอดิบดับังเสียงกึกม้าไว้

ซังเสียนเหอไหนเลยปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามชิงจู่โจม รีบสั่งการให้
ทหารราบซึ่งมีจำนวนมากกว่าหลายเท่าตอบโต้กลับไป ขณะเดียวกันก็
ไม่กำลังทหารม้าดาหน้าเข้าหาจางจูผิ

ทั้งสองฝ่ายสู้รบกันบนพื้นที่เขี้ยวข่ม อย่างรวดเร็วที่ราบถูกย้อม
เป็นสีชมพู ยังไม่ทันที่รอบแรกจะพิสูจน์ผลแพ้ชนะ มือดีของกองกำลัง
หมิงโจวนามเมิ่งต้าเผิงก็นำมือดาบผอเตา* หลายร้อยคนโถมออกจากปีกซ้าย
ขณะที่ทหารทางการพันกว่านายก็ดาหน้าออกมาจากทางปีกขวา

เอ่ยถึงกำลังขวัญและการฝึกเฉพาะตัว กองกำลังหมิงโจวเหนือกว่า
แต่หากนับจำนวนคนและยุทธโธปกรณ์ ก็ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างเห็น
ชัดชัด สงควอให้นำกำลังพุ่งชนทหารทางการแตกพ่าย แต่มีอาจไม่หัน
กลับไปช่วยเมิ่งต้าเผิง จางจูผิก็นำทัพม้าฟาดฟันศัตรูแตกกระเจิง แต่ก็

ถูกข้าศึกจำนวนมากกว่าขวางทางไว้

การศึกกลายเป็นยืดเยื้อ เงินหมิงเจิ้นกับซังเสียนเหอต่างก็ปรับขบวน ภายใต้อาการกดดันจากฝ่ายตรงข้าม มีอาจไม่แปรขบวนกลบช่องโหว่ของตนเอง ขณะเดียวกันก็ชอนกำลังที่กล้าแข็งที่สุดไว้ เตรียมจัดการกับศัตรู ในคราวเดียว

เงินหมิงเจิ้นเห็นสภาพการต่อสู้ยังคงยืดเยื้อต่อไป จึงมอบอำนาจ สั่งการให้กับหวังเอ้อเหมา ตนเองนำกำลังเข้าสู่แนวหน้า กองกำลังหมิงโจว ส่วนใหญ่มาจากค่ายกล้าแกร่ง เห็นหัวหน้าฝึกสอนรับดาบฆ่าฟัน ก็บังเกิดกำลังใจขวัญกว่าเดิม เช่นฆ่าอย่างสุดความสามารถ ท้าหน้าของ ทหารทางการเริ่มยันไว้ไม่ได้ ซังเสียนเหอโบกรงอาญาสิทธิ์ ส่งกำลังที่ เตรียมพร้อมอยู่ก่อนเข้าสู่สมรภูมิ

กำลังขบวนนี้นำโดยแม่ทัพเจนศึก ไม่เพียงพัวพันสงครามให้กับ เมืองต้าเผิงไว้ ทั้งยังนำกำลังตัดเฉียงๆ เข้าหาเงินหมิงเจิ้น คนยังไม่มาถึง ก็ระดมยิงธนูใส่เงินหมิงเจิ้น คิดยิงสังหารผู้นำฝูงโจรคาสมรภูมิ

ตู้เจวียนกระตุ่ม้าออกไป ใช้โล่ที่คล้องแขนกับดาบเหิงเตา บัดปาย ลูกธนูหลายดอก องค์กรทั้งหลายคนก็โถมเข้ามา ใช้โล่กับร่างกายต้านทาน ลูกธนู ทหารทางการต้องการสร้างความซุลมุนเช่นนี้เอง หลังจากยิงธนูออก ก็ควมม้ารายล้อมเข้ามา พันองครักษ์ของเงินหมิงเจิ้นล้มลงสามสี่คน

เห็นแน่ชัดว่าเงินหมิงเจิ้นต้องถูกล้อมเอาไว้ สร้างความร้อนรุ่มใจ แก่ตู้เจวียนจนสองตาแดงฉาน ร่ายรำดาบคู่เป็นพายุลอบหนึ่ง นายทหาร สองนายพบว่านางเป็นสตรี สามารถมีเปรียบได้ จึงหันหัวม้าเข้าสกัด ขวางทาง ตู้เจวียนทวาดคำ “หลีกไป” ดาบหนึ่งฟันเฉียง ดาบหนึ่งผลักขวาง นายทหารทั้งสองยกดาบต้านทาน มิคาดตู้เจวียนมีกำลังวังชาเท่าบุรุษ คนหนึ่งถูกฟันร่วงลงจากหลังม้า อีกคนหนึ่งถูกชักนำสภาวะดาบเบี่ยงเบน ได้แต่เบี่ยงตาดูเงาสีแดงสายหนึ่งพุ่งผ่านข้างกายไป

มันไม่ทันนั่งตัวตรง ไพร์พลหญิงที่เดินเท้าสองนางก็เข็นเข้ามาถึง
คนหนึ่งจัดการคน คนหนึ่งจัดการม้า ทิมแท่งทั้งคนและม้าเป็นรูปโลหะสองรูป
พอเงยหน้ามองหาตู้เจวียน พบว่าม้าของนายหญิงควบขับถึงข้างม้าของ
เงินหมิงเจิ้น ผนึกกำลังกันเข็นมานายทหารที่รายล้อมเข้ามา จนมือไม้
ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

ตู้เจวียนทางหนึ่งเสี่ยงชีวิตกับศัตรู ทางหนึ่งร้องสั่งให้ทิมแท่งม้า
เหล่าองครักษ์ชายกับไพร์พลหญิงฮือเข้ามา ทิมแท่งม้าก่อน แล้วค่อยทิม
แท่งคน จัดการกับทหารทางการเหล่านั้นจนหมดสิ้น ทั้งหมดไม่ทันหยุด
พักหายใจ ชังเสียนเหอกก็ส่งกำลังระลอกที่สองเข้ามา คิดใช้แผนจับโจรจับ
หัวหน้า พิชิตเงินหมิงเจิ้นสองสามมีภรรยาให้จงได้

เงินหมิงเจิ้นสั่งองครักษ์แจ้งต่อทัพกลางว่า อย่าได้เคลื่อนไหว
ตนเองยังรับสถานการณ์ได้ จากนั้นยกขุฮอกยาวขึ้น กล่าวชักชวนภรรยา
ว่า “ลงมืออีกรอบหนึ่งเป็นอย่างไร?”

ตู้เจวียนแม้ริมฝีปาก ฟาดฟันดาบคู่ไปยังเบื้องหน้า สองสามมีภรรยา
ดาหน้าเข้าหาศัตรู ทหารม้านายหนึ่งเสือกแทงหอกยาวมา ถูกเงินหมิงเจิ้น
ใช้คมหอกบัดปายเบนเบือน ตู้เจวียนฉวยโอกาสกวาดดาบออก ฟันใส่
หน้าอกของศัตรู พาดยาวถึงซอกรักแร้ ทหารม้าอีกนายหนึ่งบังคับม้าเข้า
มาคิดทำร้ายนาง เงินหมิงเจิ้นใช้หอกยาวเขี่ยหมวกเหล็กบนพื้นใบหนึ่ง
ทุ่มใส่ศีรษะของทหารม้านายนั้น ตู้เจวียนฉวยโอกาสปาดดาบไล่ล่าคอมัน
เหยียบยี้มความเร็วของม้าพุ่งทะยานไปข้างหน้า ศีรษะหัวหนึ่งก็ลอยหวัด
ขึ้นกลางอากาศ

สองสามมีภรรยาสบสายต้ายิ้มให้แก่กัน บังเกิดความพึงพอใจสุดจะ
กล่าว คมหอกคมดาบรอบข้างคล้ายเป็นไม้ดอกบานสะพรั่ง หาส่งผล
ลูกคามไม่ โดยเฉพาะตู้เจวียนไม่ได้สู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับสามีมานาน
แทบไม่ต้องบอกใบ้ เพียงอาศัยกระแสน้ำที่ถ่างทอดถึงกัน ก็ทราบว่

ต่อไปควรทำอะไร ต้องการให้ตัวเองประสานเสริมอย่างไร

ความรู้สึกนี้ห่างเหินมานาน เมื่อได้สัมผัสอีกครั้งช่างหอมหวานนัก ตู๋เจวียนจำได้ว่าหลังจากที่ทั้งสองแต่งงานกัน ก็พลัดพรากมากกว่าอยู่รวม บวกกับประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่าง จิตใจของทั้งสองกลับอยู่ห่างจากกัน ที่ละน้อย

ตู๋เจวียนทราบว่าเงินหมิงเจิ้นไม่มีคนใหม่ ถึงแม้เมื่อครั้งที่จางจินเชิง ยกกำลังมา ก็เป็นผู้ยื่นยึดเยียดข้อหาให้ เงินหมิงเจิ้นให้การยกย่องนาง เช่นเดียวกับที่ยกย่องชาวมิฉานซีพร้อมแนว มั่นยึดถือนางเป็นผู้ช่วยอัน เข้มแข็ง เป็นเพื่อนคู่ใจ แต่ว่าสายตาที่มองดูนางไม่ร้อนแรงอีกต่อไป

ในสายตาของผู้คงแก่เรียน ต้องการมีชีวิตสมรสที่ภรรยาอาหาร เสมอคือ ทั้งสองให้เกียรติซึ่งกันและกัน แต่ว่าชีวิตเช่นนี้ไม่เป็นของตู๋เจวียน นางชมชอบความร้อนแรงดุจเปลวเพลิง ดั่งสุราอันฉุนเฉียว แม้เพียงช่วง สั้นๆ ไม่กี่เดือน ยิ่งดีกว่าอยู่กินอย่างยาวนาน

วันนี้ยามตกอยู่ในกองทัพบ้าศึก ในที่สุดนางค่อยสมปรารถนาอีกครั้ง หัวใจทั้งสองดวงเต้นเป็นจังหวะจะโคนเดียวกัน ทั้งเร่ร้อนทั้งสุขสม เงานดาบประกายโลหิตกลายเป็นพรำมัว เสียงโห่ร้องและคร่ำครวญห่างไกล ออกไป เพียงได้ยินเสียงลมหายใจของกันและกัน ที่ได้เห็นมีแต่สายตา แวววาวของอีกฝ่าย

ขอเพียงสายตาคู่นี้ไม่แปรผัน ต่อให้เป็นดงดาบภูเขากระบี่จะเป็นไร?

ตู๋เจวียนเคลิบเคลิ้มมกมาย ร่ายรำดาบคู่ปานจักรผัน เปล่งประกาย อันเจิดจ้าจับตา นางติดตามอยู่ข้างกายเงินหมิงเจิ้นดุจเงาตามตัว คอย ต้านทานศัตรูให้กับมัน ทั้งพันศัตรูคู่ต่อสู้ อุดช่องว่างรอยโหว่ไว้

นางคล้ายต้นไม้ดอกต้นหนึ่ง ผลิดอกที่เบื้องหน้ามัน ดึงดูดสายตา ของมัน หลังจากมองดูก็ไม่อาจเบือนหน้าหนีไป

ทหารทางการค่อยพบเห็นนางมารอันบ้าคลั่งนี้ หากคิดกำจัดเงิน

หมิงเจิ้น ต้องชำนางด้วย ดังนั้นหอกทหารม้าสองเล่มไขว้สลับกันจู่โจมเข้ามา
หนึ่งแทงใส่ท้องน้อย หนึ่งมุ่งมาที่ต้นขาของนาง ตูเจวียนเบี่ยงตัวเล็กน้อย
หลบเลี่ยงจากคมหอกที่แทงตรงมา พันดาบตัดแขนฝ่ายตรงข้ามขาด
เสมอสอก ส่วนหอกที่แทงใส่ต้นขาของนางถูกเขี่ยไปด้านข้าง เป็นเงินหมิง
เจิ้นหันหัวม้ามาใช้หอกด้านทานท่าจู่โจมให้กับนาง จากนั้นตัวตวัดแขน
เขี่ยอาวุธของผู้มาลอยหวีดขึ้นสู่ท้องฟ้า

ตูเจวียนค่อยสะท้อนตื่นจากความเคลิบเคลิ้ม มองดูสามีแวบหนึ่ง
เผยอยิ้มให้ เงินหมิงเจิ้นผงกศีรษะให้กับภรรยา บังคับม้าเข้าหา
ต่อสู้ระลอกต่อไป ม้าทั้งสองตัวควบขับเคียงคู่ ก่อเกิดเป็นผงธุลีสีแดง
แถบหนึ่ง

ความกดดันของผู้บัญชาการศึก ปลุกความคิดต่อสู้ของพี่น้องทั้งหลาย
กองกำลังหมิงโจวยิ่งสู้รบยิ่งอาจหาญ รุกไล่ศัตรูที่มีจำนวนมากกว่าเท่าตัว
จนถอยร่น หวังเอ้อเหมาเห็นเงินหมิงเจิ้นกับตูเจวียนแคล้วคลาดปลอดภัย
ก็กลับคืนสู่ความเยือกเย็น นำกำลังเข้าร่วมวงต่อสู้ เพิ่มความกดดันต่อ
ซังเสียนเหอ

ซังเสียนเหอเห็นทหารทางการไม่สามารถยืนหยัดมั่น สร้างความ
พลุ่งพล่านดาลเดือด ชัดขวางธงอาญาสิทธิ์แก่แม่ทัพหยางฝู ออกคำสั่งว่า
“หยางจู่ปู้ (ขุนนางแซ่หยาง) คุณเชิงให้กับเรา เราจะเข้าไปต่อกรกับโจรแซ่
เฉินเอง”

หยางฝูคิดทัดทาน แต่ถูกซังเสียนเหอถลึงตาห้ามปรามไว้ กำชับว่า
“ท่านทำตามยุทธการที่กำหนดไว้แต่แรก เราจะเข้าไปปลุกขวัญกำลังใจ
ของพี่น้องทั้งหลาย”

หยางฝูอัปจนปัญญา ได้แต่สั่งคนเป่าหลอดเขาเสริมอานุภาพผู้
บัญชาการศึก ในเสียงเป่าหลอดเขาดังกระหึ่ม ซังเสียนเหอควบม้าแหวก
ฝ่ากลุ่มคน โถมใส่เงินหมิงเจิ้น แม่ทัพใหญ่เป็นขวัญของทุกฝ่าย หากผู้

บัญชาการศึกษาเช่นมันเอาแต่หดหู่อยู่ด้านหลัง พี่น้องทั้งหลายไหนเลย
ยอมเสี่ยงชีวิตด้วย

จริงดังคาดหมาย เหล่าทหารทางการเห็นผู้บัญชาการศึกษาของตนเข้า
สู่แนวหน้า ก็บังเกิดกำลังขวัญขึ้นอีกหลายส่วน ชังเสียนเหอยกชูหอกขึ้น
ชูคำรามว่าสังหารโจร โถมเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง เช่นฆ่าถึงเบื้องหน้า
เงินหมิงเจิ้น

เพียงประกระบวนท่ากัน เงินหมิงเจิ้นก็ล่วงรู้ถึงระยะของตนเองกับ
ชังเสียนเหอ ฝ่ายตรงข้ามมีรูปกายแข็งแรง กระบวนท่าเพลงมีพลัง ทั้ง
กรำศึกสงคราม มีประสบการณ์ในการฆ่าคน ม้าศึกก็เป็นม้าพันธุ์ธูเจีย มี
ปฏิกิริยา รวดเร็วกว่าม้าสีพุทราของเงินหมิงเจิ้น ประการสำคัญคือมัน
อยู่นิ่งแทนลำบาก ส่วนเงินหมิงเจิ้นฆ่าฟันเป็นเวลาครึ่งชั่วยามแล้ว

ชังเสียนเหอแทงตรง กวาดขวาง แล้วบังคับม้ากลับ คมหอกจ่อใส่
หน้าอกเงินหมิงเจิ้นอีกครั้ง เงินหมิงเจิ้นมีอาจไม่เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ชัง
เสียนเหอไล่ฆ่าพุ่งผ่านข้างกายเงินหมิงเจิ้น ทิ่มแทงองครักษ์ของเงินหมิง
เจิ้นพลัดตกลงจากหลังม้า ตูเจียเสี่ยงชีวิตเข้ามาช่วยเหลือ กลับถูก
ทหารคนสนิทของชังเสียนเหอสกัดไว้ เงินหมิงเจิ้นกัดฟันต้านทาน ยิ่งมา
ยิ่งลำบากกินแรง ปฏิกริยายิ่งมายิ่งเฉื่อยช้าลง

เงินหมิงเจิ้นยกหอกต้านทาน กลับปะทะกับอากาศธาตุ ชังเสียนเหอ
เสาะะยัมพลงเอี้ยวตัวกลับ ท่าจู่โจมเปลี่ยนจากหลอกล่อกลายเป็นจริง
เห็นแน่ชัดว่าจะจู่โจมประสพผล ที่ด้านข้างปรากฏม้าผอมตัวหนึ่งพุ่งเฉียดๆ
เข้ามา องครักษ์บนหลังม้าใช้สองมือสวมกอดคันทอกของมันไว้ เงินหมิงเจิ้น
ฉวยโอกาสแทงหอกใส่ชายโครงของศัตรู

ทหารคนสนิทของชังเสียนเหอก็โถมเข้ามา ใช้อาวุธต้านทานให้
กับเงินหมิงเจิ้น ม้าทั้งสองตัวผละจากกัน ผู้บัญชาการศึกษาทั้งสองล้วนถูก
โลหิตของศัตรูกระเซ็นใส่ ทั้งสองขบกรามกรอด บังคับม้าศึกเข้าหา

ปะทะหักหาญเป็นคำรบสาม

คราครั้งนี้ซังเสียนเหอใช้กระบวนท่าเผ็ดร้อนยิ่งกว่า ฝ่ามือหน้ายกขึ้น ฝ่ามือหลังกดลง อาศัยแรงดีดของคันหอก ขยับคมหอกเป็นเงาประกาย เล่มหนึ่ง เงินหมิงเจิ้นไม่เคยเผชิญกระบวนท่าเช่นนี้มาก่อน ได้แต่ เลี้ยล่ายตามสัญชาตญาณ รู้สึกว่าคมหอกจู่โจมถูกความว่างเปล่า จึงรีบ บี่ยงตัวหลบเลี่ยง ซังเสียนเหอกับหอกยาวเฉียดผ่านหัวไหล่มันไป รวบรวมเม็ดโลหิตกระเซ็นชาน

พริบตานันหัวไหล่ของเงินหมิงเจิ้นชโลมด้วยโลหิต ไม่มีเรียวแรง โอ่หอกมัน ดังนั้นคำรามก้อง ชัดหอกยาวใส่ซังเสียนเหอ ฉวยโอกาสที่ ภายตรงข้ามเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ชักดาบเหิงเตาจากข้างเอว ปาดไปยังด้านข้าง

ทหารคนสนิทของซังเสียนเหอสองคนต้านทานไม่ได้ ถูกดาบปาดลง ากหลังม้า ปรากฏเป็นช่องว่างวูบหนึ่ง เงินหมิงเจิ้นไม่กล้าเหลียวหน้า เล็บไป ใช้เท้าหนีบท้องม้า ล่าถอยออกจากวงต่อสู้ ตูเจวียนเห็นเช่นนั้น ไม่มีกะใจสู้พั่วพัน พาดฟันดาบคู่คุกคามทหารทางการหลายคนพันห่าง เลบหนีตามมา เหล่าองครักษ์ก็ล่าถอยตามกลับเข้าขบวนของตน

ซังเสียนเหอไหนเลยปล่อยให้ชัยชนะแค่นี้หลุดลอยไป ร้องสั่งว่า สกัดพวกมันไว้” เหล่าทหารทางการรับผลจากคู่ต่อสู้ คิดปิดสกัดทาง ေးยของเงินหมิงเจิ้นสองสามีภรรยา แต่พวกมันไม่มีขีดความสามารถ ท่าซังเสียนเหอ ถูกเงินหมิงเจิ้นกับตูเจวียนจู่โจมแตกพ่าย ผู้คนส่วนหนึ่ง ้มตาย ที่หลงเหลือแตกฮือหลบหนี

ซังเสียนเหอเปลี่ยนเป็นสั่งว่า “พั่วพันพวกมันไว้อย่าปล่อยให้พวก ันหนีไปไกล” คราครั้งนี้คำสั่งของมันบังเกิดผล ทหารทางการขบวน ึ่งไล่กวาดตาม้าศึกของเงินหมิงเจิ้นสองสามีภรรยามา

เงินหมิงเจิ้นเหลียวหน้ามอง พบว่าสถานการณ์คับขัน มันไม่กล้าหัน เล็บไปปะทะกับซังเสียนเหอ และไม่กล้าโถมกลับเข้าขบวนของตน ได้แต่

ควมมาไปทางปีกของสมรภูมิ ช้างเสียนเหอก็นำกำลังติดตามมา

หวังเอ้อเหมาเป็นห่วงความปลอดภัยของผู้บัญชาการศึกฝ่ายตน ได้แต่ส่งกำลังเข้ามาคิดอุดช่องเสียนเหอไว้ หยางฝูที่สังเกตการณ์แทนช้างเสียนเหอไหนเลยปล่อยให้มันสมความปรารถนา ทุ่มกำลังมากมายยิ่งกว่าเข้าสู่สมรภูมิ

แต่ว่าหยางฝูพบว่าผิดท่า วิธีหลบหนีของเงินหมิงเงินแปลกประหลาดยิ่ง คล้ายหนีเตลิดเปิดเปิง แต่กลับชักนำช้างเสียนเหอเข้าหากองกำลังหมิงโจว หากยังติดตามต่อไป ช้างเสียนเหอไม่แน่ว่าจะตามเงินหมิงเงินสองสามมีภรรยาทัน แต่ยิ่งมายิ่งอยู่ห่างจากพี่น้องของตนเอง

ที่พิสูจนยืนยันข้อสันนิษฐานของมันคือปรากฏชายฉกรรจ์ถือดาบมือเตาขบวนหนึ่งออกจากขบวนของกองกำลังหมิงโจว ดังนั้นหยางฝูยกธงอาณัติธิปไตยยังเบื้องหน้า ออกคำสั่งว่า “ทุ่มกำลังทั้งหมดเข้าไป” หากว่าผู้บัญชาการศึกเสียชีวิตระหว่างการสู้รบ ฝ่ายที่สูญเสียผู้บัญชาการศึกต้องพ่ายแพ้แน่นอน

เงินหมิงเงินทราบที่กำลังพลและขุมกำลังของตนเองไม่เท่าทหารทางการ ดังนั้นขณะที่มันปะทะแตกหัก ก็ชุดหลุมพรางเอาไว้ โดยใช้ตนเองกับตู้เจวียนเป็นเหยื่อ ขอเพียงช้างเสียนเหอคิดอ่านจับโจรจับหัวหน้าก็จะตกหลุมพรางของตนแล้ว

พริบตาจุประกายไฟ คำสั่งของหยางฝูเพิ่งถ่ายทอดออกไป ขบวนมือดาบมือเตา* เข้ารับหน้าเงินหมิงเงิน ปล່อยให้เงินหมิงเงินกับตู้เจวียนผ่านไป จากนั้นด้านทหารติดตามเอาไว้

ทั้งหมดพบว่าพื้นดินสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ทหารติดตามที่หนุนเนื่องเข้าไปดูสายน้ำคล้ายปะทะกับหินใหญ่ เกิดสะเกิดน้ำกระเซ็นซ่านโลหิตไหลหลังดังทอธาร ทิ้งซากศพทั่วพื้นพสุธา ผู้นำขบวนมือดาบมือเตา

---

* ดาบยาวสำหรับทหารราบ

คล้ายกับไม่เห็นสภาพอันสยดสยองที่เบื้องหน้า ยืนดาบม่อเตาอันหนักอึ้ง
ออกไป นำกำลังเข้าหาซึ่งเสี้ยนเหอที่หน้าถอดสี

ซึ่งเสี้ยนเหอหยุดม้าไว้ เบิ่งตากลมโตกว่าไข่ไก่ ขบวนทัพที่เคลื่อน
เข้ามาคั่นตามันยิ่ง ชูดเกราะและดาบม่อเตายังเป็นมัน “จัดหาให้” ผู้นำ
ขบวนแม่มวมหมวกปิดบังใบหน้า แต่จากรูปกายที่กำยำและฝีเท้าอันหนัก
หน่วง แสดงว่าต้องเป็นอู่เทียนซือ แต่ระหว่างที่อยู่ใต้ร่มธงของมัน อู่
เทียนซือไม่ได้นำไพร่พลมากมายถึงเพียงนี้ และไม่มีขุมกำลังอันกล้าแข็ง
ถึงเพียงนี้

ขบวนมือดาบม่อเตาล้วนคัดสรรจากผู้กล้าแกร่งที่สุดของกองกำลัง
หมิงโจว ตั้งแต่ศิระจรดปลายเท้าสวมหมวกใส่เกราะเหล็ก ดาบม่อเตา
ในมือยาววาเศษ เมื่อจับดาบด้วยสองมือ สามารถฟันม้าศึกขาดเป็นสองท่อน
ขณะที่อู่เทียนซือซึ่งเป็นผู้นำขบวน เพิ่งเข้าร่วมกับฝูงโจรไม่ถึงหนึ่งปี
เนื่องด้วยคนผู้นี้มีชาติตระกูลต่ำต้อย เพียงไต่เต้าถึงตำแหน่งนายทหาร
ยศดุษฎีเจิ้ง กระทั่งคุณสมบัติเข้าร่วมประชุมยังไม่มี

ซึ่งเสี้ยนเหอเรียกหา “เทียนซือ...” แต่คำพูดหลังจากนี้ไม่สามารถ
กล่าวจากปาก ในระยะประชิดถึงเพียงนี้ มันเชื่อว่าอู่เทียนซือได้ยินคำ
เรียกหาของตนเอง แต่ว่าแล้วจะเป็นไร ตนเองละเลยขุนพลผู้นี้ หรืออาจ
บอกวาระบบของทัพสุยบังคับให้ตนเองเพิกเฉยต่อขุนพลเช่นนี้ ตอนนี้อยู่
ฝ่ายตรงข้ามนำกำลังเช่นฆ่าเข้ามา ตนเองถกความสัมพันธ์กับมัน ยังมี
ประโยชน์หรือ?

พริบตาที่จางจัน ขบวนมือดาบม่อเตารุกคืบเข้ามาอีกหลายก้าว
เมื่อมองผ่านหน้ากากบนหมวกเหล็กเข้าไป ทหารทัพสุยสามารถเห็นดวงตา
ที่เยียบเย็นไร้ความรู้สึก ทั้งไม่บ้าคลั่ง และไม่ขลาดเขลา ราวกับเป็นรูป
สลักจากไม้ที่เคลื่อนที่ได้

มีคนไม่อาจทนทานรับความกดดัน ร้องคำ “ฆ่า” พลังเก็บดาบหัก

ครึ่งท่อนชั้ดออกไป โดยกระชั้นชิดติดกัน ปรากฏดาบสั้น หอกชั้ดโหม
มาชั้ดใส่ชุดเกราะ บังเกิดเป็นเสียงตึงตึงตังตัง แต่หาระคายผิวของคน
ที่อยู่หลังเกราะเหล็กไม่ รวมทั้งลูกธนูหลายดอกปักใส่ชุดเกราะของมือดาบ
ม่อเตาผู้หนึ่ง ซึ่งสั่นสะเทือนขึ้นลงตามฝีเท้าของฝ่ายตรงข้าม

ทั้งสองฝ่ายปะทะกันโดยเร็ว มือดาบม่อเตาเงี้ยวดาบ สะบัดดาบ
ตามด้วยเงี้ยวดาบ สะบัดดาบ คล้ายชาวไร่ชาวนาตัดทำลายวัชพืชตรงหน้า
ส่วนอาวุธของทหารทางการหากมิใช่สั้นเกินไป ก็ที่อด้านเกินไป ทั้งฟันไม่ถึง
และไม่ระคายเคืองต่อชุดเกราะ ถูกฟาดฟันสังหารถ้ายเดียว กระทั่ง
โอกาสแลกชีวิตยังไม่มี

ในที่สุดอยู่เหียนซือเอ๋ยปากแล้ว มันกล่าวคำ “ผู้ขวางเราตาย” นาย
ทหารยศหลี่ไชวผู้หนึ่งหลบหลีกไม่ทัน ถูกดาบฟันใส่หัวไหล่ถึงหว่างเอว
ซากศพครึ่งซีกลอยลี้วไป ทหารราบนายหนึ่งแตกตื่นจนเข้าอ้อนระทวย
ถูกมันฟันล้มลงอีกผู้หนึ่ง จากนั้นเหยียบผ่านซากศพไป

พลังจู่โจมที่สุดจะต้านทาน การผสมผสานที่ไม่มีสิ่งใดเทียบได้
ขบวนมือดาบม่อเตากลายเป็นฝูงปีศาจร้ายที่ออกอาละวาด เหล่าทหาร
ทางการเพราะไล่กวาดตามเนินหมิงเจิ้น เป็นเหตุให้เสียขบวน ยามนี้คิดล่า
ถอยก็ไม่ทันการณ์ ได้แต่เบียดเสียดกัน ผลักดันซึ่งกันและกัน หวังว่า
ชะลอเวลาที่คมดาบฟาดฟันลงมา

ซังเสียนเหอชุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง ร้องว่า “พวก
มันมีเพียงไม่กี่ร้อยคน เช่นฆ่าเข้าไป ฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น” พลังนำ
กำลังทวนกระแสนคนเข้าไป ไม่ว่าดาบม่อเตา หอกยาว หมวกเหล็ก ชุด
เกราะล้วนมาจากทางราชสำนัก ฝูงโจรเมื่อช่วงชิงไป มันจะหาทางแย่งชิง
กลับมา

ซังเสียนเหอนำทหารคนสนิทหลายสิบคนบุกเข้าหามือดาบม่อเตา
ฉีกทำลายขบวนดาบม่อเตาแตกเป็นช่อง พวกมันอาศัยวิชาการต่อสู้อัน

เลิศล้ำเจาะลึกเข้าไป แต่ว่าทหารคนสนิทที่ข้างกายมันยิ่งมายิ่งลดลง
ทยอยล้มตายลง ต่อจากนั้นรอยแตกของขบวนดาบม่อเตาปิดลง

อยู่เทียบชื่อบงการเหล่านี้อดาบม่อเตาแปรขบวน จากขบวนสี่เหลี่ยม
เปลี่ยนเป็นขบวนขวางและจากขบวนขวางเป็นงอโค้ง หากเอ๋ยถึงฝีมือ
ในมือดาบม่อเตาไม่มีผู้ใดต้านทานซึ่งเสียเหงื่อได้ แต่ขบวนมือดาบม่อ
เตาพอปรับเปลี่ยนขบวน มีคนพันสี่ซึ่งเสียเหงื่อดาบหนึ่ง จากนั้นได้รับ
ความคุ้มครองจากพวกพ้อง เมื่อมือดาบม่อเตาคนต่อไปพันดาบออก
ก็ได้รับความคุ้มครองจากเงาดาบเป็นชั้นๆ ขบวนมือดาบม่อเตายังแปร
ขบวนไม่แล้วเสร็จ ที่ข้างกายซึ่งเสียเหงื่อก็หลงเหลือผู้คนไม่กี่คน หาก
มิใช่ถูกฆ่าตาย ก็ถูกกันอยู่นอกขบวน

ซึ่งเสียเหงื่อแทบไม่เชื่อสาตาตนเอง นี่เป็นขบวนอันใด จาก
ประสบการณ์ในการทำศึก มันพบว่าอยู่เทียบชื่อยังไม่อาจผลักดันขบวน
ดาบนี้ได้ตามใจปรารถนา มาตรฐานเป็นเช่นนั้น มันยังถูกกักอยู่ในขบวน
ดาบ โดยที่ฝ่าออกไปไม่ได้

ทหารทัพสุยย่อมไม่อาจเบี่ยงตาผู้บัญชาการศึกถูกฆ่า ภายใต้การ
เร่งรัดของขุนนางจู่บู๊หยางฝูและเหล่าแม่ทัพนายกอง ทั้งหมดเปิดฉาก
ตอบโต้ใส่ขบวนมือดาบม่อเตา แต่เงินหมิงเจิ้นกับหวังเอ้อเหมาวางกำลัง
อยู่รอบขบวนมือดาบม่อเตา คอยสกัดทหารทัพสุยไว้

มีคนคิดใช้กลยุทธ์ไม่หิน ลบความคมของขบวนมือดาบม่อเตาลง
ทหารทางการสืบกว่าคนรวมเป็นกลุ่มย่อย ค่อยๆ ไล่ริมขอบของขบวน
ดาบม่อเตา กลยุทธ์นี้ได้ผล แต่ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง ก่อน
ที่มือดาบม่อเตาผู้หนึ่งจะล้มลง อย่างน้อยต้องฉุดลากทหารสุยสามถึงห้า
คนร่วมตกตาย หลังจากนั้นขบวนดาบม่อเตาเพียงขยับเคลื่อนย้าย ก็ลบ
ช่องว่างรอยโหว่เมื่อครู่ไป

พวกมันมิใช่ธนูพิษบนเครื่องไม้ หากแต่เป็นเครื่องไม้ที่แท้จริง ทำการ

บทความท้าวสยเป็นผุยผง กลิ่นคาวเลือดยิ่งมายิ่งคละคลุ้ง ซากศพที่ข้าง
ขบวนดาบม่อเตาก็ยิ่งมายิ่งมากขึ้น

การฆ่าฟันครั้งนี้เป็นการสู้รบที่ทั้งสองฝ่ายไม่เคยเผชิญมาก่อน
ไพร่พลจำนวนมากเช่นฆ่าจนสองตาแดงฉาน ถูกประกายโลหิตทำลาย
สติสัมปชัญญะไปที่ละน้อย ตกอยู่ในสภาพอันบ้าคลั่ง พวกมันฟันดาบแล้ว
ฟันดาบเล่า จวบกระทั่งล้มลง สายตายังคงเบิกโพลง

ซังเสียนเหอก็เข้าสู่ห้วงอันเลอะเลือน มันต้านทานดาบม่อเตาที่ฟัน
ใส่ตนเองเล่มหนึ่งไว้ จากนั้นโถมเข้าประชิดตัวศัตรูผู้หนึ่ง ใช้หอกที่หัก
เหลือครึ่งหนึ่งแทงทะลุท้องของฝ่ายตรงข้าม แล้วกลิ้งตัวหลบรอดจาก
อาวุธที่ฟาดฟันมา อ้าปากกัดใส่เกราะเหล็กของคนผู้หนึ่ง บังเกิดเป็น
เสียงดังระคายหู ซังเสียนเหอฉวยโอกาสงอเข้ากระทุ้งใส่หว่างขาของศัตรู

มันเหินหนีหายสาหัส ในใจเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น แต่ไม่
หยุดชะงักลง มันคิดร้องเรียนว่า “อย่าได้ฆ่าเรา” หากทว่าได้แต่ส่งเสียง
ครี๊ดคราด ขบวนดาบม่อเตาปรับเปลี่ยนอีก ช่องว่างขยายใหญ่ขึ้น แต่
มันไม่รู้จักหลบหนี ยังคงร่ายรำหอกหักครึ่งเล่ม หมุนวนอยู่กับที่

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งโถมเข้ามา ประกายดาบดังสายฟ้า ซังเสียนเหอ
เข้าใจว่าตนเองปลดเปลื้องแล้ว แต่หาบังเกิดความเจ็บปวดดังที่คาดคิดไว้
ไม่ เมื่อล้มตาศึ้น พบว่าตนเองไม่ทราบออกจากขบวนตั้งแต่เมื่อใด ขุนนาง
จู่ปู้หยางผู้นำกำลังกลุ่มหนึ่งอารักขาตนเองออกจากสมรภูมิสู้รบ

ซังเสียนเหอมีชีวิตรอดอย่างเลอะเลือนงมกาย แต่หาได้ถามถึงสาเหตุ
ที่ตนเองมีชีวิตรอด กลับตั้งคำถามว่า “เงินหมิงเงินอยู่ที่ใด? รับผิดชอบ
ทัพบ มันสมควรหลงเหลือกำลังไม่กี่คน” เมื่อขบวนดาบม่อเตาไม่อาจกัก
มันเอาไว้ หมายความว่าท้าวสยยังมีกำลังสู้รบ อย่างนั้นสมควรโค่นศัตรูลง
ช่วงชิงชัยชนะกลับมา

หยางผู้ชี่มือไปยังไพร่พลที่อยู่ห่างไปไม่ไกล กล่าววาจาจับต้นชนปลาย

ไม่ถูกว่า “กองกำลังหวากัง กองกำลังหวากังมาแล้ว”

ซังเสียนเหอร้องคำว่าอะไร พอเพ่งตามองค่อยพบว่ากองกำลังหมิงโจวที่โบกธงดำแดงผลจากทหารทัพสุย จัดขบวนทัพใหม่โดยถือเงินหมิงเงินเป็นศูนย์กลาง ส่วนกำลังทหารของตนเองวิ่งวุ่นไปมาราวกับแมลงวันที่ไร้หัว

ที่ห่างไกลออกไป ปราบภูลี้ล่อกองกำลังหวากังนับหมื่นดาหน้ามา กองกำลังหมิงโจวกับทหารทางการลั่นหยุดการสู้รบ บังคับม้าไปคนละทิศละทาง ฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนมากมาย มากกว่าทหารทางการสี่เท่า มากกว่ากองกำลังหมิงโจวถึงสิบเท่า

เพราะเหตุนี้เงินหมิงเงินจึงปล่อยปลະละเว้นเราหรือ? ซังเสียนเหอไม่แน่ใจ มันจำได้ว่าขณะที่ตนเองมือไม้ปั่นป่วน ปราบภูดาบเล่มหนึ่งฟาดฟันมา ดูจากเงาร่างอาจเป็นอยู่เทียนซือ แต่อาจบางทีตนเองดูผิดไป ไม่ว่าอย่างไรอยู่เทียนซือต้องไม่ปล่อยปลະละเว้นมัน ไม่เช่นนั้นนั้นยากจะรอดพ้นจากการถูกลงโทษ

หยางฝูเห็นซังเสียนเหอยังเลอะเลือนสงสัยต้องกล่าวว่า “เจียนจวิน (ท่านแม่ทัพ) รีบสั่งให้จัดขบวนทัพ กองกำลังหวากังไม่ทราบมีเจตนาใด?” มันนึกเสียใจที่เมื่อครุ่นำกำลังเข้ามาช่วยคน เพราะเพื่อฝ่าขบวนดาบม่อเตาแตกเป็นช่อง มันอย่างน้อยสูญเสียกำลังพลไปสามร้อยนาย หากมิใช่การปราบภูตัวของกองกำลังหวากัง สร้างความระส่ำระสายแก่เงินหมิงเงิน ไม่แน่ว่าทั้งหมดต้องฝังชีวิตอยู่ที่นี้จนหมดสิ้น

กองกำลังหวากังต้องไม่มาช่วยเหลือพวกมัน นกกระยางหอยมุกต่อสู้กัน ชาวประมงได้รับประโยชน์ เดือนเศษมานี้ ทหารเขตปกครองอยู่หยางจวิน ทหารเขตปกครองชิงเหอจวิน หนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ กองกำลังหมิงโจว ทหารทัพสุยต่างคิดเป็นชาวประมงที่ได้รับประโยชน์เป็นคนสุดท้าย ปราบภู่ว่าชาวประมงที่แท้จริงกลับเป็นหวังเต๋อเหยิ่นที่เปิดทางให้ทหาร

ทางการบุกตีเมืองชิงจาง

ในที่สุดซังเสียนเหอค่อยนึกถึงหน้าที่ของตนเอง ร้องสั่งว่า “ถอนกำลังกลับมา รวมตัวที่ข้างกายเรา” หยางฝูก็โบกมือวูบ เหล่าทหารคนสนิทพากันถ่ายทอดคำสั่งของแม่ทัพใหญ่ออกไป

เสียงเป่าหลอดเขาแผ่วทุ้มดังขึ้น ตามด้วยเสียงรัวม้าล่อแหบพร่า กองกำลังหมิงโจวกับทหารทางการต่างหืดหัว ถอยร่นอย่างรวดเร็ว คิดจัดตั้งขบวนอย่างมั่นคง แต่หวังเต๋อเหยินไม่เปิดโอกาสให้กับพวกมัน ซึ่งยากลองศึกเสียงกลองคล้ายจะฉีกฟ้าแหวกพสุธา ไพร่พลนับพันฮือออกมา ม้วนจู่โจมใส่ทหารทางการ

ทหารทางการที่สู้รบกับกองกำลังหมิงโจวจนอ่อนเปลี้ยไม่มีปัญญาต้านทาน ถูกเข่นฆ่าจนแตกพ่ายไม่เป็นขบวน ปราบฎลิวลือจำนวนมากมายยิ่งกว่าฉวยโอกาสเข้ามา ผลักดันทหาร ทหารรวมตัวราวกับต้อนฝูงแพะ จากนั้นใช้ดาบตัดศีรษะ ถลกชุดเกราะลงมา

กองกำลังหมิงโจวที่อ่อนระโหยโรยแรงไม่สามารถเข้าร่วมกับฝ่ายใด เพียงคิดประทับประคองตัวเอาไว้ แต่หวังเต๋อเหยินแสดงว่าไม่คิดปล่อยปละละเว้นพวกมัน ทางหนึ่งแบ่งกำลังครึ่งหนึ่งไล่ฆ่าทหารทางการ ทางหนึ่งส่งกำลังโอบล้อมเข้ามา

พี่น้องกองกำลังหวากังสองหมื่นนาย ยามฆ่าฟันทหารทางการไม่มืออ่อน หากกองกำลังหมิงโจวไม่ยอมก้มหัวให้ ได้คมดาบของกองกำลังหวากังคงไม่เวทนาปรานีเช่นกัน

ในฝูงสุนัขป่ามีเจ้าฝูงเพียงตัวเดียว กองกำลังหวากังตั้งตัวเป็นผู้นำ นักสู้ผู้กล้าทั้งแผ่นดิน ไม่ว่ากลุ่มใดคิดแตกหน่อออกมา ต้องชิงกำจัดไป แม้แต่หวังเต๋อเหยินก็ไม่มีทางเลือกเป็นอื่น

สงควอให้ขุนแค่นจันดำทอว่า “ท่านย่าของมัน รู้จักฉวยโอกาสนัก” พลังถือหอกยาวคิดเสี่ยงชีวิตกับกองกำลังหวากัง

เงินหมิงเงินยี่นหอกยาวที่ชโลมเลือดขวางทางมันไว้ กล่าวว่
‘อย่าได้ก่อเรื่อง เพิ่มการระวังป้องกัน รอให้ข้าพเจ้าถามไถ่เจตนาการมา
ของพวกมันก่อน”

หวังเอ้อเหมาสองตาแดงฉานด้วยสายเลือดร่ำร้องว่า “ยังมีเจตนาการ
มาอันใดได้?” หากไม่กลัวกระทบถึงขวัญและกำลังใจของส่วนรวม มันถึง
กับคิดฆ่าตัวตายเพื่อลูแก่โทษ มันมีความรู้สึกที่ดีต่อกองกำลังหวากัง ทั้ง
ผลักดันให้เป็นพันธมิตรกับกองกำลังหวากัง แต่ในห้วงคับขันสำคัญ กอง
กำลังหวากังกลับทรยศต่อทั้งหมด จ้วงแทงมีดใส่ด้านหลังทั้งหมด

ยามคับขันอันตราย เงินหมิงเงินกลับสงบเยือกเย็นไว้ ออกคำสั่งว่า
‘จัดขบวนทัพ อย่าได้แสดงความขลาดกลัว” เมื่อครู่มันเป็นคนออกคำสั่ง
ให้ละเว้นชีวิตซึ่งเสียเนื้อ เนื่องจากมีแต่รักษาชีวิตของซึ่งเสียเนื้อไว้
ทหารทางการเมืองจะช่วยแบ่งเบาการคุกคามของกองกำลังหวากังไป แต่ว่า
ทั้งสองฝ่ายมิใช่พันธมิตร มิหนำซ้ำต่อสู้จนบาดเจ็บตามกัน หวังเต๋อเหยิน
เพียงยี่นนิ้วออก ก็สามารถบีบพวกมันเป็นผุยผง

หวังเอ้อเหมากับสงควอให้และพวกอับจนปัญญา ได้แต่หยุดยั้งลง
ก่อนหน้านี้กองกำลังหมิงโจวปะทะกับหลูฟางหยวนสู้อาบเลือดกับหยาง
จิ้งอยู่ตามด้วยการพั่วพันกับเว่ยเต๋อเชิน จนมีสภาพเฉกเช่นลูกธนูยิงจน
สุดล้า เพียงแต่ไม่ยอมประคองส่งรากฐานที่เพียรสร้างขึ้นแก่ผู้อื่น จึง
รวบรวมกำลังอึดสุดท้ายเข้าเสี่ยงชีวิตกับซึ่งเสียเนื้อ ตอนนี้ใช้กำลังออก
ไปจนหมดสิ้น ยามนี้หวังเต๋อเหยินกลับปรากฏกายขึ้น เท้ากับพาดดาบใส่
จำคอทั้งหมด

กองกำลังหวากังพบว่ากองกำลังหมิงโจวไม่ได้แตกพ่ายเช่นทหาร
ทางการเมือง จึงหยุดการรุกคืบไว้ ตั้งขบวนอยู่ที่ห่างไป ราวกับแมงป่องยกก้าม
ทั้งสองข้างขึ้น เตรียมหนีบเหยื่อให้แหลกและ

ตัวนซิง หวังเฟยและพวกก็ทราบว่ทั้งหมดถูกต้อนเข้าสู่จุดอับ แต่

ยังจัดระเบียบของขบวนทัพไว้ กองกำลังหมิงโจวอาจพินาศย่อยยับสิ้น แต่ทั้งหมดยอมถูกฆ่าตายหมดสิ้น ไม่ยอมแสดงความขลาดเขลาต่อหน้า คนต่ำช้า

อู่เทียนชื้อกับตู้เจวียนเร่งรุดมา เสนอแผนการต่อเงินหมิงเจิ่นว่า “ขบวนมือดาบม่อเตายังสามารถสู้ศึก เพียงแต่ไม่ทราบตำแหน่งที่แน่นอน ของผู้นำทัพข้าศึก”

“ข้าพเจ้าจะพัวพันพวกมันไว้ ท่านนำทั้งหมดล่าถอยไปทางภูเขา ไท่หังซาน”

พวกมันยอมเป็นหยกเหล็กกลาญ ไม่ขอเป็นกระเบื้องสมบูรณ์ แต่เงินหมิงเจิ่นสันตืฐะกล่าวว่า “หวังเต๋อเหยินมาเพราะเมืองผิงเอินทั้ง สามกับหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ พวกเราจะรับมือนั่นก่อน แล้วค่อยตัดสินใจ”

ตู้เจวียนร้องโพล่งว่า “ท่าน...” สายตาของนางเต็มไปด้วยความคับ แค้นใจ เงินหมิงเจิ่นแยกแยะไม่ผิด หวังเต๋อเหยินคงหมายตาพื้นที่ของ กองกำลังหมิงโจว ในห้วงกลียุควุ่นวาย เมืองผิงเอินทั้งสามเป็นผืนดินอัน อุดมสมบูรณ์ที่หายากยิ่ง มั่นคดียึดครองโดยที่อาวุธไม่เปื้อนเลือด จึงต้อง ให้เงินหมิงเจิ่นยอมสยบก่อน

เงินหมิงเจิ่นผินยัมพลาংกล่าวว่า “รักษาศีวิตพี่น้องทั้งหลายสำคัญ กว่า” มันไหนเลยไม่รู้สีกอ้ออายอ๊ปปยศ แต่หากยอมอ่อนน้อมต่อหวังเต๋อเหยิน อาจมีโอกาสพลิกฟื้นคืนมา หากปะทะถึงที่สุด เกรงว่าพี่น้องสีพันกว่า คนนี้ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตได้

สงควอไห้และพวกค่อยเข้าใจว่าเงินหมิงเจิ่นคิดอ่านอย่างไร พวกกัน เหลียวหน้ามาร้องคำ “เจี้ยวโถว บนเส้นทางมิจฉาชีพ ผู้เข้มแข็งกลืนคน อ่อนแอ หากทั้งหมดสู้แพ้แก่กองกำลังหวากัง แม้ยอมจำนนก็ไม่เสื่อม เสียหน้า แต่ตอนนี้...”

ทั้งหมดขณะจะเกลี้ยกล่อมให้เงินหมิงเจิ่นสู่ตาย ที่ห่างไกลพลันบังเกิด

เสียงก็บมำแรงร้อน ทัพมำพันกว่าตัวควบขับมาดุจสายลม คนบนหลังมำ
ตัวแรกส่งเสียงร้องว่า “**เงินด้าตังเจีย (หัวหน้าใหญ่แซ่เงิน)** พวกเรามาช่วย
่านแล้ว”

ผู้มามีจำนวนไม่มากนัก เพียงหนึ่งพันเศษ แต่เป็นทัพมำทั้งหมด คน
ละมำศึกศึกคักเข้มแข็ง เมื่อเป็นเช่นนี้ถึงรอบหวังเต๋อเหยินแตกตื่น
นลานแล้ว เมื่อครู่พวกมันคิดฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบ จึงแบ่งกำลัง
ออกไป ขณะที่พื้นที่โดยรอบโล่งกว้าง เหมาะสำหรับให้ทัพมำเช่นมำเข้ามา

หวังเต๋อเหยินไม่คำนึงถึงการเช่นมำทหารทางการเมืองอีก รีบกระโดด
ออกจากกลุ่มคน กวาดแกว่งแขนร่ำร้องว่า “ตั้งขบวน ตั้งขบวนกับที่เดิม”
ว่ล่อจำนวนหลายร้อยคนก็แผดเสียงร่ำร้อง ถ่ายทอดคำสั่งออกไป

แม่ทัพที่ยกทัพมำมาช่วยเหลือพอเห็นสภาพอันแตกตื่นของกอง
กำลังหวากัง ต้องร้องเพี้ยคำหนึ่ง มันไม่ฉวยโอกาสจู่โจม สั่งให้เหล่าทัพ
ว่ตั้งทัพบนที่สูง ตนเองควบมำเข้าหากองกำลังหมิงโจว ขณะอยู่ห่าง
ากเงินหมิงเจิ่นวาเศษก็หยุดมำไว้ ประสานมือกล่าวว่า “หวังฝูเป่าแห่ง
เินเขาไต้่วจื่อกั๋ง คำนับเงินด้าตังเจีย”

มันมือเปล่าหมดเปลือย กลับควบมำผ่านกำลังพลทั้งกองทัพเข้ามา
เพียงกำลังขวัญนี้ก็บันดาลให้ผู้คนเกิดความเลื่อมใส เงินหมิงเจิ่นพก
เวาเคลือบแคลงสงสัย ประสานมือกล่าวว่า “**หวังเจียนจวิน (แม่ทัพแซ่
วัง)** มีมารยาทไปแล้ว เราผู้แซ่เงินถูกภารกิจผูกมัดตัว ไม่ได้ออกต้อนรับ
ังหวังให้อภัย”

หวังฝูเป่าทราบวาเงินหมิงเจิ่นระแวงสงสัยเจตนาการมาของมัน
ังส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า “ฟังว่าทหารทางการเมืองข้ามภูเขাপ้อว่างซานมา **ไต้่ว
เทียนอ๋อง (เทวราชไต้่ว)** ก็ทราบว่าเหตุการณ์เกิดความเปลี่ยนแปลง จึง
ังให้เรายกกำลังมาช่วยเหลือ มิคาด...” พลางเหลียวหน้าไปยังทิศทาง
เองกองกำลังหวากังที่ด้านหลัง แค้นเสียงออกทางจมูกกล่าวว่า “มิคาดมี

คนต่ำช้าบางคนขวางทางไว้ ทำให้เสียเวลาไปบ้าง ยังดีที่ไม่มาสาย ไม่เช่นนั้นต่อให้เราผู้แซ่หว่งถูกตัดศีรษะร้อยครั้ง ยังไม่อาจไถ่ถอนความผิด”

บนสมรภูมิสู้รบเกิดเสียงร้องวุ่นวาย คำพูดของมันเป็นมีแต่เงินหมิงเงินกับพวกหลายร้อยคนที่ได้ยิน แต่พอฟังเสียงโห่ร้องของผู้คนหลายร้อยคนหวังเต๋อเหยินที่อยู่ห่างไปก็ทราบว่ามีผิดท่าแล้ว

ซึ่งเสียเนื้อให้กับกำลังทหารที่แตกพ่ายล้นหลบหนีไปไกล ไม่สามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงแก่สมรภูมิ ตอนนี้เป็นทัพม้าที่มาใหม่พันกว่านาย ยืนหยัดเคียงข้างกับไพร่พลที่เหลือต้านทานกองกำลังหวากัง หากดูจากจำนวนคน หวังเต๋อเหยินยังมีเปรียบกว่า แต่กองกำลังหมิงโจวได้ชื่อว่าห้าวหาญชาญศึก ส่วนหวังฝูเป่าอยู่ได้ร่มธงของไต้วเจี้ยนเต๋อ ได้ชื่อว่าเป็นขุนพลบิน

ขณะที่หวังเต๋อเหยินลงแล้วขั้นต่อไปควรทำอะไร เงินหมิงเงินกับหวังฝูเป่าก็เริ่มจัดขบวนทัพ ให้ทัพม้าส่งพลเดินเท้าของกองกำลังหมิงโจวตั้งขบวนเป็นทัพกลาง ทัพม้าของหวังฝูเป่าแยกย้ายอยู่ทางซ้ายขวา อารักขาอยู่ทางสองปีกของกองกำลังหมิงโจว เพียงชั่วขณะก็จัดขบวนแล้วเสร็จ ตั้งเยื้องกับกองกำลังหวากัง

หวังเต๋อเหยินไม่ทราบว่าขบวนทัพนี้มีชื่อว่าอะไร แต่ก็รู้สึกถึงอันตราย หวังฝูเป่ากลับมอบอำนาจสั่งการทัพม้าแก่เงินหมิงเงิน เงินหมิงเงินกลับคิดโถมเข้ามาเสี่ยงชีวิต โดยไม่คำนึงถึงจำนวนพลที่น้อยกว่า นี่นับเป็นเหตุผลใด? เงินหมิงเงินสมคบคิดกับคนของไต้วเจี้ยนเต๋อตั้งแต่เมื่อใด ทั้งยังไว้วางใจซึ่งกันและกันถึงเพียงนี้?

สำหรับคำถามสุดท้าย เงินหมิงเงินเองก็มีนงสงสัย มันสืบทอดกิจการของจางจินเชิง ส่วนรากฐานของไต้วเจี้ยนเต๋อมาจากเกาซือต้า จางจินเชิงพากเพียรพยายามคิดสลับหลุดจากการควบคุมของหัวหน้าใหญ่ ฝ่ายมิฉฉาชีพแดนเหอเป่ย์เกาซือต้า เพื่อตั้งตนขึ้นแทนที่ ในส่วนของ

ตัวเจี้ยนเต๋อพึ่งว่าเคยมีความสัมพันธ์กับหัวหน้าใหญ่รุ่นที่หนึ่งของหนอง
น้ำจวีเยี่ยเจ้อซุนอันจู มีความแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน ดังนั้นนับ
ยามสายสัมพันธ์ มันกับตัวเจี้ยนเต๋อไม่มีการไปมาหาสู่กัน ผู้ใดคาดคิด
ว่ายามคับขันอันตราย ตัวเจี้ยนเต๋อกลับยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

แน่นอน การช่วยเหลือนี้ต้องมีค่าตอบแทน ด้วยสภาพของกอง
กำลังหมิงโจวตอนนี้ หากตัวเจี้ยนเต๋อคิดผนวกกลืน ทั้งหมดก็ไม่สามารถ
เอื้อมถึงได้ ประการสำคัญคือหมากของตัวเจี้ยนเต๋อตอนนี้หมดจดงดงาม
หวังฝูเป่าผู้นี้ก็มีลักษณะท่วงท่าโอ้อ่าผ่าเผย ทำให้ผู้คนไม่เคลือบแคลง
สงสัยความจริงใจของมัน

ด้วยระยะห่างของทั้งสองฝ่าย ทำให้เงินหมิงเจิ้นนี้กระแวงสงสัยว่า
ตัวเจี้ยนเต๋อมีเจตนาเคลือบแฝง แต่เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ได้แต่แก้ปัญหา
เฉพาะหน้าแล้วค่อยว่ากล่าว

พร้อมกับขบวนทัพที่ยื่นขยายออก จิตใจเงินหมิงเจิ้นค่อยสงบลง
นสายตาของมัน ท้ามาของหวังฝูเป่าถือเป็นทัพแกร่ง ถึงแม้ว่าอาวุธ
และชุดเกราะของมันยังเป็นรองกองกำลังหมิงโจวอยู่บ้าง แต่ก็มีวิชาขับขี่
ป็นเลิศ บวกกับวินัยอันเคร่งครัด ทำให้คู่ต่อสู้ไม่กล้าดูแคลน

แม้แต่เงินหมิงเจิ้นซึ่งยึดถือแนวทางสร้างทัพแกร่งยังเกิดความ
ลือมใส หวังเต๋อเหยิ่นที่รู้จักแต่นำไพร่พล โดยไม่คำนึงถึงเรื่องอื่น ย่อม
ไม่สบายใจกว่า มันสังหรณ์ใจว่าแผนการที่ปล่อยให้ซังเสี้ยนเหอตลบหลัง
เงินหมิงเจิ้น แล้วตนเองค่อยตลบหลังซังเสี้ยนเหอ เป็นการตัดสินใจที่ผิด
พลาดแล้ว

ฝูงสุนัขป่ามีกฎของฝูงสุนัขป่า หากว่ามันชอบกองกำลังหมิงโจวได้
ะไม่มีผู้ใดด่าทอมันใจดำอำมหิต กลับชมเชยมันรู้จักเกาะกุมโอกาส แต่
หากว่ามันลงมือล้มเหลว จะถูกผู้คนหัวเราะเยาะแล้ว

หวังเต๋อเหยิ่นยามร้อนใจ ต้องหันไปกล่าวกับคนที่แต่งกายเป็น

องครักษ์ติดตามผู้หนึ่งว่า “ทำอย่างไรดี มีกง* ใช้คาดคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์
เช่นวันนี้หรือไม่?”

คนที่ปลอมตัวเป็นองครักษ์ติดตามนั้นตีฝีปากตอบว่า “วันที่มีกง
กำหนดแผนการ เพียงบอกว่าเป็นโอกาสที่หายาก ส่วนการดำเนินการ
ขึ้นอยู่กับหวังโถวหลัง (หัวหน้าแซ่หวัง)”

หวังเต๋อเหยินบังเกิดโทสะขึ้นมา กล่าวว่า “ชวีเชียนเชิง (ท่านชวี)
หมายความว่า มีกงคิดอ่านไม่ผิด แต่เราผู้แซ่หวังปฏิบัติไม่สำเร็จกระมัง?”

ผู้แซ่ชวีที่ปลอมตัวเป็นองครักษ์ติดตามถอยกายไปครึ่งก้าว ปาก
กล่าวว่า “เราไม่ได้กล่าวเช่นนั้น หากหวังโถวหลังคิดตัดศีรษะเราชวีซังไป
ประจบเอาใจเงินหมิงเจิ้น กลับเป็นความคิดที่ไม่เลว”

ซึ่งความจริงอาศัยรูปร่างที่ผอมแห้งของมัน หวังเต๋อเหยินสามารถ
ฆ่ามันด้วยมือเดียว แต่ตอนนี้มิใช่เวลาหันอาวุธใส่พวกเดียวกัน ดังนั้น
หวังเต๋อเหยินสุดลมหายใจข่มเพลิงโทสะไว้ กล่าวว่า “ชวีเชียนเชิงอย่าได้
คิดมากไป เราผู้แซ่หวังไม่มีความสามารถ แต่ยังไม่ถึงกับขายสหาย รอ
สักครู่เกิดการสู้รบ ท่านล่าถอยไปก่อน เราผู้แซ่หวังจะทดสอบฝีมือมังกร
เก้าหัวดู?”

แม่ทัพค่ายหน้าสังกัดกองกำลังหวากังนามชวีซังแบะปากกล่าวว่า “มัน
ไม่แน่ว่าคิดลงมือต่อท่าน” หวังเต๋อเหยินไม่ทันสู้รบก็บังเกิดจิตขลาดเขลา
ในมุมมองของชวีซังเห็นว่า หวังเต๋อเหยินไม่มีด้านใดเทียบ กับเงินหมิงเจิ้น
แต่หลี่มีแทนที่จะเกลี้ยกล่อมเงินหมิงเจิ้นเข้าเป็นพวก กลับสนับสนุนหวัง
เต๋อเหยิน

หวังเต๋อเหยินคล้ายฟังความหมายของชวีซังไม่ออก กล่าวอย่างร้อน
รุ่มว่า “พวกมันตั้งท่าเตรียมพร้อมแล้ว”

ชวีซังดูแคลนกว่าเดิม ได้แต่อธิบายว่า “ต้องมีความสามารถสู้รบ จึง

---

* คำกงเป็นคำเรียกบุรุษด้วยความเคารพ

เจรจาสงบศึกได้ พวกมันกรำศึกติดต่อกัน เฉากเช่นลูกธนูที่ยิงจนสุดล้า อีกคนหนึ่งรุดมาเป็นพันธมิตร ผู้คนอ่อนเปลี้ยม้าอิดโรย ตอนนี้ฝืนใจเตรียมพร้อมเพียงเพื่อบีบบังคับให้ท่านเจรจา ท่านโยธองต้องตื่นเต้นไป”

หวังเต๋อเหยินบังเกิดกำลังขวัญขึ้น กล่าวว่า “อย่างนั้นเราพานโกมเข้าไป”

ชวีซังสันคีระหะ ทอดถอนใจกล่าวว่า “ไต้หวันเต๋อได้ชื่อว่าสุขุมรอบคอบ ต้องไม่ส่งหวังฝูเป่มาแต่ผู้เดียว สมควรมีกำลังหนุนยกมาถึงตอนนี้ นอกจากท่านสามารถกำจัดพวกมันทั้งสองฝ่ายในคราวเดียว ไม่เช่นนั้นการศึกครั้งนี้ต้องยืดเยื้อยาวนาน ลากเอาผู้คนจำนวนมากเข้าไป”

หวังเต๋อเหยินขบคิดแล้วกล่าว “ในความเห็นท่าน ตอนนี้เราควรทำอย่างไร?” มันทราบว่าชวีซังวินิจฉัยถูกต้อง ต่อให้มันสามารถโค่นเงินหมิงเจิ้นกับหวังฝูเป่ลง หลังจากนั้นไต้หวันเต๋อยกกำลังมา มันก็ยากยิ่งหยัดอยู่ที่นี้ได้ หากว่าหลี่มียอมยื่นมือช่วยเหลือก็ดี จินใจที่ตอนนี้หมีมีถูกหลี่ซี้รุกล่จนแทบเอาตัวไม่รอด ไหนเลยแบ่งกำลังมาช่วยเหลือมันช่วงชิงพื้นที่ได้?

ชวีซังกล่าวว่า “ท่านมิใช่ยังไม่แสดงท่าทีต่อผู้แซ่เงินหรือ? พานหยิบยื่นน้ำใจให้ บอกว่ามาช่วยขับไล่ทหารทางการ หรือว่ามันยังจะคาดคั้นค้านถามความจริงด้วย?”

หวังเต๋อเหยินแม้ดุดันอำมหิต ยังไม่หันด้านถึงชั้นกลับขาวเป็นดำ ต้องล้งเลเล็กน้อย ชวีซังจึงเร่งรัดว่า “สู้รบหรือยุติศึก ขึ้นอยู่กับท่านคนเดียว ยิ่งถ่วงเวลายิ่งถูกผู้คนจับพิรุธออก”

หวังเต๋อเหยินอัปจนปัญญา ได้แต่กระตุ้นม้าออกจากขบวน จวบจนถึงตำแหน่งที่ลูกธนูยิงไม่ถึง ค่อยหยุดม้าไว้ ประสานมือต่อเงินหมิงเจิ้น และพวกกล่าวว่า “เงินต้าตั้งเจีย (หัวหน้าใหญ่แซ่เงิน) อยู่หรือไม่ เราผู้แซ่หวังมีคำพูดคิดกล่าว”

เงินหมิงเงินกับหวังฝูเป่าสบตากันวูบ ควมม้าเคียงคู่กันออกมา เงินหมิงเงินกล่าวทักทายว่า “เป็นหวังต้าตั้งเจียแห่งภูเขาป้อว่างซานกระมัง? เราผู้แซ่เงินไม่ได้ออกต้อนรับ ยังหวังให้อภัย”

หวังเต๋อเหยินทางหนึ่งแหงนหน้าหัวร่อ ทางหนึ่งนึกหาคำพูดกล่าวว่า “เมื่อครูเราุ่นวายกับการไล่ฆ่าซังเสียนเหอ จึงไม่ทันกล่าวทักทายท่าน ตอนนี้พี่น้องทั้งหลายสู้รบใกล้แล้วเสร็จ กลัวว่าเกิดการเข้าใจผิด จึงรีบออกมาบอกกล่าว”

ปากกล่าววาจาน่าฟัง แต่ไม่กล้าออกจากการคุ้มครองขององครักษ์ติดตาม เงินหมิงเงินทราบว่ามันเป็นโจรใจเหี้ยมเหี้ย แต่ก็ร้านที่จะเปิดโปง ร้องบอกว่า “ขอบคุณหวังต้าตั้งเจียยื่นมือช่วยด้วยธัมมะ ชั่วชีวิตนี้เราผู้แซ่เงินจะไม่ลืมเลือน”

หวังเต๋อเหยินปั่นรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า “เอ๋ยถึงเรื่องนี้สมควรโทษว่าเรา ตอนแรกรับปากท่านว่าจะพั่วพันซังเสียนเหอไว้ สุดท้ายใช้สอยคนผิด ปลอ่ยให้มันฝ่าแนวป้องกันเข้ามา เราพอทราบเรื่อง ก็ตัดศีรษะผู้ที่ทำให้เสียการหลายคน จากนั้นไล่กวาดตามซังเสียนเหอมา คิดไม่ถึงท่านสู้รบกับซังเสียนเหอจนใกล้รู้ผลแพ้ชนะ ได้แต่ช่วยสะสางสมรภูมิสู้รบ”

หวังฝูเป่าไม่รอให้เงินหมิงเงินเอ่ยปาก จึงกล่าวว่า “เมื่อครูเราเห็นท่านสาละวนุ่นวายไม่สะดวกกับการถามไถ่ ไม่ทราบจับตัวซังเสียนเหอได้หรือไม่?”

หวังเต๋อเหยินผินยิ้มพลาบกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลายชะล่าใจ ปลอ่ยให้มันหนีรอดได้ เงินต้าตั้งเจียก็ทราบดี เราแม้มีสมุนบริวารมากมาย แต่มีฝีมือลายมือไม่กี่คน ไซ้แล้ว น้องท่านนี้มีคำเรียกหาอย่างไร?”

หวังฝูเป่าทราบว่าฝ่ายตรงข้ามแสรังเป็นเลอะเลือนงมงาย จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ทัพหน้าได้รณรงค์ไต่เตียนอ่องนามหวังฝูเป่า เพียงเป็นลิวล้อเล็ก ๆ ไม่มีคุณสมบัติเรียกพี่เรียกน้องกับท่าน”

หวังเต๋อเหยินขุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง เปลือกนอก
ตั้งแต่ปั้นรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า “กล่าวเกรงอกเกรงใจไปแล้ว ได้ยินชื่อหวัง
เจียนจวิน (แม่ทัพแซ่หวัง) มานาน วันนี้ได้พบพานนับเป็นบุญวาสนานัก”

หวังฝูเป่าหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “หวังต้าตั้งเจียอย่าได้หยอกล้อเราเล่น
แล้ว เราเป็นคนซื่อตรงไม่รู้จักกล่าวแปลกปลอม เมื่อขามาปรากฏผู้คน
ลายขบวนเข้าขัดขวาง ตอนนั้นไม่ทราบว่าคุณมันมีความเป็นมาอย่างไร
จัดการหมดสิ้น หากว่าในจำนวนนั้นมีสมุนของหวังต้าตั้งเจียอยู่ด้วย
หวังว่าอย่าได้ตำหนิ”

ซึ่งความจริงมิต้องให้หวังฝูเป่าบอกกล่าว หวังเต๋อเหยินก็ทราบว่า
วล้อที่ปิดกั้นเส้นทางด้านหลังล้วนล้มตายหมดสิ้น ไม่เช่นนั้นหวังฝูเป่า
ไหนเลยเช่นฆ่าถึงเบื้องหน้าได้ มันแจกเช่นคนไข่มบอระเพ็ด แม้ขมฝาด
ากกล่าวจากปาก ได้แต่ยิ้มอย่างกระอักกระอ่วนกล่าวว่า “ตอนนี้ทุกที่
างรบพุ่งวุ่นวาย ผู้ใดจำแนกแยกแยะได้ หวังเจียนจวินเมื่อจัดการพวกมัน
แล้วกันไป นี่ได้แต่โทษว่าพวกมันใช้การไม่ได้ ไม่อาจโทษว่าผู้อื่น”

หวังฝูเป่ากล่าวว่า “อย่างนั้นก็ดี ไต้หวันอ๋องเราไม่คิดล่วงเกิน
องกำลังหวากัง เพียงแต่ฟังว่าซังเสียนเหอเช่นฆ่ามายังเมืองผิงเอิน จึง
่อาจหักใจทนดูชาวมิฉาซีพแดนเหอเป่ยสูญเสียลูกผู้ชายคนหนึ่ง จึง
อบหมายให้เรารีบรุดมาช่วยเหลือ”

หวังเต๋อเหยินฉวยโอกาสหันเหหัวเรื่องว่า “ไต้หวันต้าตั้งเจีย (หัวหน้า
หญ่แซ่ไต้หวัน) สบายดีหรือ? ก่อนหน้านี้ฟังว่ามันสู้รบกับกว๋อเซวียน น่าเสียดาย
เินทางยาวไกลไป ไม่สามารถรุดไปช่วยเหลือ”

หวังฝูเป่ายิ้มพลาบกล่าวว่า “ทัพเราจัดการกับกองกำลังของกว๋อ
วียนจนหมดสิ้น ดังนั้นจึงปลีกตัวมาช่วยเหลือสหายชาวมิฉาซีพได้
งเช่นนั้นไหนเลยออกจากวังมาเสนอหน้าแทนผู้อื่น?”

เมื่อได้ยินข่าวนี้นี้ มิเพียงหวังเต๋อเหยินมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย แม้แต่

เงินหมิงเจิ้นก็จิตใจพลุ่งพล่านปั่นป่วน ขุนนางดูแลเขตปกครองจั่วจวิน กว๋อเซวียนได้รับการสนับสนุนจากหลี่ซี มีกำลังพลและยุทธโธปกรณ์เหนือกว่าเขตปกครองชิงเหอกับอู่หยางจวินอีก กองกำลังเช่นนี้กลับถูกโต้้วเจี้ยน เต่อจู่โจมทำลายไป อย่างนั้นขุมกำลังของโต้้วเจี้ยนเต่อจะพองโตถึงเพียงไหน?

หวังเต่อเหยินปั่นรอยยิ้มขึ้นอีกครา กล่าวด้วยน้ำเสียงสอพลอว่า “โต้้ว ต้าตั้งเจียร้ายกาจยิ่ง แม้แต่กว๋อเซวียนยังจัดการได้ คราก่อนเกาซือต้า ต่อสู้จนตัวตาย เรายังเข้าใจว่าชาวมิฉนาซีพแดนเหอเป่ย์ไม่อาจฟื้นฟูได้ เมื่อโต้้วต้าตั้งเจียขึ้นแทนที่ เส้นทางของทั้งหมดก็ยิ่งมายิ่งกว้างไกลแล้ว”

คำพูดนี้เท่ากับผลักดันโต้้วเจี้ยนเต่อขึ้นเป็นหัวหน้าใหญ่ฝ่ายมิฉนาซีพแดนเหอเป่ย์ คล้ายกับว่าเงินหมิงเจิ้นที่ยืนอยู่ด้านตรงข้ามเป็นหุ่นฟางก็มีปาน

หวังฝูเป่าฟังออกกว่าคำพูดนี้แฝงความหมายยุยงให้แตกแยก จึงสัน คีระะกล่าวว่า “โต้้วเทียนอ๋องเราไม่คิดสืบตำแหน่งหัวหน้าใหญ่ชาว มิฉนาซีพแดนเหอเป่ย์ ท่านผู้เฒ่าเรามาช่วยเหลือ เพียงเพื่อฟื้นฟูความ สัมพันธ์กับเงินต้าตั้งเจีย ที่ผ่านมาสันเขาโต้้วจื่อกังกับหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ เกิดเรื่องผิดพ้องหมองใจ โต้้วเทียนอ๋องจึงคิดหาทางชดเชย หากตอนนี้ ชดเชยไม่ได้ จะพักไว้ชั่วคราว วันหน้าค่อยหาโอกาสใหม่”

หวังเต่อเหยินรับฟังจนขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายกล่าวอะไร เมื่อชำเลื่องมองดูเงินหมิงเจิ้น พบว่าเงินหมิงเจิ้นก็มีสีหน้ามีนงสงสัย ราวกับเดินอยู่ในหุบเขาที่ปราศจากทางออกจึงกล่าว “ความหมายของ โต้้วเทียนอ๋องคือ...”

หวังฝูเป่ายกมือเกาต้นคอ ยิ้มอย่างอัปจนปัญญาอยู่บ้าง กล่าวว่า “ซึ่ง ความจริงเราก็ไม่เข้าใจเจตนาของโต้้วเทียนอ๋อง แต่วก่อนที่จะเดินทางมา ท่านผู้เฒ่าบอกกล่าวเรื่องราวหลายประการ หนึ่งไม่อาจปล่อยให้ท่านทำ

ร้ายเงินด้าตั้งเจีย ไม่เช่นนั้นต่อให้สั้นเขาได้วี่จื่อกังต้องทุ่มกำลังทั้งหมดออกไป ก็ต้องทวงถามความยุติธรรมให้กับเงินด้าตั้งเจีย”

หวังเต๋อเหยินคล้ายถูกผู้คนจ้วงแทงมีดใส่ซึ่งหน้า ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงกำ ได้แต่กล่าวว่า “ไม่มีเรื่องเช่นนั้น เราบอกแล้วว่าเรารู้จะมาช่วยเหลือเงินด้าตั้งเจีย”

หวังฝูเป่ากล่าวสืบท่อ “สอง หลังจากช่วยเหลือเราจะถอนตัวไป ไม่สร้างปัญหาแก่เงินด้าตั้งเจียเด็ดขาด”

เงินหมิงเจิ่นกับหวังเต๋อเหยินแทบไม่เชื่อหูตนเอง กองกำลังตระกูลไต้่วแสดงว่าคิดปล้นชิงทรัพย์ตอนเพลิงไหม้ เพียงแต่วิธีการของพวกมันสูงส่งยิ่งกว่า ไม่ลงมืออย่างตรงๆ เช่นกองกำลังหวากัง ตอนนี้หวังฝูเป่กลับบอกว่าหลังจากช่วยเหลือจะถอนตัวไป ไยไม่แตะต้องตัวเมืองผิงเอินทั้งสาม ไยมิใช่ยอมประจบการค้ำที่ชาติขุน?

หวังฝูเป่ามองดูสีหน้าที่เคลือบแคลงสงสัยของทั้งหมด ถ่ายทอดวาจาของไต้่วเจี้ยนเต๋อว่า “สาม ไต้่วเทียนอ๋องหวังให้เราสามารถบรรลุข้อตกลงกับเงินด้าตั้งเจีย หากว่าผู้กล้าท่านอื่นยินยอมก็สามารถเข้าร่วม นั่นคือขอให้ชาวมิจฉาซีฟแดนเหอเป่ย์ยุติการสู้รบ จับมือต่อต้านทหารทางการเมือง ไต้่วเทียนอ๋องบอกว่าทั้งหมดรบราฆ่าฟันกันนานปี หามีผลสรุปไม่ กลับปล่อยให้ทางการฉกฉวยโอกาส ดังนั้นขอให้เลิกราบุญคุณความแค้นทั้งมวล นั่งลงเจรจารวมเป็นครอบครัวเดียวกัน ส่วนครอบครัวนี้จะให้ผู้ใดเป็นหัวหน้า ให้ทำการคัดเลือกขึ้นมา”

มันไม่รอให้เงินหมิงเจิ่นกับหวังเต๋อเหยินแสดงความเห็น ก็กลืนน้ำลายคำหนึ่ง ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า “ไต้่วเทียนอ๋องยังบอกว่าราชสำนักไถ่ลัจบสิ้นอวสาน หากทั้งหมดไม่ช่วงชิงเวลาร่วมกระทำการใหญ่ จะช้าเร็วต้องถูกผู้อื่นกำจัดไปที่ละคน ไต้่วเทียนอ๋องยังบอกว่า พวกเรามีไซ้โจรผู้ที่ถืออำนาจบาตรใหญ่จึงเป็นโจร พวกเราล้วนเป็นชาวบ้านที่เติบโตใหญ่

ขึ้นจากท้องถื่น เป็นเจ้าของที่แท้จริงของแดนเหอเป่ย์ เป็นฮ่องเต้บัดซบกับขุนนางโหดบีบบังคับให้พวกเราจับดาบขึ้นมา พวกเราสามารถขับไล่ขุนนางโหด ทำการจัดระเบียบใหม่ นำความสงบสุขมาสู่พื้นที่ของตัวเอง”

นับตั้งแต่เงินหมิงเจินดูแลเมืองผิงเินทั้งสาม ก็ไม่ได้นึกถึงอนาคตมันเพียงดูแลตัวเองกับผู้คนข้างกาย แต่ไม่ทราบว่าตนเองยืนหยัดอยู่ได้นานเท่าใด? ทางออกของทั้งหมดอยู่ที่ใด

ยอมสวามิภักดิ์หรือ? ทหารทางการไม่แน่ว่ากล้ายอมรับ มีหน้าซ้ำราชวงศ์สุยดูไปหามีความหวังอันใด ประกาศตั้งตัวหรือ? อาศัยพื้นที่เพียงหยิบมือเดียวนี้ ไม่อาจสนับสนุนกิจการใหญ่ได้ การผูกขึ้นจนถึงกาลอวสานของจางจินเชิงเป็นตัวอย่างที่เด่นชัด

วงนักเลงเป็นเส้นทางที่ไม่อาจหวนกลับคืน อิทธิพลของครอบครัวกับคำสอนของอาจารย์ทำให้มันไม่สามารถเป็นชาวมิจฉาชีพตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า มันไม่ต้องการให้ชื่อของตนเองใช้ชู้ชวัญเด็กทารก และไม่ต้องการให้แม่ตายแล้วยังถูกก่นด่าเช่นจางจินเชิง มันต้องการมีชีวิตอย่างเปิดเผย สามารถโอภาปราศรัยกับญาติมิตรและคนที่ตนเองทำการสืบทอดตระกูลต่อไป

วันนี้คำพูดของไต้วเจี้ยนเต๋อช่วยให้มันเห็นความหวังอยู่รำไร ถึงแม้ความหวังนี้ยังอยู่ห่างไกลก็ตาม พวกเรามีไชโจร ผู้ที่ถืออำนาจบาตรใหญ่จึงเป็นโจร พวกเราล้วนเป็นชาวบ้านที่เติบโตขึ้นจากท้องถื่น เป็นเจ้าของที่แท้จริงของแดนเหอเป่ย์ เป็นฮ่องเต้บัดซบกับขุนนางโหดบีบบังคับพวกเราจับดาบขึ้นมา พวกเราสามารถขับไล่ขุนนางโหด ทำการจัดระเบียบใหม่...

อาจบางทีนี่เป็นคำพูดอันสวยหรูของไต้วเจี้ยนเต๋อ จุดประสงค์ที่แท้จริงของมันเพียงคิดผนวกกองกำลังหมิงโจวเข้าไป ให้เงินหมิงเจินนำพี่น้องทั้งหลายตีชิงแผ่นดินให้กับมัน แต่อย่างน้อยมันมีเป้าหมายที่เด่นชัดกว่าจางจินเชิง วิธีที่ใช้ก็ไม่กระตุ้นปฏิกิริยาของผู้คน ประเด็นสำคัญคือ

ด้วยสภาพของกองกำลังหมิงโจวในยามนี้ไม่มีทางเลือกอื่นอีก ระหว่าง
สวามิภักดิ์ต่อกองกำลังหวากัง เข้าร่วมกับกองกำลังตระกูลไต้ว หรือว่า
นั่งอมมือรอความตาย มันต้องเลือกทางสายใดสายหนึ่ง

เงินหมิงเจิ้นถอนใจเบาๆ กวาดตาไปยังภรรยา ในห้วงคับขันสำคัญ
มันต้องการฟังความเห็นของคนใกล้ชิด ตูเจวียนซึ่งเพิ่งผ่านห้วงความ
เป็นความตายยื้มเล็กน้อย สายตาของนางกระจ่างใสและรวมตัว ถึงแม้ไม่
ได้สื่อสารผ่านคำพูด แต่เจตนาของนางชัดเจนยิ่ง การตัดสินใจของสามี
คือการตัดสินใจของนาง ไม่ว่าสามีไปที่ใด นางจะติดตามไปที่นั่น ทั้งไม่
ตัดพ้อตำหนิและไม่สำนึกเสียใจ

เงินหมิงเจิ้นยื้มให้กับนาง กวาดตาไปยังหวังเอ้อเหมา หวังเอ้อ
เหมาผืนยื้มพลงแบมือทั้งสอง สีหน้าเขียนคำ “อับจนปัญญา” เงิน
หมิงเจิ้นยังเหลียวหน้าไปยังตัวนซิง หวังเพย สงควอให้และอยู่เทียบชื่อ
พบว่าทุกคนเฝ้ามองตนเอง รอให้ตนเองตัดสินใจ

ไต้ยินหวังฝูเป่ากล่าวอีกว่า “ไต้วเทียบอ่องบอกว่าจะไม่บังคับให้
ทั้งหมดยอมรับข้อเสนอของท่านผู้เฒ่า แต่ตราบใดที่ท่านผู้เฒ่ามีชีวิตอยู่
จะไม่ยอมให้สหายชาวมิฉฉาชีพแดนเหอเป่ย์ฆ่าฟันกันเองเช่นที่แล้วมา
เพราะว่าเช่นนั้นรังแต่เป็นภัยแก่ราษฎร รังแต่ปล่อยให้ทางการได้ประโยชน์”

เงินหมิงเจิ้นตัดสินใจกล่าวสนับสนุนว่า “ไต้วเทียบอ่องกล่าวว่ามีเหตุผล
เราผู้แซ่เงินไม่กล้าไม่คล้อยตาม นับแต่นี้เป็นต้นไป กองกำลังหมิงโจวจะ
ยึดถือไต้วเทียบอ่องเป็นผู้นำ”

หวังฝูเป่าคิดไม่ถึงว่าเงินหมิงเจิ้นจะตอบรับอย่างรวบรัดถึงเพียงนี้
ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี หันมาอธิบายว่า “ไต้วเทียบอ่องเพียงคิดจับมือ
คินดีกับท่าน หาได้คิดครอบครองหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้ากับเมืองผิงเอินไม่”

เงินหมิงเจิ้นจึงกล่าวว่า “พี่หวังอย่าได้กล่าวอีกแล้ว ไต้วเทียบอ่อง
ไม่นึกถึงข้อกินแหนงแคลงใจ ทุ่มกำลังมาช่วยเหลือ เราผู้แซ่เงินไหนเลย

ไม่รู้สำนึกได้ พวกเราปรบมือทำข้อตกลงกัน”

หวังผู้เป่าเห็นเงินหมิงเงินไม่คล้ายเสแสสร้างกำลังใจ จึ่งกล่าว “ประเสริฐ น้องแซ่เงินมีคำพูดรวบรัดสมใจ วันนี้เราผู้แซ่หวังขอทำข้อตกลงกับท่านแทนได้ว่เหียนอ๋องเรา”

ทั้งสองยกมือบนหลังม้า สัมผัสฝ่ามือกันสามครา หวังเต๋อเหียนที่ฝั่งตรงข้ามชมดูจนแตกตื่นทั้งสำนึกเสียใจ ลอบดำในใจ ‘ท่านย่าของมัน บิดาเปลี่ยนกำลังวุ่นวายถึงเพียงนี้ สุดท้ายปล่อยให้ผู้แซ่ได้ว่ได้ประโยชน์’

ชีวิตที่จับตาเหตุการณ์อยู่ด้านหลังหวังเต๋อเหียนก็เห็นว่าเงินหมิงเงินตัดสินใจผลิผลลามเกินไป จึ่งกระซิบที่ข้างหูหวังเต๋อเหียนว่า “ผู้แซ่เงินมีตาแต่ไร้วา ไต้ว่เจี้ยนเต๋อเคยเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อย เอ๋ยถึงชาติตระกูล สติปัญญาและชื่อเสียงเกียรติภูมิ มีอันใดเทียบเปรียบกับมีกงได้?”

หวังเต๋อเหียนหันไปค้อนไล่มัน กล่าวว่า “ไต้ว่เจี้ยนเต๋อย่อมไม่อาจเทียบเปรียบกับมีกง แต่ผู้แซ่เงินก็เคยเป็นทหารชั้นผู้น้อยยศปิงเซา จึ่งมีนัยน์ตาต่ำดูเดียวกับไต้ว่เจี้ยนเต๋อ...”

เอ๋ยถึงตอนนี้ แม้แต่ตนเองยังรู้สึกไร้ความหมาย จึ่งกล้ากลืนคำพูดไว้ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “ผู้อื่นประกาศตัวว่าเป็นสหายชาวมิฉนาศีพแดนเหอเป่ย์ ประคับประคองกันและกัน พวกเราเล่า? ถือว่าอยู่บนเส้นทางเหอหนานหรือเหอเป่ย์?”

กองกำลังหวากังแผ่อิทธิพลครอบคลุมที่แดนตงผิง จี๋อิน หู่เหลาแถบเหอหนาน แต่ความทะเยอทะยานของหลี่มีไม่จำกัดแต่เพียงนี้ ดังนั้นชีวิตกล่าวว่า “แผนเฉพาะหน้าได้แต่กล้ากลืนผืนทน แล้วค่อยคิดอ่านกัน รอจนมีกงสะสางเรื่องราวที่แดนเหอหนานเสร็จสิ้น...”

หวังเต๋อเหียนกลับสำนึกเสียใจที่ตอนแรกไม่ควรเชื่อคำยุยงของหลี่มี ยกกำลังมาคิดยุบกลืนหนองน้ำจวีเย่เย่เจ๋อ ตอนนี้ไม่ได้รับประโยชน์ใด กลับเพาะความแค้นกับเงินหมิงเงินและไต้ว่เจี้ยนเต๋อ ทั้งยังถูกกล่าวหา

ว่าสมคบคิดกับชาวเหอหนานคิดร้ายต่อพวกเดียวกัน

ถึงแม้ในใจคับแค้นเคืองชุ่น แต่เปลือกนอกมิอาจไม่สร้างเป็นใจกว้าง นำเหล่าองครักษ์เดินออกไป ประสานมือกล่าวว่า “เราเคยได้ยินผู้เหี้ยมหาญ ชาวมิฉานซีพรุ่นก่อนบอกว่าทั้งหมดชมชอบทำข้อตกลงเพียงคำเดียว วันนี้ค่อยได้เห็นพฤติกรรมเช่นนี้ ขอแสดงความยินดีต่อหวังเจียนจวิน ทั้งแสดงความยินดีต่อเงินต้าตังเจีย หากวันหน้าสนเขาได้ว่จื่อกั๊งกับหนองน้ำ จวีเยี่ยเจ้อต้องการความช่วยเหลือ อย่าได้ลืมเลือนเราที่เป็นสักขีพยาน”

เงินหมิงเจิ้นเหลือบมองมันแวนหนึ่ง ยิ้มพลาบกล่าวว่า “หากมิใช่หวังต้าตังเจีย เราผู้แซ่เงินกับหวังเจียนจวินคงไม่ทำความรู้จัก โดยเร็วถึงเพียงนี้”

หวังเต๋อเหยินสร้างเป็นฟังคำประชดแดกดันของเงินหมิงเจิ้นไม่ออก กล่าวว่า “ซังเสียนเหอเมื่อหลบหนีไป ทางด้านนี้ก็ไม่มีเรื่องของกองกำลัง หวากั๊งอีก ท่านทั้งสองค่อยๆ โอภาปราศรัย เราผู้แซ่หวังขอนำพี่น้องทั้งหลายไปก่อนก้าวหนึ่ง”

หวังฝูเป่ากระตุ้นม้าเข้ามา กล่าวว่า “หวังต้าตังเจียไม่เก็บกวาด สมรภูมิ นำสัมภาระหนักไปบ้างหรือ?”

หวังเต๋อเหยินกลัวฝ่ายตรงข้ามโถมเข้ามาเสียงชีวิต รีบหันหัวม้าไป กล่าวว่า “ไม่แล้ว ที่ค่ายยังมีเรื่องราวต้องสะสาง วันหน้าพบกับไต้ว เทียนอ๋อง อย่าลืมฝากความระลึกถึงแทนเรา”

หวังฝูเป่าเห็นมันตื่นเต้นตึงเครียดถึงเพียงนี้ รู้สึกน่าหัวร่อ ซึ่งความจริงด้วยกำลังของทัพม้าตระกูลไต้วกับกองกำลังหมิงโจว หากปะทะกับกองกำลังหวากั๊งจริงๆ ไม่น่าจะมีเปรียบได้

เงินหมิงเจิ้นเห็นหวังเต๋อเหยินยอมอ่อนข้อ ก็ไม่ต้องการต่อสู้แตกหักกับฝ่ายตรงข้าม กล่าวว่า “เมื่อหวังต้าตังเจียมีภารกิจติดตัว เราผู้แซ่เงินก็ไม่เหนียวรั้งแล้ว หวังต้าตังเจียโปรดวางใจ หลังจากสะสางสมรภูมิ

จะจัดส่งสิ่งของที่ยึดมาได้ไปให้ส่วนหนึ่ง”

หวังเต๋อเหยินลอบกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ทักษะของซังเสียนเหอปะทะกับกองกำลังหมิงโจว ทั้งเผชิญกับการโจมตีจากกองกำลังหวากังได้รับความเสียหายอย่างหนัก เพียงซากศพในที่นี้ก็มีจำนวนมาก ไม่ว่าชุดเกราะ รองเท้าเซวียจื่อ หอกยาวและคันธนูล้วนเป็นที่ตนเองขาดแคลนทั้งสิ้น

ซวีซังไม่ต้องการให้หวังเต๋อเหยินแสดงความทุเรศต่อหน้าฝ่ายตรงข้าม จึงส่งเสียงกระแอมเข้ามา กล่าวกระตุ้นเตือนว่า “ต้าตังเจีย พี่น้องทั้งหลายจัดขบวนแล้วเสร็จ กำลังรอคำสั่งจากท่าน”

หวังเต๋อเหยินหัวร่อกลบเกลื่อน ถ่ายทอดคำสั่งให้ถอนกำลัง องค์กรักติดตามพากันเป่าหลอดเขา ถ่ายทอดคำสั่งของหวังเต๋อเหยินออกไป บรรดาลี้วล้อกองกำลังหวากังก็ประคองเพื่อนพ้องที่รับบาดเจ็บขึ้น แบกอาวุธยาวสั้นล่าถอยลงไป

หลังจาก “น้อมส่ง” กำลังพลของหวังเต๋อเหยินจากไปไกล หวังฝูเป่าก็กระตุ้นมาถึงเบื้องหน้าเงินหมิงเจิ้น กล่าวว่า “เงินต้าตังเจีย ท่านลองทบทวนคำพูดเมื่อครู่อีกครั้ง เราผู้แซ่หวังไม่คิดฉวยโอกาส”

เงินหมิงเจิ้นเห็นอีกฝ่ายกล่าวเช่นนั้น ก็ปราศจากความเคลือบแคลงอีก โบกมือกล่าวว่า “เมื่อล้นปากไหนเลยคืนคำได้ หากหวังเจียนจวินไม่รีบร้อนกลับไปรายงานโต้วเทียนอ๋อง ก็รั้งอยู่ในเมืองสักหลายวัน เราผู้แซ่เงินใช้คนหมักต้องสุราหลายไห ถึงเวลาเปิดจุกพอดี”

หวังฝูเป่าพอฟังว่ามีสุราดื่ม ถึงกับตาเป็นประกาย กล่าวว่า “ตอนซากลับเราผู้แซ่หวังเร่งเร็วขึ้นก็พอ หลังทำศึกสงคราม โต้วเทียนอ๋องต้องสะสางเรื่องสัพเพเหระ เราไม่รู้จักหนังสือ กลับไปก็ไม่อาจช่วยเหลือได้อย่างมากปล่อยให้ท่านผู้เฒ่าดูว่าเที่ยวหนึ่ง”

มันกล่าววาจ่าจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ก็แสดงลักษณะนิสัยนิยม

เราออกมา เหล่าแม่ทัพกองกำลังหมิงโจวความจริงไม่อาจทนทานรับ
ความเปลี่ยนแปลงของศักดิ์ฐานะ เห็นหวังผู้เป่าเบ็ดเผยถึงเพียงนี้ ก็
ปราศจากความตะขิดตะขวงใจ ทั้งหมดแยกย้ายกันสะสางสมรภูมิ ตรวจ
ใบผู้บาดเจ็บ บรรจุฝังพวกเดียวกัน จากนั้นห้อมล้อมเนินหมิงเจิ้นกับ
เขกหรือจากสันเขาได้จื่อกั๋งล่าถอยเข้าเมืองชิงจาง

ชาวบ้านเมืองชิงจางพอฟังว่าทั้งหมดแคล้วคลาดปลอดภัย พวก
เอกมาต้อนรับ ตั้งโต๊ะอยู่สองฟากข้างทาง จัดเสปียงและผลไม้คอยทำ
เกาเตายามกวาดมอง เห็นพี่น้องทั้งหลายร่างแปดเปื้อนคราบโลหิต
เบวณหัปก็นึกว่าตอนออกศึกครั้งหนึ่ง เหลียวดูกองกำลังตระกูลได้
ขี่ม้าสูงใหญ่ร่วมขบวนมา ระหว่างที่นึกโชคดี ในใจอดบังเกิดความวิตก
กังวลมิได้

ช่วงกลียุคเช่นนี้ยากจะมีพื้นที่อันสงบสุข ความสงบสุขสามารถ
ดำเนินอีกนานเท่าใด ไม่มีผู้ใดทราบคำตอบได้

เทวราชผู้ยิ่งใหญ่

คำคินนั้นเงินหมิงเงินจัดโต๊ะที่ทำการกรมเมืองกับสนามฝึกซ้อมฝีมือ เลี้ยงต้อนรับหวังผู้เป่ากับพวกที่มาช่วยเหลือกองกำลังหมิงโจว ตู้ปาลาในฐานะผู้อาวุโสก็นั่งเป็นเพื่อน หวังผู้เป่าฟังว่าอีกฝ่ายเป็นเยี่ยฟู (พ่อตา) ของเงินหมิงเงิน รีบลุกขึ้นแสดงความเคารพฐานะผู้เยาว์

ตู้ปาลากลับไม่กล้ายกตนข่มผู้อื่น รีบตรงเข้ามาจุดแขนของอีกฝ่ายไว้ ทักทายถามไถ่ว่า “ไต้เวเทียนอ๋อง (เทวราชไต้เว) สบายดีกระมัง? กล่าวไปพวกเราไม่ได้พบกันระยะหนึ่ง ไม่ทราบมันยังจำเราได้หรือไม่?”

หวังผู้เป่ารีบกล่าวว่า “จำได้ ยังจำได้ ก่อนที่เราจะเดินทางมา ไต้เวเทียนอ๋องยังกำชับให้เราแสดงความเคารพต่อท่าน” มันมีกำลังวังชามหาศาล ดันหลุดจากมือตู้ปาลา น้อมค่านับทักทายตามมารยาท จากนั้นยกมือตบศีรษะตนเองร้องโอยกกล่าวว่า “คราครั้งนี้วุ่นวายแล้ว ท่านผู้เฒ่าเป็นรุ่นเดียวกับเหล่าไต้เว (คนแซ่ไต้เว) เรากลับเรียกพี่เรียกน้องกับเงินต้าตั้งเจีย ไยมิใช่กลายเป็นยุ่งเหยิงขึ้นมา?”

ตู้ปาลาขมวดคิ่วกล่าวว่า “เป็นไร หวังเจียนจวินกับไต้เวเทียนอ๋อง

ย่าวคงเป็นญาติหรือ?”

หวังฝูเป่ากล่าวด้วยสำเนียงของคนเหอเป่ย์ว่า “ไยมิใช่ เหล่าไต้หวัน ก็น่าเป็นเปี้ยวเจี๋ยฟู (พี่เขยสายแม่) กล่าวไปท่านผู้เฒ่ากับเราถือเป็นรุ่นเดียวกัน แต่เราพอพบพานน้องแซ่เฉินเกิดความรู้สึกสนิทสนม ตระเตรียมบ้านเป็นพี่น้องกัน” กล่าวพลางขมวดคิ้วหน้า แสดงความกลัดกลุ้ม จ๋วออกมา

ทั้งหมดพอฟังพากันหัวร่อฮาฮา หลังจากหัวร่อก็ลดความรู้สึกห่างเหินนั้น ตูปาလာทราบจากบุตรล่วงรู้ที่มาของหวังฝูเป่า ตลอดจนทางเลือกของบุตรเขยแล้ว จึงคิดหาผู้ช่วยอันเข้มแข็งให้กับบุตรเขย จะได้สามารถหยุดยั้งไต้หวันได้หรือไม่ของไต้หวันเจี้ยนเต๋อ ดังนั้นกล่าวว่า “เรากับเหล่าไต้หวันเป็นรุ่นเดียวกัน ส่วนท่านกับเสี่ยวจิวคบหาเป็นรุ่นเดียวกัน ต่างคนต่างคบหา ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน”

หวังฝูเป่ายินดียิ่ง กล่าวว่า “อย่างนั้นเรากับเฉินต้าตังเจี๋ยคบหาฉันน้องกัน ะหว่างอยู่ที่เมืองผิงเหิน ถือเป็นพี่เขยของท่าน มามามา เราควรของท่านผู้เฒ่าจอกหนึ่ง”

ตูปาลายิ้มพลางกล่าวว่า “ไหนเลยให้แขกคารวะสุราก่อนได้ เราขอไต้หวันแทนเสี่ยวจิว คารวะสุราขอบคุณท่านกับพี่น้องทั้งหลายที่ช่วยเหลือทั้งหมด”

หวังฝูเป่าไม่ยินยอมกล่าวว่า “พวกเรามาสาย ไม่ได้ช่วยเหลืออันใด ย่าว่าแต่ท่านอายุมากกว่าเรามากมาย หากดื่มสุราคารวะของท่าน เราไยมิใช่ทอนอายุสั้นลง?”

เหล่าผู้ติดตามที่ด้านหลังก็ไม่กล้ารับความดีความชอบ บอกว่าต่อให้ทั้งหมดไม่มา กองกำลังหมิงโจวก็สามารถแก้ปัญหาได้ เฉินหมิงเจิ้นเห็นเช่นนั้น จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ทั้งหมดพานดื่มสุราจอกนี้ด้วยกัน ว่าผู้ใดก็ไม่คารวะต่อผู้ใด หากจะคารวะ ก็คารวะฟ้าที่ดลบันดาลให้

พวกเราได้รู้จักกัน”

หวังฝูเป่ากล่าวสนับสนุนขึ้นก่อนว่า “ตกลง ต้มเถอะ” พलयกขามสุราขึ้นดื่มรวดเดียวหมดสิ้น

ทั้งหมดก็ดื่มสุราในขามลงไป จากนั้นนั่งลง คารวะสุราตามพิธีรตองของแดนเหอเป่ย์ หลังจากดื่มสุราสามขาม บรรยากาศงานเลี้ยงค่อยกลมกลืนกว่าเดิม เฉินหมิงเจิ้นฉวยโอกาสสอบถามว่า “หวังเจียนจวิน ไต้หวันต้องที่แท้คิดอ่านอย่างไร ไม่ทราบท่านสามารถบอกกล่าวต่อทั้งหมดโดยละเอียดหรือไม่?”

หวังฝูเป่าวางขามสุราลง ทอดถอนใจกล่าวว่า “นี่ต้องทำความเข้าใจตอนที่เกาต้าตั้งเจีย (หัวหน้าใหญ่แซ่เกา) อยู่ในตำแหน่ง ขาวมิจฉาชีพแดนเหอเป่ย์เราก็มีชื่อเกริกไกร จนใจที่ขาดความสมัครสามัคคี มีหน้าซ้ำสวรรค์ยังกลั่นแกล้ง ส่งดาวมฤตยูเช่นหลี่ชี่กับหยางอีฉินมา สู้รบคราไถ่ล้นปราชัย”

ตู้ปาลาเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า “เมื่อปีก่อนจางต้าตั้งเจียก็พลาดท่าเสียทีให้กับหลี่ชี่” ตอนนั้นจางจินเชิงมีกำลังเกือบยี่สิบหมื่น พอเผชิญกับหลี่ชี่ก็พินาศย่อยยับสิ้น

หวังฝูเป่ากล่าวเสริมว่า “เกาต้าตั้งเจียก็ต่อสู้อย่างตัวตาย ผู้ที่รอดชีวิตต่างถอยร่นกลับเข้าสันเขาได้วี่จื่อกัง แต่กว๋อเซวียนยังยกกำลังมา ถล่มค่ายแล้วค่ายเล่า บุรุษถูกประหารชีวิตสิ้น สตรีถูกขายไปเป็นนางทาส ทั้งหมด अबจนปัญญา ค่อยรวมตัวกันใหม่ ขอให้เหล่าไต้หวันหาทางออกให้กับทั้งหมด”

ตู้ปาลาขบคิดแล้วกล่าว “เหล่าไต้หวันต่างกับผู้อื่น จำได้ว่าระหว่างที่ติดตามขุนต้าตั้งเจีย (หัวหน้าใหญ่แซ่ซุน) อยู่ที่หนองบิงเกาจีปอ มันมักยกอ้างคุณธรรม เน้นการรักษากฎวินัย”

หวังฝูเป่าไม่ยินยอมอยู่บ้าง กล่าวว่า “มิใช่ยกอ้าง หากแต่ปฏิบัติจริงระหว่างที่เหล่าไต้หวันติดตามเกาต้าตั้งเจีย ก็ห้ามมิให้พี่น้องทั้งหลายทำร้ายราษฎร ตอนนั้นพวกเราตรากฎสามไม่ช่วงชิง หนึ่งไม่ช่วงชิงชายฉกรรจ์

ที่ไม่มีข้าวสารกรอกหม้อ สอง ไม่ช่วงชิงคนชราที่ไม่มีบุตรธิดาคอยดูแล สาม ไม่ช่วงชิงหญิงม่ายที่ต้องเลี้ยงดูลูกน้อย”

ทั้งหมดผกศัรชะคล้อยตาม เกิดความรู้สึกที่ดีต่อไต้วเจียนเต่ออีกหลายส่วน ก่อนหน้านี้อองกำลังหมิงโจวสังกัดค่ายแพรไหม ถือเป็นขุมกำลังที่มีวินัยเคร่งครัดที่สุดในหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ สุดท้ายค่ายที่อยู่รอดมาได้คือค่ายแพรไหม ส่วนค่ายอื่นหากมิใช่พินาศย่อยยับสิ้น ก็แตกฉานชานเซ็นออกไป

หวังฝูเป่ากล่าวว่า “เหล่าไต้วบอกว่าพวกเราล้วนเป็นคนยากไร้ที่ไม่มีปัญญาอยู่รอดสืบไป จึงไม่มีเหตุผลที่จะข่มเหงรังแกคนยากไร้อีก ซึ่งหากให้เหล่าไต้วเสนอหน้า ค่ายต่างๆ ในสันเขาไต้วจื่อกังต้องทำตามกฎสามไม่ช่วงชิงของเขา นอกจากนั้นยังกำหนดให้ทั้งหมดร่วมรุกร่วมถอย เหล่าไต้วจะนำกำลังบุกตะลุยรุดหน้า ค่ายต่างๆ ต้องติดตามอยู่ด้านหลัง ผู้ใดหลบหนีหน้า ทั้งหมดจะหันไปจัดการมัน”

มันหยุดเล็กน้อยค่อยกล่าวอีกว่า “เหล่าไต้วบอกว่าอันว่าข้อแตกต่างระหว่างโจรกับเจ้าหน้าที่ อยู่ที่ผู้ใดสามารถจัดระเบียบ ช่วยให้ชาวบ้านอยู่เย็นเป็นสุข ผู้ใดสร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร จนคนดีไม่สามารถมีชีวิตสืบไป ดังนั้นพฤติกรรมที่ผ่านมาของทั้งหมดล้วนแต่ถูกบีบบังคับ ล้วนเพื่อมีชีวิตสืบไป ขุนนางมีเหตุผลของการมีชีวิตสืบไป พวกเราก็มีเหตุผลในการมีชีวิตสืบไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจกล่าวหาอีกฝ่ายได้”

คำพูดเหล่านี้เริ่มวากวน หวังฝูเป่ากรีดवादมือไปมา ยังไม่สามารถถ่ายทอดความคิดของไต้วเจียนเต่อออกมา เฉินหมิงเจิ้นจึงกล่าว “ความหมายของไต้วเทียนอ่องสมควรบอกว่า เจ้าหน้าที่ขุนนางเป็นคน พวกเราก็เป็นคน เมื่ออยู่ร่วมฟ้าดินเดียวกัน สมควรมีคุณสมบัติในการมีชีวิตสืบไป พวกมันไม่มีเหตุผลที่เข่นฆ่าพวกเราจนสิ้นซาก พวกเราจึงไม่ได้ติดค้าง พวกมันอันใด หาได้ดำเดี่ยกว่าพวกมันไม่”

หวังฝูเป่าตอบโต้ะร้องว่า “เป็นเช่นนี้เอง หากท่านได้พบกับไต้ว เทียนอ๋อง ต้องสื่อสารเป็นที่เข้าใจแน่นอน”

อู่เทียนซื่อกล่าวถามว่า “การสู้รบกับกว๋อเซวียนสู้รบกันอย่างไร? ทั้งหมดเมื่ออยู่ใต้ร่มธงของไต้วเทียนอ๋อง ก็บุกตะลุยล้มล้างกว๋อเซวียน เป็นผลสำเร็จหรือ?” มันหามีความสนใจหลักการบริหารหน่วยงาน ตลอดจน ข้อตกลงของค่ายต่างๆ เห็นหวังฝูเป่าไม่เอ่ยถึงรายละเอียดการสู้รบ จึง อดถามไถ่มิได้

เมื่อเอ่ยถึงการศึกสงคราม หวังฝูเป่าก็พูดจาฉะฉานกว่าเดิม กล่าวว่่า “ข้อตกลงส่วนข้อตกลง ภาคปฏิบัติมีปัญหามาก ประการ สำคัญต้องมีผู้นำ ให้ทั้งหมดติดตามอย่างสนิทใจ เหล่าไต้วหลังจากขึ้น เป็นหัวหน้าใหญ่ เรื่องแรกทีกระทำคือนำพวกเราเป็นเหยื่อล่อ ชักนำกว๋อ เซวียนออกจากสันเขาไต้วจื่อกังถึงแดนซังเหอ รบชนะมันสิบกว่าครั้ง จากนั้นสั่งให้ค่ายต่างๆ ฮือเข้ามา ที่ตัดเส้นทางเสปียงก็ตัดเส้นทางเสปียง ที่ตลบหลังก็ตลบหลัง ที่วางเพลิงก็วางเพลิง...”

เอ่ยถึงยุทธการสู้รบ เฉินหมิงเจิ่นยอมรับว่าตนเองไม่อาจเทียบ เปรียบกับไต้วเจี้ยนเต๋อ แต่ที่มันนับถือเลื่อมใสยิ่งกว่าคือ คำพูดของไต้ว เจี้ยนเต๋อจึ่งถึงใจดำของมันว่า “ขุนนางมีเหตุผลของการมีชีวิตสืบไป พวก เราก็มียุทธผลในการมีชีวิตสืบไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจกล่าวหาอีกฝ่ายได้...”

อู่เทียนซื่อพอฟังรายละเอียดของการสู้รบ ต้องทอดถอนใจชมเชยว่่า “ไต้วเทียนอ๋องมีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง”

หวังฝูเป่ากล่าวถ่อมตนว่่า “ซึ่งความจริงหมากของเหล่าไต้วตานี้ลอก เลียนจากยุทธวิธีที่น้องแซ่เฉินต่อสู้กับหยางสั่งฮู่ยี่ที่ที่ลุ่มจิ้งจอก เพียงแต่ ขยายให้ใหญ่ขึ้นเท่านั้น”

ทั้งหมดกล่าวอย่างสงสยใจว่่า “ไต้วเทียนอ๋องทราบว่่าเฉินเจี้ยวโถว สู้รบอย่างไร?”

หวังฝูเป่ายิ้มพลาบกล่าวว่า “ซึ่งความจริงการสู้รบระหว่างชาว
มิจฉาซีพแดนเหอเป่ย์กับทหารทางการในสามปีนี้ ไม่ว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ
เหล่าไต้หวันสอบถามอย่างละเอียด เขาแค้นที่ตัวเองเล่าเรียนน้อย ไม่
พบพานอาจารย์เลิศล้ำ ได้แต่สู้รบพลาบเรียนรู้พลาบ...”

เพียงข้อนี้ก็สร้างความละอายใจแก่เหล่าแม่ทัพกองกำลังหมิงโจว
รวมทั้งเงินหมิงเจิ้นด้วย หลายปีนี้ทั้งหมดมุ่งความสนใจที่ผืนดินเบื้องหน้า
ไม่ได้สนใจว่าโลกภายนอกเกิดเรื่องอันใด มีความเปลี่ยนแปลงอย่างไร
หากมิใช่มีพ่อค้าผ่านทางมา ทั้งหมดแทบตัดขาดจากโลกภายนอกแล้ว

เงินหมิงเจิ้นกับตู้เจี้ยนสบตากันวูบ ต่างพบเห็นความหวาดหวั่น
พรึ่นพริ้งจากแววตาอีกฝ่ายในฐานะที่เป็นผู้นำกองกำลังหมิงโจว สองสาม
ภรรยาล่วงรู้ถึงอันตรายของข้อแตกต่างระหว่างฝ่ายตนกับไต้หวันเต๋อ
นี่หมายความว่าไต้หวันเต๋อหยั่งรู้ขุมกำลัง ความเคยชิน ลักษณะการรบ
และรูปแบบความเคลื่อนไหวของกองกำลังหมิงโจวโดยกระจ่างดูจวบ
ฝ่ามือ ขณะที่ฝ่ายตนทราบแต่ชื่อกองกำลังตระกูลไต้หวัน หากทั้งสองฝ่าย
เกิดการปะทะกัน ไต้หวันเต๋อเท่ากับเป็นคนตั้งใจโจมต้อผู้ที่ไม่ทันระวัง

เงินหมิงเจิ้นยกอ้าก้วยคำในตำราออกมาว่า “ไม่พิเคราะห์
สถานการณ์รอบด้าน ไม่อาจครอบครองพื้นที่มุมหนึ่ง คนโบราณกล่าวได้
‘ไม่ผิดจริง ๆ’ พลาบยกถ้วยสุราขึ้น กล่าวว่า “ขอดื่มให้กับไต้หวันอ๋อง”

เหล่าแม่ทัพกองกำลังหมิงโจวขานรับว่า “ดื่มให้กับไต้หวันอ๋อง
หวังฝูเป่า รับประทานอาหารทั้งหลายลุกขึ้น ดื่มแทนไต้หวันเต๋อ ทั้งกล่าว
ขอบคุณเงินหมิงเจิ้นและพวก

ทั้งสองฝ่ายยังดื่มยิ่งสนิทสนม หวังฝูเป่าถึงกับแบะปากเสีย เผยเห็น
ขนหน้าอกสีดำ จากนั้นนึกคิดว่ามีสตรีอยู่ด้วย จึงรีบยกมือปิดบังไว้ กล่าว
ชมว่า “สุราที่ดี มีแต่พี่น้องแซ่เงินมีเสบียงเหลือเก็บใช้หมักสุรา ทางด้าน
พวกเรากระทั้งรับประทานยังรับประทานไม่พอ”

ตุ้เจวียนทราบว่หวังฝูเป่อกับพวกตี่ม่ม่สมอยาก จึงกล่าว “ยากนักที่หวังเจียงจวินชมชอบ **เซี่ยเซิน** (คำเรียกตัวเองของสตรี) จะไปบอกให้พวกมันยกสุรามาก็หลายไห้”

หวังฝูเป่บอกว่าอย่าได้วุ่นวาย สายตากลับแสดงความลุ่มหลงในสุรา ตู้เจวียนจึงขอตัวต่อทั้งหมด นำไพร่พลหญิงเดินออกมา

หวังฝูเป่อดูเงาหลังของตุ้เจวียน กล่าวด้วยความอิจฉาเลื่อมใสว่ “น้องแซ่เฉินสามารถตบแต่งดีม่ย่* เป็นภรรยา ไม่ทราบสะสมวาสนามาแต่ปางใด”

เฉินหมิงเจิ้นประสานมือกล่าวว่า “พวกเรานี้เป็นทีเป่ลี่ยวร้าง เน่ยจื่อ (คำเรียกภรรยาตัวเอง) ไม่รู้กฎเกณฑ์อันใด กลับเป็นทีหั่วร่อยาะแล้ว”

หวังฝูเป่สั่นศีรษะอย่างยี่มแย้ม มันได้ยีนชื่อยักซี่หน้าหยกของหนองน้ำจวีเยี่ยเจ๋อมานาน คิดม่ถึงว่กลับเป็นหญิงสาวอันนุ่มนวลที่รู้ใจผู้คนถึงเพียงนี้ หากเปรียบเทียบกัน คุณหนูไต้วจึงเป็นยักซี่อันดูร้ายที่แท้จริง

ตุ้ปาลาผุดลุกขึ้น อ้างว่จะไปปลดทุกข์เบา เดินไปยังหลังที่ทำการกรมเมือง มันกลัวว่บุตรเจ้าอารมณ์ นึกตำหนิท่าทีของหวังฝูเป่ เป็นเหตุให้เสียการ พอถึงหลังที่ทำการกรมเมือง กลับเห็นตุ้เจวียนนั่งเท้าคางเหม่อมองแสงโคม่ไฟอย่างซึมเซา

ตุ้ปาลายื่นมือลูบคลำเรือนผมของสตรี กล่าวว่า “อย่าได้ยิดถ้อมันไปแล้ว บุรุษพอดี่ม่สุราลงไป จะม่ระวังตัว”

ตุ้เจวียนเงยหน้าขึ้น ยี่มเล็กน่อยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าม่ได้ม่พอใจ หวังเจียงจวินเป็นคนเปิดเผย อย่าว่แต่ข้าพเจ้ายังพบเห็นชาวมิฉฉาซีพที่หยาบกร้านกว่ามันอีก”

ตุ้ปาลายังม่วางใจ ชักถามว่ “อย่างนั้นเจ้าเป็นไรแล้ว?”

---

* ในที่นี้เป็นคำเรียกภรรยาของผู้น้อง

ตู้เจวียนถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยอยู่บ้าง ทั้งที่ตระหนกอยู่บ้าง คิดไม่ถึงได้ว่าเทียนอ่องกลับมีความสามารถและความฉลาดถึงเพียงนี้”

ผู้ที่นางวิตกกังวลคือสามี นางล่วงรู้ความเคยชินของสามีเป็นอย่างไร ตั้งแต่ตอนที่เกิดความตื่นตัว เฉินหมิงเจิ้นจะกล่าวราวทางตำรา วันนี้สามีแทบทางตำรับตำราออกมา ห่อหุ้มตัวเองเป็นชั้นๆ

ตู้ปาลากล่าวโดยไม่นำพาว่า “แล้วจะเป็นไร? ขอเพียงท่านกับเสี่ยวจิวรักษากำลังกับพื้นที่เอาไว้ มันจะดันดันจากสันเขาได้จื่อกังมาถึงที่นี่หรือ?”

ตู้เจวียนพอฟังค่อยคลายใจลง ครึ่งกระโน้นจางจินเชิงแม้อยู่แค่เอื้อมเองกำลังหมิงโจวยังรักษาสถานภาพกิ่งอิสระไว้ สันเขาได้จื่อกังอยู่ห่างจากเมืองผิงเอินเจ็ดร้อยกว่าลี้ เป็นที่คาดคิดได้ว่าถึงแม้เข้าร่วมกับได้จื่อเจียนเต๋อ กองกำลังหมิงโจวยังไม่ได้รับผลกระทบอันใด

แต่แผนการของได้จื่อเจียนเต๋อยาวไกลไปแล้ว ในสายตาของนางสามีเป็นคนที่มองการณ์ไกล แต่พอเปรียบกับได้จื่อเจียนเต๋อ เฉกเช่นทารกมือพบกับผู้ใหญ่ เรื่องนี้สร้างความไม่สบายใจแก่นางยิ่ง

ตู้ปาลาเห็นบุตรหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็นว่างมือบนหัวไหล่นางกล่าวว่า “เรารู้จักได้จื่อเจียนเต๋อ มันเป็นคนถือคุณธรรม ครึ่งกระโน้นอาแหย (คำเรียกตัวเองของบิดา) กับเอ้อป้อ (ลุงรอง) ของเจ้าผนีกกำลังกำจัดซุนอันลู่ ได้จื่อเจียนเต๋อรู้ตัวว่าซุนกำลังอ่อนด้อยกว่า ยังนำกำลังมาล้างแค้นให้กับซุนอันลู่ สุดท้ายล้างแค้นไม่สำเร็จ ตัวเองแทบทั้งชีวิตในหนองน้ำ”

มันขบคิดแล้วกล่าวสืบท่อ “ตอนนี้ได้จื่อเจียนเต๋อเพิ่งแทนที่เกาซือตำเตรียมกระทำการใหญ่ เสี่ยวจิวเข้าร่วมกับมัน ผลตอบแทนต้องไม่เลว เหนืออาแหยจะลองดูว่าสามารถผูกสัมพันธ์กับหวังเจียนจวินหรือไม่ มันกับได้จื่อเจียนเต๋อเกี่ยวดองเป็นญาติ หากว่ามันช่วยดูแล เสี่ยวจิวสมควรจะมีพื้นที่หยืนหยัดอยู่ได้” กล่าวจบเดินกลับไปยังที่ทำการกรมเมือง ทิ้งให้ตู้เจวียน

นั่งเหม่อมองแสงโคมไฟต่อไป

บรรยากาศในงานเลี้ยงครึกครื้นกว่าเดิม เนื่องจากสตรีล้วนล่าถอยไป บุรุษทั้งหลายยิ่งดื่มกินอย่างเต็มที่ เฉินหมิงเจิ้นคิดทำความเข้าใจกับสภาพของกองกำลังตระกูลไต้ หวัข้อสนทนาวนเวียนอยู่ที่สนเขาไต้หวัจื่อกัง หวังฝูเป่าก็ตอบคำถามอย่างละเอียด

เฉินหมิงเจิ้นกล่าวอย่างกึ่งเลื่อมใสกึ่งถ่อมตนว่า “เมื่อเปรียบกับไต้หวัเทียนอ๋อง เราผู้แซ่เฉินค่อยพบว่าตัวเองตื่นเขินนัก พี่หวัง ขอดื่มให้กับไต้หวัเทียนอ๋องอีกจอกหนึ่ง”

หวังฝูเป่าดื่มเร็วเกินไป เริ่มส่งเสียงอ้อแอ้กล่าวว่า “น้องแซ่เฉินเกรงอกเกรงใจไป ไต้หวัเทียนอ๋องเคยบอกต่อพวกเราว่า ในห้วงกลียุคเช่นนี้ การฆ่าคนเป็นความสามารถประการหนึ่ง การชุบชีวิตผู้คนก็เป็นความสามารถประการหนึ่ง ต้องสามารถฆ่าคนและชุบชีวิตผู้คน จึงเป็นผู้กล้าหาญที่แท้จริง น้องเราสามารถดูแลพื้นที่รกร้างจนมีสภาพเช่นนี้ ทว่าแดนเหอเป่ย์ไม่มีบุคคลที่สองอีก”

เฉินหมิงเจิ้นสั่นศีรษะกล่าวว่า “พี่หวังชมเชยไปแล้ว”

หวังฝูเป่ากล่าวอย่างจริงจังว่า “นี่เป็นคำพูดจากใจจริง ก่อนนี้เราไม่ยอมรับนับถืออยู่บ้าง พอเข้าเมืองมา เห็นบ้านช่องห้องหับ ถนนหนทางต่างๆ ยังมีท่าทีที่ชาวบ้านมีต่อท่าน ค่อยทราบว่าคุณไฉนยืนหยัดอยู่ในเมืองผิงเินได้ ชั่วชีวิตนี้เราเลื่อมใสเหล่าไต้หวัที่สุด น้องเราจัดอยู่อันดับสอง”

ตู้ปาลาเดินเข้ามาร่วมงาน กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เสียขวัญไหนเลย วิจารณ์ร่วมกับไต้หวัเทียนอ๋องได้ มันจะอย่างไรยังเยาว์วัย ต้องได้รับการชี้แนะจากท่านกับไต้หวัเทียนอ๋อง”

หวังฝูเป่าค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านมิใช่บอกว่าต่างคนต่างคบหา ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันหรือ? สำหรับกับเฉินต้าตังเจี๋ย เราจะคบหา มันเป็นเรื่องไปชั่วชีวิต”

ตุปาลาอาศัยความมีเมตตาเสนอว่า “อย่างนั้นพวกท่านพานสาบานเป็นพี่น้องกัน”

หวังฝูเป่าตอนแรกงงงงง จากนั้นปรบมือหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ความคิดอันประเสริฐ น้องแซ่เฉิน เราสามารถอาจเอื้อมหรือไม่?”

เฉินหมิงเจิ้นล่วงรู้ความคิดของตุปาลา จึงขานรับว่า “พี่หวังกล่าววาจาใด นี่เป็นความปรารถนาของเราผู้แซ่เฉินอยู่แล้ว ท่านนี้เป็นน้องเราหวังเอ้อเหมา พวกเราสาบานเป็นพี่น้องมาก่อน ประจวบกับมันก็แซ่หวังไม่ทราบว่าเป็นพี่น้องของท่านด้วยหรือไม่?”

หวังฝูเป่ากล่าวโดยไม่ขบคิดว่า “ย่อมสามารถ เราเคยได้ยินชื่อของน้องแซ่หวังมา มันอาศัยทัพม้าหาร้อยนายถล่มทัพใหญ่หลายพันคนของเว่ยเหวินเซิง ทอดตาทั่วแดนเหอเป่ย์ถือเป็นบุคคลแรก”

ไม่ว่ากองกำลังหมิงโจว หรือกองกำลังตระกูลโด้ว เห็นว่าความเคลื่อนไหวนี้มีความหมายอย่างใหญ่หลวง ดังนั้นไม่มีผู้ใดคัดค้าน พวกเขาก็กู้ขึ้นเตรียมการ

ตุปาลาสั่งคนตั้งโต๊ะบูชาที่กลางที่ทำการกรมเมือง ตนเองทำหน้าที่สักขีพยาน หวังฝูเป่า เฉินหมิงเจิ้นกับหวังเอ้อเหมาพากันบอกวันเดือนที่เกิด หวังฝูเป่ายอมเป็นพี่ใหญ่ เฉินหมิงเจิ้นเป็นน้องรอง หวังเอ้อเหมาเป็นน้องสุดท้อง ทั้งสามสาบานต่อฟ้า จากนั้นคารวะซึ่งกันและกัน พอถึงหน้าขึ้น ดวงตาต่างทอประกายอันอบอุ่น

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่า คำสาบานซึ่งตอนแรกแฝงไว้ด้วยผลประโยชน์กลับส่งผลสะท้อนต่อชีวิตของคนทั้งสาม แม้แต่แดนเหอเป่ย์ก็เกิดมรสุมปั่นป่วนวุ่นวาย

กองกำลังหมิงโจวกราศึกติดต่อกันได้รับความเสียหายอย่างหนัก หลังจากวันอีกหลายวัน เฉินหมิงเจิ้นมุ่งอยู่กับการบรรจุฝังศพผู้ตาย ดูแลผู้บาดเจ็บ

เพื่อป้องกันว่ากองกำลังหวากังอาจย้อนกลับมาใหม่ หวังฝูเป่าตกลงใจรั้ง
อยู่อีกหลายวัน ช่วยวางมาตรการป้องกันให้กับเงินหมิงเจิ้น

อย่าได้เห็นมันรู้จักหนังสือไม่กี่ตัว ไม่เคยศึกษาตำราพิชัยสงครามมา
ก่อน แต่มีความรู้ด้านการทหารไม่น้อย มีบางส่วนที่เงินหมิงเจิ้นละลายไป
คนหยาบกร้านเช่นมันกลับมองทะลุปรุโปร่ง หวังเอ้อเหมากับพวกถามถึง
วิธีแก้ไข มันก็บอกกล่าวอย่างมีเหตุมีผล

แม่ทัพหลายนายไม่ยอมรับนับถือ จึงถกยุทธการบนกระดานกับ
หวังฝูเป่า ทุกครั้งล้วนถูกหวังฝูเป่าใช้ไพร่พลที่น้อยกว่าเช่นฆ่าจนแตกพ่าย
อยู่เทียนชือไม่ยินยอมพร้อมใจ ทำประลองฝีมือด้วย หวังฝูเป่ารับคำท้า
ทั้งสองฝ่ายพอปะมือกัน อยู่เทียนชืออาศัยกำลังแขนที่ทรงพลังมีเปรียบกว่า
แต่พอกระโดดขึ้นบนหลังม้า ก็ถูกหวังฝูเป่าอาศัยวิชาขี่ม้าอันชำชองหลอกล่อ
จนหัวหมุน ถูกจู่โจมไล่หลายครั้งครา

เมื่อเป็นเช่นนี้เหล่าแม่ทัพกองกำลังหมิงโจวค่อยทราบว่เหนือฟ้า
ยังมีฟ้า เจี้ยวโถว (หัวหน้าฝึกสอน) ของตนแม้เปรี๊ยะปราวทั้งบุนและบู แต่
หากเอ่ยถึงการรบทัพจับศึก เกรงว่ายังอยู่ห่างจากหวังฝูเป่าช่วงหนึ่ง ดีที่
เจี้ยวโถวตัดสินใจเข้าร่วมกับไต้เวเจี้ยนเตอ ไม่เช่นนั้นหากหวังฝูเป่าฉวยโอกาส
ที่กองกำลังหมิงโจวอ่อนเปลี้ย ยกกำลังมาจู่โจม กำลังทั้งหมดคงพินาศ
ย่อยยับสิ้น

หลังจากคลุกคลีกันสิบกว่าวัน เหล่าแม่ทัพกองกำลังหมิงโจวต่าง
คบหาหวังฝูเป่าเป็นสหาย คนผู้นี้มีนิสัยเปิดเผย ทั้งโอ้อ้ออาจหาญ ควรแก่
การคบหา หลังจากนั้นเงินหมิงเจิ้นนำหวังฝูเป่าไปตรวจตราเมืองผิงเอินกับ
แม่น้ำหมิงส่วย ทางหนึ่งให้ชาวบ้านทั้งหลายทราบว่าตัวเมืองผิงเอินทั้งสาม
เปลี่ยนเจ้าของแล้ว อีกทางหนึ่งให้หวังฝูเป่าทำความเข้าใจกับกองกำลัง
หมิงโจวในเชิงลึกกว่าเดิม

หวังฝูเป่าคาดเดาออกว่าเงินหมิงเจิ้นยังไม่สบายใจ จึงไม่บายเบี่ยง

ทางพนองทางหมตยู่ทเมองขงจ ง ตนเองท รมม เตเตเต เมเนนทมงเจนเบ
ตามทีต่าง ๆ ยามนี้ใกล้เทศกาลตงชว (เพ็ญเดือนแปด) อากาศเย็นสบาย
พี่น้องทั้งหลายเดินทางพลาสนทนาพลา เมื่อหิวโหยก็ล่าสัตว์ปิก แล้ว
รับประทานกับเหล้าข้าวเหนียว ตลอดรายทางกลับตลอดไปรุ่งโล่งใจนัก

หวังฝูเป่ามองดูที่น่านอกเมืองผิงเอิน ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า
“น้องเรา เราผู้พี่เดินทางทั่วแดนเหอเป่ย ยังไม่เคยพบเห็นสถานที่สุขสงบ
ถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าทหารโดยรอบไม่อาจทำอะไร เพราะว่าท่านพิชิตใจ
ผู้คนจนหมดสิ้น”

เฉินหมิงเจิ้นประสานมือบนหลังม้า กล่าวว่า “พี่หวังชมเกินไป
ข้าพเจ้าก็ถูกบีบบังคับจนปัญญา จึงตั้งตัวเป็นขุนนางท้องถิ่นแทน”

หวังฝูเป่ายังทอดสายตามองไกล กล่าวด้วยความคาดหวังว่า “หากว่า
สถานที่ต่าง ๆ ในเขตปกครองผิงหยวนจวินเป็นเช่นเดียวกับที่นี่ คงประเสริฐ
แท้”

เฉินหมิงเจิ้นงงงันวูบจึงกล่าว “ไต้หวันอ๋อง มิใช่คิดคั้นความสงบ
สุขให้กับท้องถิ่นหรือ?”

เมื่อเอ่ยถึงหัวข้อนี้ หวังฝูเป่าอดทอดถอนใจมิได้ กล่าวว่า “เหล่าไต้หวัน
เพิ่งครองอำนาจไม่กี่วัน ไหนเลยเห็นผลในบัดดลได้? อย่าว่าแต่สถานการณ์
ทางด้านนั้นสืบสนกว่าด้านนี้ ยังมีเกาไคเต้า หยางกงซิง ฉีหยวนหลาง
และพวกคอยขัดคอ”

ไต้หวันเจี้ยนเต๋อเพียงตั้งข้อสมมติฐาน ส่วนเฉินหมิงเจิ้นทำความจริง
ให้ปรากฏ นี่เป็นสาเหตุที่หวังฝูเป่านับถือเลื่อมใส มันไม่คิดปกปิดการ
แก่งแย่งช่วงชิงในสันเขาไต้หวันจี้กั๊ง เนื่องจากเฉินหมิงเจิ้นจะช้าเร็วต้อง
ประสบปัญหาเหล่านี้ ควรบอกกล่าวล่วงหน้า จะได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้

หวังฝูเป่ากล่าวอีกว่า “ตอนที่เกาต้าตังเจีย (หัวหน้าใหญ่แซ่เกา) ยัง
มีชีวิตอยู่ เคยนิกระแวงเหล่าไต้หวัน เพื่อมิให้ตกเป็นเป้าโจมตี เหล่าไต้หวันได้

แต่เก็บงำความคิดต่าง ๆ ไว้”

เงินหมิงเจิ้นก็เคยประสบเหตุเช่นนี้ ดังนั้นเข้าใจได้ ครั้งกระโน้นระหว่างที่มันอยู่ใต้ร่มธงของจางจินเชิง มันไม่เลือกวิธีไหลไปตามกระแส หากแต่หลบหน้ามาบุกเบิกสถานที่อีกแห่งหนึ่ง

หวังฝูเป่าขบคิดแล้วกล่าว “แต่ที่ท่านวางใจ เหล่าไต้หวันจะไม่เลิกล้มแต่กลางคัน ปัญหาของมันในตอนนี้เป็นคือไม่มีผู้ช่วยที่เหมาะสม พี่น้องทั้งหลายมาจากวงนักเลง รู้จักแต่ฆ่าคน ไม่มีปัญญาชุบชีวิตคน ท่านเมื่อมาแล้ว จะได้ช่วยเหล่าไต้หวันคิดอ่านวางแผน”

เงินหมิงเจิ้นรีบโบกมือกล่าวว่า “นั่นกลับมิกล่า ข้าพเจ้าเพิ่งเข้าสังกัด ยังไม่ประกอบความดีความชอบ ไหนเลยกล้าคาดหวังตำแหน่งสูงส่ง หากไต้หวันอ่องให้เกียรติ เพียงแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นนายอำเภอก็พอแล้ว”

หวังฝูเป่ากล่าวถามว่า “เป็นความจริง? เรายังคิดเสนอให้เหล่าไต้หวันแต่งตั้งท่านเป็นขุนนางนาเอียนเสียอีก”

เงินหมิงเจิ้นยืนยันคำหนึ่ง มันทราบว่าหวังฝูเป่ามีนิสัยเปิดเผย หากตนเองไม่บอกกล่าวให้กระจ่างชัด ภายหน้ามันอาจเสนอให้ไต้หวันแต่งตั้งตนเองเป็นโจ้เซียง (มหาเสนาบดี) เสียอีก

ตอนนี้ไต้หวันเจี้ยนเต๋อยังไม่ตั้งตนเป็นอ่อง เพียงคิดแต่งตั้งตำแหน่งแก่ผู้ได้บังคับบัญชา เพื่อจัดระเบียบสถานที่ ไยต้องช่วงชิงตำแหน่งโจ้เซียงหรือขุนนางนาเอียนอันจอมปลอม มิสู้อยู่เฝ้าเมืองผิงเอิน รอดูเหตุเปลี่ยนแปลงของแผ่นดินประเสริฐกว่า

ดังนั้นเงินหมิงเจิ้นกล่าวถามว่า “ก่อนที่จะพี่หวังเดินทางมา ไม่ทราบไต้หวันอ่องเอ่ยถึงเป้าหมายระยะใกล้ของพวกเราต่อท่านหรือไม่?”

หวังฝูเป่ายกมือเกาศีรษะกล่าวว่า “เรื่องนี้...คล้ายไม่ได้เอ่ยถึง อาจบางที่เราเดินทางมาอย่างรีบร้อน มันไม่ทันบอกต่อเรา”

นี่ก็ยากโทษว่าหวังฝูเป่าเกิดความลำบากใจ ไต้หวันเจี้ยนเต๋อเพียงตั้งข้อ

สมมติฐานไว้มากหลาย ยังไม่ได้บอกขั้นตอนที่เป็นนามธรรมต่อมัน อาจ
บางที่ไต้หวันตัวเองยังไม่ทราบว่าควรทำอะไร จึงบรรลุความเป็นจริง
อาจบางที่ไต้หวันเองเห็นว่ามันเป็นแม่ทัพบู๊ ไม่ต้องสนใจเรื่องของขุนนาง
ขุน จึงไม่เอ่ยถึง จะอย่างไรหวังฝูเป่าตอบไม่ได้ ดังนั้นพบเห็นความผิดหวัง
ในดวงตาของเฉินหมิงเจิ้น

การวาดรูปขนมเปี๊ยะดับความอดอยาก ถึงแม้แก้ปัญหาเฉพาะหน้า
แต่สุดท้ายผู้คนต้องหิวโหยตาย หลายปีมานี้เฉินหมิงเจิ้นไม่ได้กล่าววาจา
ทางลมปาก หากแต่กระทำเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของท้องถิ่น และเพื่อ
ปากท้องของราษฎรจริงๆ หากว่าไต้หวันเอง...

หวังฝูเป่าตะกุกตะกักว่า “เหล่าไต้หวัน...” มันพบว่าตนเองขาดวาทีศิลป์
มีคำพูดเต็มอกไม่สามารถถ่ายทอดออกมา ดีที่ยามนั้นบังเกิดเสียงก๊อบม้อ
เร่ร้อนไล่หลังมา

หวังฝูเป่าซึ่งบอกว่ามีเรื่องราว พลังบังคับม้าเปิดทางให้ เฉินหมิง
เจิ้นผงกศีรษะ กล่าวเสียงราบเรียบว่า “สมควรไม่มีเรื่องใหญ่โตอันใด”

เพื่อป้องกันมิให้ทูตสื่อสารส่งข่าว สร้างความปั่นป่วนแก่สถานที่
มันแบ่งการข่าวออกเป็นหลายระดับ ผืนธงที่ด้านหลังก็แบ่งเป็นหลายสี
เห็นทูตสื่อสารที่ควมม้าไล่กวาดตามมาเสียบธงสีเหลืองอ่อนสามผืน
หมายความว่า ระหว่างที่ทั้งหมดออกตรวจตรา ที่เมืองชิงจางมีเรื่องสำคัญ
แต่ไม่มีอันตรายใด

ชั่วพริบตาทูตสื่อสารควมม้ามาถึง คนลอยตัวลงจากหลังม้า โถม
ถึงเบื้องหน้าเฉินหมิงเจิ้น ยกชูกระบอกไม้ไผ่ขึ้นกล่าวว่า “เรียนดำดั่งเจีย
มีแขกผู้มีเกียรติมาถึงเมืองชิงจาง ฮุหยินขอให้ท่านรีบกลับไป”

เฉินหมิงเจิ้นทวนคำแขกผู้มีเกียรติ พลังรับกระบอกไม้ไผ่จากมือ
ทูตสื่อสาร ตนเองเป็นเพื่อนหวังฝูเป่าออกตรวจสถานที่ ยังมีแขกผู้มี
เกียรติใดมีศักดิ์ฐานะสูงกว่าหวังฝูเป่าอีก

มันไม่ทันอ่านข้อความในกระบอกไม้ไผ่ หวังฝูเป่าก็คาดการณได้
กล่าวว่า “คาดว่าเป็นเหล่าไต้ส่วงคนมา เมื่อหลายวันก่อนเราใช้คนควมม้าเร็ว
รายงานข่าวที่ท่านเข้าร่วมต่อมัน มันคงยินดียิ่ง ดังนั้นส่งคนมาหาหรือ
รายละเอียดกับท่าน”

เงินหมิงเจิ้นส่งเสียงดังอึมม ล้วงม้วนกระดาษจากในกระบอกไม้ไผ่
พบว่าเป็นจดหมายลายมือของตู้เจวียน ในจดหมายมีคำผิดไม่น้อย แต่ยืนยัน
ว่าแขกผู้มีเกียรติมาจากสันเขาไต้จื่อกังจริง ๆ จึงหันไปกล่าวกับทูตสื่อสารว่า
“ไม่มีเรื่องใหญ่อันใด หลังเที่ยงพวกเราค่อยกลับไป พี่หวัง แขกหรือมา
หาท่าน”

หวังฝูเป่าทวนคำถามหาเรา เงินหมิงเจิ้นส่งจดหมายให้ ยัมพลาง
กล่าวว่า “เป็นขุนพลหญิงนางหนึ่ง ดันดันเป็นพันลี้มาหาท่าน”

ทั้งหมดถูกสะกดความกระตือรือร้นสนใจขึ้นมา จับจ้องมองหน้าหวัง
ฝูเป่า หวังฝูเป่าหน้าแดงฉานจรดล่ำคอ ตะกุกตะกักว่า “เม่ย์เม่ย์ (น้องสาว)
ของเหล่าไต้ผู้นี้เป็นวีรสตรี ถือเป็นมือขวาของเหล่าไต้ เรากับนางไม่มี
ไม่มี...”

มันยังปฏิเสธ ทั้งหมดยิ่งหัวร่ออย่างเบิกบานใจ หวังฝูเป่าถึงกับ
หลังเหวี่ยงโซมหน้า กัดฟันร้องว่า “ไม่ได้เป็นไปตามที่พวกท่านคาดคิดไว้
พวกเรา ยังไม่มีการหมั้นหมาย อย่าว่าแต่ต่อให้มาหาเราแล้วจะเป็นไร
เราอายุมากกว่าพวกท่าน สมควรแต่งงานแต่แรกแล้ว”

ทุกคนหัวร่อฮาฮา ในใจต้องการชมดูว่าคุณหนูไต้หานางนี้เป็นยอด
หญิงอันใด กลับพิชิตหวังฝูเป่าจนเรียบ ๆ ร้อย ๆ ซึ่งความจริง ที่บ้านของ
เงินหมิงเจิ้นมียอดหญิงนางหนึ่ง ก่อนแต่งงานยกชีหน้าหยกตู้เจวียนเป็น
นางโจรอันดุร้าย แต่หลังแต่งงานยังนุ่มนวลกว่ากุลสตรีในหอห้อง มิเพียง
เคารพเชื่อฟังสามี มิหน้าซำยังวางตัวสมกับเป็นพี่สะใภ้

ภายใต้ความคิดกลั่นแกล้งก่อกวน ระหว่างเดินทางกลับ ตัวนซิง

และพวกพากันล้วงถามหวังฝูเป่า คิดหลอกถามถึงเรื่องราวที่สนุกสนาน หวังฝูเป่ากลับตะกุกตะกัก ไม่สามารถให้รายละเอียดได้ สุดท้ายเงินหมิงเจิ้น ไม่อาจทนดูสืบไป จึงถลึงตาใส่กล่าวว่า “เก็บงำไว้บ้าง ไต๋วหนี่เจียนจวิน (แม่ทัพหญิงแซ่ไต๋ว) รูปโฉมอย่างไร ทั้งหมดไม่รู้จักเบิ่งตาตัวเองหรือ?”

ทั้งหมดกลั่นหัวร่อไว้อย่างยากเย็น หวังฝูเป่ากล่าวเสริมว่า “หงเสี้ยน (เส้นด้ายแดง) มีวิชาฝีมือติดตัว ผู้ใดล่วงเกินนาง ผู้นั้นต้องรับความเจ็บปวดแล้ว”

ทั้งหมดหัวร่อครืนใหญ่ พากันกล่าวว่า “ไต๋วหนี่เจียนจวินมีวิชาฝีมือสูงส่งนักหรือ?”

“เปรียบกับท่านเป็นอย่างไร?”

เมื่อเอ่ยถึงวิชาฝีมือของหญิงคนรัก หวังฝูเป่าค่อยลดความเขินอายลง กล่าวว่า “นางย่อมต่างกับเรา เรามีอาชีพตีเหล็ก จึงมีร่างกายแข็งแรง นางเป็นอิสตรี ไม่สามารถประลองกำลังกับบุรุษ จึงใช้ท่าเพลงที่แยบคาย เมื่อตอนที่เหล่าไต๋วมีส่วนพัวพันกับคดีของซุนอันลู่ หงเสี้ยนมีอายุเพียงสิบสองขวบ ทางกำลั้งล้อมบ้านตระกูลไต๋วไว้ นางถือดาบฝ่าออกจากวงล้อม ทั้งยังช่วยชีวิตหลานชายตัวน้อยออกมา...”

เมื่อสามารถฝ่าวงล้อมของทหารทางการออกมา สตรีนางนี้ต้องมีฝีมือไม่ธรรมดา มิน่าเล่าหวังฝูเป่าทั้งรักทั้งเกรงกลัวนาง พร้อมกันนั้นในใจทั้งหมดนึกวาดภาพของหญิงสาวอันดูร้ายขึ้น นางมือหนึ่งถือดาบเหิงเตา ปล่อยผมยุ่งสยาย ใบหน้าก็ขโลมด้วยโลหิต

ทั้งหมดสนทนาปราศรัยตลอดทาง รอจนรุ้ดถึงเมืองชิงจาง ท้องฟ้าก็มืดค่ำลงแล้ว ทั้งหมดคันที่หัวใจยากจะเกา พานติดตามอยู่ด้านหลังเงินหมิงเจิ้น เมื่อบรรลู่ถึงที่ทำการกรมเมือง ตูเจวียนก็นำกำลั้งที่อยู่เฝ้ารักษาเมือง พร้อมด้วยไต๋วหงเสี้ยนออกมา นางไหนเลยเป็นหญิงสาวอันดูร้ายที่ถือดาบมัน กลับคล้ายเด็กหญิงข้างบ้าน ร่างสูงโปร่ง หน้าตา

หมดจดงดงาม สวมเสื้อแดงใส่กระโปรงเขียว ยืนอยู่ข้างกายตู้เจวียน ดูเผินๆ คล้ายเป็นสองศรีพี่น้องอีก

หวังฝูเป่าพอเห็นหน้าไต้หวงเสียน ก็ตื่นเต้นตึงเครียดขึ้นมา ตะกุกตะกักถามว่า “ท่าน ท่านมาทำอะไร?”

ไต้หวงเสียนเลิกคิ้วเรียวงาม ย้อนถามว่า “ข้าพเจ้ามาไม่ได้หรือ หาไม่ก็ท่านไม่ต้องการให้ข้าพเจ้ามา?”

หวังฝูเป่าร้อนรุ่มจนถูมือทั้งสองกล่าวว่า “ไม่ เพียงแต่ระหว่างทาง ไม่สงบเรียบร้อย เรา...”

ไต้หวงเสียนยามอยู่ต่อหน้าผู้คนมากมาย ไม่สะดวกกับการสร้างความลำบากใจแก่มันไป จึงเดินเข้ามาจุดติ่งมือของมันไว้ กล่าวว่า “เป็นพี่ใหญ่ให้ข้าพเจ้ามา เขาจะนำกำลังตามหลังมา กลัวว่าเงินด้าตั้งเจียเตรียมการไม่ทัน ดังนั้นใช้ให้ข้าพเจ้าล่องหน้ามาบอกกล่าวสักคำ”

ทั้งหมดพอฟัง ต้องชมเชยในใจ ‘สมกับเป็นยอดหญิง ไม่เสียทีที่เป็นเมย์เมย์ (น้องสาว) ของไต้หวงเจียนเต๋อ’

ที่น่าเลื่อมใสไม่เพียงเป็นรูปโฉมโฉมพรรณและกำลังขวัญของนาง ยังมีไหวพริบปฏิภาณที่แสดงออก เพียงบอกกล่าวไม่กี่คำ ก็ปลอบขวัญหวังฝูเป่า ทั้งสื่อสารต่อเงินหมิงเจิ่นว่า ไต้หวงเจียนเต๋อกำลังเดินทางมา แต่ไม่มีความประสงค์ร้ายใด ดังนั้นใช้ให้เมย์เมย์มาก่อน

เอ่ยถึงความคิดอ่าน หวังฝูเป่าสับสนยังไม่เท่าไต้หวงเสียนคนหนึ่ง จึงกล่าว “พี่ใหญ่ไต้หวงก็มาแล้ว มันมาทำอะไร?”

ตู้เจวียนชิงบอกให้เข้าที่ทำการกรมเมืองแล้วค่อยว่ากล่าว ทั้งหมดพอฟังค่อยลงจากหลังม้า ติดตามหลังเงินหมิงเจิ่นทยอยเข้าที่ทำการกรมเมือง เช็ดหน้าเช็ดตา พลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วค่อยรวมตัวกันใหม่

ตู้เจวียนค่อยประกาศว่า “ไต้หวงเจียนอ่องควบคุมสันเขาไต้จื่อกังได้ใหม่ นำกำลังยึดครองเขตปกครองผิงหยวนกับป้อไห่จวิน จากนั้นตีชิงตัว

เมืองกับป้อมค่ายที่อยู่ทางตะวันออกของเมืองชิงหยาง อีกไม่นานจะรุกรมาถึงแม่น้ำจางส่วย”

เหล่าแม่ทัพกองกำลังหมิงโจวรับฟังจนสุดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ จากสันเขาได้วิ่งจี้กั๋งถึงริมแม่น้ำจางส่วย มีตัวเมืองป้อมค่ายใหญ่น้อยยี่สิบกว่าแห่ง ถึงแม้ว่าเมื่อปีก่อนเผชิญการจู่โจมจากจางจินเชิงกับเกาซือต้า ได้รับความเสียหายอย่างหนัก แต่หลังจากที่จางจินเชิงกับเกาซือต้าทยอยเสียชีวิต ทหารทางการได้รับการสนับสนุนจากหลี่ซีทำการควบคุมพื้นที่ใหม่ ยามนี้ไต้่วเจี้ยนเต๋อเพิ่งโค่นขุนนางดูเลเซตปกครองจ้าวจวินกว๋อเซวียนไม่ถึงหนึ่งเดือน ภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งเดือนกลับรวบรวมกำลังไพร่พลยึดครองเซตปกครองสองแห่งครึ่ง ไต้่วเจี้ยนเต๋อผู้นี้ใช้มีสามหัวหกกรหรือไม่?

ไต้่วเจี้ยนเต๋อไม่มีสามหัว และไม่มีหกกร มันมีรูปร่างสูงใหญ่เช่นเดียวกับชาวเหอเป่ย์ทั่วไป ไหล่บ่ากว้างช่วงขายาว โครงกระดูกใหญ่ บวกกับกรำแดดลมอย่างยาวนาน สีผิวจึงคล้ำอยู่บ้าง

มันมีขนคิ้วดกหนา รับกับดวงตาที่แวววาว แต่ว่าประกายตาไม่ดูร้าย หากแฝงความหมายยั่วเย้าอยู่บ้าง โดยเฉพาะยามยิ้ม แววต่ายิ่งอ่อนโยนกว่าเดิม คล้ายกับเด็กชายที่เล่นการละเล่นโดยไม่รู้เบื่อผู้หนึ่ง

เงินหมิงเจิ้นนำแม่ทัพกองกำลังหมิงโจวออกไปต้อนรับทัพใหญ่ของไต้่วเจี้ยนเต๋อที่เมืองหลินซิงเซตปกครองชิงเหอจวิน ในฐานะผู้ใต้บังคับบัญชา มันไม่กล้ารบกวนให้นายเหนือเดินทางไกลมาเยี่ยมเยือนตนเอง จึงเลือกวิธีนี้แสดงความเคารพของตน ทั้งกำหนดที่มันสำหรับความเคลื่อนไหวขั้นต่อไป หากไต้่วเจี้ยนเต๋อคิดโจมตีหยางสั่งฮู่ย พอขึ้นเหนือไปอีกสองชั่วยามจะถึงเมืองชิงไห่ มาตราว่าเกิดเหตุแปรเปลี่ยนเหนือความคาดหมาย กองกำลังหมิงโจวก็สามารถถอยร่นมาตั้งรับที่แม่น้ำจางส่วย

ไต้วเจี้ยนเต๋อมองปราดเดียวก็ล่วงรู้จิตใจของเงินหมิงเจิ้น จึงสัน
ศิระกล่าว่า “เด็กน้อยยี้ดถือเราเหล่าไต้ว (คนแซ่ไต้ว) เป็นคนเยี่ยงไร วางใจ
เถอะ ตราบใดที่เราเหล่าไต้วยังมีชีวิตอยู่ จะไม่ปล่อยให้ผู้ใดแตะต้อง
ตัวเมืองผิงเอินทั้งสามกับหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อเด็ดขาด”

เงินหมิงเจิ้นคิดไม่ถึงว่าไต้วเจี้ยนเต๋อจะกล่าวตรงๆ เช่นนี้ ต้องหน้า
แดงวูบ กล่าว่า “ผู้น้อยเพียงคิดมาต้อนรับจู่กง (นายเหนือผู้สูงศักดิ์) หา
มีจุดประสงค์อื่นไม่” มันรู้สีกว่าริมฝีปากแห้งผาก ใจเขม็งตึงเครียด ต้อง
ปลุกปลอบตนเองในใจ ‘เยือกเย็นไว้ อย่าได้แสดงความขลาดเขลาและอย่า
ได้หลงคารมโดยง่ายดาย’

จากประสบการณ์อันเจ็บปวดที่ผ่านมา ทำให้มันไม่ไว้วางใจผู้ใด ไม่ว่า
อีกฝ่ายจะเป็นผู้อาวุโสอันอ่อนโยน หรือว่าผู้กล้าอันหยาบกร้าน หากว่า
ไต้วเจี้ยนเต๋อสัตย์ซื่อถื่อมันเช่นเดียวกับคำบรรยายของหวังฝูเป่า ไหนเลย
นั่งตำแหน่งหัวหน้าใหญ่สันเขาไต้วจื่อกังอย่างมั่นคงได้?

ตำแหน่งจำฝูงของสุนัขป่าได้จากฟันเขี้ยว หาใช่พึ่งพาเมตตาธรรม
ไม่ เงินหมิงเจิ้นในยามนี้มีใช้เงินเสียจิวเมื่อหลายปีก่อน มันรักษาสติ
สัมปชัญญะส่วนหนึ่ง และความระแวงสงสัยส่วนหนึ่งไว้ตลอดเวลา วง
นักเลงขนานฉายานามมันว่ามังกรเก้าหัว เงินหมิงเจิ้นเห็นว่านามนี้ออก
จะเกินจริงไป หากว่ามันมีศีรษะเก้าหัวจริง คงมีเพียงหัวหนึ่งยื่นไปข้างหน้า
ส่วนอีกแปดหัวมองไปด้านหลัง

ไต้วเจี้ยนเต๋อยิ้มเล็กน้อย ไม่เปิดโปงว่าคำพูดของเงินหมิงเจิ้นมีข้อ
ขัดแย้งกับการแสดงออกของมัน มันเข้าใจความคิดอ่านของชายหนุ่ม
หากว่าเปลี่ยนเป็นตนเอง ก็ต้องห่อหุ้มตัวเองไว้อย่างแน่นหนา เพียงแต่
มันซ้ำของชำนาญกว่า ขณะที่เงินหมิงเจิ้นยังไม่แนบเนียนพอ

ไต้วหงเสี้ยนเกรงว่าทั้งสองพอบพบกันก็มองหน้ากันไม่ติด จึง
กระตุนม้ามากล่าว่า “เสี่ยวจิวเกอ (พี่ชาย) กับเจวียนจื่อเจีย (พี่สาว) เกรง

ว่าทัพใหญ่ขาดเสบียงสนับสนุน จึงเตรียมการไว้ล่วงหน้า เขาสามารถ
กะเกณฑ์ชาวบ้านหลายหมื่นขนส่งเสบียงมาถึงเมืองหลินชิ่ง”

ยามอยู่เบื้องหน้าพี่ชายตัวเอง น้ำเสียงของนางแฝงแววออกอ่อนของ
หญิงสาวอยู่หลายส่วน ดังนั้นดึงดูดความสนใจของทั้งหมดไว้

สีหน้าไต้หวันเจี้ยนเต๋อก็ทอแววรักเอ็นดู มันเป็นต้นเหตุให้ตระกูลไต้หวัน
ถูกทางการกวาดล้างสิ้น ทั้งสามสืบกว่าชีวิตคงเหลือบุตรชายตนเองกับ
เม่ย์เม่ย์ (น้องสาว) ที่อายุอ่อนกว่าตนเองเกือบยี่สิบปี ดังนั้นไม่ว่าน้องสาว
ผู้นี้ทำอะไร ไต้หวันเจี้ยนเต๋อล้วนไม่ถือสา

ไต้หวันเจี้ยนเต๋อสั้นศีรษะกล่าวว่า “เราบอกแล้วว่าอย่าได้รบกวนชาวบ้าน
ของน้องแซ่เฉิน พวกมันสู้รบตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิถึงกลางฤดูใบไม้ร่วง...”

คำพูดตอนท้ายกล่าวกับเฉินหมิงเจิ้นและพวก ตอนนี้กองกำลัง
ตระกูลไต้หวันมีกำลังกล้าแข็งเสบียงเต็มเปี่ยม ไม่จำเป็นต้องขูดรีดจากกองกำลัง
หมิงโจว ทั้งไม่คิดฉกฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบ ทั้งสองฝ่ายต้องอยู่
ร่วมกันอีกยาวนาน ควรแสดงความจริงใจออกมา

แต่การเดินทางมาของไต้หวันหงเสียนครั้งนี้ไม่ได้เสียเที่ยวเปล่า
อย่างน้อยฟังจากถ้อยคำที่นางเรียกหาเฉินหมิงเจิ้นสองสามมีภรรยา แสดง
ว่าทั้งสองฝ่ายมีสัมพันธภาพอันดี คราครั้งนี้มันใช้ให้หวังฝูเป่ำนำกำลังมา
ช่วยเหลือเฉินหมิงเจิ้น ประการสำคัญคือพิจารณาเห็นว่าหวังฝูเป่ามีนิสัย
เปิดเผยจริงใจ สามารถได้รับความรู้สึกที่ดีจากอีกฝ่ายได้โดยง่าย

จริงดังคาดหมาย เฉินหมิงเจิ้นพอฟังมีสีหน้าสำนึกขอบคุณ กระตุ้น
ม้าออกมากล่าวว่า “ปีนี้ทางด้านข้าพเจ้าเก็บเกี่ยวได้ไม่เลว สามารถป้อน
เสบียงแก่ทัพใหญ่หนึ่งเดือน อย่าว่าแต่หวังเจี้ยนจวินยกกำลังมาช่วยคลาย
สถานการณ์ สมควรเก็บเกี่ยวทรัพย์สินจากสมรภูมิลักส่วนหนึ่ง”

ไต้หวันเจี้ยนเต๋อกล่าวว่า “มันถึงอย่างไรมาสายไปบ้าง นี่ต้องโทษว่า
เราพอได้รับข่าว ไม่ได้ตัดสินใจในทันที จนเสียเวลาไปหลายวัน ไม่เช่นนั้น...”

เงินหมิงเงินรีบกล่าวว่า “จู่ก่งอย่าได้กล่าวเช่นนั้น ทางด้านของท่าน ก็รำลึกติดต่อกัน สามารถปลื้กตัวมาช่วยเหลือผู้น้อย ผู้น้อยก็สำนึก ขอบคุณมากแล้ว”

กล่าวตามความสัตย์ ก่งกำลังหมิงโจวต้องถูกผนวกเข้ากับไต้ว เจี้ยนเต๋อ สร้างความผิดหวังแก่ผู้ไต้บังคับบัญชา แต่เปรียบกับการถูกหวังเต๋อเหยินฮุกกลืนเข้าไป ยิ่งดีกว่ามากนัก

ไต้วเจี้ยนเต๋อโบกมือกล่าวว่า “อย่าได้กล่าวแล้ว เด็กน้อยยิ่งเกรงอกเกรงใจ เราผู้แซ่ไต้วยิ่งปวดศีรษะ มา พวกเราเข้าเมืองไปแล้วค่อยว่ากล่าว” กล่าวจบเคลื่อนไหวกวเช่นเดียวกับหวังฝูเป่าเมื่อวันก่อน กระตุ่นม้าเข้าหา ก่งกำลังหมิงโจวที่ด้านตรงข้าม

เงินหมิงเงินรีบบังคับม้าติดตาม พลาญปรายตาบอกไปให้พี่น้องทั้งหลายเปิดทาง สงควอให้กับหวังเอ้อเหมาก็กแยกขบวนออกจากกัน ไช้ว่ฮอกยาวเป็นช่องเขาสายหนึ่ง แสดงความเคารพต่อไต้วเจี้ยนเต๋อ

ไต้วเจี้ยนเต๋อประสานมือคารวะตอบ หวังฝูเป่า ไต้วหงเสียนและขุนนางบุนบูไต้รมธงของไต้วเจี้ยนเต๋อ ยกตัวอย่างช่งเจ็งเป็น ขงเต๋อเจา หลิงจั้งซึ่งเพิ่งเข้าร่วม พี่ภรรยาคนก่อนของไต้วเจี้ยนเต๋อนามเฉาตัน ยังมีขุนพลนามเกาหยาเสียนและหยวนจวินหมิง ล้วนติดตามอยู่ด้านหลังไต้วเจี้ยนเต๋อ ทอยยัดผ่านขบวนของก่งกำลังหมิงโจว

ทุกคนบังเกิดความรู้สึกว่ ก่งกำลังซึ่งมีจำนวนสามพันกว่าคนนี้ ยากเขมือบกกลืนได้ เหล่าขุนนางบุนดูจากชุดเกราะที่เรียบร้อย และอาวุธที่หมดจดของพี่น้องก่งกำลังหมิงโจว เกิดข้อสรุปเช่นนี้ ส่วนแม่ทัพบูทั้งหลายถูกรอยแผลทั้งเก่าและใหม่ของพี่น้องก่งกำลังหมิงโจวดึงดูดสายตาไว้ รอยแผลเป็นเป็นเกียรติยศของทหารเก่า ขณะที่ทหารเก่าเป็นจิตวิญญาณของขบวนทัพ ก่งกำลังหมิงโจวหลงเหลือกำลังเพียงนี้ แต่ว่า ก่งกำลังเพียงนี้หากคิดเสี่ยงชีวิต ต่อให้ทัพใหญ่หลายหมื่นก็ยากจะกลืน

ลงคอ

ไต้วเจี้ยนเต๋อหันไปกล่าวกับผู้ติดตามทางด้านหลังว่า “เราบอกแต่แรกแล้วว่า น้องแซ่เฉินเป่รื่องปราดทั้งบุนและบู๊ เป็นบุคคลที่ยากจะพบพาน เรากล่าวไม่ผิดกรรมมัง?”

ซ่งเจิ้งเป็นขานรับว่า “กล่าวถูกต้อง มิน่าเล่าหยางสั่งฮู่ไม่สนใจฝูงโจรโดยรอบ เพียงคิดโจมตีเมืองผิงเอิน เนื่องจากกองกำลังหมิงโจวเป็นผีในท้อง ส่วนกองโจรอื่นเป็นรอยเกลื่อน ได้แต่สะกิดให้เกิดอาการคันโอ หลายปีนี้ราชสำนักไม่กระทำเรื่องอื่น เอาแต่บีบบังคับผู้หาญกล้าสู่จุดอับ”

เกาหยาสี้นไม่พอใจรูปแบบการกล่าววาจาของซ่งเจิ้งเป็น จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ตอนนี้ซ่งเซี่ยนเซิง (ท่านซ่ง) สังกัดสันเขาไต้วจื่อกังแล้ว”

ไต้วเจี้ยนเต๋อยิ้มพลางกล่าวว่า “ซ่งเซี่ยนเซิงเพียงบอกกล่าวตามตรง” ขุนนางบุนส่วนใหญ่ของมณฑลถูกบังคับให้ยอมสวามิภักดิ์ บางครั้งกล่าวในมุมมองของทางการ แต่ขอเพียงข้อเสนอของมันเป็นประโยชน์ต่อกองกำลังตระกูลไต้ว สามารถกล่าวได้อย่างเต็มที่

ขงเต๋อเจารู้จักพูดจากว่าซ่งเจิ้งเป็น ยิ้มพลางกล่าวว่า “ขอแสดงความยินดีต่อไต้วเทียนอ๋อง และขอแสดงความยินดีต่อเฉินเจี้ยนจวิน”

ไต้วเจี้ยนเต๋อเหลือกตากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “หนอนตำราท่านสอพลออันใด สมควรบอกกล่าวให้กระจ่างชัด”

ขงเต๋อเจาสมกับที่สืบตระกูลขงกลับกล่าวว่า “ห้วงกลียุควุ่นวาย เจ้าชีวิตต้องเลือกขุนนาง ขุนนางก็ต้องเลือกเจ้าชีวิต จู๋กง (นายเหนือผู้สูงศักดิ์) ได้ตัวเฉินเจี้ยนจวิน นับเป็นความโชคดี เฉินเจี้ยนจวินได้พบกับจู๋กง ก็เป็นโชควาสนา...” คำพูดของมณฑลเสียงมโหรีกลบดบังไป ที่แท้มาถึงประตูเมืองหลินชิ่งแล้ว

ไต้วเจี้ยนเต๋อมีไช่หัวหน้าโจรผู้หนึ่ง

ขณะที่รับการตรวจสอบจากคนของสันเขาไต้วเจือกัง ฉินหมิงเจิ้น ก็สำรวจดูตงเจีย (นายจ้าง) คนใหม่ของตน ไต้วเจี้ยนเต๋อมีไช่โจรธรรมดาผู้หนึ่ง หากกล่าวให้แน่ชัดคือ มันเหนือกว่าผู้หาญกล้าหรือขุนนางใหม่ที่เคยพบพานมาหลายเท่า ไม่ว่าจะเป็นนายอำเภอหลินก็ดี จางจินเซิงก็ดี หามีบุคลิกท่วงท่าเช่นที่ไต้วเจี้ยนเต๋อแสดงออกไม่

นับตั้งแต่ทั้งสองพบหน้ากัน ไต้วเจี้ยนเต๋อกล่าววาจาไม่ถึงยี่สิบคำ แต่ในคำพูดสิบกว่าคำนี้แสดงออกถึงท่วงท่าทำนองที่แตกต่าง องค์ประกอบของกองกำลังตระกูลไต้วค่อนข้างซับซ้อน ขุนนางบุนแม่ทัพบูมีความคิดแปลกแยก อาจบางทีพวกมันไม่ทันสังเกต แต่ฉินหมิงเจิ้นที่เป็นคนนอกรู้สึกได้ว่า ระหว่างพวกมันไม่ลงรอยกัน ฉินหมิงเจิ้นทราบชัดความสามารถของตนเองไม่สามารถรวมกลุ่มบุคคลที่มีนิสัยแตกต่างเหล่านี้เข้าด้วยกัน แต่ว่าไต้วเจี้ยนเต๋อกลับกระทำได้

ขุนนางบุนราชวงศ์สุยที่ถูกกวาดต้อนมาชมชอบหาเรื่อง คิดอาศัยถ้อยคำที่สามหาพระบารมีความคับข้องใจที่ต้องตกอยู่ในรังโจร ไต้วเจี้ยนเต๋อก็ฟังออก จึงใช้ท่าทีที่เปิดกว้างรองรับความโกรธแค้นนี้ เพื่อให้ขุนนางบุนทำการเปรียบเทียบว่า หัวหน้าโจรเช่นมันเปรียบกับขุนนางในราชสำนักสุย ผู้ใดมีคุณสมบัติของผู้นำมากกว่า

ส่วนแม่ทัพบูที่ติดสอยห้อยตามไต้วเจี้ยนเต๋ออยู่ก่อนก็ชมชอบอวดโอ่คุณวุฒิของตนเอง คิดย้าเตือนให้ผู้อื่นรู้สึกถึงการคงอยู่ของตนเอง ไต้วเจี้ยนเต๋อก็รองรับพวกมันให้พวกมันรู้สึกว่าได้ตงเจีย (หัวหน้าใหญ่) ของตนเองแตกต่างกับผู้อื่น

ยังมีอีกกลุ่มหนึ่งจัดอยู่ประเภทต้นหญ้าบนกำแพงที่เอนลู่ตามลม อยู่ไปไม่มีหลักการอันใด ผู้ใดกล้าแข็งก็เข้าร่วมกับผู้นั้น ทั้งถนัดในการประจบสอพลอ ไต้วเจี้ยนเต๋อก็รองรับไว้เช่นกัน ทั้งยังนำคำสอพลอของ

พวกมันแปลงเป็นเรื่องราวที่ตลกขบขัน

ตอนนี้ผู้ที่ไต้หวันต่อสู้เพื่อความสนใจยังคงเป็นเงินหมิงเจิ้นกับ
ขุนพลในสังกัด มันไม่เพียงแต่เกี่ยวกับการศึกครั้งสำคัญของเงินหมิงเจิ้น สรุป
ผลได้ผลเสียของแต่ละเหตุการณ์ ทั้งยังอาศัยรูปร่างลักษณะ จำแนกออก
ว่าผู้ใดเป็นหวังเอ้อเหมา ผู้ใดเป็นจางจิ้น ผู้ใดเป็นจางจูผี ทั้งยังกล่าวคำ
ชมเชยอย่างเหมาะสม แม้แต่กับอู่เทียนชือซึ่งเพิ่งเข้าสังกัดกองกำลัง
หมิงโจวไม่ถึงหนึ่งปี ก็ถกถึงการสั่งการพลเดินเท้ากับมัน

เงินหมิงเจิ้นยิ่งแลกเปลี่ยนความคิด ยิ่งยอมรับนับถือตงเจีย (นายจ้าง)
คนใหม่ มันพบว่าต่อให้กองกำลังหมิงโจวไม่ถูกสถานการณ์บีบคั้นให้เข้าร่วม
ตนเองก็ไม่มีคุณสมบัติในการปฏิเสธ ในกองกำลังหมิงโจว มีแต่ตนเองที่
เล่าเรียนหนังสือมากที่สุด คิดอ่านรอบคอบที่สุด แต่เพียงดูจากขุนนางบุน
ที่ติดตามหลังไต้หวันต่อสู้ ก็ล่วงรู้ระยะห่างของทั้งสองฝ่ายได้

การทำความเข้าใจนี้สร้างความท้อแท้แก่เงินหมิงเจิ้นอยู่บ้าง ที่แท้
ในละแวกเมืองผิงเอินรอบหนองน้ำจวีเยี่ยเจ้อ ตนเองเป็นชนชั้นแนวหน้า
แต่หากเปรียบกับไต้หวันต่อสู้ ค่อยทราบว่ามันใดคือกบน้อยก้นบ่อ ขณะ
นี้ท้อแท้ใจ ยังนึกโชคดีที่ตอนนี้ทั้งสองฝ่ายยังมีความสัมพันธ์อันดี ไม่
เช่นนั้นไม่ทราบว่าภายภาคหน้ากองกำลังหมิงโจวจะมีสภาพอย่างไร?

อย่างรวดเร็วมาถึงที่ทำการกรมเมือง ไต้หวันต่อสู้มอบหมาย
หน้าที่ดูแลไพร่พลให้กับขุนพลคู่ใจ ตนเองตอบรับคำเชิญของเงินหมิงเจิ้น
นำขุนนางบุนแม่ทัพบู๊ล่าหลังหลายก้าว รอจนเงินหมิงเจิ้นสองสามีภรรยา
เข้าประตูไปก่อน ค่อยติดตามเข้าไป นี่นับเป็นวิธีให้การยกย่องประการหนึ่ง

หลังจากนั่งเรียบร้อย เจ้าบ้านก็ยกน้ำชามา ชั่วครูให้หลังตั้งเจียวิน
ใช้คนจัดอาหารว่างมาถึง ไต้หวันต่อสู้ตักน้ำชาครึ่งถ้วย หยิบอาหารขึ้น
หนึ่งรับประทาน ทางหนึ่งกล่าวว่า “วิธีการที่พี่น้องทั้งหลายใช้ออกแม้แตกต่างกัน
แต่ว่ามีเป้าหมายเดียวกัน ดังนั้นบุญคุณความแค้นที่แล้วมาล้วนยกเลิกไป

พวกเราต่อสู้กันเองไม่มีความหมาย มิสู้พันเป็นเชือกเส้นเดียวกันแข็งข้อต่อทหารทางการ”

เหล่าผู้กล้าที่ติดตามไต้วเจี้ยนเต๋อมาปราบหยางสั่งฮุย พี่น้องของกองกำลังตระกูลไต้ว ยังมีแม่ทัพกองกำลังหมิงโจวพากันกล่าวว่า “พี่ใหญ่ไต้วกล่าวถูกต้อง”

“เทียนอ๋อง (เทวราช) กล่าวมีเหตุผล”

“ยินดีรับคำสั่งจากไต้วเทียนอ๋อง”

ไต้วเจี้ยนเต๋อหันมาทางเงินหมิงเจิ้นถามยั่วว่า “เงินดั่งเจีย (หัวหน้าแซ่เงิน) คิดเห็นอย่างไร?”

เงินหมิงเจิ้นประสานมือกล่าวว่า “เมื่ออยู่ใต้ร่มธงของลุง ย่อมต้องรับคำสั่งจากลุง”

ไต้วเจี้ยนเต๋อฉวยโอกาสกล่าวว่า “ตอนนี้หยางกงซิงอยู่ในสังกัดเรา มันกลัวว่าพอฟบท่าน ท่านจะลงมือต่อมัน จึงซ่อนตัวอยู่ในขบวนไม่กล้าเผยโฉม ท่านเมื่อกล่าวเช่นนั้น เราจะเรียกมันออกมารับประทานอาหารว่างกัน”

ระหว่างเงินหมิงเจิ้นกับหยางกงซิงไม่มีความแค่นั่นใด เพียงแต่ครั้งกระโน้นฝ่ายตรงข้ามฉวยโอกาสที่มันประลองฝีมือกับหลิวเจาอัน ลูกฮือแข็งข้อต่อจางจินเซิง ตอนนี้จางจินเซิงเสียชีวิตแล้ว เหตุการณ์ครั้งนั้นก็เฉกเช่นควันเมฆผ่านไป ดังนั้นเงินหมิงเจิ้นยิ้มพลางกล่าวว่า “ลุงเมื่อออกปาก ผู้น้อยไหนเลยไม่ปฏิบัติตาม ลุงส่งคนไปเชิญมันเข้ามา ผู้น้อยจะคอยควบคุมพี่น้องทั้งหลายเอง”

ไต้วเจี้ยนเต๋อบังเกิดความยินดีที่เงินหมิงเจิ้นให้เกียรติมัน ผงกศีรษะพลางถามว่า “เหล่าตู๋ (คนแซ่ตู๋) กับอู่เหย (นายที่ห้า) เล่า? โฉนไม่เห็นพวกมันทั้งสอง? พวกเราไม่ได้พบกันหลายปีแล้ว”

เงินหมิงเจิ้นมุ่ดลูกขึ้นกล่าวว่า “ขอบคุณลุงที่ถามไถ่ เยี่ยฟู (พ่อตา)

กับเฮ่ออู่สู (อาที่ห้าแซ่เฮ่อ) ล้วนอยู่เฝ้าบ้าน”

ไต้เวเจียนเต๋อกล่าวว่า “เด็กน้อยมีบุญวาสนากลับใช้ให้เหล่าตู้เป็นพ่อบ้าน” พลาหงยิบฉวยอาหารว่างอีกชิ้นหนึ่ง ปากกล่าวว่า “ท่านนั่งลงเถอะ ทั้งหมดก็นั่งลงรับประทาน หลังเที่ยงพวกเราก็ออกเดินทาง อย่าให้เต๋าทารกหยางสั่งฮ่วยหลบหนีไป”

ขุนนางบุนแม่ทัพบู๊สังกัดสันเขาไต้เวเจียนกับรูปแบบการกล่าววาจาของไต้เวเจียนเต๋อ ดังนั้นพากันรับคำ ทั้งหมดรับประทานอาหารว่างจนหมดสิ้น ตู้เจียนส่งคนเข้าครัวไปยกมาอีกหลายเที่ยว เหล่าไพร่พลหญิงวิ่งจนหลังเหงื่อโชกหน้า ค่อยป้อนจนทั้งหมดอิ่มท้อง

ไต้เวเจียนเต๋อเติมน้ำชาอีกอีกหนึ่ง ค่อยกล่าวกับเงินหมิงเจิ่นว่า “น้องแซ่เงิน ในมือท่านไซ้มีแผนที่ของเมืองชิงเหอหรือไม่ แผนที่ของเราเป็นของเมื่อหลายปีก่อน ไม่แน่ว่าจะแม่นยำพอ”

เงินหมิงเจิ่นประสานมือบอกให้รอสักครู่ ชั่วครู่ก็ชักนำที่ปรึกษา กลุ่มหนึ่งเข้ามา ทั้งหมดกางแผนที่กับพื้น ทั้งจัดเตรียมเบี่ยงกับเมล็ดข้าวแทนกองกำลังไพร่พล

เงินหมิงเจิ่นอธิบายว่า “แผนที่ฉบับนี้ผ่านการปรับปรุงเมื่อปีก่อน ถือว่าละเอียดลออ หากลู่ก่งเตรียมบุกเมืองที่ตั้งของเขตปกครองชิงเหอจวิน ผู้น้องมีข้อเสนอสองประการ หนึ่งนั้นเมืองชิงเหอยังรักษากำแพงเมืองไว้ คราก่อนจางต้าตังเจียยกกำลังไป หยางสั่งฮ่วยเลือกละทิ้งเมืองหลบหนี ตอนนั้นจางต้าตังเจียรีบไล่ติดตาม ไม่ทันทำลายแนวป้องกันของตัวเมือง”

ไต้เวเจียนเต๋อผงกศีรษะกล่าวว่า “ดูท่าหากคิดดีหัก มีปัญหายุ่งยากอยู่บ้าง”

เงินหมิงเจิ่นกล่าวสืบท่อ “สอง ที่ตั้งเมืองของเขตปกครองชิงเหอจวินอยู่ห่างจากชายแดนเขตปกครองชินตูจวินเพียงไม่กี่สิบลี้ หลิวจื่อเหอแห่งเขตปกครองชินตูจวินมีการคบหากับหยางสั่งฮ่วย อาจยกกำลังมา

คล้ายวงล้อม เพียงหลิวจื่อเหอไม่น่าวิตก แต่หลี่ซีที่หนูนหลังมันกลับตึงมือยิ่ง”

นี่เป็นสาเหตุที่มันหลังจากโค่นซังเสียนเหอ ไม่ฉวยโอกาสทวงถามความแค้นจากหยางสั่งฮุย กองกำลังหมิงโจวขาดอุปกรณ์ดีเมือง หากสู้รบยืดเยื้อจะนำความสูญเสียมาสู่ฝ่ายตน ขณะที่เขตปกครองทั้งหมมีกำลังกล้าแข็ง ไม่ควรต่อแยะพวกมัน

ไต้วเจี้ยนเต๋ออดทนรับฟังจนจบ ค่อยยกมือตบไหล่มัน ยิ้มพลาบกล่าวว่า “ระหว่างนี้ท่านอุ่นวายไปแล้ว แทบไม่ได้รับฟังข่าวคราวเบื้องนอก หากยังเป็นเช่นนี้สืบไป ภายภาคหน้าต้องพลาดท่าเสียทีแน่นอน”

เฉินหมิงเจิ้นถูกตบไหล่จนตะลึงลานอยู่บ้าง ประสานมือกล่าวว่า “ตั้งเจียโปรดซี่แนะ”

ไต้วเจี้ยนเต๋อกล่าวว่า “ระหว่างนี้ที่เบื้องนอกเกิดเรื่องมากมาย แม่ทัพทหารเสือหลอฮุยยกทัพลงใต้ หัวหอคุม่งมาที่รังเก่าของหลี่ซี หลี่ซีกลับถูกราชสำนักทำร้าย กำลังทหารพินาศย่อยยับสิ้น กระทั่งซากศพยังมหาไม่พบ”

พริบตานั่นไม่เพียงแต่เฉินหมิงเจิ้นกระโดดปรวดขึ้นมา แม้แต่หวังฝูเป่า หวังเอ้อเหมาและแม่ทัพกองกำลังหมิงโจวต่างร้องอุทานออกมา ข่าวคราวนี้เหลือเชื่อไปแล้ว เมื่อสัปดาห์ก่อนพวกมันยังได้ยืนยันว่าทัพเกร่งของหลี่ซีโจมตีกองกำลังหวากังแตกพ่าย ก่อนหลังห่างกันสิบกว่าวัน กลับเกิดความเปลี่ยนแปลงถึงเพียงนี้

หลี่ซีตายแล้ว

เสาหลักต้นสุดท้ายที่ค้ำยันราชสำนักสุยถูกคนในราชสำนักโค่นล้มลงเอง

ราชวงศ์สุยใกล้สิ้นสลาย ถึงเวลาที่เหล่าผู้กล้าลุกฮือขึ้นชิงความเป็นใหญ่แล้ว

สุนัขป่ากับกวางเล่า ใช้เตรียมพร้อมแล้วหรือไม่?

จวบกระทั่งเดินทัพถึงหน้าเมืองชิงเหอ เงินหมิงเจิ้นยังไม่ฟื้นจากความตก
ตะลึง

หลี่ซีเมื่อแพ้ว่ายล้มตาย กองกำลังป้อหลิงอาจถูกหลอ้อล้มล้างไปได้
ทุกเมื่อ หากทราบว่ากองกำลังป้อหลิงจะมีจุดจบเช่นนี้ ตนเองก็ไม่จำเป็นต้อง
ต้องเร่งทำศึกกับหยางสั่งฮู่และหลูฟางหยวน จนเป็นเหตุให้ถูกซังเสียนเหอ
ตลบหลัง ทั้งเผชิญการคุกคามจากหวังเต๋อเหยิน จวบจนสุดท้ายได้แต่
เข้าร่วมกับไต้วเจี้ยนเต๋อ

หากสืบสาวจนถึงที่สุด เงินหมิงเจิ้นเพียงพลาที่ข่าวสารถูกปิดกั้น
ไม่ได้มองเห็นภาพรวม ปล่อยให้ไต้วเจี้ยนเต๋อซุบมือเปิบไปหวังผู้ปากกล่าว
ไม่ผิด ไต้วเจี้ยนเต๋อติดตามความเคลื่อนไหวของผู้หาญกล้าแดนเหอเป่ย์
ทุกคน ทำการศึกษาผลการสู้รบของคนเหล่านั้น เพื่อประเมินคู่ต่อสู้บน
เส้นทางมิจฉีพทุกคน

นี่คือข้อแตกต่างระหว่างเงินหมิงเจิ้นกับไต้วเจี้ยนเต๋อ มันรู้จักแต่
ดูแลพื้นที่มุมหนึ่ง ส่วนไต้วเจี้ยนเต๋อพิเคราะห์ถึงภาพรวม กองกำลังหมิงโจว
รบร้อยครั้งชนะร้อยครา แต่ยิ่งสู้รบยิ่งอ่อนแอ ส่วนกองกำลังตระกูลไต้ว
แม้สู้แพ้ติดต่อกัน กลับทะยานขึ้นฟ้าในคราเดียว

ไต้วเจี้ยนเต๋อเป็นคนละเอียดรอบคอบ ดูออกว่าตลอดรายทาง
เงินหมิงเจิ้นมีความในใจหนักอึ้ง จึงไม่มอบหมายให้กองกำลังหมิงโจว
เป็นกำลังหลักในการสู้รบ ทั้งยังแบ่งลิ่วล้อที่รับสมัครเข้ามาใหม่ให้กับกอง
กำลังหมิงโจวสองพันคน เป็นการชดเชยกำลังพลที่สูญเสียไปกับการทำศึก

พฤติกรรมนี้ไม่ว่าเกิดจากใจจริง หรือว่าจงใจแสดงออก ล้วนสร้างความ
ตื่นตันใจแก่ผู้คน หลังจากที่ตั้งค่ายที่นอกเมืองชิงเหอแล้วเสร็จ
เงินหมิงเจิ้นจึงนำหวังเอ้อเหมา จางจิ้นและตัวนซิงมายังทัพกลางของไต้ว
เจี้ยนเต๋อ เพื่อแสดงความขอบคุณ

ไต้วเจี้ยนเต๋อกำลังรับประทานข้าว พอได้รับรายงานจากองครักษ์

ก็ปลั๊กขามตะเกียบไปด้านข้าง ผุดลุกขึ้นสั่งว่า “ยกออกไปก่อน อีกสักครู่ ค่อยอ่อนให้กับเรา ทั้งขงชาป่านหนึ่ง เรากับเงินเจียนจวินจะจับชาพลาง สันทนาพลาง”

องครักษ์คนสนิทรับคำหันกายไป ไต้เว้เจียนเต๋อทางหนึ่งเปลี่ยนเสื้อผ้า ทางหนึ่งออกคำสั่งว่า “ในตู้ที่หลังค้ายมีชาที่หลี่มีส่งมาใหม่ พวกเจ้าไปหา เหล่าขง (คนแซ่ขง) ขออนุญาตเปิดไขตู้ นำชามาเลี้ยงแขก”

องครักษ์คนสนิทรับคำอีกคราวิ่งปราดไปในใจต้องครุ่นคิด ‘มิใช่คน ขลาดที่ย่อมสวามิภักดิ์หรือ? ไต้เว้เทียนอ๋องไยต้องให้ความสำคัญถึง เพียงนี้?’

ขงเจิ้งเป็นซึ่งอยู่ในเหตุการณ์พอฟังกลับบังเกิดความรู้สึกผิดแผก แตกต่าง ราชวงศ์สยง่อนแง่นใกล้พังครืนลง แต่แผ่นดินต้องไม่ระส่ำ ระสายตลอดไป ในฐานะบัณฑิตนักศึกษาก็เคยมีความฝัน “ปกครองแผ่นดิน” ขงเจิ้งเป็นต้องเสาะหาผู้หาญกล้าที่แท้จริงท่านหนึ่ง อาศัยผู้หาญกล้านี้ สานฝันของตนเอง ทั้งจะได้รับการจารึกในประวัติศาสตร์เช่นชื่อหมาเซียง หยู* กับขงเบ้ง

ไต้เว้เจียนเต๋อเป็นนายเหนือที่คู่ควรกับการติดสอยห้อยตามหรือไม่? จากการสังเกตของมัน ไต้เว้เจียนเต๋อนอกจากถือกำเนิดจากตระกูลยากจน และบางครั้งพูดจาเปิดเผยไปแล้ว โดยพื้นฐานประกอบด้วยคุณสมบัติของ เจ้าชีวิตแรกตั้งประเทศ โดยเฉพาะจิตใจที่เปิดกว้าง สุดท้ายผู้หาญกล้าทั่วไป จะเทียบเปรียบเทียบได้

ขณะที่คิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย แว่วเสียงไต้เว้เจียนเต๋อกับเงินหมิงเจิ้นดัง มาว่า “ไม่ต้องรีบร้อน เราล้อมเมืองชิงเหอไว้แล้ว ทั้งมอบหมายให้หวังผู่ เป่ากับหยางกงซิงนำกำลังออกลาดตระเวน หยางสั่งฮู่ไม่มีปีกงอกเงย หรือยังจะโบยบินขึ้นฟ้าได้ ท่านกับพี่น้องทั้งหลายเพิ่งกรำศึกมา มิสู้ไป

---

* ปราชญ์บัณฑิตสมัยราชวงศ์ฮั่น

พักผ่อนสักหลายวัน ให้ผู้อื่นลงมือก่อน แล้วค่อยนำกำลังออกไปเช่นหมา
หยางสั่งอยู่...”

“จูงให้ความเมตตา ผู้น้อยสำนึกขอบคุณยิ่ง แต่ผู้น้อยกับพี่น้อง
ทั้งหลายได้รับการเกื้อกูลจากจูง ไม่มีสิ่งใดตอบแทน คิดอาศัยศีระของ
หยางสั่งอยู่มอบเป็นของขวัญแรกพบหน้าต่อจูง”

ขณะกล่าว ทั้งสองฝ่ายทยอยเข้าประตูมา ช่งเจิ้งเป็นจึงผูกคอตายขึ้น
คิดปลื้มตัวไป ไต้วเจี้ยนเต๋อชิงจุดตั้งแขนเสื้อมันไว้กล่าวว่า “ช่งเชียนเซิง
(ท่านช่ง) อย่าเพิ่งไป น้องแซ่เฉินคุ้นกับภูมิประเทศแถบนี้ จะได้ช่วยเสริม
แผนการของพวกเรา ท่านก็อยู่รับฟัง คอยชี้แนะเราผู้แซ่ไต้ว”

ช่งเจิ้งเป็นได้แต่รับคำ ไต้วเจี้ยนเต๋อยังจุดตั้งเงินหมิงเงินเข้ามา
กล่าวว่า “น้องแซ่เฉินมาทีหลัง คาดว่าไม่มีคนแนะนำพวกท่านรู้จักกัน
ท่านนี่คือช่งเจิ้งเป็น เคยเป็นนายอำเภอเมืองเหยาหยาง ถือเป็นขุนนาง
มือสะอาดในแดนเหอเป่ย์ น่าเสียดายที่เกิดในห้วงกลียุค พวกท่านล้วน
เป็นนักศึกษา ควรสนิทสนมให้มากไว้”

เงินหมิงเงินรับทราบนิสยที่ตื้อรั้นของช่งเจิ้งเป็นตั้งแต่หลายวันก่อน
จึงยิ้มพลาการวะอีกฝ่าย ช่งเจิ้งเป็นกลับเกรงอกเกรงใจต่อมัน ประสาน
มือเป็นการคำนับตอบ

ไต้วเจี้ยนเต๋ออดกล่าวมิได้ว่า “วันนี้ช่งเชียนเซิงคล้ายมีอารมณ์ดีไม่
น้อย ก่อนหน้านี้ไม่ว่าท่านพบเห็นผู้ใด...”

ช่งเจิ้งเป็นยิ้มพลาการกล่าวว่า “คนเหล่านั้นรู้จักแต่หมาคนปล้นชิง
ทรัพย์ เราผู้แซ่ช่งย่อมนคร้านที่จะสนใจ เงินเจี้ยนจวินกลับชุบชีวิตผู้คน
แถบเมืองผิงเอิน คู่ควรกับการให้เราคารวะอยู่บ้าง”

ไต้วเจี้ยนเต๋อหัวเราะออกมา วันนี้มันประสบเรื่องราวที่น่ายินดีสอง
ประการ ก่อนอื่นเงินหมิงเงินขันอาสาออกศึก แสดงว่าความพยายามที่
ผ่านมาของมันบังเกิดผล ยังมีช่งเจิ้งเป็นไม่ว่างก้ามเชิงโฆอีก แสดงว่า

หนอนตำราคร่ำครึผู้นี้เริ่มยอมรับตนเองเป็นผู้นำ

ในใจมันยังยินดี น้ำเสียงแสดงน้ำใจออกมากล่าวว่า “นั่ง ล้วนนั่ง
ลงกล่าววาจา ที่นี้ไม่มีคนนอก ไม่ต้องมีพิธีรีตอง พวกท่านทั้งสองนั่งตาม
สบาย เราก็จะทำตัวตามสบาย”

องครักษ์คนสนิทยกน้ำชามา ไต้วเจี้ยนเต๋อรินน้ำชาสองถ้วย
ประคองส่งถ้วยหนึ่งให้กับช่งเจิ้งเป็น อีกถ้วยหนึ่งประคองส่งต่อเฉินหมิงเจิ้น
กล่าวว่า “นี่เป็นชาดี แต่ว่าดีอย่างไร เราไม่อาจบอกกล่าวได้ พวกท่าน
ทั้งสองอาจลิ้มลองทราบได้”

เฉินหมิงเจิ้นรีบผุดลุกขึ้น ยื่นสองมือรับมา ความจริงคิดกล่าว
เกรงอกเกรงใจสักหลายคำ แต่เห็นช่งเจิ้งเป็นเพียงขยับกันเล็กน้อย จาก
นั้นทำการจิบชา ได้แต่ปฏิบัติตาม

ไต้วเจี้ยนเต๋อก็รินน้ำชาให้กับตนเองถ้วยหนึ่ง เป่าจนเย็นลง จากนั้น
ดื่มชารวดเดียวหมดถ้วยกล่าวว่า “รสชาติจิตไปบ้าง หากให้เราผู้แช่ไต้ว
ซื่อเดิม มีสุ้อ้อชาอัดแท่ง...”

ช่งเจิ้งเป็นดื่มจนสำลักออกมา เฉินหมิงเจิ้นก็แทบสำลักน้ำชา ชา
อัดแท่งที่ส่งไปขายนอกกำแพงใหญ่อัดจากใบชาที่หยาบที่สุด เปรียบกับชา
เหมาเจียน* ที่กำลังดื่มอยู่นี้ เฉากเช่นก้อนดินกับไข่มุก ไต้วเจี้ยนเต๋อแสดง
ว่าไม่รู้คุณค่า แต่วามันก็ไม่ถือสาหักกับการเปิดเผยจุดด้อยของตนเอง

ไต้วเจี้ยนเต๋อพลันสลายรอยยิ้มกล่าวอย่างจริงจังว่า “เราผู้แช่ไต้ว
เป็นคนหยาบกร้าน จึงต้องการผู้ช่วยสนับสนุน เพื่อช่วยชีวิตพ่อแม่พี่น้อง
แดนเหอเป่ย์ให้ดำรงอยู่สืบไป หลังจากนั้นต้องขอพึ่งพาท่านทั้งสองแล้ว”

เฉินหมิงเจิ้นรีบผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “ลุงมีคำสั่งใดโปรดบอกมา เรา
ผู้แช่เงินไม่กล้าไม่ปฏิบัติตาม”

ช่งเจิ้งเป็นก็ลุกขึ้นประสานมือคารวะจนจรดพื้นกล่าวว่า “เมื่อวันที่

---

* ชามีชื่อซึ่งปลูกที่ขึ้นหยางมณฑลเหอหนาน

เมืองแตก เราผู้แซ่ซ่งไม่มีความกล้าพลีชีพเพื่อชาติ ได้แต่บาคหน้ามีชีวิตรอยู่ หวังว่าสิ่งที่ต้าอ๋อง (คำเรียกหัวหน้าโจร) กระทำต่อไป มิต้องให้เราผู้แซ่ซ่งนี้กละอายต่อบรรพบุรุษ”

ไต้วเจี้ยนเต๋อรีบกล่าวว่า “ซ่งเขียนเชิงโปรดวางใจ หากคิดกระทำเรื่องชั่วร้าย เราผู้แซ่ไต้วคงกระทำตั้งแต่แรกแล้ว ขอเพียงท่านให้คำชี้แนะอื่นๆ ไม่พูดถึง พ่อแม่พี่น้องแดนเหอเป่ย์ต้องนึกถึงคุณความดีของท่านแน่นอน”

ซ่งเจิ้งเป็นทอดถอนใจทรุดนั่งลง ไต้วเจี้ยนเต๋อมิใช่โอรสสวรรค์ที่แท้จริง แต่ก็มีความจริงใจต่อตนเอง ตนเองได้แต่ประพฤตินั้นนักสู้อยอมตายเพื่อผู้รู้ใจแล้ว

ไต้วเจี้ยนเต๋อหันมากดรางเงินหมิงเจิ้นนั่งลง จากนั้นกล่าวว่า “ซึ่งความจริงต่อให้วันนี้ท่านไม่มาหาเรา คำวันนี้เราก็คงจะไปหาท่าน แต่มิใช่หาหรือเรื่องบุกตีเมืองชิงเหอ สถานที่เพียงหยิบมือเดียวนี้ เราเพียงล้อมไว้ก็สามารถกักหยางสั่งฮู่จนตาย จะอย่างไรหลี่ซีฟอพินาศย๋อยยับ แผ่นดินก็ปั่นป่วนราวข้าวต้มที่เดือดพล่าน หลี่ซีต้องฉวยโอกาสก่อก่อด ทหารทางการเมืองไม่มีปัญญาขึ้นเหนือมา ที่เราคิดหาหรือกับท่านทั้งสองคือแผนในระยะยาว”

เงินหมิงเจิ้นล้งเลเล็กน้อยจึงกล่าว “จู่กงมีความคิดอ่านใด?”

ตอนอยู่ที่เมืองผิงเอน มันไม่นึกถึงอนาคต สาเหตุเป็นเพราะปรากฏศัตรูรายล้อมรอบ ได้แต่ตั้งมั่นกับที่ กระทำการตามความเป็นจริง แต่ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไป หลี่ซีเมื่อพินาศย๋อยยับ ภายในเวลาสองสามปี ราชสำนักคงไม่มีปัญญาเหลียวแลทางเหนือ อย่างนั้นเป็นโอกาสที่นักสู้ผู้กล้าจะได้เคลื่อนไหวแล้ว

ไต้วเจี้ยนเต๋อมองดูซ่งเจิ้งเป็น เห็นดวงตามันก็ตั้งคำถามดูจเดียวกับเงินหมิงเจิ้น จึงกล่าว “หากเอ่ยถึงแผนระยะยาว ย่อมคิดถามไถ่

กระถางตามล่ากว้างแล้ว บอกว่าปลอมขวัญราษฎรปราบปรามพระราชกิติ
ช่วยเหลือปวงชนพ้นจากความเดือดร้อนก็ช่าง สุดท้ายคือก้าวขึ้นแทนที่
ตระกูลหยาง หากเราผู้แซ่ไต้วกระทั่งจิตปณิธานเช่นนี้ยังไม่มี ก็ไม่ต้องฉุด
ลากพวกท่านมาลำบากร่วมกับเราแล้ว”

เงินหมิงเจิ้นกับซ่งเจิ้งเป็นยี่มให้แก่กัน นิกเลื่อมใสไต้วเจี้ยนเตอที่
กล้าทำกล้ารับ หากเป็นผู้อื่นลุกฮือขึ้น ก็ต้องซุกรออ้างว่าเพื่อชำระบัญชี
เจ้าชีวิตกำจัดขุนนางโหด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่บอกกล่าวตามตรงเช่นไต้วเจี้ยนเตอ

ไต้วเจี้ยนเตอกล่าวสืบท่อ “ปัญหาเฉพาะหน้าคือพวกเราจะรับมือ
สถานการณ์ในแดนเหอเป่ย์อย่างไร ขอบอกกล่าวตามตรง เมื่อวันก่อน
หลออีใช้คนส่งจดหมายมานัดหมายเราขึ้นเหนือ ติดตามมันไปชมเหง
ภรรยาമായของหลี่ซี เดือนแบ่งเขตปกครองทั้งหกกัน”

ซ่งเจิ้งเป็นรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ชักถามว่า “ต้าอ๋องรับปาก
หรือไม่?”

ไต้วเจี้ยนเตอสนั้ศีรษะกล่าวว่า “เราไม่ไว้วางใจหลออี เจ้าผู้นี้
ลึกซึ้งชั่วร้ายยิ่ง เมื่อปีก่อนแม่ทัพใหญ่เซวี่ซือส่งได้รับบัญชาให้ลงมา
ปราบปรามเรา คนยังไม่ทันข้ามแม่น้ำจวีหมาเหอกก็เผชิญการชุมนุมโจมตี
ต่อมาผู้คนที่แผ่นดินลั่วนบอกว่าเป็นผู้มือของเรา แต่ว่าสวรรค์เป็นพยาน
ตอนนั้นเราช่วยเกาต้าตั้งเจียสู้รบกับฉีหยวนหลาง ไหนเลยติดปีกโบยบิน
ไปถึงริมแม่น้ำจวีหมาเหอได้?”

ซ่งเจิ้งเป็นก็เคยได้ยินเรื่องนี้ ยามนี้ได้ยินไต้วเจี้ยนเตอกล่าวตัดพ้อ
ค่อยทราบว่าคุณคนทั้งแผ่นดินลั่วนให้ร้ายเทียนอ๋องท่านนี้ หลังจากนั้น
เซวี่ซือส่งตายด้วยความคับแค้น กำลังของมันถูกหลออีเขมือบก๊นไป
อย่างนั้นผู้ที่แอบอ้างชื่อไต้วเจี้ยนเตอชุมนุมโจมตีเซวี่ซือส่ง คงเป็นผู้มือของ
แม่ทัพทหารเสือแล้ว

ขณะครุ่นคิด ซ่งเจิ้งเป็นเสนอแนะว่า “ตอนนี้หลี่ซีพินาศย่อยยับ

กองกำลังหวากังก็สูญเสียไพร่พล ราชสำนักไม่มีบัญชาปราบความไม่สงบที่แดนเหอเป่ย์ แต่ความไม่สงบนี้ไม่คงอยู่ตลอดไป เมื่อถึงเวลาซึ่งเป็นขีดคนควรสะกดความต้องการส่วนตัว จึงรักษารากฐานที่มีอยู่ไว้ได้”

โต้วเจี้ยนเต๋อกล่าวถามว่า “เขียนเชิงหมายความว่าหากเราขึ้นเหนือไปตามคำชักชวนของหลออี ถือว่าถูกความละโมภครอบงำแล้ว?”

ซ่งเจิ้งเป็นกล่าววว่า “เป็นเช่นนั้นจริง เดือนเต็มดวงแล้วจะแหงนเว้าน้ำเต็มเปี่ยมต้องเอ่อล้นออกไป หลออีฉวยโอกาสก่อการร้าย คนเทพลั่นคังแค่น ต้าอ๋องไยต้องยุ่งเกี่ยวด้วย?”

โต้วเจี้ยนเต๋อยังไม่ยินยอมพร้อมใจอยู่บ้าง กล่าววว่า “แต่ว่าหากหลออียึดครองเขตปกครองทั้งหกได้ ไยมิใช่เฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีก?”

ซ่งเจิ้งเป็นแค่นเสียงออกทางจมูกกล่าววว่า “ต้าอ๋องหวั่นวิตกเช่นนั้น หลี่เอียนแห่งเหอตงไยมิใช่ปวดเศียรเวียนเกล้ายิ่งกว่า? อย่าเพื่งบอกว่าไพร่พลในเขตปกครองทั้งหกล้วนจงรักภักดีต่อภรรยาหลี่ซี เพียงศักดิ์ฐานะที่หลี่ฮูหยินสืบเชื้อสายตระกูลหลี่แดนไท่หยวน หลี่เอียนแห่งเหอตงต้องไม่นิ่งดูตายเด็ดขาด”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสรุปวว่า “ดังนั้นเราผู้แซ่ซ่งเห็นว่า ตอนนี้เขตปกครองทั้งหกแม้มกต่ำลง แต่ไม่แน่ว่าจะถูกผู้คนเขมือบกินโดยง่ายตายการต่อสู้ระหว่างเขตปกครองทั้งหกกับทัพม้าทหารเสือยิ่งดุเดือดยิ่งยาวนานพื้นที่ว่างกับระยะเวลาของต้าอ๋องจะเพิ่มขึ้น รोजนทัพม้าทหารเสือถูกลบความคมกล้าไป ต้าอ๋องค่อยกริธาทัพขึ้นเหนือยังไม่สาย”

คำพูดเหล่านี้ ช่วยขจัดความโง่เขลาให้กับโต้วเจี้ยนเต๋อ ต้องกล่าววว่า “เขียนเชิงทั้งเจ้าปัญญาทั้งมองการณ์ไกล หากว่าสันเขาโต้วจื่อกังเรามีผู้คงแก่เรียนเช่นท่านอีกหลายคน แผ่นดินต้องเป็นของพวกเราแน่นอน”

เงินหมิงเจิ่นที่รับฟังอยู่ด้านข้างพลอยได้รับประโยชน์เช่นกัน ต้องนั่งตัวตรง ประสานมือต่อซ่งเจิ้งเป็นกล่าววว่า “เขียนเชิงกล่าวถูกต้อง วัน

นี้ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจ คำว่ายามเช้าระดับพังงธรรม ยามค่ำสามารถตายได้ เป็นรสชาติอย่างไร”

ช่งเจิ้งเป็นการระดม บอกว่าเงินเจียนจวินกล่าวหนักเกินไป จากนั้นเสนอต่อไต้่วเจี้ยนเต๋อว่า “ขอให้เลิกล้มความคิดขึ้นเหนือไปสมทบกับ หลออี ลอบสนับสนุนเขตปกครองทั้งหกรับมือศัตรูเข้มแข็ง ไม่เช่นนั้นต่อให้ต้าอ๋องได้แบ่งปันสามในเขตปกครองทั้งหก หากหลออีฉีกหน้าขึ้นมา พี่น้องของเรายังมิใช่คู่มือของทัพม้าทหารเสือ”

ไต้่วเจี้ยนเต๋อก็สำนึกตัวว่าขีดความสามารถในการสู้รบของลี้ว ล้อ ยังไม่กล้าแข็งพอ จึงผงกศีรษะคล้อยตามว่า “พวกเราชาวมิฉฉาซีสู้รบกัน มักพึ่งพากำลังพวกมาก หากไม่ก็อาศัยความชำนาญภูมิประเทศ หรือว่า ดำเนินแผนอุบายบ้าง แต่เมื่อเผชิญกับผู้ที่มีขุมกำลังที่แท้จริง คนมากไม่แน่ว่าจะมีประโยชน์ นี่เฉกเช่นกับขว้างไข่ไก่ใส่ก้อนเหล็ก ไม่ว่าขว้างมากเท่าใด ก็ไม่อาจทำอย่างไรฝ่ายตรงข้าม”

ช่งเจิ้งเป็นกล่าวว่า “เราผู้แซ่ช่งก็เคยได้ยินมาว่า ปฐมกษัตริย์ราชวงศ์ สุธ่มกำลังทั้งประเทศ ค่อยสร้างทัพม้าทหารเสือขึ้นมาขบวนหนึ่ง หลายปีมานี้หลออีไม่ได้รับการจุนเจือจากราชสำนัก เพื่อเลี้ยงดูทัพม้าทหารเสือ ขบวนนี้ ต้องหันไปขูดรีดจากผู้คนแดนโยวโจว อาศัยสมบัติของพวกเรา ในตอนนี้ คิดเพาะสร้างทัพแกร่งเช่นนี้ เกรงว่าต้องใช้เวลาสามถึงห้าปี น้องแซ่เงินเคยฝึกไพร่พลมา สมควรล่วงรู้ความยากลำบากของการนี้”

เงินหมิงเจินผงกศีรษะรับกล่าวว่า “เป็นเช่นนั้นจริง ไม่ว่าอาวุธ และชุดเกราะล้วนต้องใช้เงิน ช่างฝีมือก็หายากยิ่ง สำหรับม้าศึก การเลี้ยงดู ม้าดีตัวหนึ่ง เพียงพอกับการเลี้ยงไพร่พลสิบคน”

ช่งเจิ้งเป็นกล่าวว่าไต้่วเจี้ยนเต๋อจะสูญเสียความเชื่อมั่นไป จึงกล่าว เสริมว่า “แต่ว่าต้าอ๋องไม่ต้องท้อแท้ คิดช่วงชิงแผ่นดินอันดับแรกพึ่งพา บัญชาสวรรค์ อันดับสองอาศัยลักษณะพื้นที่ อันดับสามต้องครองใจผู้คน

ในจำนวนนี้นับการครองใจผู้คนสำคัญที่สุด ขอเพียงครองใจผู้คนได้ เกรงว่าบัญชาสวรรค์ก็ไม่น่าหวาดหวั่น ลักษณะพื้นที่ก็ไม่อาจพึงพาถือดี”

คำพูดเหล่านี้บอกจะเลื่อนลอยไปบ้าง ดังนั้นช่งเจิ้งเป็นขบคิดแล้ว กล่าวเสริมว่า “อันว่าครองใจผู้คนไม่เพียงได้รับการสนับสนุนจากผู้คน ลดการเก็บภาษีอากร จัดสรรที่ดินทำกิน ให้ราษฎรสามารถมีชีวิตอยู่ได้ ตัวเองก็ต้องทำให้พื้นที่เกิดความมั่งคั่ง พื้นที่พอมั่งคั่ง กิจการต่างๆ ก็จะตามมา ชาวบ้านพอมีเงินเหลือ ก็จะชักนำพ่อค้ามา เมื่อมีพ่อค้า ก็สามารถจัดหาเหล็กโลหะ วัสดุไม้และเครื่องหนัง เมื่อมีเงินทอง มีสิ่งของ มีช่างฝีมือที่เพียงพอ ตัวเองก็สามารถจัดสร้างชุดเกราะหลอมตีอาวุธได้เอง

“ซึ่งความจริงความคิดอ่านของผู้คนจำกัดยิ่ง ไม่มีผู้ใดชอบความยากจน พวกเราทางด้านนี้เกิดความบริบูรณ์ ผู้คนภายนอกยากจนขั้นแค่น เมื่อคนภายนอกคิดบุกตีเข้ามา ชาวบ้านเพื่อรักษาทรัพย์สินตนเอง ย่อมต้องต่อสู้เสี่ยงชีวิต เมื่อถึงเวลาครบคร้วใหญ่จ่ายเงินมอบเสบียง ชาวบ้านลงแรงแข็งขัน จะเกิดความร่วมแรงร่วมใจกัน

“ส่วนการทำศึกสู้รบ เป็นความถนัดจัดเจนของต้าอ๋องกับเฉินเจียนจวิน เราไม่ชอบกล่าวมากความ เพียงคิดเน้นย้ำว่าข้าศึกก็ต้องรับประทานเสบียง ม้าศึกต้องกินหญ้าและน้ำ ต่อให้เป็นไพร่พลม้าศึกทั้งกล้าแข็งกว่านี้ หากอดอยากสักสิบวันครึ่งเดือน ก็ได้แต่อ้อมมือรอความตาย ทัพม้าทหารเสือแม้อาจหาญ ยากที่จะปะทะได้ แต่หากถ่วงเวลายืดเยื้อออกไปที่พึงพามีใช้ความองอาจของไพร่พล หากแต่เป็นรากฐานของกันและกัน เมื่อสืบสาวถึงที่สุด ยังคงเป็นปัญหาของจิตใจมวลชนกับเสบียงเงินทอง”

คำพูดเหล่านี้อยู่ในหนังสือหน้าหา แต่เมื่อกล่าวจากปากช่งเจิ้งเป็นกลับกลายเป็นสมจริงสมใจ ทำให้นึกโยงไปถึงความพินาศย่อยยับของเกาซือต้ากับจางจินเชิง สร้างความพลุ่งพล่านใจแก่ตัวเจียนเต๋อ ทางด้านเฉินหมิงเจิ้นพลอยนึกถึงผลได้ผลเสียจากการสู้รบมาหลายปี

การสู้รบหากเข้าสู่สภาพยืดเยื้อ ข้อสำคัญคือรากฐาน ก็คือกำลัง
ทรัพย์และจิตใจคน หากว่าได้ยินคำบรรยายของซ่งเจิ้งเป็น มันจะไม่ปะทะ
กับซ่งเสียนเหอ หากแต่ละทั้งเมืองชิงจางกับผิงเอิน รวมกำลังอยู่ในสมรภูมิ
ตั้งรับ ขอเพียงยืดเวลาออกไป ด้านเสบียงบำรุงของซ่งเสียนเหอจะมี
ปัญหาอย่างแน่นอน

อย่างนั้นกองกำลังหมิงโจวจะรักษาชุมกำลังไว้ได้ ไม่ต้องเผชิญการ
คุกคามจากหวังเต๋อเหยิน

พริบตานั่นไต้หวันเจี้ยนเต๋อกับเฉินหมิงเจิ้นต่างสงบปากคำ เหม่อมอง
ดูถ้วยชา ซ่งเจิ้งเป็นเห็นเช่นนั้น ก็ยกถ้วยชาขึ้นจิบดื่ม

ชาเป็นชาติ เพียงแต่คนชงชาไม่มีความรู้ กลับผสมเครื่องปรุงลงไป
จนสูญเสียรสเดิมของใบชา บุคคลที่เบื้องหน้าทั้งสองโยมิใช่เฉกเช่นกัน ต่าง
ก็เป็นหยกเนื้อดี แต่ภายใต้เรื่องราวทางโลกที่แปรผัน ต่างก็สูญเสียความ
เป็นตัวของตัวเอง หากสามารถช่วยให้ทั้งสองเปล่งประกายที่พึงมีออกมา
ซ่งเจิ้งเป็นไม่เสียดายกับการเป็นหินเขียวที่ใช้ฝนหยกก้อนหนึ่ง

ครูใหญ่ให้หลัง ไต้หวันเจี้ยนเต๋อค่อยคล้อยต้นจากความผัน ระบายนม
จากปากยาวๆ กล่าวว่า “ขอบคุณเขียนเซิงที่ชี้แนะ เราผู้แซ่ไต้หวันจะขอจดจำไว้
หากว่าเขียนเซิงไม่รังเกียจ ขอให้รับตำแหน่งขุนนางฉือในกองทัพไว้”

ซ่งเจิ้งเป็นกล่าวว่า “เมื่อกล่าววาจาอย่างยืดยาว เราผู้แซ่ซ่งต้อง
ไม่สงวนถ้อยคำอยู่แล้ว ต้าอ๋อง ก่อนนี้ที่เพิกเฉยเฉื่อยชา เราผู้แซ่ซ่งขอขมา
โทษ ณ ที่นี้” พลังผุดลุกขึ้น น้อมคำนับอย่างนอบน้อม

ไต้หวันเจี้ยนเต๋อกระโดดปรวดขึ้นมาประคองซ่งเจิ้งเป็นไว้ กล่าวว่า
“นี่เป็นวาจาใด เขียนนัง เขียนนัง เขียนเซิงยังมีความเห็นอันสูงส่งใด ขอให้
ชี้แนะต่อเราผู้แซ่ไต้หวัน”

ซ่งเจิ้งเป็นกล่าวว่า “เรามีแผนการหนึ่ง ช่วยให้ต้าอ๋องได้ปกครอง
แดนเหอเป่ยครึ่งหนึ่ง ไม่ทราบต้าอ๋องสนใจฟังหรือไม่?”

ไต้วเจี้ยนเต๋อขานรับคำหนึ่งกล่าวว่า “เขียนเชิงเชิญที่นั่งอันทรงเกียรติ เราจะส่งคนจัดเตรียมสุราอาหาร พวกเราต้อนรับท่านพลาจสนทนาพลาจ”

ซ่งเจิ้งเป็นยิ้มพลาจกล่าวว่า “เป็นอาหารเหลือจากมือก่อนหรือ?”

ไต้วเจี้ยนเต๋อกล่าวโดยไม่ทันขบคิดว่า “พวกท่านทั้งสองต้อนรับท่านของใหม่ เราต้อนรับท่านของเหลือจากมือก่อน” เอ๋ยถึงตอนนี้ค้อยิ้มเยาะตัวเองเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “วันนี้พวกเราทั้งสามไม่ต้อนรับอาหารที่เหลือแล้ว นำอาหารที่เหลือไปเลี้ยงม้าเถอะ เรื่องในวันนี้ที่น่ายินดีน่าอวยพรบิดาก็จะฟุ่มเฟือยสักมือหนึ่ง”

เฉินหมิงเจิ้นไม่ทราบเบื้องหลังของคำพูดนี้ต้องเบิกตาก้าง ไต้วเจี้ยนเต๋อเหลียวหน้ามายิ้มอย่างกระดากอธิบายว่า “นี่เป็นเพราะสันเขาได้วโจกักยากจน เราจึงต้องทำตัวเป็นแบบอย่าง ไม่เช่นนั้นเราต้อนรับเนื้อชิ้นโต ปล่อยให้พี่น้องทั้งหลายต้อนรับผัดปลา คงต้องถูกผู้คนที่มั่งคั่งทางด้านหลัง”

ซ่งเจิ้งเป็นกล่าวจากใจจริงว่า “ถ้าต้องยอมร่วมทุกข์ร่วมสุขกับไพร่พลนับเป็นวาสนาของพวกเรา” นับตั้งแต่มั่นคงอยู่ใน “รังโจร” ก็เฝ้าจับตาดูไต้วเจี้ยนเต๋อ แต่แล้วพบว่าหัวหน้าใหญ่ชาวมิจฉาซีพแดนเหอเป่ย์ผู้นี้ยังคงรักษาความสมณะไว้ ถึงแม้ต้อนรับขับสู้บัณฑิตนักศึกษาที่เข้าร่วมเป็นอย่างดี แต่ตัวมันกับบุตรภรรยายังประหยัดกินประหยัดใช้ กล่าวได้ว่า “ต้อนรับอาหารโดยไม่คำนึงถึงรสชาติ”

เฉินหมิงเจิ้นพอทราบความจริง ยิ่งนับถือเลื่อมใสในตัวไต้วเจี้ยนเต๋อ ยิ้มพลาจเสนอว่า “ลูกงอย่าได้ทรมานตัวเองไปแล้ว ไม่เช่นนั้นพวกเราที่เป็นผู้ไต่บังคับบัญชาคงกลืนไม่ลงเช่นกัน ข้าพเจ้ายังมีเสบียงกับเนื้อตากแห้งเหลืออยู่ ตอนนี้จะสั่งให้พี่น้องที่รอกอยู่นอกกระโจมกลับไปหยิบฉวยมา”

ไต้วเจี้ยนเต๋อทวนคำว่าพี่น้องของท่านรอกอยู่นอกกระโจม? จากนั้น

นึกคิดว่าตอนที่ออกไปต้อนรับเงินหมิงเจิ้น เห็นคนแปลกหน้าที่มาจาก กองกำลังหมิงโจวอยู่หลายคน ต้องร้องว่า “ແ່ລ້ວ ພວກເຮົາເອົາແຕ່ສະໜາ ປະສາຣ໌ຍ ກັບປ່ອຍໃຫ້ພວກມັນຢູ່ເບື້ອງນອກຮອນໄປ ພວກເຮົາ ຈັດເຕຣຶຍມ ສຸຣາອາຫານໄຕ້ະໜຶ່ງ”

เงินหมิงเจิ้นโบกมือกล่าวว่า “ไม่ต้องแล้ว พวกมันเพียงติดตาม ข้าพเจ้ามาค้ำับขอบคุณลู่กง พร้อมกับอาสาบุกตีเมือง เมื่อลู่กงมีแผน ทำลายข้าศึก ก็ให้พวกมันกลับไปรอรับคำสั่งเถอะ”

ไต้เวเจี้ยนเต๋อพอฟังก็ไม่เกรงอกเกรงใจกล่าวว่า “อย่างนั้นก็ได้ ทางด้านของเราก็ไม่มีอาหารเอมโອອັນใดนำมาเลี้ยงดู เรื่องเสบียงไม่ต้อง ยกให้แล้ว หากว่ามีเนื้อตากแห้งหรือผักดอง ก็แบ่งให้กับเราบ้าง ยามสู้รบ ต้องมีคนรับบาดเจ็บ หากดื่มน้ำซूपเนื้อจะช่วยให้ฟื้นฟูเร็วขึ้น”

เงินหมิงเจิ้นประสานมือรับคำสั่ง หันกายออกจากกระโจม สั่งให้ ผู้คนดำเนินการ หลังจากส่งหวังเอ้อเหมาและพวกจากไป มันก็รีบรุด กลับมาน้อมรับคำชี้แนะของช่งเจิ้งเป็น พบว่าไต้สຸຣາອາຫານຂອງໄຕ້ວເຈີ້ຍນ ເຕ້ອປະກອບດ້ວຍຂອງຄາວຂອງເຈຍຢ່າງລະສອງຢ່າງ ບວກກັບເລົ່າຂຸ່ນໄຫໜຶ່ງ ມາຕຣແມ່ນເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ທັງສາມຍັງຮັບປະທານຢ່າງມີຣສະຫາດີ

ไต้เวเจี้ยนเต๋อทางหนึ่งรับประทาน ทางหนึ่งนึกฝันว่า “หากสามารถ เร่งยุติศึกทางเหนือ ตอนนี้เราครอบครองเขตปกครองสองแห่งครึ่ง หาก เลียนแบบน้องแซ่เงิน ยกที่ดินทำกินให้ ไม่นานก็จะเกิดความมั่งคั่งสมบูรณ์”

ช่งเจิ้งเป็นดื่มสุราอีกหนึ่ง จากนั้นบอกแผนขยายระยะสันของ กองกำลังตระกูลไต้ออกมาว่า “ตอนนี้พื้นที่ที่ลู่กงยึดครอง ทิศตะวันออก ติดทะเลใหญ่ ทิศตะวันตกใกล้กับภูเขາໄຫ້ຫໍ່ສານ ກາຍໃນຣະຍະເວລາອັນສັ້ນ ທັງສອງດ້ານໄມ່ສົ່ງຜລຸດຸກຄາມອັນໄດ ສ່ວນທາງເຂດປະກອບເອເຈີ້ຍນຈີວິນທາງ ເໜືອ ຂຸນນາງດູແລເຂດປະກອບນາມຫວັງຈອງຍຸສູງວັຍ ຄິດຣັກສາດ້ວຣອດຍັງ ຍາກລຳບາກ ຄົງໄມ່ສ້າງປັນຫາແກ້ລູ່ງ ຕອນນີ້ກອງກຳລັງຕຣະກູລໄຕ້ວໄມ່ຕ້ອງ

เร่งขยายสถานที่ หากแต่รวมพื้นที่ทางใต้ของแดนเหอเป่ย์ไว้ก่อน ทำการ
บำรุงเส้นทาง รักษาความสงบเรียบร้อย ให้พ่อค้าสามารถนอนค้างอยู่
กลางป่าเขา ชาวบ้านไม่ต้องออกสู้รบวุ่นวาย...

มันเสนอแนะว่าไต้วเจี้ยนเต๋อต้องพิสูจน์ว่าตนเองต่างกับฝูงโจรที่
ปล้นสะดมชิงทรัพย์ ฉวยโอกาสที่ทัพม้าทหารเสือก็คิดรุกรานเขตปกครอง
ทั้งหก ขอเพียงไต้วเจี้ยนเต๋อให้การสนับสนุนทางวัตถุสิ่งของแก่ภรรยา
ม่ายของหลี่ซี ก็จะได้รับคำชมเชยจากทั้งหมด

ยังมีไต้วเจี้ยนเต๋อควรชะลอการขยายพื้นที่ จะได้หลีกเลี่ยง
จากการปะทะกับผู้มีอิทธิพลของท้องถิ่น รักษาเขตปกครองเหอเจี้ยนจวิน
ทางเหนือใช้เป็นเขตกันชนลดการปะทะกับหลออี หลังจากที่ดีเมืองที่ตั้ง
ของเขตปกครองชิงเหอจวินได้ กองกำลังตระกูลไต้วก๊วกหลงสู้ได้ ควบคุม
เขตปกครองอุ่หยางจวินกับเขตปกครองวู่จวิน รวมถึงเขตปกครองจีจวิน
ซึ่งทัพสุยใช้เป็นทีี่สะสมเสบียงไว้ อย่างนั้นกองกำลังตระกูลไต้วจะรักษา
พื้นที่อันสมบูรณ์ที่ทิศตะวันออกติดทะเลได้ ส่วนหลังพิงภูเขาไท่หังซาน
ยามระวังป้องกันจะง่ายดายน่ากว่าเดิม

หลังจากที่ครอบครองพื้นที่อันสมบูรณ์ ขั้นต่อไปค่อนึงถึงการ
ขยายขยายอย่างไร นอกจากใช้แนวทางจัดสรรที่ดินทำกินซึ่งเงินหมิงเจิ้นกับ
หลี่ซีดำเนินการอย่างได้ผล ช่งเจิ้งเป็นยังเสนอให้ซ่อมแซมคลองขุดอวี่น
เหอบางส่วน และแผ้วถางหนทางซึ่งต้นราชวงศ์สุยเคยตัดเชื่อมสถานที่ต่างๆ
เช่นนี้จะช่วยให้คำสั่งของไต้วเจี้ยนเต๋อสามารถส่งถึงที่ต่างๆ โดยเร็ว ทั้ง
เป็นหลักประกันต่อการเคลื่อนกำลังพลและจัดส่งวัตถุสิ่งของ

นอกจากนั้นทำการจัดระเบียบใหม่ ยกเลิกชื่อของค่ายชาวมิจฉาชีพ
สมควรแต่งตั้งเป็นขุนนางก็แต่งตั้งเป็นขุนนาง สมควรอวยยศเป็นแม่ทัพ
ก็อวยยศเป็นแม่ทัพ จัดตั้งเป็นระบอบการปกครองที่สมบูรณ์แบบขึ้น

ช่งเจิ้งเป็นกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า “ความล้มเหลวของราชวงศ์สุย

มิใช่เกิดจากการกิริยาที่พบุกเกาหลี่ทั้งหมด หากแต่สะสมมานานปี พอ บุกเกาหลี่ล้มเหลวค่อยปะทุขึ้น ที่สาหัสที่สุดคือเหล่าตระกูลใหญ่ยึดอำนาจ การบริหารไป นโยบายที่ราชสำนักกำหนดขึ้นล้วนเอื้อประโยชน์แก่ตระกูล ใหญ่ ไม่ได้สนใจประชาราษฎร์ เมื่อดำเนินอย่างยาวนาน คนยากไร้ไม่ สามารถดำรงชีวิต คนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ยิ่งลำพอง คล้ายเจดีย์ทองที่ก่อ จากฐานทราย เปลือกนอกงามจับตา แต่ชั้นบนค่อยๆ กดทับฐานราก ของตัวเองพังครืนลง”

ไต้วเจี้ยนเต๋อผงกศิระะกล่าวว่่า “เป็นเหตุผลนี้เอง ครั้งกระโน้นเรา เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อย ยังถูกบีบคั้นจนไม่สามารถมีชีวิตสืบไป ส่วนชาว บ้านธรรมดา นอกจากลูกฮือขึ้น มีแต่หนทางตายสายเดียว”

ซ่งเจิ้งเป็นกล่าวว่่า “นับแต่โบราณกาลมา ผู้ที่ลูกฮือขึ้นล้วนเกิด จากความจำเป็น แต่หลังจากก่อกบฏควรทำอย่างไร จึงเป็นความสำคัญ อย่างยิ่งยวด ครั้งกระโน้นเงินเชื่งกับอู่กว้างล้มล้างทฤษฎีนิ สุตท้ายต้อง พบกับจุดจบ เหตุผลคือเงินเชื่งกับอู่กว้างขาดแผนการระยะยาวนั่นเอง

“ดังนั้นจึงควรกำหนดแผนระยะยาว ให้ผู้ไถ่คราดมีที่ทำกิน ให้ผู้ ใช้แรงงานได้รับประทานอิ่มหน้า ต่อจากนั้นค่อยปรับเปลี่ยนระบบคัดเลือก ตัวบุคคล ไม่ว่ายากดีมีจน ล้วนมีโอกาสเข้ารับราชการ สุตท้ายค่อยแก้ ปัญหาที่สะสมมาตั้งแต่ราชวงศ์สุย ลดการจัดเก็บภาษี หลีกเลี้ยงการ เกณฑ์ไพร่พล เห็นอกเห็นใจแรงงานราษฎร...

“เหล่านี้น่าจะสามารถดำเนินการทันที บางเรื่องเพียงแค่เตรียมการ รอจนนโยบายสุกงอมค่อยกระทำ แต่ว่าเป้าหมายโดยรวมกับแนวนโยบาย ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง หากกระทำแบบค่อยเป็นค่อยไป ผู้น้อยมีความ คิดขั้นต้นแล้ว หากมีข้อบกพร่องใด ขอจูงกับเงินเจี้ยนจวินโปรดชี้แนะ”

แผนการของม้นทางหนึ่งดึงมาจากนโยบายเมื่อดอนแรกสถาปนา ราชวงศ์สุย แต่ไม่ได้ดำเนินการถึงที่สุด นอกจากนั้นอาศัยประสบการณ์

จากการปกครองท้องถิ่น ไต้หวันต่อเนื่องถึงกับรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม เงินหมิง
เงินมีประสบการณ์ด้านการปกครองมากกว่า จึงเกิดประโยชน์ยิ่งกว่า ทั้ง
สามสนทนาพลางดื่มสุราพลาง จวบจนถึงกลางดึกค่อยเลิกรา

วันนี้เงินหมิงเงินสัมผัสกับสิ่งใหม่ๆ มากมาย ใช้ความคิดมากเกินไป
ไป ศีรษะจึงมีงงอยู่บ้าง เผาครุ่นคิด ‘หากไต้หวันต้องสามารถปฏิบัติ
ตามแผนของช่งเชียนเซิงตามลำดับ ไม่แน่ว่าไม่อาจสำเร็จกิจการใหญ่
เมื่อถึงเวลาเราผู้แซ่เงินพลอยได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพ...’

มันเดินชวนเซจากที่พักกลาง รับสายบังเหียนม้าจากกองรักษติดตาม
ขณะจะพลิกตัวขึ้นม้า พลันบังเกิดความตื่นตัวหันขวับไป พอดีเหลือบ
เห็นเงาดำสายหนึ่ง

เงินหมิงเงินเลื่อนมือจับดาบเหิงเตาที่ข้างเอวตวาดเบาๆ ว่า “ผู้ใด
อยู่ที่นั่น” กองกำลังของไต้หวันต่อเนื่องยับยั้งเร็วเกินไป ในจำนวนนี้มี
ทั้งคนดีกับคนเลว หากมีผู้ใดคิดร้ายต่อไต้หวันต่อเนื่อง ความคาดหวังทั้ง
มวลคงดับสูญสลายแล้ว

ผู้มาไม่อาจซ่อนตัวได้ จึงเดินออกจากชบวนรับว่า “เราเอง เป็น
เงินเจียนจวินหรือ? เราคิดมาหาเหล่าไต้หวัน เห็นพวกท่านดื่มกินอย่างสนุก
สนานจึงไม่ได้เข้าไป วันนี้เหล่าไต้หวันคงเมามายลุ่มพุลง มันไม่ได้ดื่มเช่นนี้
เป็นเวลานานแล้ว”

เงินหมิงเงินอาศัยแสงจันทร์สาดส่องจดจำออกว่าคนผู้นี้เป็นหนึ่งใน
ในมือซ้ายขวาของไต้หวันต่อเนื่อง รั้งตำแหน่งเหียนกงเจียนจวินเฉาตัน
จึงคลายการระวังป้องกัน ยิ้มประจบกล่าวว่า “ความจริงแล้วไม่คิดดื่ม
มากถึงเพียงนี้ ข้อสำคัญคือไต้หวันต้องถามถึงแนวทางในภายหน้า ช่ง
เชียนเซิงบรรยายอย่างละเอียดลออ ดังนั้นเลิกราดึกไปบ้าง”

เฉาตันขมวดคิ้วกล่าวว่า “ผู้แซ่ช่งหรือ? นักศึกษาไม่มีจิตใจงาม
ปากกล่าวอย่างหนึ่ง หากว่าเกิดเรื่องขึ้น จะผลักรถออกไป เหล่าไต้หวัน

ช่างเป็นไปเสียได้ เผ่าคิดใช้สอยคนเหล่านี้เสริมหน้าตา หากาคคิดว่าพวกมันไม่มีใจเดียวกับพวกเรา”

เงินหมิงเงินไม่เห็นด้วยกับความคิดของอีกฝ่าย เพียงยิ้มเล็กน้อย ไม่กล่าวอะไร เฉาด้านก็เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “เราไม่ได้หมายถึง น้องแซ่เงินแม่เล่าเรียนหนังสือมาบ้าง แต่จิตใจไม่ดำปานั้น” กล่าวพลางออกปากชักชวนเงินหมิงเงินไปดื่มต่อที่กระโจมของมัน

เงินหมิงเงินประสานมือกล่าวว่า “ขอบคุณมากแล้ว ขอเป็นวันหน้าเถอะ พรุ่งนี้ยังต้องบุกตีเมือง”

เฉาด้านโคลงศีรษะเป็นเชิงเข้าใจกล่าวว่า “เราจะเก็บสุราดีไว้ ท่านสามารถไปที่กระโจมเราได้ทุกเมื่อ ด้วยฝีมือลายมือของน้องแซ่เงินคู่ควรกับการคบหาสักครา”

เงินหมิงเงินผงกศีรษะกล่าวว่า “ได้ยินชื่อเฉาเจียนจวิน (แม่ทัพแซ่เฉา) มานาน วันนี้ได้ใกล้ชิด นับเป็นบุญวาสนานัก”

สำหรับมัน ความสุภาพเรียบร้อยเป็นเกราะป้องกันอีกชั้นหนึ่ง น่าเสียดายที่เฉาด้านไม่พบว่าเกราะชั้นนี้แฝงความหมายปฏิเสธ ยังกล่าวว่า “เรากับผู้เป่าก็ใกล้ชิดกัน ท่านเมื่อสาบานเป็นพี่น้องกับมัน นับแต่นี้ถือเป็นน้องของเราเฉาด้าน ใช่แล้ว เมื่อครูผู้แซ่ซ่งเสนอต่อเหล่าไต้ว่าพรุ่งนี้ให้ผู้ใดบุกตีเมือง? เรื่องนี้เราหารือกับเหล่าไต้แล้ว หนอนตำรานี้กลับสอดเท้าเข้ามา”

เงินหมิงเงินอธิบายว่า “ซ่งเซียนเชิงเอ่ยถึงแผนการภายนอกหน้า หากได้พาดพิงถึงการศึกในวันพรุ่งนี้ไม่ กลับเป็นภารกิจของข้าพเจ้าในวันพรุ่งนี้กลับกำหนดไว้แล้ว เนื่องด้วยข้าพเจ้าเพิ่งมาถึง ไต้เวียนอ่องมอบหมายให้ข้าพเจ้านำกำลังจัดส่งเสบียงบำรุง ช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ...”

เฉาด้านพอฟังค่อยคลายใจ ลงกล่าวว่า “ท่านเพิ่งมาถึง ยังไม่ทำความเข้าใจกับสภาพของกองกำลังตระกูลไต้ สงเกตการณ์อยู่ด้านข้างก็ดี

พรุ่งนี้หากจับตัวหยางสั่งอยู่ได้ เราจะยกดาบสุดท้ายให้กับท่าน เป็นอย่างไร?”
กล่าวพลางเฝ้ามองเงินหมิงเจี้ยน ดูว่าอีกฝ่ายจะตอบแทนน้ำใจของตนเอง
อย่างไร

เงินหมิงเจี้ยนกลับกล่าวโดยเว้นระยะห่างจากเฉาตันว่า “ข้าพเจ้า
กับหยางสั่งอยู่ความจริงไม่มีความแค้นส่วนตัว มันเป็นขุนนาง ข้าพเจ้า
เป็นโจร จำต้องจับอาวุธเข้าหากัน แต่หยางสั่งอยู่กลับครองใจผู้คนในเขต
ปกครองชิงเหอจวินนัก...”

เฉาตันด่าทอว่า “ท่านย่าของมัน มันเป็นขุนนางที่ดี มีหน้าที่เช่น
ฆ่าเหล่าผู้กล้าในพื้นที่ของมัน พวกเราควรที่จะโชคร้าย ปล่อยให้มันฆ่าพัน
หรือ? ไม่ได้ เราจะไปบอกต่อเหล่าไต้หวัน”

เงินหมิงเจี้ยนใจหายวาบ นุดตึงแขนเสื้อของเฉาตันไว้กล่าวว่า
“ดึกปานนี้อ่าได้รับกวนเวลาพักผ่อนของไต้หวันอ่อนแล้ว”

เฉาตันชำเลื่องมองมัน จากนั้นยิ้มออกมากกล่าวว่า “ตกลง ท่าน
บอกว่าไม่ไปก็ไม่ไป พวกเราไปหาสถานที่ดื่มกินกัน อย่าได้เอาแต่ยืนอยู่
ใต้แสงจันทร์”

นี่เป็นการเชิญชวนครั้งที่สองของมัน เงินหมิงเจี้ยนยากที่จะปฏิเสธได้
กล่าวว่าหากไม่รับปากจะสร้างความไม่พอใจแก่เฉาตัน หากรับปากก็กลัว
ว่าหลังจากคลุกคลีจนสนิทสนม ไม่ทราบจะก่อเรื่องใดขึ้น

ยามนั้นที่ห่างไปปรากฏเงาร่างสูงใหญ่สองสายเดินช้าๆ เข้ามา
รายงานว่ “เงินเจียนจวิน ฮูหยินใช้พวกเรามารับท่าน ถ้ามว่าดึกปานนี้
ไฉนยังไม่กลับค่ายไปพักผ่อน”

เงินหมิงเจี้ยนเห็นผู้มาเป็นสงควอให้กับอยู่เทียนซือ สร้างความยินดียิ่ง
หันไปกล่าวกับเฉาตันว่า “เฉาเจียนจวิน ข้าพเจ้า...”

เฉาตันร่ำร้องว่า “สตรีบ้านไต่บังอาจถึงเพียงนี้ กลับยุ่งเกี่ยวกับ
เรื่องของบุรุษ” จากนั้นนึกถึงเรื่องหนึ่ง ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า “ผู้ใดให้

ท่านตบแต่งบุตรของตู้ปาลาเป็นภรรยา ได้แต่รับเคราะห์เอง เราผู้แซ่เฉา ไม่คิดยุ่งเกี่ยว วันหน้าพวกเราค่อยสนทนากัน”

เงินหมิงเจิ้นยืนดียิ่ง ฉวยโอกาสรำลา ติดตามส่งควอให้กับอู่เทียนชือ เดินไปไกลโข ค่อยชะลอฝีเท้าลง ถามเบาๆ ว่า “พวกท่านทั้งสอง ไฉนมาแล้ว? ภายในค่ายมีเรื่องใดหรือ?”

อู่เทียนชือตอบว่า “ไม่มีใด เพียงแต่ทั้งหมดไม่ไว้วางใจ จึงส่งพวกเราทั้งสองมาชมดู”

เงินหมิงเจิ้นระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “ไต้หวันอ๋องไม่ได้จัดงานเลี้ยงหงเหมิน* โดยภาพรวมมันยังใช้ได้ หลังจากนั้นมันไม่ทราบสมควรบอกกล่าวอย่างไร ในกองกำลังตระกูลไต้หวันมีความตื่นเต้นยินดีรอมันอยู่ ขณะเดียวกันก็มีความผิดหวังมากมายเช่นกัน

เมื่อกลับถึงค่ายตนเอง เงินหมิงเจิ้นบอกเล่าเหตุการณ์ในคืนนี้ต่อตู้เจวียน ขณะเดียวกันก็คลายใจกว่าเดิม

ตอนนี้มันมิใช่เด็กหนุ่มที่อ่อนต่อโลก ไม่สมควรปล่อยให้พฤติกรรมของเขาด้านเปลี่ยนแปลงมุมมองที่มีต่อกองกำลังตระกูลไต้หวัน อย่าว่าแต่เมื่อเข้าสู่ทางโลก ต้องคบหากับผู้คนที่แตกต่างกัน ในจำนวนนี้มีทั้งคนดี มีทั้งอันธพาลร้าย ขอเพียงรักษาคใจให้ดี ไม่จำเป็นต้องจริงจังอันใด อย่าว่าแต่ตอนนี้มันอยู่ในกลุ่มชาวมิจฉาชีพ

ตู้เจวียนก็คิดเห็นไม่ต่างกับเงินหมิงเจิ้นกล่าวว่า “อาแหย (คำเรียกบิดา) เคยบอกว่าตำแหน่งยิ่งสูงยิ่งเผชิญกับทวนเปิดเผยธนูลับ กลับเป็นลิวล่อธรรมดาคนหนึ่งสบายใจกว่า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีเวลาสนใจท่าน และไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อิจฉาท่าน หรือจุดดิ่งท่านเข้าร่วมด้วย” กล่าวตามความสัตย์เมื่ออยู่ในกองกำลังตระกูลไต้หวัน เงินหมิงเจิ้นถูกกีดกันน้อยกว่าตอนอยู่ที่

---

* หลิวปังกับเซี่ยงหวีทำสงครามชิงแผ่นดินกัน เซี่ยงหวีจัดงานเลี้ยงที่หงเหมิน เตรียมกำจัดฆ่าหลิวปัง ผู้คนรุ่นหลังจึงใช้คำงานเลี้ยงหงเหมินเปรียบเปรยว่าเป็นงานเลี้ยงที่ไม่มีเจตนาดี

หนองน้ำจืดเยี้ยเจ้ออีก แนนอน นี้อาจเป็นเพราะมันเพิ่งมาถึง เมื่ออยู่นานเข้า
ไม่ว่าผู้ใดก็ยากจะรับประกันว่าจะเกิดความเปลี่ยนแปลงอันใด

เงินหมิงเจิ้นยัมพลาเง้นศีรษะกล่าวว่า “ตอนนี้แผ่นดินปั่นป่วนวุ่นวาย
เหล่าผู้กล้าต่างแย่งชิงเป็นฮ่องเต้ ต่อให้เราสองสามมีภรรยาติดล้างมือใน
อ่างทอง เกรงว่าไม่อาจหาสถานที่อันสงบสุขอยู่อาศัยได้”

เมื่อสองปีก่อน เงินหมิงเจิ้นบอกเรื่องซุมทรัพย์ที่อาจารย์ยกให้ออกไป
ตู้เจวียนเห็นว่าสามมีเมื่อมี “ภูเขาทองคำ” ที่รับประทานหลายชั่วอายุยัง
รับประทานไม่หมด ก็ละทิ้งเมืองผิงเินทั้งสามเสาะหาสถานที่ไร้ผู้คนผ่าน
ชีวิตอย่างสงบ เงินหมิงเจิ้นเองก็ไม่มีจิตปณิธานใหญ่โต เพียงคิดตกแต่ง
ภรรยาคนหนึ่ง ช่วยกันปรนนิบัติมารดาชรา จึงเห็นด้วยกับความคิดของ
ภรรยา เพียงแต่ความคิดนี้ถูกเลื่อนออกไปตลอดเวลา จนทั้งสองลืมเลือน
ทีละน้อย

ตู้เจวียนถอนใจเบาๆ หลายวันนี้นางสังเกตเห็นสายตาที่เหล่าผู้นำ
กองกำลังตระกูลไต้วมองดูสามอย่างยกย่อง อย่างนั้นมังกรเก้าหัวแห่ง
เหอเป่ย์คิด “ถอนตัว” ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก? อย่าว่าแต่ในห้วงกลียุค
เช่นนี้ เหล่าผู้หาญกล้าต่างต้องการผู้มีความรู้ความสามารถ ไหนเลยยอม
ปล่อยให้กับบุคคลเช่นเงินหมิงเจิ้นถอนตัวเร้นกาย?

เงินหมิงเจิ้นยัมเล็กน้อยไม่กล่าวอะไร มันเข้าใจความคิดของภรรยา
เพียงแต่ผู้คนยิ่งขึ้นสูงยิ่งแบกภาระหนักอึ้ง เมื่อเยาว์วัยไม่มีประสบการณ์อันใด
เพียงคิดชำระบุญคุณความแค้นสมใจ มาตัวเปล่าจากไปตัวเปล่า แต่
ตอนนี้มันมิใช่ตัวคนเดียวอีก หากยังนับรวมถึงพี่น้องกองกำลังหมิงโจว
อนาคตของหวังเอ้อเหมา จางจิ้น สงควอไห่และอยู่เทียนซือล้วนมีส่วน
เกี่ยวข้องกับมัน

ตู้เจวียนก็ยัมพลาเง้นถามว่า “ท่านเห็นว่าไต้วเจี้ยนเต๋อผู้นี้เป็น
อย่างไร ถือว่ามีความสามารถและมีจิตใจเปิดกว้างหรือไม่?”

นางที่ถามเช่นนี้เนื่องเพราะจางจินเชิงก่อนตายกำชับว่า “หากเงินหมิงเจี้ยนคิดติดตามผู้ใด ต้องเลือกผู้ที่มีความสามารถและมีจิตใจที่เปิดกว้าง ไม่เช่นนั้นก็ช่วงชิงบัลลังก์ให้กับตนเองว่า หลายวันนี้นเงินหมิงเจี้ยนก็นึกถึงเรื่องนี้จึงตอบว่า “ตอนนี้ดูเหมือนมันมีจิตใจกว้างขวางกว่าผู้หาญกล้าอื่น ที่หายากคือมันเดินหนึ่งก้าวคิดอ่านสามก้าว”

ตู้เจวียนค่อยคลายใจลง กล่าวด้วยความเหนื่อยล้าอยู่บ้างว่า “อย่างนั้นก็ดี ถึงแม้ว่าพวกเราถูกบีบบังคับให้เข้าร่วมกับมัน แต่ข้าพเจ้ากลัวว่าก้าวนี้พอเดินผิด จะผิดพลาดทุกฝีก้าว หากว่าท่านนึกเสียใจ พวกเราถอนกำลังกลับเมืองผิงเอนอาจยังทันการณ์”

เงินหมิงเจี้ยนกล่าวว่า “ถอนกำลังกลับเมืองผิงเอนคงเป็นไปได้ ในความเห็นข้าพเจ้า ไต้เวเทียนอ่องเป็นคนโอ้อวดาเหย หากมีจิตคิดร้ายไม่ดังนั้นหลังจากนี้หากข้าพเจ้ากลับตีกไป ท่านก็ไม่ต้องเป็นห่วง อย่าได้ใช้สอยสงควอให้กับอู่เทียนซือไปรับตัวข้าพเจ้า จะได้ไม่ถูกผู้คนนำไปขยายความ”

ตู้เจวียนได้แต่รับคำ กล่าวว่า “วันนี้ข้าพเจ้า...”

เงินหมิงเจี้ยนกล่าวว่า “วันนี้ไม่มีไต่ เมื่อพวกมันไปถึง งานเลี้ยงเลิกไปแล้ว ไต้เวเทียนอ่องดื่มมากเกินไป ไม่ได้ติดตามส่ง เฉาตันวุ่นวายกับการดิ่งตัวข้าพเจ้า ไม่แน่ว่าจะสังเกตเห็น ข้าพเจ้าทราบที่ท่านเป็นห่วงข้าพเจ้า แต่หากเกิดเหตุไม่คาดหมายอันใด ข้าพเจ้าคนเดียวไม่อาจฝ่าไฟร่พลหลายหมื่นออกมา ต่อให้เพิ่มสควอให้กับอู่เทียนซือเข้าไปก็เปล่าประโยชน์”

ตู้เจวียนกะพริบตาครุ่นคิด เห็นว่ามีเหตุผล คนผู้หนึ่งอยู่ในวงนักเลง อาจสามารถทวงถามความแค้นได้ แต่เมื่อตกอยู่ในกองทัพนับหมื่น ไม่สามารถกระทำการอันใดจึงกล่าว “ครั้งหน้าปล่อยให้ท่านไปคนเดียวหรือ?”

เงินหมิงเจี้ยนบีบมือตู้เจวียนคราหนึ่งกล่าวย่ำว่า “หากว่ามีวันนั้นจริง ท่านรีบนำทั้งหมดจากไป จากไปยังไกลข้าพเจ้ายิ่งวางใจ”

ตุ้เจวียนยิ้มเล็กน้อย ไม่ถกเถียงกับเงินหมิงเจิ้น หากหันเหหัวเรื่องว่า “นอกจากตัวเจียนต่อแล้ว บุคคลอื่นเป็นอย่างไร? เมื่อครูท่านเอ๋ยถึง เจาตัน คาดว่ามีใช้ตัวดี อย่างนั้นผู้อื่นเล่า?”

เงินหมิงเจิ้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพบปะผู้คนไม่มากนัก สมควรบอก ว่ามีทั้งคนดีกับคนเลว ระดับเลวเช่นหยางกงชิงกับฉีหยวนหลาง ล้วน เป็นหัวหน้าโจรที่ปล้นสะดมชิงทรัพย์ ส่วนผู้ที่ล้าเลิศคือพี่ใหญ่หวัง ถึงแม้ มันไม่ได้อ่านตำราพิชัยสงคราม แต่ก็มีคุณสมบัติเป็นยอดขุนพล นอกจากนี้ ยังมีหยวนจวินหมิง เกาหยางเสียน อินชิว สื่อจ้านล้วนเป็นผู้เข้มแข็ง ฝีมือหาเป็นรองเราท่านไม่”

ตุ้เจวียนค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไหนเลยเทียบเปรียบกับ พวกท่านเหล่าผู้ยิ่งใหญ่ได้?”

เงินหมิงเจิ้นยิ้มพลาถออธิบายว่า “หากเป็นยามสุขสันติ ไม่อาจเห็น ถึงความสามารถของท่าน แต่เมื่อรบพุ่งวุ่นวาย ถึงแม้ข้าพเจ้าเคยเล่า เรียนหนังสือมาบ้าง แต่มิใช่คนที่ถูกหนังสือผูกมัดไว้ ท่านคิดกระทำเยี่ยง นักรบหญิงก็กระทำอย่างเต็มที่”

ตุ้เจวียนได้ยินสามีชมเชยตัวเอง ต้องบังเกิดความวาบหวนใจ นางไม่รู้จักยับยั้งถักร้อย ไม่สามารถคำนวณจิตใจบุรุษ ฝีมือในครัวเรือน ยิ่งย่ำแย่ ดังนั้นหลังจากแต่งงานอยู่กินกัน มีความรู้สึกว่าตัวเองปฏิบัติ หน้าที่ไม่เต็มที่ รู้สึกว่าตัวเองติดค้างสามีอันใด วันนี้พอได้ยินคำพูดของ สามี ค่อยบังเกิดความสดชื่นแจ่มใส

เงินหมิงเจิ้นกุมมือภรรยาไว้กล่าวย้ำว่า “นี่เป็นความจริงจริง หลายปีนี้ดีที่ท่านคอยระวังหลังให้กับข้าพเจ้า” มีคำพูดหลายประโยคที่มัน ไม่ได้บอกออกมา แต่ทราบแน่แก่ใจเป็นอย่างดี ตอนแรกที่หนองน้ำจวี เยี้ยเจ้อ ต่อมาที่ตัวเมืองผิงเอินทั้งสาม ตนเองสามารถยืนหยัดอยู่ได้เพราะ ได้รับความช่วยเหลือจากตุ้เจวียน โดยเฉพาะการศึกที่ผ่านมา หากมิใช่

ตู้เจวียนคุ้มครอง เด็ก สตรี คนชราล่าถอยเข้าสู่ภูเขาลึก มันก็ไม่สามารถลงมืออย่างเต็มที่

ตู้เจวียนได้รับคำชมจนหน้าแดงวูบ กัมศิระชะกล่าวว่า “อย่าได้เอ๋ยถึงเรื่องเหล่านี้แล้ว ยังคงบอกเรื่องของขุนพลได้ร่มธงไต้วเทียนอ่อง”

เงินหมิงเงินซบกัดตึงหูของภรรยาเบาๆ ปากกล่าวว่า “ที่ข้าพเจ้านับถือเลื่อมใส เป็นความสามารถในการกวาดต้อนขุนนางขุนนางเข้าสังกัดของไต้วเทียนอ่อง ไม่ว่าช่งเจิ้งเป็น ขงเต๋อเจา หลังจี้ง ล้วนมีความคิดอ่านไม่ธรรมดา วันนี้ช่งเจิ้งเป็นยังเสนอแผนการปกครองแดนเหอเป่ย์ออกมา หากว่าไต้วเทียนอ่องปฏิบัติตาม ต้องเกิดผลอย่างแน่นอน”

ตู้เจวียนกล่าวถามว่า “เป็นคนกล่าวประชดแดกดันนั้นหรือ?” พลาจผลักไสเงินหมิงเงินซบห่างไปเบาๆ หันไปจัดแจงเตียงที่นอน

เงินหมิงเงินส่งเสียงดังอึมม้ เดินถึงด้านหลังภรรยา ช่วยเหลือนางอีกแรงหนึ่ง บางครั้งกระทบถูก เกิดการเสียดสีกัน แสดงออกถึงความสนิทสนมของสามีภรรยา

บรรยากาศในกระโจมเปลี่ยนเป็นวาบหวามขึ้นมา เปลวเทียนบนโต๊ะเต็นระริก แผ่คลื่นความร้อนออกมา ตู้เจวียนทางหนึ่งรีบจัดเตียงที่นอนทางหนึ่งกล่าวว่าจาถ่วงเวลาว่า “มันแม่มีนิสัยประหลาดพิกล แต่มีเค้าอันเที่ยงธรรม ผู้แซ่ข่งเล่า? นอกจากสอพลอแล้ว ไม่เห็นมันกระทำอันใด?”

เงินหมิงเงินพลาจกล่าวว่า “เอ๋ยถึงการประจบเอาใจ ก็เป็นความสามารถประการหนึ่ง” พลาจสวมชุดภรรยาไว้ มิให้นางตื่นหลุดได้ ปากกล่าวว่า “ผู้อื่นบอกว่ารับใช้เจ้าชีวิตเฉกเช่นดูแลสามี ไม่เพียงต้องรู้จักกล่าววาระคายหู ดูเร่รัดให้มันก้าวหน้า ทั้งยังต้องหยั่งค่านวนจิตใจมัน คล้อยตามเจตนามัน...”

ตู้เจวียนถูกกอดรัดจนหายใจไม่ออก เหลียวหน้าไปกล่าวว่า “ท่านล้วนกล่าวหมดสิ้น อย่าได้เอาแต่...” คำพูดหลังจากนี้ของนางถูกเงินหมิงเงิน

ปิดปากไว้ กลายเป็นเสียงพึมพำในลำคอ

ทั้งสองแต่งงานกันหลายปี แต่ว่าสาละวนวุ่นวาย อยู่ร่วมกันน้อยกว่า แยกจากกัน จนบัดนี้ยังไม่ผลิตดอกออกมา ถือเป็นความเสียใจประการหนึ่ง ตอนนี้เงินหมิงเงินส่งมอบกองกำลังออกไป ไต้วเจี้ยนเต๋อดูเหมือนเป็นผู้หาญกล้าที่สามารถกระทำการใหญ่ หนทางข้างหน้าของทั้งสองเต็มไปด้วยความหวัง หากสามารถกำเนิดบุตรคนหนึ่ง ไม่ทราบประเสริฐเพียงไหน

ความทุกข์ยากที่บิดามารดาได้รับ มันคงไม่ต้องเผชิญอีก ความเจ็บปวดที่บิดามารดาแบกรับไว้ มันก็ไม่ต้องทนทานรับไว้อีก มันมีชีวิตอยู่เพื่อเห็นราชวงศ์อันเรืองรอง มิใช่อยู่ออย่างระส่ำระสายอีกต่อไป

คำคั้นนั้นเปลวเทียนสั้นไหววูบวาบ ทั้งสองเกี่ยวก้อยกันขึ้นเขาวูชันด้วยกัน

จบเล่ม 4